

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

AP. 916

ΜΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΜΕ «ΦΛΑΣ»

Πραγματικά τὸν εἶχε παντρευτῇ, ἐνὶ τῷ βάθος τὸν μισοῦσε. Δὲν ἦταν τόσο κακὸς στὰ βάθος ὁ Ζύλι, ἦταν συμπαθητικός, πλούσιος, ἀλλὰ κυνικός, χυδαῖος. "Αὐ εἶχε πέσει στὴν ἀγκαλιά του ἀπὸ ἀγάπη, ἴσως ἡ ζωὴ της νὰ ἦταν εὐτυχισμένη. Ἀλλὰ

★
 'Εκείνο τὸ βράδυ ἦταν
 μεγάλη γιορτὴ στὸ ντάν-
 σινγκ. Ἡ 'Ελίζ, ἀποφάσισε
 νὰ πάη ἐκεῖ γιὰ νὰ ξενοιά-
 σι, ἐνῶ ὁ Ζὺλ θὰ ἔμενε στὸ
 σπιτί.
 Βρῆκε στὰ κέντρο μερι-
 κούς γνωστούς της κι' ἔκα-
 νε μαζί τους παρέα δίχως
 νὰ χορεύη. Ἦταν ἔλπικα ὅτι
 ὥρα ὅταν βρῆκε ἀπὸ τὸ ντάν-
 σινγκ γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ
 σπιτί της.

Ἡ Ἐλίζ κατάλαβε τὴν παρουσία ἑνὸς ζευγαρίου, πρῶτα ἀπὸ κἀνὶ δέντρου, καὶ ὥς προχωροῦσε πρὸς τὰ μονοπάτια. Κι' ἄκουσε μιὰ φωνὴ τοῦ τὴν ἔκανε ὡς ἀνατριχιάσει. Τὴν ἀναγνώρισε ἀμέσως. Ἦταν μιὰ φωνὴ λίγο βραχνή, μὰ θερμὴ τοῦ ψιθύριζε ἐρωτικὰ λόγια. Ἡ-

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Τῆς Ἀναλήψεως

καὶ εἶτα ἀπεχώρησεν μετ' ὅλων τῶν
 ὅτε μετὰ πεντάλεπτον, ᾧ τέρας ἀπο-
 εἶδον ὅτι τοῦ ἔλειπεν, ἄλλοι, τὸ πορ-
 —Κλέπτρια! εἶπον, ἔχοντας τὰ μάλα ἐ-
 πλὴν ἀτυχῶς ἡ κλέπτρια εἶχεν ἀνα-
 πρὸς δὲ τὸ πορτοφόλιον ἐκ ταύτης
 καὶ γὰρ τῆς Ἀναλήψεως καὶ τοῦτο...
 (ἀνελήθη!)

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

σὲ μιὰ ὥρα ἡ φωτογραφία
θα ἦταν ἔτοιμη. Καθὼς τρα-
βούζε γιὰ τὸ φωτογραφεῖο,
ἡ Ἐλίζῆνωσε πῶς πῶς μι-
σοῦσε λιγώτερο τὴν ἀδελφή
της. Καὶ πράγμα παράξενο,
ἐνώριζε στὴν ψυχὴ τῆς ἕνα
καινούργιο αἰσθημα γιὰ τὸ
Ζῆλ, γιὰ τὸν ἀντρα της. «Θέ-
λω ἀναγκάσω τὴ Ροζαλί νὰ φύ-
γῃ ἀπὸ τὸ σπίτι μου, σκεφτό-
ταν ἡ Ἐλίζ. Ὅταν θὰ μέν-
ουμε μόνον, ὅπως ὁ Ζῆλ κι
ἐγώ, θὰ ἀκούσουμε, μὲν ἄλλο

δα της για τὸν ἔρωτα, γιὰ μιὰ νέα ζωὴ. Κατάλαβε πως αὐτὴ ἦταν τὸ θῦμα, ἡ θυσία σμένει. Εἶδε τὴν ἀδελφὴ της τὴ Ροζαλί— στὴ φωτογραφία — νὰ τὴν κρατᾷ σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ τὴ φιλᾷ μὲ πάθος ὁ Ζύλ, ὁ ἄντρας της!...

ΘΕΑΤΡΙΚΑ
παρσκήνια

Πιχάντιχο ρεπορτάζ

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

δαρο!
"Ολα τ' αδέρφια του και τ' ανήψια του πού
μεγάλωσαν στο μεταξύ μόνο έτσι μιλούσαν

νία για τον πετό τον Παναγιώτη.
 — Είχαμε και το δίκιο μας, λέει σκούπι-
 ζοντας τα μάτια ο μεγαλόσωμος, «Ασπια-
 χίτης, αλλά είχαμε και δίκιο». Ούτε αχάριστος
 είναι, ούτε ανόητος. Ούτε γαβρός. Ποιός
 έβελι πώς είναι; Έτσι στην «Αλεφάντα» Έκει
 οι άνθρωποι μέρα και νύχτα μαζεύουνε δολ-
 λάρια και δεν μπορούν να σηκώσουν το κεφα-
 λί, ούτε και ένα γραμμα για να γράψουν! —
 Παναγιώτη μου, οι δόλοι, βιοπολιτιστάδες, ρου-
 κοκράτες, με οικογένειες, παιδιά για σπου-

Σύμφωνα
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
Δ.ΨΑΘΑ

Ὁ θεῖος ἀπ' τὴν Ἀμερικὴν

— Δοῦς Σοὶ ὁ Μεγαλοδυναμὸς!
 Ἔτσι πέρασαν οἱ μέρες κι' ὅταν εἶδαν στὸ
 κατάλογο τῶν ἀφικνουμένων ἐξ Ἀμερικῆς ὁ
 τοιογενὼν τ' ὄνομα τοῦ Τζῶν Πάπα, ξεσηκώ-
 ηκαν, καὶ τὴ μέρα ποὺ ἔφτανε τὸ περιπόθητο

— Τζών Πάπας ή 'Ιωάννης Παπαδόπουλος.
Οι καρδιές του τσουρούμου χοροπήδησαν ενώ
απ' την πόρτα πρόβαλε ένας άντρας ψηλός,
καλοστούμενος, με μία φαρδεια ρεμπου-
πλικα που γέμισε όμως τὰ δακρυομένα μάτια
έρωτηματικά:

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δυο άχαπες

ΔΥΟ ΚΟΣΜΟΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Παύλος άρχισε να πίνει οτις λαϊκές ταβέρνες και να ξεπερνάει ημέρα με την ημέρα. Η Καίτη πάλι έτρεφε να τον βοηθήσει. Έγινε μάλλον και μια θλιβερή σκηνή έξω από την ταβέρνα με μια φίλη του Παύλου, μια ξεπεσμένη γυναίκα που δρόμου κι ένας άστυφύλακας τους πήγε και τους τρεις στο Τμήμα. Εκεί η Καίτη διηγήθηκε τη θλιβερή ιστορία τους και κατάφερε να μη γραφή τ' όνομα του Παύλου στο αστυνομικό δελτίο. Έτσι τον έσωσε από τον εξευτελισμό. Έπειτα κατάφερε να πίνει λιγότερο ο Παύλος και μια νύχτα του ζήτησε μια χάρη...

— Δε θα βγαίνεις από το ξενοδοχείο τη νύχτα, παρά μονάχα για να δειπνήσεις. Και θα γυρίσεις άμεσα στην κλίνη σου...
— Τί;—ρώτησε, μ' αυξανόμενη ανησυχία τώρα—δεν θα βγαίνουμε πια να... τρώμε μαζί;

— Όχι... Θα σε περιμένω στο ξενοδοχείο...

— Φοβάμαι...—είπε μ' έκφραση αληθινού τρόμου στη μορφή.

— Ποιόν;—ρώτησε η Καίτη, μ' άπορία.

— Τον εαυτό μου—είπε με σδυσμένη φωνή—αν έρθει αυτός ο άλλος εαυτός μου, όταν θα λειπής εσύ... και με ποτίση άνεμ' πόδις σου όπως πρίν...

Και με φωνή κλαψάρικη παιδιού την παρακαλούσε:

— Όχι... Μή φύγεις από κοντά μου...μή μ' αφήσεις μονάχη... Γιατί το κάνεις; Τί σου χρειάζεται;

Αναγκάστηκε να του εξηγήσει:

— Πρέπει να ξαναμπή στη σειρά σου τώρα που συνήλθες... Για να ξαναοίσεις γραφείο και να βάλεις μπροστά σου χρειάζονται λεπτά... Και για να τα βρεις... και για να σου ξαναεμπιστευτούν οι άνθρωποι, πρέπει ν' αποκτήσουν εμπιστοσύνη σε σένα. Υπάρχει κάποιος που μπορεί και θέλει να σου δώσει σοβαρή βοήθεια... Αλλά θέλει να πεισθί, ότι άλλες πραγματικές ζωές... Και ακριβώς για να πεισθί σε παρακολουθεί... Ο μόνος τρόπος να τον πειρακλώσεις είναι να πάνε να του πουν οι άνθρωποι σου, ότι δε βγαίνεις τη νύχτα για να πίνεις, ότι, μετά το δείπνο, γυρίζεις ήσυχα στο ξενοδοχείο και κοιμάσαι...

Αυτά όλα ζάλισαν τον Παύλο: 'Αμέσως του φάνηκε, ότι γύρω του είδε χιλιάδες μάτια να τον παρακολουθούν, να τον κατασκοπεύουν, να πλέκουν δίχτυα περίεργα.

— Μα γιατί;—φώναξε στην Καίτη, ανήσυχος. — Γιατί με παρακολουθούν; Τι συμφέρον έχουν αυτό να με βοηθήσουν; Τι τους μάλει να έρουν αν έπαφα να πίνω ή όχι... Δεν καταλαβαίνω...

— Εγώ τα κάνω αυτά όλα—του φανερώσε η Καίτη—εγώ έχω βρή τους ανθρώπους... κι' εγώ θέλω να τους δώσω αυτή την απόδειξη ότι είσαι άξιος κάθε εμπιστοσύνης... Με πιστεύεις; Πιστεύεις σε μένα;—Με κλειστά μάτια—της είπε με ζεστή φωνή.

— Κάνε, λοιπόν, αυτό που σου λέω...

Δεν πρόκειται να φύγω από κοντά σου... Μαζί σου θα είμαι πάντα... Κάθε βράδυ θα σε περιμένω στο ξενοδοχείο... Θα σου κάνω συντροφιά ώσπου να νυστάξης και να γείρεις να κοιμηθείς... Να ιδώ... πώς θα νικήσης τον πειρασμό, τη λίγη ώρα που χρειάζεται για να δειπνήσεις!...

Το πείραμα πέτυχε απόλυτα. Σε τρεις μέρες ο διευθυντής της εταιρείας κάλεσε την Καίτη στο γραφείο για να της πη:

— Τα συχαρή μου... Κατάφερες τον άπιστο, αληθινόν άλλο... Ο διευθυντής του ξενοδοχείου «Ηπειροθεσσαλίας» μου τηλεφώνησε, ότι ο άνθρωπός μας ήρμισε απόλυτα... Γυρίζει νωρίς, απόλυτα νηφάλιος, στο δωμάτιό του και κοιμάται σαν καλός νοικοκύρης...

Και, χαμογελώντας, πρόσθεσε:

— Οι πληροφορίες που είναι ακόμη, ότι ένα τρυφερό και χαριεστό πλάσμα του κρατά συντροφιά ώσπου να κοιμηθεί... Συχαρή μου και πάλι... Είναι αδύνατον να φαντασθείς τη χαρά μου...

— Σ' ευχαριστώ—έκανε η Καίτη—αλλά τώρα είναι ακριβώς η στιγμή να σου ζητήσω να με βοηθήσεις...

— Είμαι έτοιμος...

— Πρόκειται, νομίζω, να κτίση η εταιρεία μας ένα υποκατάστημα στον Πειραιά, που είναι απαραίτητο και για την πελατεία μας και για τις εισαγωγές και τις εξαγωγές μας...

— Έ, λοιπόν;...

— Δε θα μπορούσες ν' αναθέσεις αυτό το έργο στον Παύλο;

— Μπορεί... Αλλά όχι άμεσα...

Ενδιαφέρον

Έτοιμα εξηγούνται!

Ο νεαρός Γοντίδης μπαίνει σ' ένα μαγαζί και λέει με ύφος εμπιστευτικό στον υπάλληλο: —Θέλω ένα μικρό δωρο... —Δηλαδή μικράς αξίας θέλετε να πείτε; παρατηρεί ο υπάλληλος. —Μάλιστα αυτό ακριβώς. Ένα δωράκι πολύ μικράς αξίας, συμφωνεί ο Γοντίδης.

—Και σε ποιόν θα κάνετε το δωρο; ρωτά ο υπάλληλος. —Στην άραβωνιαστική μου! απαντά ο Γοντίδης.

Ο υπάλληλος τότε εξετάζει τον παράξενο πελάτη από την κορφή ως τα νύχια, άπορεί λίγο που τον βλέπει τόσο κομψό και περιποιημένο και λέει κατόπιν:

—Ότε θέλετε ένα δωρο πολύ μικράς αξίας, που να προορίζεται για τη μνηστή σας;

—Μάλιστα, κύριε, απαντάει ελαφρά παρανεμένος ο Γοντίδης.

— Έ, τότε να σας δώσω αυτό εδώ. Και του δείχνει μια ψευτική καρφίτσα.

—Στοιχίζει μόλις είκοσι δραχμές.

— Α, ωραία, είναι ό,τι πρέπει!

—Τιποτέ άλλο, κύριε;

—Ναι, θα ήθελα μια χάρη... προσθέτει τότε ο Γοντίδης. Όταν θα διπλώσετε την καρφίτσα, ν' αφήσετε επάνω της το χαρτάκι με την τιμή. Θέλω, βλέπετε, να... διαλυώ παση θυοία αυτόν τον άραβωνα!

Ο ΦΑΡΟΣ

— Γιατί; Αυτό θα τον σήκωνε... Θα γινότανε αφορμή να ξαναβρή την εμπιστοσύνη στον εαυτό του... να ξαναγεννηθεί...

— Όχι ακόμη... Θα πρέπει να του δοθεί πρώτα η παραγγελία για τα σχέδια...

— Έστ' κι' αυτό!... Δε θα μπορούσες να το κάνεις;...

Ο διευθυντής δεν απάντησε. Πήγε στο τραπέζι του, και, γυρίζοντας στην Καίτη, της τόδωσε:

— Διάβασε!...

— Τί είναι;

— Η έντολη που του δίνουμε να εκπονήση τα σχέδια... Το έκαμα πρίν μου τ' άπης...

Τον άγκάλιασε ζεστά και τον φίλησε και στα δυο μάγουλα κι' ύστερα και στα δυο του χέρια.

— Είσαι υπέροχος!... Πότε θέλεις να σου τον στείλω;...

— Άφ'ησε να περάσουν λίγες μέρες... Πρέπει να βεβαιωθούμε καλλίτερα.

Η Καίτη πήγε στο ξενοδοχείο χαρούμενη.

— Σε λίγες μέρες—είπε στον Παύλο—θαχω ίσως ένα σπουδαίο νέο να σου πω. Αλλά κράτησε το μυστικό! Έπειτα πήρε να κυττάξη το παλιό του κοστούμι.

— Αυτό θα μου το δώσης να το καθαρίσω—είπε.

Το πήρε, το δίπλωσε και το πήγε σ' ένα ραφτάδικο. Διάλεξε ένα ύφασμα με μοντέρνο χρώμα και είπε στο ράφτη:

— Άπ' αυτό το ύφασμα θα μου κόψετε ένα κοστούμι σ' αυτά τα μέτρα... Αλλά θέλω να προβάλλω ο κύριος όσο μπορείτε συντομότερα...

— Αύριο το μεσημέρι, μαντάμ...

— Πολύ καλά... Αύριο το μεσημέρι θα τον φέρω...

Τον πήγε να προβάλλω, τούραψε γρήγορα το καινούργιο κοστούμι, του αγόρασε πουκάμισα, δυο καλές γραβάτες, τον έφερε στην παλιά του κομψή παράσταση και τον έστειλε στο διευθυντή της εταιρείας.

Αυτός είναι—του είπε—ο προστάτης σου... από δω και πέρα... Ο άκουσής απ' αυτόν κάτι το πολύ ευχάριστο... Θα μετρήσης τα λόγια σου... Και θα δάλης τα δυνατά σου να σταθής στο ύψος της προστάσεως που θα σου προσφέρει...

Την κύτταξε καλά στα μάτια, μ' ένα βλέμμα βαθειά έρευνητικό:

— Αυτό τ' κάνει για σένα—είπε, με βαρειά φωνή.

Η Καίτη κοκκίνισε από θυμό:

— Ναι, για μένα!—του φώναξε—γιατί μ' έχει γνωρίσει καλά και μ' έχει αγαπήσει... και γιατί κι' εγώ τον αγαπώ... Να που σου τ' είπα όλα!...

Ο Παύλος απόμεινε άναυδος, έμβροντης:

— Τί με κυττάς σαν χαζός;—έκανε η Καίτη, αναμμένη—υπάρχουν και τέτοιες αγάπες, που δεν έρχονται, σαν άχνος από φλογισμένο αίμα... αγάπες ανθρώπινες, που θέλω και σύ να τις νιώσεις, για να μάθης και σύ ν' αγαπάς ανθρώπινα... Αίντε, πηγαίνε τώρα, άσπετε υιέ... και θα τ' άπουμε!...

Τον φίλησε στο μέτωπο σαν μια μητέρα, που ξεπροβοδίζει το παιδί της για το σχολείο. Ο Παύλος προσπάθησε ν' αλλάξη αυτό το φιλή σ' αίσθησιακό, αναζητώντας τα χείλη της. Τον έσπρωξε πολύ άσφρα και τον απομάκρυνε απαλά:

— Δεν πέρασες ακόμη το καθαρτήριο

για να φθάσουμε σ' αυτό—του είπε μ' ένα σφιχτό χαμόγελο—έλα, πήγαινε τώρα... και ο Θεός μαζί σου...

Ο διευθυντής της εταιρείας τον περίμενε με το κεφάλι σκυμμένο στα χαρτιά του.

— Καλημέρα σας!—είπε, ριχνώντας του μια ματιά και ξανασκυβοντας στα χαρτιά του—σας κάλεσα για να σας πω κάτι, που σας ενδιαφέρει... Αλλά, πρίν σας το ανακοινώσω, θέλω να μ' άκούσετε σε μερικά πράγματα που πρέπει επίσης να σας ενδιαφέρουν... Καθίστε!...

Και τούδωσε ένα κάθισμα κοντά του.

— Τό ξέρετε, βέβαια, ότι είχατε φθάσει όχι στο χέλιος, αλλά στο βυθό της αθύσου... Ότι πηγαίνετε στο χαμό... αγγίζετε στον τέλειό αφανισμό σας... να φυγετε από τη ζωή... Και βέβαια νιώσει, πιστεύω, ακόμη, ότι χρωστάτε τη σωτηρία σας σ' αυτή τη γυναίκα, που της φερθήκατε με τον πιο σκληρό και τον πιο άδικο τρόπο... Αυτή σας έσωσε από το θάνατο... Αυτή μας κινητοποίησε όλους... ώσπου να σας ανακαλύψουμε ανάστροφο, να σας πάμε στο νοσοκομείο και να σας τραβήξουμε από το στόμα του χάρου...

— Δεν είναι ανάγκη να μου τ' άθυρίζετε—έκανε ο Παύλος μ' έναν πνιγμένο στεναγμό—τάχω όλη την ώρα μπροστά μου...

— Όχι—είπε, σηκώνοντας τη φωνή του ο διευθυντής—πρέπει να τ' άκούσετε από έναν τρίτο, σαν κι' εμένα για να τ' νιώσετε καλλίτερα... Άφ'ησε σας άφησε να δώσετε το θάνατο στον εαυτό σας, βρήκατε έναν άλλον τρόπο άργης αυτοκτονίας: Τό κρασί... Πέσατε στα πρόθυρα του αλτισμού, σε μια συντροφιά κατακαθισμάτων της ζωής, που παρά λίγο να σας κρατήσουν για πάντα στο βυθό... Έγώ, τουλάχιστον, είχα απελπισθί... Δε φανταζόμουν, ότι θα μπορούσατε να εξαγιστρωθήτε ποτέ και ν' ανεβήτε στην επιφάνεια...

— Όχι όμως αυτή! Μ' αταξάρησε, μ' αταξάρησε μοναδική, έβαλε κάτω και αξιοπρέπεια και γυεία και ζωή, για να μπορέση να σας τραβήξη από το βούρκο... Έφθασε να συρθεί μαζί σας και με την παρέα των αλητών ως το αστυνομικό τμήμα...

— Μα γιατί μου τ' άπες αυτά όλα;—ξέσπασε ξαφνικά, με βουρκωμένα μάτια ο Παύλος. — Γιατί με σπαράζετε; Νομίζετε πως μπορώ ποτέ να τ' άδεχάσω;...

— Θέλω—είπε ήρεμα ο διευθυντής—να συνειδητοποιήσετε ότι αυτή η ευτυχής στιγμή, που αναγεννήσθε και σαν κοινωνικό άτομο σαν άνθρωπος, είναι δικό της έργο... της μεγάλης καρδιάς της και της μεγάλης αγάπης της... Και τώρα... άκούστε και τ' ευχαριστώ... ή μάλλον διαβάστε το...

Και πήρε το έγγραφο της έντολης της εταιρείας για να καταρτίση τα σχέδια των γραφείων της εταιρείας στον Πειραιά, που ήτανε στο άκелλο, μπροστά του και του τόδωσε. Έπειτα από λίγο τούδωσε κι' ένα άλλο χαρτί.

— Και αυτό εδώ—του είπε—είναι το σχεδιάγραμμα του οικοπέδου, που συνοδεύει το συμβόλαιο της αγοράς... Θα κατεβήτε στον Πειραιά, φαντάζομαι, να τ' άδητε επί τόπου, πρίν έκπονήσετε το σχέδιο του κτιρίου...

— Ασφαλώς!—είπε ο Παύλος—έντ' ός της ημέρας μάλιστα...

— Όσο για τους χώρους που θα χρειασθί να οικονομήσετε στα σχέδιά σας, αναφέρονται με κάθε λεπτομέρεια στο έγγραφο της έντολης... Αυτό που περιμένουμε είναι ταχύτης στην άπάντησι και ακρίβεια στην εργασία...

Ο Παύλος σηκώθηκε:

— Θά την έχετε!—είπε σταθερά.

— Δυο λόγια ακόμη... Η επάνοδος σας στις εργασίες είναι φυσικό να τραβήξη κοντά σας πολλούς και... πολλούς...

— Έχετε κάτι που τραβάει... Έχετε το νού σας... Δεν πρέπει να πέσετε στα σφάλματα του παρελθόντος... Δυο μάτια είναι καρφωμένα άπάνω σας... τα μάτια της...

Και χαμήλωσε τη φωνή του:

— Δε θα τ' άναπληρώσετε... Πρέπει να τ' άναπληρώσετε και μ' έναν άλλον τρόπο... μ' αυτόν που την αγαπώ εγώ... Είναι ένα μίγμα, η αγάπη αυτή, από βαθειά εκτίμησι, από θαυμασμό και από ανθρώπινη

συμπάθεια... Για να είμαι ειλικρινής δεν την αγαπούσα έτσι στην αρχή... Αυτή μου δείξε τον τρόπο που θέλει ν' αγαπιέται... Κι' εγώ πειθαρχήσα... Δεν πιασώ να σας πειράξη που την αγαπώ μ' αυτό τον τρόπο.

Ο Παύλος δεν απάντησε.

— Σωπαίνετε; Γιατί;—Εγώ πιστεύω, ότι μ' αυτό τον τρόπο μπορούμε να την αγαπούμε μαζί... Θέλετε;

Ο Παύλος έγρειρε το κεφάλι:

— Σας ευχαριστώ για όλα—είπε με σδυσμένη φωνή και βγήκε από το γραφείο παραχαλίσμενος.

Η Καίτη φρόντισε να κάνει ολόκληρη τελετή για την κοινωνική νεκρανάστασι του Παύλου. Κούρδισε τα έγκαίνα του γραφείου του μ' ένα σωρό προσκλησεις και αγιασμούς και τραταμέντα. Είχε καλέσει και τ' ό Βέρτη. Και θά προσκαλούσε και τ' ό Λίλιαν, αν δεν έλειπε ακόμη στην Ισπανία. Και ό Βέρτης είχε την ψυχραιμία να πάη. Η Καίτη τού σέρβιρε μονάχη τούς μεζέδες και τ' όύισκυ, για να τ' όύη:

— Πολύ ενδιαφέρουσα χώρα, τέλος πάντων, η Ισπανία... Η κυρία Βέρτη δεν έχει ξεκολλήσει...

— Πραγματικά—είπε, άτάραχος—την έχει τρελλάνει ο Γκόγια... Τον μελετάει μ' ένα είδος μανίας...

— Και με θαυμάσιον οδηγό... Έναν άθροωπο πολύ μορφωμένο... τον καμπαλλέρο δέ Θαρβελίερο...

Ο Βέρτης αναγκάστηκε να πη ένα χουτροκομμένο ψέμμα.

— Δυστυχώς αυτός άπουσιάζει... άπουσιάζει από την Ισπανία... Βρίσκεται στο Μπουένος Άιρες...

— Φαντάζομαι πόσο θα πλήττη μόνη της...—έκανε η Καίτη σ' ένα τόνο ανοιχτής ειρωνείας...

— Πολύ χάρηκα—είπε ό Βέρτης—ότι ό Παύλος ξαναμπαίνει στις δουλειές...

— Προσπαθήσατε να τ' όδωσετε θανάσιμο χτύπημα... Αλλά δεν καταφέρατε τίποτα...

— Στέκεσθε πλάι του σαν προστάτης άγγελος... ακόμη δεν έχετε άπογοητευθί... Κάθε άλλο!—είπε η Καίτη, τονίζοντας μιά μιά τις λέξεις...—ποτέ δεν ήτανε καλλίτερος από τώρα...

— Μα πείτε μου, αλήθεια, τί τ' όύη σκετε;

— Όα μπορούσατε να ρωτούσατε γι' αυτό ένα πρόσωπο πη δικό σας... και πολλές από τις κυρίες του κόσμου σας...

Ο διευθυντής της εταιρείας είδε από μακριά τ' ό Βέρτη και την Καίτη να μιλούν και ν' αναφωκοκινίζουν. Και μπήκε στη μέση:

— Να πητε στον κύριο διευθυντή, ότι ανέκαμψα τα πόδια μου... Και ότι είμαι πολύ ευχαριστήμενος από την άνακαμψί... —Μα δεν ζητώ—είπε ό αντιπρόσωπος—σαν προκαταβολή παρά μονάχη τ' ό τέταρτο της αξίας του... Κι' όσο για τ' ά γραμμάτια θα μπορούσατε να δίνετε χίλιες πεντακόσιες δραχμές τ' ό μήνα...

— Να πητε στον κύριο διευθυντή, ότι ανέκαμψα τα πόδια μου... Και ότι είμαι πολύ ευχαριστήμενος από την άνακαμψί... —Μα δεν ζητώ—είπε ό αντιπρόσωπος—σαν προκαταβολή παρά μονάχη τ' ό τέταρτο της αξίας του... Κι' όσο για τ' ά γραμμάτια θα μπορούσατε να δίνετε χίλιες πεντακόσιες δραχμές τ' ό μήνα...

— Να πητε στον κύριο διευθυντή, ότι ανέκαμψα τα πόδια μου... Και ότι είμαι πολύ ευχαριστήμενος από την άνακαμψί... —Μα δεν ζητώ—είπε ό αντιπρόσωπος—σαν προκαταβολή παρά μονάχη τ' ό τέταρτο της αξίας του... Κι' όσο για τ' ά γραμμάτια θα μπορούσατε να δίνετε χίλιες πεντακόσιες δραχμές τ' ό μήνα...

— Να πητε στον κύριο διευθυντή, ότι ανέκαμψα τα πόδια μου... Και ότι είμαι πολύ ευχαριστήμενος από την άνακαμψί... —Μα δεν ζητώ—είπε ό αντιπρόσωπος—σαν προκαταβολή παρά μονάχη τ' ό τέταρτο της αξίας του... Κι' όσο για τ' ά γραμμάτια θα μπορούσατε να δίνετε χίλιες πεντακόσιες δραχμές τ' ό μήνα...

— Να πητε στον κύριο διευθυντή, ότι ανέκαμψα τα πόδια μου... Και ότι είμαι πολύ ευχαριστήμενος από την άνακαμψί... —Μα δεν ζητώ—είπε ό αντιπρόσωπος—σαν προκαταβολή παρά μονάχη τ' ό τέταρτο της αξίας του... Κι' όσο για τ' ά γραμμάτια θα μπορούσατε να δίνετε χίλιες πεντακόσιες δραχμές τ' ό μήνα...

— Να πητε στον κύριο διευθυντή, ότι ανέκαμψα τα πόδια μου... Και ότι είμαι πολύ ευχαριστήμενος από την άνακαμψί... —Μα δεν ζητώ—είπε ό αντιπρόσωπος—σαν προκαταβολή παρά μονάχη τ' ό τέταρτο της αξίας του... Κι' όσο για τ' ά γραμμάτια θα μπορούσατε να δίνετε χίλιες πεντακόσιες δραχμές τ' ό μήνα...

— Να πητε στον κύριο διευθυντή, ότι ανέκαμψα τα πόδια μου... Και ότι είμαι πολύ ευχαριστήμενος από την άνακαμψί... —Μα δεν ζητώ—είπε ό αντιπρόσωπος—σαν προκαταβολή παρά μονάχη τ' ό τέταρτο της αξίας του... Κι' όσο για τ' ά γραμμάτια θα μπορούσατε να δίνετε χίλιες πεντακόσιες δραχμές τ' ό μήνα...

— Να πητε στον κύριο διευθυντή, ότι ανέκαμψα τα πόδια μου... Και ότι είμαι πολύ ευχαριστήμενος από την άνακαμψί... —Μα δεν ζητώ—είπε ό αντιπρόσωπος—σαν προκαταβολή παρά μονάχη τ' ό τέταρτο της αξίας του... Κι' όσο για τ' ά γραμμάτια θα μπορούσατε να δίνετε χίλιες πεντακόσιες δραχμές τ' ό μήνα...

— Να πητε στον κύριο διευθυντή, ότι ανέκαμψα τα πόδια μου... Και ότι είμαι πολύ ευχαριστήμενος από την άνακαμψί... —Μα δεν ζητώ—είπε ό αντιπρόσωπος—σαν προκαταβολή παρά μονάχη τ' ό τέταρτο της αξίας του... Κι' όσο για τ' ά γραμμάτια θα μπορούσατε να δίνετε χίλιες πεντακόσιες δραχμές τ' ό μήνα...

— Να πητε στον κύριο διευθυντή, ότι ανέκαμψα τα πόδια μου... Και ότι είμαι πολύ ευχαριστήμενος από την άνακαμψί... —Μα δεν ζητώ—είπε ό αντιπρόσωπος—σαν προκαταβολή παρά μονάχη τ' ό τέταρτο της αξίας του... Κι' όσο για τ' ά γραμμάτια θα μπορούσατε να δίνετε χίλιες πεντακόσιες δραχμές τ' ό μήνα...

— Να πητε στον κύριο διευθυντή, ότι ανέκαμψα τα πόδια μου... Και ότι είμαι πολύ ευχαριστήμενος από την άνακαμψί... —Μα δεν ζητώ—είπε ό αντιπρόσωπος—σαν προκαταβολή παρά μονάχη τ' ό τέταρτο της αξίας του... Κι' όσο για τ' ά γραμμάτια θα μπορούσατε να δίνετε χίλιες πεντακόσιες δραχμές τ' ό μήνα...

— Να πητε στον κύριο διευθυντή, ότι ανέκαμψα τα πόδια μου... Και ότι είμαι πολύ ευχαριστήμενος από την άνακαμψί... —Μα δεν ζητώ—είπε ό αντιπρόσωπος—σαν προκαταβολή παρά μονάχη τ' ό τέταρτο της αξίας του... Κι' όσο για τ' ά γραμμάτια θα μπορούσατε να δίνετε χίλιες πεντακόσιες δραχμές τ' ό μήνα...

— Να πητε στον κύριο διευθυντή, ότι ανέκαμψα τα πόδια μου... Και ότι είμαι πολύ ευχαριστήμενος από την άνακαμψί... —Μα δεν ζητώ—είπε ό αντιπρόσωπος—σαν προκαταβολή παρά μονάχη τ' ό τέταρτο της αξίας του... Κι' όσο για τ' ά γραμμάτια θα μπορούσατε να δίνετε χίλιες πεντακόσιες δραχμές τ' ό μήνα...

— Να πητε στον κύριο διευθυντή, ότι ανέκαμψα τα πόδια μου... Και ότι είμαι πολύ ευχαριστήμενος από την άνακαμψί... —Μα δεν ζητώ—είπε ό αντιπρόσωπος—σαν προκαταβολή παρά μονάχη τ' ό τέταρτο της αξίας του... Κι' όσο για τ' ά γραμμάτια θα μπορούσατε να δίνετε χίλιες πεντακόσιες δραχμές τ' ό μήνα...

— Να πητε στον κύριο διευθυντή, ότι ανέκαμψα τα πόδια μου... Και ότι είμαι πολύ ευχαριστήμενος από την άνακαμψί... —Μα δεν ζητώ—είπε ό αντιπρόσωπος—σαν προκαταβολή παρά μονάχη τ' ό τέταρτο της αξίας του... Κι' όσο για τ' ά γραμμάτια θα μπορούσατε να δίνετε χίλιες πεντακόσιες δραχμές τ' ό μήνα...

— Να πητε στον κύριο διευθυντή, ότι ανέκαμψα τα πόδια μου... Και ότι είμαι πολύ ευχαριστήμενος από την άνακαμψί... —Μα δεν ζητώ—είπε ό αντιπρόσωπος—σαν προκαταβολή παρά μονάχη τ' ό τέταρτο της αξίας του... Κι' όσο για τ' ά γραμμάτια θα μπορούσατε να δίνετε χίλιες πεντακόσιες δραχμές τ' ό μήνα...

— Να πητε στον κύριο διευθυντή, ότι ανέκαμψα τα πόδια μου... Και ότι είμαι πολύ ευχαριστήμενος από την άνακαμψί... —Μα δεν ζητώ—είπε ό αντιπρόσωπος—σαν προκαταβολή παρά μονάχη τ' ό τέταρτο της αξίας του... Κι' όσο για τ' ά γραμμάτια θα μπορούσατε να δίνετε χίλιες πεντακόσιες δραχμές τ' ό μήνα...

— Να πητε στον κύριο διευθυντή, ότι ανέκαμψα τα πόδια μου... Και ότι είμαι πολύ ευχαριστήμενος από την άνακαμψί... —Μα δεν ζητώ—είπε ό αντιπρόσωπος—σαν προκαταβολή παρά μονάχη τ' ό τέταρτο της αξίας του... Κι' όσο για τ' ά γραμμάτια θα μπορούσατε να δίνετε χίλιες πεντακόσιες δραχμές τ' ό μήνα...

— Να πητε στον κύριο διευθυντή, ότι ανέκαμψα τα πόδια μου... Και ότι είμαι πολύ ευχαριστήμενος από την άνακαμψί... —Μα δεν ζητώ—είπε ό αντιπρόσωπος—σαν προκαταβολή παρά μονάχη τ' ό τέταρτο της αξίας του... Κι' όσο για τ' ά γραμμάτια θα μπορούσατε να δίνετε χίλιες πεντακόσιες δραχμές τ' ό μήνα...

— Να πητε στον κύριο διευθυντή, ότι ανέκαμψα τα πόδια μου... Και ότι είμαι πολύ ευχαριστήμενος από την άνακαμψί... —Μα δεν ζητώ—είπε ό αντιπρόσωπος—σαν προκαταβολή παρά μονάχη τ' ό τέταρτο της αξίας του... Κι' όσο για τ' ά γραμμάτια θα μπορούσατε να δίνετε χίλιες πεντακόσιες δραχμές τ' ό μήνα...

— Να πητε στον κύριο διευθυντή, ότι ανέκαμψα τα πόδια μου... Και ότι είμαι πολύ ευχαριστήμενος από την άνακαμψί... —Μα δεν ζητώ—είπε ό αντιπρόσωπος—σαν προκαταβολή παρά μονάχη τ' ό τέταρτο της αξίας του... Κι' όσο για τ' ά γραμμάτια θα μπορούσατε να δίνετε χίλιες πεντακόσιες δραχμές τ' ό μήνα...

—Με πολλή χαρά σας βλέπω, αγαπητέ μου κύριε Βέρτη, σ' αυτά τα έγκαίνα...

— Πάντα μ' ενδιαφέρει η σταδιοδρομία αυτού του νέου—έκανε υποκριτικά ό Βέρτης...

— Και πρέπει να ομολογήσετε ότι έχει ταλαιπωρηθί αρκετά και άναξιοταθήσει...</

— Δεν διαθέτω ούτε πεντάρα, αγαπητέ μου...

Και τὸν ἔστειλε ἀπὸ κεῖ ποῦ ἦρε. — Ἀρχίζω νὰ βλέπω γῆν — εἶπε, τὴν ἄλλη μέρα, ὁ διευθυντὴς στὴν Καίτη. — Δηλαδή; ρώτησε αὐτὴ μὲ ἀπορία... — Ὁ ἀνθρώπος μας φαίνεται ὅτι ἔχει βάλει γνώσι...

Καὶ τῆς διηγήθηκε τὴν ἱστορία. Ἡ Καίτη ἀκούσε μὲ χαρὰ τὰ συμπεράσματα τοῦ πειράματος. Ὁ διευθυντὴς πρόσθεσε:

— Θὰ τὸν δῆτε σήμερα;

— Ἰσως...

— Μὴν τοῦ πῆτε, ὅτι ἐγὼ τοῦστειλά τὸν ἀντιπρόσωπο γιὰ νὰ πειραματιστώ...

— Δὲν εἶμαι τόσο ἀπλοϊκή...

— Καὶ θὰ σὰς παρακαλέσω, πέστε του, ὅτι θὰ ἤθελα νὰ φάμε αὐριο τὸ βράδυ μαζί.

— Καὶ οἱ τρεῖς; — ρώτησε ἡ Καίτη μ' ἓνα χαμόγελο.

— Καὶ οἱ τρεῖς!...

Ἦταν αὐτὸ ἓνα δεῖγμα εὐνοίας στὸ νεαρὸ μηχανικό. Ἡ Καίτη εὐχαρίστησε. Τὸν πῆρε μὲ τὸ αὐτοκίνητό του καὶ τοὺς κατέδρασε σ' ἓνα κοσμικὸ κέντρο στὴν ἀμμουδιά τοῦ Σαρωνικοῦ. Ὅλος ὁ καλὸς κόσμος ἦτανε τραπεζωμένους στὸ κομψὸ «τάμπλντ» ποῦ εἶχε ἀνοιχτὴ μιά πλευρὰ κατὰ τὴ θάλασσα. Τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἀνακατεῦταν μὲ τὰ πράσινα φῶτα τῶν προβολέων, ποῦδιναν μιά φαντασμαγορικὴ ὄψη στὰ δέντρα καὶ τοὺς θάμνους ποὺ χώριζαν τὸ κέντρο ἀπὸ τὸ ἀπαλὸ κύμα. Ἀναδιπλώνονταν μὲ ξέψυχο φλοῖσθο πάνω στὰ βελούδα τῆς ἄμμου μ' ἀργυρὲς κορδέλλες σὸ κάθε ξεδίπλωμα. Ἡ ὀρχήστρα ἔπαιζε ἓνα μεζικάνικο σκοπὸ.

Ὅλοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, γύριζαν καὶ τοὺς κύτταζαν, καθὼς προχωροῦσαν νὰ βροῦν τὸ τραπέζι τους· καί, σ' ἓνα-δυό, συντροφίες κατὶ μουρμούρισαν δυὸ κυρίες μεταξὺ τους καὶ μιά κυρία μ' ἓναν κύριο. Ἡ καινούργια ἐμφάνισι τοῦ Δὸν Ζουάν, ποὺ εἶχε καταποντιστῇ, ἐδῶ καὶ λίγον καιρὸ, ἔκανε κάποια αἰσθησι, πρὸ πάντων γιὰ τὴ συντροφιά ποὺ τὸν συνόδευε.

Ἡ Καίτη ἀστράφτε ἀπὸ νεῖδα κι' ὠμορφιά, μέσα στὸ φθινοπωρινὸ της μαῦρο ταγιέρ καὶ τὴν ἀσπρὴ μπλούζα κεντημένη ἀδρότητα μὲ ἀχνὰ λουλουδάκια μπλε-παστέλ. Ἡ ἡθικὴ εὐχαρίστησι, ποὺ δοκίμαζε αὐτὲς τὶς μέρες, εἶχε δώσει στὴ μορφὴ τῆς μιά ἐκφρασι λουλουδιῶν ποὺ βρίσκεται στὸ ἀποκορύφωμα τοῦ ἀνθίσματος. Ὅλοι ρωτοῦσαν πῶς ἦταν αὐτὴ ἡ νέα ποὺ συνόδευε

Στὴν πάρα κάτω γειτονιά!

Θέλεις σὲ ὅλα νάχης βέτο καὶ νὰ μὴ σὲ παρεξηγῶ; Μά, ὅμως, πῶς ἀγαπᾷς τὸ πῶς εἶμαι ἀνθρώπος κι' ἐγὼ.

Μοῦ παρασταίνει τὸν σατράπη καὶ μοῦ μιλάς πολὺ βαρεῖα. Γλυκεῖα, βεβαίως κι' ἡ ἀγάπη, μὰ πῶς γλυκεῖα ἡ λευτεριά.

Πόσον καιρὸ νὰ σὲ ἀντέχω καὶ νὰ σὲ δικαιολογῶ; Ὑπομονὴ ἄλλη δὲν ἔχω, γιὰτ' εἶμαι ἀνθρώπος κι' ἐγὼ.

Θές τὸν ἄερα νὰ μοῦ πάρης μὲ ζοριζήκι κι' ἀπονιά. Κι' ἴσως νὰ βρῇς ὅτι γουστάρεις στὴν πάρα κάτω γειτονιά...

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ὁ διευθυντὴς τῆς ἑταιρίας, ἀπὸ τοὺς πρῶτους κοσμικοὺς τύπους.

Ὅταν τοὺς σέρβιραν τὸ «μενὺ» κι' ἄρχισαν νὰ τρώνε σήκωσε τὸ ποτήρι καὶ ἔπινε στὴν ὑγεία τοῦ Παύλου:

— Σήμερα — τοῦ εἶπε — ξαναμπάινε τὸν κόσμο, πλουτισμένος ἀπὸ μιά πείρα, πικρὴ, εἶναι ἀλήθεια, ἀλλὰ πολὺτιμη γιὰ τὴ σταδιοδρομία σας... Καὶ σὰς ἔφερα ἐδῶ, γιὰ νὰ ἐορτάσουμε, αὐτὸ τὸ χαρμόσυνο γεγονός, μὲ τὸ λιτὸ τοῦτο δαῖπνο... Ὁ κόσμος αὐτὸς ποὺ μὰς τριγυρίζει δὲν εἶναι, βέβαια, πρότυπο ζωῆς, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ κακός, φθάνει νὰ ἐρεῖ κανεὶς νὰ τὸν χειρισθῇ... Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχη πρέπει νὰ μὴ παρασέρηται, κάθε φορὰ, ἀπὸ τὶς ἐντυπώσεις τῆς στιγμῆς... Καί, ἂν μοῦ ἐπιτρέπετε μιά παρατήρησι, αὐτὸ ἀκριβὲς εἶναι ἡ δική σας ἀδυναμία...

— Ποιὰ, παρακαλῶ; — ἔκαμε ὁ Παῦ-

λος μὲ ἀποκορυφωμένη περιέργεια.

— Ὅτι θέλετε νὰ κανονίζετε, κάθε φορὰ, τὴ ζωὴ σας, σύμφωνα μὲ τὰ αἰσθήματα τῆς στιγμῆς...

— Δὲν καταλαβαίνω — εἶπε ὁ Παῦλος μὲ κάποια ταραχή.

— Εἴχατε στὰ χέρια σας ἓνα θησαυρὸ σὰν τὴ γυναῖκα σας, μὴ σπάνια ὑπαρξί, ἓνα δῶρο πολὺτιμο, ποὺ θὰ ζήλευε ὅποιος-δήποτε... Μόλις μπήκε στὴ μέση μιά ἄλλη γυναῖκα καὶ σὰς ἐρρίξε τὰ δίχτυα της... ἀμέσως πιαστήκατε σὰν τὸ πιδὸ ἀπείρο ψαράκι... Δὲν σὰς κατηγορῶ γι' αὐτὸ... Καὶ πολλοὶ ἄλλοι θὰ μπορούσαν νὰ τὴν πιάσουν σὰν κι' ἐσὰς... Τὰ κατόπιν ἦταν ἀσχημα... Θελήσατε νὰ κανονίσετε τὴ ζωὴ σας, σύμφωνα μ' αὐτὴ τὴν κατὰκτησι... Ἀφήσατε τὴ γυναῖκα σας καὶ τὰ παιδιὰ σας καί, ἂν δὲν μεσολαβούσαν μερικὲς περιπέτειες, ποὺ ὁ κύριος Βέρτης σατανικὰ ἐκκηνοθέτησε γιὰ νὰ σὰς ἐξοντώσῃ — καὶ παρὰ λίγο νὰ τὸ κατορθώσῃ — θὰ ἦσαστε σήμερα σύντροφος τῆς κυρίας ποὺ βρίσκεται ἀκόμα στὴν Ἰσπανία...

— Μὰ ποῦ τὰ ξέρετε σεῖς ὅλα; — ἔκα-

με σαστισμένος ὁ Παῦλος.

— Τίποτα δὲ μένει μουσικὸ, ἀγαπητέ μου!... Ὁ κόσμος μας φυλάγεται ὅσο μπορεῖ· εἶναι κλειστὸς καὶ ἐκλεκτικός... Ἀλλὰ τὸ κουτσμπολιὸ εἶναι τὸ μεγάλο του πάθος... Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ κρυφὸ... Ὅλα εἶναι γνωστὰ ὅσα σὰς ἔχουν συμβῇ... Καί, μάλιστα, μὲ πολλὰς γαργαλιούρες... Ἔτσι χάσατε τὴν γυναῖκα σας καὶ φοβοῦμαι γιὰ πάντα... Γιὰτὶ σὰς χωρίζει αὐτὴ τὴ στιγμή μὴ ἀδύσσοις καὶ στέκε-σθε στὰ χεῖλιά της, ὁ ἓνας ἀπὸ τὴν μιά μεριά καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ κυτταρθεσθε καὶ ψιθυρίζετε τὴ λέξι «ἀγαπῶ»...

— Καὶ ποῖα εἶναι ἡ ἀδύσσοις; — ρώτησε ἡ Καίτη, κόκκινη ἀπὸ μιά ξαφνικὴ ἔξασψι.

— Μά, παιδί μου — ἔκαμε ὁ διευθυντὴς σὲ πατρικὸ τόνο — αὐτὰ ποὺ ἔχουν μεσολαβήσει... Νὰ γίνῃ ἐραστὴς τῆς γυναίκας ποὺ ἐχώρισε (καὶ ἀφοῦ τὴν ἐχώρισε) αὐτὴ θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ στὴν Ἀμερική... ἀλλὰ ποτὲ στὴν Ἀθήνα καὶ μάλιστα στὴ γνωστὴ κοινωνία... Καὶ σὰς λέω καθαρά, ὅτι δὲν θὰ μπορούσατε νὰ καμετε τὴν ἀποφινὴ ἐμφάνισι ἐδῶ, ἂν δὲν ἦμουν ἐγὼ στὴ μέση... νὰ καλυψῶ τὸ πρᾶγμα... Θέλετε νὰ καταλάβετε καλλίτερα αὐτὸ ποὺ σὰς λέω; Πέστε μου σεῖς — ρώτησε, συνεχίζοντας, τὴν Καίτη — γιὰτὶ δὲν τὸν παίρνετε σήμερα στὸ σπίτι σας καὶ γιὰτὶ δὲν θὰ θέλατε νὰ μείνῃ νύχτα μαζί σας;...

— Μά, βέβαια — ἔκαμε ἡ Καίτη, μὲ κάποιο μελαγχολικὸ ὕφος — αὐτὸ θὰ ἦταν...

— Τί θὰ ἦταν; — ρώτησε ὁ διευθυντὴς — Πέστε τὸ καθαρά!

— Θὰ ἦταν ἄτιμο... Ἀλλὰ ὑπάρχει μιά λύσις...

— Ὑπάρχει, ἀσφαλῶς! — ἔκαμε σαρκαστικά ὁ διευθυντὴς. — Ἄν παντρευόσαστε γιὰ... δεύτερὴ φορὰ!... Ἀλλ' αὐτὸ πῶς εἶναι, κι' ἂν εἶναι ἀμερικανισμός!... Γελιοποιήσις!...

— Στὰ μάτια ποῖων; — ρώτησε ὁ Παῦλος ἔντονα.

— Τοῦ κόσμου — εἶπε ὁ διευθυντὴς — καὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ γίνῃ γελοῖος στὰ μάτια ἐκείνων, ποὺ θέλει νὰ κυριαρχήσῃ ἀνάμεσά τους!... Σὰς μιλάω εἰλικρινά... Ἔχω γιὰ σὰς μεγάλα σχέδια... Θέλω νὰ σὰς κάμω ἄνθρωπο τοῦ μονόκλ... Νὰ τοὺς βλέπετε ἀφ' ὕψους καὶ νὰ τοὺς βάζετε στὴ θέσι τους...

Ἡ Καίτη μπήκε στὴν κουβέντα.

— Αὐτὰ ὅλα εἶναι σωστά — εἶπε — ἀλλὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ ζήσει τὴ δική του ζωὴ χωρὶς νὰ προκαλέσῃ καθόλου τὸν κόσμ...

— Ναί μπορεῖ καὶ νὰ τὸν περιφρονήσει κανεὶς ἀκόμη... ἀλλὰ τότε πρέπει νὰ μείνῃ στὸ περιθώριο... δὲν μπορεῖ πιά ν' ἀνήκῃ σ' αὐτὸν...

— Ἐμένα — εἶπε ἡ Καίτη — δὲ θὰ μ' ἐνοιαζε διόλου νὰ μὲ ποὺν γελοῖα μερικοὶ γελοῖοι ἄνθρωποι...

— Δὲν εἶναι ὅμως τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὸν Παῦλο... Αὐτὸν πρέπει νὰ τὸν νοιάζῃ καὶ πολὺ... Γιὰτὶ θὰ σταδιοδρομήσῃ ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς γελοῖους... Ἀς ἀλλάξουμε ὅμως κουβέντα... Αὐτὰ μποροῦμε νὰ τὰ συζητήσουμε κι' ἄλλοτε... Τώρα ἂς πιοῦμε στὴν ὑγεία του!...

Σήκωσαν τὰ ποτήρια καὶ ἔπιναν. Ἡ ὀρχήστρα ἔπαιζε ἓνα ταγκὸ Ἀργεντινικό, γεμάτο ρυθμὸ καὶ ὀρχηστρικὴ παρόρμησι.

— Θέλετε νὰ τὸ χορέψουμε; — ρώτησε τὴν Καίτη.

Τοῦ ἀπάντησε μὲ μιά χαρούμενη κλίσι τοῦ κεφαλοῦ... Σηκώθηκαν, ἀγκαλιάστηκαν στὸ στίβο, ἄρχισαν νὰ λικνίζονται ρυθμικά. Ἐνα πλήθος μάτια τοὺς τόξευαν μὲ βλέμματα ἐπιμονα, διαβρωτικά... Ὁ Παῦλος ἀναψε ἓνα τσιγάρο κι' ἔπεσε σὲ ρεμβασμούς... Ἐδύλεπε τὸ μέλλον τώρα πολὺ διαφορετικὰ ἀπὸ τότε, ποῦ ἡ κυρία Βέρτης τὸν ἔσπρωχνε ν' ἀνεδῇ στὸ ψηλὸ ἐπίπεδο τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Τότε ἦταν μιά σχέση, μιά μουσικὴ ἐρωτικὴ σχέση ποὺ τὸν τραβούσε κατὰ πάνω... Τώρα ἤθελε ν' ἀνεδῇ μὲ τὴν ἀξία του καὶ μόνον αὐτὴ, στὸ πείσμα ὁποιοῦδήποτε ἐμποδίου.

Καὶ ἤθελε ν' ἀνεδῇ, γιὰ νὰ θρονιαστῇ στὴν καρδιά τῆς γυναίκας ποὺ εἶχε χάσει ἀπὸ δική του θέλησι καὶ ἀπὸ δική του εὐθύνη... Ἐδύλεπε τώρα τὴν Καίτη νὰ χορεύῃ μὲν ἀγκαλιὰ τοῦ διευθυντῆ τῆς ἑταιρίας καὶ μὲ μιά ἐξηνόιασθη οἰκειότητα καὶ ἡ καρδιά του σφιγγότανε ἀπὸ κρυφὴ ζήλεια...

Σίγουρα τὴ μεγάλη βοήθεια ποὺ τοῦδινε ὁ διευθυντὴς δὲν τὴν ἔδινε παρὰ γιὰ χάρη τῆς Καίτης... Αὐτὸ ἔγινε χωρὶς κανέναν ἀντάλλαγμα; Ποιὰ ἦταν αὐτὴ ἡ ἀντάμνη ἀγάπη, ποὺ τοῦ εἶπε ὅτι νοιάζει γι' αὐτὸν νὰ μάθῃ ν' ἀγαπᾷ ἔτσι;... Ἐνα σωρὸ ἀμφιβολίες, ἀνυποψίες, ὑποψίες, τάρσαν τὴν καρδιά του. Καί, ὅταν τοὺς πῆρε τὸ μάτι του στὸ στίβο νὰ χορεύουν μεγάλωσαν...

Στὸ χορευτικὸ στίβο ἡ Καίτη ἐννοίωθε εὐτυχισμένη, καθὼς εἶχε παρατηρήσῃ μὲ τρυφερὴ ἐμπιστοσύνη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ διευθυντῆ. Κι' ἐκείνος ἀκόμη περισσότερο. Δὲν ἐνδιέφερε νὰ μαντέψῃ ἂν βρισκότανε στὸν πρόλογο μιάς μονιμώτερης εὐτυχίας ἢ ἂν περνοῦσε μιά ἐφήμερη περίοδο στὴ σχέση του μὲ τὴν Καίτη.

— Ἀκούσατε τί τοῦ εἶπα; — ρώτησε κάποια στιγμή. — Πῶς σὰς φάνηκαν;

— Ἐχετε ἀπόλυτα δίκην... Εἴσατε ὁ μὴ ἀπόλυτος...

— Γιὰ συμβουλευτῇτε καλλίτερα τὸν ἐαυτὸ σας... Θὰ ἴδῃτε ὅτι οὔτε σύζυγο, οὔτε φίλο μπορεῖτε νὰ τὸν ἔχετε πιά...

— Αὐτὸ εἶναι ποὺ δυσκολεύομαι νὰ παραδεχθῶ...

— Θὰ τὸ δῆτε καὶ μόνη σας... Ἡ μόνη σχέση ποὺ ἀπομένει νάχετε μαζί του, χωρὶς νὰ γίνεταί γελοῖα, εἶναι σχέσις στοργῆς... Αὐτὴ ἡ σχέση ποὺ ἔχω κι' ἐγὼ, πρὸς χάριν σας μαζί του... Καὶ ξέρετε τί κτέφτηκα;

— Σὰν τί;...

— Ὅτι μ' αὐτὴ τὴ σχέση θὰ ἐξοφλήσω με, ἀφοῦ στερεωθῇ στὴν καινούργια ζωὴ μου τοῦ ἀνοίξαμε, ἂν τοῦ βροῦμε κανένα πῶς καλὸ κορίτσι, νὰ τὸν παντρεύω... Πῶς σὰς φαίνεται;...

Τὴν ἐννοίωσε στὴν ἀγκαλιὰ του, μὲ μιά ἑλαφρὴ τρεμουλία:

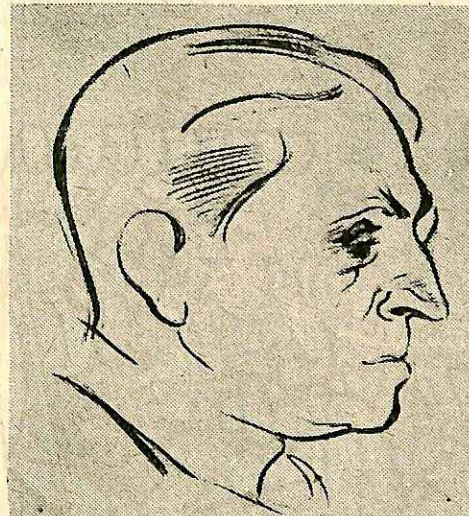
— Ἰσως... ψιθύρισε ξέψυχα.

— Γιατί; — ρώτησε ὁ διευθυντὴς — δὲ βλέπετε τὸν ἐαυτὸ σας... κουμπάρα;... Δὲν θὰ θέλατε νὰ τὸν στεφανώναμε μαζί;... Ἐγὼ εὐχαρίστως θὰ τοῦ διάλεγα μιά νέα — καὶ μὲ καλὴ προικὰ μάλιστα — γιὰ σύντροφο. Καὶ θὰ τὰ κατὰφερνα νὰ πείσω τοὺς γονεῖς τῆς καὶ τὸν δεχθῶν... Ἐλπίζω νὰ ἔχῃ ὡς τότε σταδιοδρομήσῃ λαμπρὰ καὶ νὰ εἶναι κατάλληλος γιὰ ἓνα τέτοιο γάμο... Τί λέπε;

— Ἀς μὴ βιαζόμαστε! — ἔκαμ' ἡ Καίτη — ἓνα κρυφὸ ἀναστήναγμα...

Ὁ διευθυντὴς ἐννοίωσε τὸ νόημα τοῦ:

ἸΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Ὁ ποιητὴς Μιλτιάδης Μαλακάσης, ἀπὸ τοὺς ἰδρυτὰς τοῦ περιοδικοῦ «Τέχνης», ποὺ γράφταν ὅλο σὲ δημοτικὴ γλῶσσα. (Σκίτσο Β. Φωτιάδης).

ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

Τὸ περιοδικὸ «Τέχνη» καὶ οἱ χλευαστές του

Ἐνα βράδυ στὸ σπίτι τοῦ Μιλτιάδη Μαλακάση, ὅπου οἱ συγκεντρώσεις τῶν λογίων γίνοντοσαν ἄτακτα κι' ἀπροσδόκητα γιὰ τὸν οἰκοδεσπότη, ὁ Κώστας Χατζόπουλος ἔρριξε τὴν ἰδέα νὰ βγάλουν ἓνα περιοδικό, ὅσοι ἔτυχε νὰ εἶναι συγκεντρωμένοι ἐκεῖ, γραμμένα πέρα - πέρα στὴ δημοτικὴ γλῶσσα.

Ὅλοι μείνανε σύμφωνα: ὁ Βλαχογιάννης, ὁ Ἐφταλιώτης, ὁ Πορφύρας, ὁ Μαλακάσης, ὁ Πασαγιάννης, ὁ Νιρβάνας, ὁ Τσιρηνάκος (φιλολογικὸ ψευδώνυμό του: Στέφανος Ραμὰς) κι' ὁ Καμπύσης. Αὐτοὶ βρισκότουσαν ἐκεῖναι τὸ βράδυ τοῦ 1918 ἐκεῖ.

— Καὶ ποῖον τίτλο θὰ τοῦ δώσουμε; ρώτησε ὁ Πασαγιάννης.

— Τὸν ἔχω ἔτοιμο, εἶπε ὁ Χατζόπουλος. Φτάνει νὰ σὰς ἀρέσει.

— Νὰ τὸν ἀκούσουμε.

— Ἡ «Τέχνη».

Τὸν ἐγκρίνανε ὅλοι οἱ παρόντες, μὰ κι' ὅσοι δημοτικιστὲς ἔτυχε νὰ μὴ εἶναι ἐκεῖ, ὅπως ὁ Παλαμάς, ὁ Θεοτόκης κι' ἄλλοι, τὸν βρῆκαν ἐξαισιό. Τὴν ἐννοίωθε τὸν περιοδικὸν τὴν ἀνάλυσε ὁ Χατζόπουλος, ποὺ εἶχε ὀλόκληρη τὴ φροντίδα τῆς ἐκδόσεως. Ἐγινε ὁ ἔρανος γιὰ τὰ ἐξόδα μεταξὺ τους (τὰ περισσότερα χρήματα τὰ ἔβαλε ὁ Χατζόπουλος) καὶ ἡ «Τέχνη» παρουσιάσθηκε μὲ τὸ πρῶτο φύλλο τῆς μετὰ 45 μέρες ἀπὸ ἐκείνη τὴν βραδύα, γραμμένη ὀλόκληρη στὴν ὀρθόδοξη δημοτικὴ γλῶσσα μὲ συνεργάτες ὅλους τοὺς παραπάνω καὶ τὸν Γιάννη Φυχάρη, ἐπὶ πλέον.

Περιοδικὸ γραμμένο στὴ δημοτικὴ, δὲν εἶχε τολμηθῇ ἀπὸ κανέναν ὡς τότε. Καὶ τὰ πρῶτα εὐνοϊκὰ στὴν ἰδέα τοῦ δημοτικισμοῦ περιοδικὰ κρατοῦσαν μερικὰ προσήματα ἀπέναντι τοῦ καθαρανοστοϊτικοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινού. Δηλαδή κατὰ ἀπὸ τὸν τίτλο τοῦ ἐξαῖον: «Δεκαπενθήμερον ἡ μηνιαῖον περιοδικὸν ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις». Ἡ «Τέχνη» ὅμως ἔγραφε φαρδύα πλατεῖα: «Βγαίνει κάθε μήνα». Σὲ μιά σελίδα τῆς τοῦ «δρους συνδρομῆς» τοὺς εἶχε διατυπώσῃ ἔτσι: «Γραφόμεναι συνδρομητῆς στὴν «Τέχνη»: Γιὰ μιά χρονιά μὲ 5 δραχμές. Γιὰ ἕξ μῆνες μὲ 3».

Πάταγο ἔκανε ἡ ἐμφάνισι τοῦ πρώτου φύλλου τῆς «Τέχνης». Οἱ ἐφημερίδες ἄλλες βρῆκαν τὸ περιοδικὸ τὴν μαλλιάσαν κι' ἄλλες τὸ κοροϊδεύανε. Στὸ μεταξύ πάλι οἱ καθαρανοστοϊανοὶ, ἐπειδὴ ἔτυχε ἡ λέξι «Τέχνη» νὰ εἶναι ἡ ἴδια στὴ δημοτικὴ καὶ στὴν καθαρανοστοϊα βράβισαν εἰρωνικά τὸ περιοδικὸ «Μαστροσύνη»! Κι' ὅσοι — κι' ἦταν

πέρα πολλοὶ αὐτοὶ — δὲν εἶχαν δῆ τὸ περιοδικὸ κι' ἀκούγαν νὰ μιλάνε γιὰ τὴ «Μαστροσύνη», πίστεψαν πῶς αὐτὸς πραγματικὰ ἦταν ὁ τίτλος του.

Ἡ συνεργασία τοῦ πρώτου φύλλου τῆς «Τέχνης» ἦταν περιορισμένη στοὺς γνήσιους κι' ὀρθόδοξους δημοτικιστὲς ὅπως: ὁ Παλαμάς, ὁ Μαβίλης, ὁ Θεοτόκης, ὁ Χατζόπουλος, ὁ Βλαχογιάννης, ὁ Ραμὰς, ὁ Μαλακάσης, ὁ Πορφύρας, ὁ Νιρβάνας, ὁ Πασαγιάννης, ὁ Καμπύσης, ὁ Φυχάρης κι' ὁ Ἐφταλιώτης. Οἱ συμβολιστικὲς ὁμοιότητες μερικῶν ἀπὸ τοὺς ποιητὲς τοῦ περιοδικοῦ ἔγιναν στόχος χλευασμοῦ καὶ εἰρωνείας. Τὰ εὐθymia σχόλια σὲ βάρος του ἀπὸ λέξεις καὶ φράσεις στὴν τύχη παρμένους μὰ καὶ κατόπτι σκόπιμα ἀνακατεμένες ἔδιναν κι' ἔπαιρναν.

Ἐνα ἐπιφώνημα τοῦ Ι. Καμπύσης, ποὺ εἶχε σχέση μ' ἓνα πνευματικὸ ποῦ γέννημα, κατάντησε ἀδιάκοπα καθημερινὸ κοροϊδία: «Τὸ παιδί μας! Πές μου τί τόκωνες τὸ παιδί μας!;» Ἡ ἀπάντησι τῶν χλευαστῶν του ἦταν: «Τὸρριζα στὸ βρεφοκομείο».

Τὸ δνομα τῆς Μιράντας, τῆς ἡρώιδος τοῦ Σαίξπηρ, ποὺ τὸ εἶχε χρησιμοποίησῃ ἓνα στίχο του ὁ Στέφανος Ραμὰς, ἔδινε ἄλλη χαρὰ κι' εὐτυχία στὶς πέννες τῶν σατυρογράφων. Ὁ θεατρικὸς συγγραφεὺς Νικολάος Λάσκαρης (ποῦ ὅμως ἀργότερα ἔγινε κι' αὐτὸς δημοτικιστὴς) βρῆκε μιά μερὰ τὴν εὐκαιρία νὰ γράψῃ μιά παρωδία πάνω στὸ δνομα αὐτὸ ποὺ χάλασε κυριολεκτικὰ κόσμὸ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ καὶ ποὺ τὸ εἶχαν μάθει ἀπὸδῶς κι' ἀνακατωτὰ ὅλοι καὶ ὅλες. Ἡ παρωδία αὐτὴ ἀρχίζει:

Ἀπὸ ἓνα καρροτσάκι
ἐπῆρε μιά τριάντα
πρὸς μιά καὶ τριάντα,
ἄχ ἀπλάγχην Μιράντα!...

Στὴν πρώτη σελίδα τοῦ περιοδικοῦ ὁ Χατζόπουλος εἶχε δημοσιεύσει ἓνα ποίημα τοῦ μὴν τίτλο «Ἡ Τέχνη», σὰν φιλολογικὴ ἐπιδίωξι τοῦ περιοδικοῦ ἢ καὶ σὰν πρόγραμμα τοῦ, ἀφοῦ, μάλιστα καὶ ὁ τίτλος τοῦ ἦταν ὁ ἴδιος. Αὐτὸ τὸ ποίημα ποὺ δὲν ἦταν διόλου κακὸ — ἀντίθετα μάλιστα — κρῖθηκε «ἀκαταλαβίστικο» καὶ «σκοτεινόν».

Καὶ ὅμως στὴ σύλληψι, στὸ νόημα καὶ στὴν διατύπωσιν τοῦ ἦταν καθαρὸ καὶ λιτάτατο. Ὁ ποιητὴς ἐκεῖ ἤθελε νὰ παρουσιάσῃ ἀπλὰ ἓνα καλλιτεχνικὸν ποῦ σ' ἓνα περιβάλλον ἐνὸς φτωχοῦ δωματίου μὲ τζάμια παγωμένα, μὲ σβυστὸ τὸ τζάκι καὶ τὴ λάμπα, μὲ ἄδειο τὸ τραπέζι τοῦ φαγητοῦ, δραματίζεται μίαν Ἀνοιξὶ ἀπὸ ρόδα. Πραγματικὰ τὸ ποίημα ἦταν λαμπρὸ καὶ διόλου σκοτεινόν. Κι' ἂν σήμερα μετὰ τόσα χρόνια ξαναδιαβάζοταν, σίγουρα δὲν θὰ βρισκόταν ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴ τὸ ἐννοοῦσε. Κι' ὅμως τότε εἶχε κριθῇ «καίσιος», «ἀνοσιούργημα», «εφρικώδες» κλπ. Ἐτεῖ τοῦ εἶναι καὶ ἡ σατυρικὴ παραλλαγή μὲ στίχους σὰν αὐτοὺς:

Ἐνα τριγόνι τρίζει,
μὰ γὰρ ἐρημοπαίζει
καὶ γὰρ ἀπ' τὸ τραπέζι
μιά λάμπα σοχαλίζει...

Δηλαδή, μ' αὐτὸ τὸν τρόπο πήγανε, οἱ καθαρανοστοϊανοὶ νὰ βγάλουνε γιὰ παλάβους ὅλους τοὺς συνεργάτες τῆς «Τέχνης». Ἀκόμη καὶ τὸ θαυμασιό συνέτο τοῦ Μαβίλη — ποῖος δὲν τὸ ξέρε σήμερα; — ἡ «Ἀθήνη» ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ δημοσιεύθηκε ἐκεῖ, μαζί μ' ἓνα μυθιστόρημα τοῦ Ντίου Θεοτόκη «Τὰ πάθος» δὲν γλύτωσαν ἀπὸ τὰ σχόλια τῶν χλευαστῶν.

Μ' ὅλα αὐτὰ ἡ «Τέχνη» στάθηκε. Ἐδύγαλε ἀρκετὰ φύλλα κι' ἔπιασε τοὺς φιλολογικοὺς κύκλους. Ἄν ἀργότερα δέκοψε τὴν ἐκδοσί της, αὐτὸ περισσότερο ὠφέλειτο στο γεγονός ὅτι ὁ διευθυντὴς τῆς θὰ ἔφευγε γιὰ τὴ Γερμανία. Μιά φορὰ οικονομικὸ ἀδιέξοδο δὲν ἀντιμετώπισε, γιὰτὶ καὶ συνδρομητῆς πολλοὺς εἶχε, μὰ καὶ χορηγητῆς οικονομικοῦς, σὰν τὸν Ἀλ. Παλλή, ὅποτε ἡ ἀνάγκη τὸ καλοῦσε, εὕρισκε προποδοχάτους.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

—Δηλαδή εδώ δεν είναι να εξα-
νατραγουδήσουμε.

—Μάλλον όχι.

Το περιεργό της δεύτερης βρα-
δυάς ήταν πού, πηγαίνοντας, μιά
ώρα αργότερα στο σπίτι μου, τρία
χιλιόμετρα μακριά, βρήκα και της
δικής μου γειτονιάς τα σκυλιά σε
συναγερμό.

—Τι τρέχει με τα σκυλιά άποψη;
ρώτησα τη μητέρα μου.

—Ξέρω κι' εγώ παιδί μου; "Ε-
τσι ξαφνικά άρχισαν να χαλάνε
τον κόσμο. Και χτές έγινε το ίδιο,
αλλά λουφάζανε γρήγορα.

Μέχρι εκεί είχε φτάσει η μουσι-
κή μου επιρροή.

Δεν ξανατραγουδήσαμε στην ι-
δια γειτονιά. Πηγαίναμε σε άλλες,
πηγαίναμε και στο μνημείο του
Φιλοπάππου, όπου ήμαστε εξασφα-
λισμένοι από ξένες επεμβάσεις. "Ο
"Άγγελος πάντα με θαύμαζε κι' ε-
γώ πιά ήμουνα φουντωμένος από
δνειρα κι' ελπίδες. Ονειρευόμουν
να υποτροφίες στην Ιταλία, πρόσ-
ληψη στη Σκάλα του Μιλάνου, πε-
ριοδείες στο εξωτερικό, φωτογρα-
φίες στις εφημερίδες και κάτι εί-
δησεις σαν κι' αυτή:

«Επανέκαμψεν ο διάσημος "Ελ-
λην τενόρος "Αντόνιο Καραφλου-
μπός, ο οποίος θα λάβει μέρος εις
δύο μελοδραματικές παραστάσεις
και θ' αναχωρήσει άμέσως διά το
εξωτερικόν, όπου έχει άνειλημμέ-
νες υποχρεώσεις».

Και οι Ιταλικές εφημερίδες πά-
λι θάγραφαν:

«"Ιλ τενόρο γκρέκο "Αντόνιο Κα-
ραφλουμπό και τα ρέστα. Τέτοια
φτερά μου είχε δώσει ο φίλος μου
ο "Άγγελος».

Είχα μεγάλα σχέδια. "Αλλά τα
κρατούσα κρυφά από τους δικούς
μου: "Ηθελα να τους τα παρου-
σιάσω ξαφνικά, σαν έκπληξη.

★

"Όπου έτυχε ένα βράδυ, σε μιά
ταβέρνα, να βρεθούμε μεγάλη πα-
ρέα, ("Ο "Άγγελος δεν ήταν). Με-
τά τα πρώτα ποτηράκια, που ήρθα-
με στο κέφι, γεμάτος πεποίθησι στη
φωνή μου, σηκώνομαι να τραγου-
δήσω. «Θα τους καταπλήξω» σκε-
πτόμουν.

Κάνω δυο δοκιμαστικά βηξίμα-
τα, κι' αρχίζω να τραγουδι. Μά
δεν έχω προχωρήσει στη δεύτερη
στροφή, όταν αισθάνομαι ένα χέ-
ρι να πιάνει το μπράτσο μου. Εί-
ναι ένας άλλος φίλος μου, ο Δημη-
τράκης.

—Τι κάνεις εκεί; μου λέει.

—Τραγουδάω.

—Με τέτοια φωνή; Θα γίνης ρε-
ζύλι. Σταμάτα!

Πάγωσα. Μούφυνε όλο το κέφι.
Κάθησα.

—Δημητράκη, σοφιστά μου το εί-
πες αυτό για τη φωνή μου;

—Ξέρεις ότι σ' αγαπώ και δεν
θέλω να εκτίθεται. "Η φαλτσουδού-
ρα σου είναι άνευ προηγούμενου.
Πας σουβρε να τραγουδήσεις;

Δεν είπα ούτε τραγουδι, ούτε
κουθέντα. Φαλτσουδούρα, λέει. "Α-
πό πού κι' ως πού; Μου πέρασε μιά
ιδέα: ότι ο Δημητράκης ζήλευε τη
φωνή μου και ήθελε να με άπο-
γορευτούση.

Όταν γύρισα στο σπίτι μου, κα-
ταστενοχωρημένος, είπα στους δι-
κούς μου:

—Για έλατε εδώ σάς παρακαλώ,
πού σας θέλω κάτι.

Μαζεύτηκαν όλοι: "Η μητέρα
μου, τ' αδέρφια μου και ο θείος
μου ο "Αγροίλαος. Σωστό οικογε-
νεακό συμβούλιο.

—Τι τρέχει παιδί μου; με ρωτάει
η μητέρα μου, άνησυχη.

—Για ακούστε με σας παρακα-
λώ. "Αλλά με προσοχή.

—Άρχισα να τραγουδάω. Με τις
πρώτες νότες η μητέρα μου μου
λέει:

—Κλειστό, παιδί μου. Κλείντο
και μην το ξαναοιζήεις για τραγου-
δι, ποτέ.

—"Η αδελφή μου είχε πνιγίη στο
γέλιο.

—Φάλτσος καραμπινάτος!

Συμφώνησαν και οι άλλοι. Κι'
ο θείος μου που ήταν ευτράπελος,
έκδηλωσε πιο χαρακτηριστικά τη
γνώμη του:

—Καρτέλες για φτιάξιμοοοο!

Θεέ μου, τι είχα πάθει χωρίς να
το ξέρω. "Ατιμε "Άγγελε, θά μου
το πληρώσεις. Πέρασα την πιο πι-
νή νύχτα της ζωής μου. "Νύχτα

συντριμμένων όνείρων.

Συνάντησα τον "Άγγελο το άλ-
λο βράδυ. Του διηγήθηκα τα κα-
θήκαστα.

—Εκείνος γελούσε, σαν νασπαγε
κέφι.

—"Ετσι είναι; τον ρώτησα.

—"Ετσι, "Αντωνάκη μου. "Αμ
γιατί γαυγίζανε τα σκυλιά;

—Και τότε γιατί μου είπες πως
έχω ώραία φωνή;

—Γιατί να σου χαλάσω το χατή-
ρι; Κατάλαβα πως σου άρεσε να
είσαι τενόρος και σου άρεσε το κέφι.

Τό είπε τόσο άπλά κι' αυθόρμη-
τα, με τόση άφέλεια και άσυνειδη-
σία, ώστε οι άγριες διαθέσεις μου
καταμάρισαν. Λίγο ακόμα και θά
τούλεγα κι' ευχαριστώ.

Και λίγο ακόμα, θά είχα γίνει
ρεζίλης. Λίγο ακόμα και το ψώνιο
μου θά είχε ωριμάσει — όπως τόσα
και τόσα ψώνια του τραγουδιού —
και θά είχα γίνει νομερο:

—"Αντώνιο Καραφλουμπό, τενό-
ρο ληρικοντραμάντικο, βαράτε τον!

Εοτυχώς είχα γίνει μονάχα ρε-
ζίλης, των σκυλιών. Των ανθρώπων
δεν πρόφτασα. Το ψώνιο μου θερα-
πεύτηκε γρήγορα κι' από τότε δεν
τραγουδάω πιά.

Με είχε σώσει ο Δημητράκης κι'
έκείνο το οικογενειακό συμβούλιο.

★

—"Εγώ όμως είχα ψυχρανθή με
τον "Άγγελο.

Δεν ήταν μικρό το κακό που πη-
γε να μου κάνει, για να σπάη πλα-
κα μαζί μου. "Αρρώστα κι' έκοψα.

Τον ξαναείδα ένα βράδυ, έπειτα
από ένα χρόνο.

—Τι γίνεσαι βρέ "Άγγελε; του
λέω.

—Καλά, είμαι. Πώς πάει το τρα-
γουδί;

Και γέλασε ειρωνικά.

—Πάμε να πούμε κανένα ποτη-
ράκι, να θυμηθούμε τα παλιά;

—Εκεί ευνησανε τα μουσικά μου
ένστικτα. "Όχι για να τραγουδή-
σω, μα για ν' ακούσω μουσική.

—"Άγγελε, λέω, θ' ακούσουμε
λίγο φλάουτο;

—"Όχι. Δεν υπάρχει φλάουτο
πιά.

—Τι έγινε; Τάχατες ή το πού-
λπες;

—Μου έλυωσε!

—Τι έκανε λέει; "Έλυωσε το
φλάουτο;

—Ναι, φέτος το χειμώνα. "Επει-
δα ένα βράδυ στο σπίτι και κατό-
πιν το έσχασα κοντά στην άναμέ-
ρη σόμπα. Το πρωί βρήκα ένα μέ-
ρος μονάχα. Το άλλο είχε λιώσει
από τη ζέση — κερλί βλέπεις. Και
δεν στενοχωρήθηκα για τίποτ' άλ-
λο, παρά μόνο για ένα πράγμα:

—Ότι λογάριζα να το ανάψω λαμπά-
δα στην "Ανάσταση!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

—Εξωφρενικά στοιχήματα.

Τελευταία, ένας "Αμερικανός
πλήρωσε 5.000 δολάρια, γιατί εί-
χε στοιχηματίσει πως θα υπολόγι-
ζε σωστά πόσες σταγόνες περιέχει
μιά μπουτίλα μπύρα, αλλά έχασε
το στοιχείμα!

Φαίνεται δε πως είναι αδιόρω-
τος, γιατί είχε χάσει πρό όλίγου
καιρού άλλες 4000 δολάρια, στοι-
χηματίζοντας σε μιά... κούρα κα-
τάρισαν!

Για ένα στοιχείμα έξ άλλου κά-
ποιος νέος σκαφάωσε τελευταί-
ως στο βάλο του κτιρίου της Χ.
Α.Ν., στο Λονδίνο, κι' άφισε έ-
κεί ψηλά μιά μικρογραφία άγχο-
νης!

—Ένας άλλος πάλι στοιχημά-
τισε... να φάη τον τηλεφωνικό κα-
τάλογο, εύτυχώς μιάς μικρής πό-
λεως. Και το κατάφερε μέν, αλλά
ύστερα τον πήγαν στο νοσοκομείο.

—Όταν ένας "Αμερικανός στοιχη-
μάτισε πως θα φάη το καπέλο
του, κέρδισε το στοιχείμα μ' ένα
έξυπνο κόλπο: "Εσπασε δηλαδή έ-
να καπέλλο από άσπράδι αυγού και
ζόχαρη και το καταβρόχθισε με
μεγάλη ευχαρίστησι!

Μιά κοπέλλα στο Παρίσι, στοι-
χημάτισε να φάη... τις κάλτσες
της, αν δεν κέρδιζε το πρώτο βρα-
βείο ως μανεκέν σ' ένα διαγωνισμό
κομμώσεως. Κι' επειδή έχασε το
στοιχείμα έλυωσε πραγματικά τη
μιά κάλτσα της, την έκανε πολύ,
του πρόσθεσε ζάχαρη και την έ-
φανε.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 593

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Βασιλεύς των Βησιγόθων
της "Ισπανίας, γιός του "Α-
λαρίου. — Πηγή κοντά στην
"Ιερουσαλήμ όπου κατά πα-
ραγγελία του "Ιησού ενίφθη
ό εκ γενετής τυφλός και ά-
νέδλεψε.

2. "Εμπνέουν σεβασμό. — Μα-
θητής που δεν παρακολούθησε
κάποιο μάθημα. — "Ιερά.

3. Γαλλικό μέτρον έπιφανείας.
— "Εξη. — Παραπόταμος του
Τιβέρεως. — Νημάτιον.

4. Προδίδει πόνο. — "Αθηναίος
ρήτωρ του Δ' π. Χ. αιώνας. —
Κτητική άντω-
νιμία. — "Εορτάζει στις 25
Νοεμβρίου.

5. Σημειώνεται πάνω σ' ένα
γεωγραφικό χάρτη. — Δεν
κάνουν όθρυβο.

6. Φορούσι όπου φυλακίστηκε
ήρώς του Δουμά. — Τό όφεί-
λουν οι μικροί στους μεγά-
λους. — Νεκρός. — Βυζαν-
τινή νότα.

7. Πρόθεσις πρό φωνήεντος.
— Φίλος του Φιντίου. — Γαλ-
λικό κέντρο παραθερισμού.
— Άνεστραμμένο έπιτελείο.

8. "Ανωάτη έξουσία. — "Ανόη-
τος. — Καπνός κίτρινου χρώ-
ματος (τουρκ.).

9. ... Ντάλ: στάα του Χόλ-
λντ. — Σημείον του ό-
ρίζοντος. — Δεν λείπουν ά-
πό καμιά έκκλησία.

10. "Αθλητικός άγών. — Βυζαν-
τινός ναύαρχος που κατέστρε-
ψε το 882 στη Ζάκυνθο τον
αραβικό στόλο. — Συνήθως
τρώγεται.

11. Κατάρα. — Πρόθεσις. —
Παλαός. — Προδίδει στε-
νοχώρια.

12. Θεός των άρχ. Αιγυπτίων. —
Καταβύγιον έρωτευμένων.
... Μονάχα: ή πλάς των άστέ-
ρων. — "Αναφορική άντωνυμία.

13. Βασίλισσα (γεν.). — Στήλη
από διοικωφρα πράγματα.

14. "Αποτελούν ένα σύνολον. — "Αγ-
γλικό άνδρικό όνομα. — Δεν
σέβεται τους νόμους.

15. Κυβερνήτης χώρας της "Απω-
άνταλης. — "Ανθη. — Προ-
δίδουν κέφι. — Προτρέπει.

16. Σχηματίζουν το τέταρτο
γράμμα του γαλλικού αλφαβή-
του.

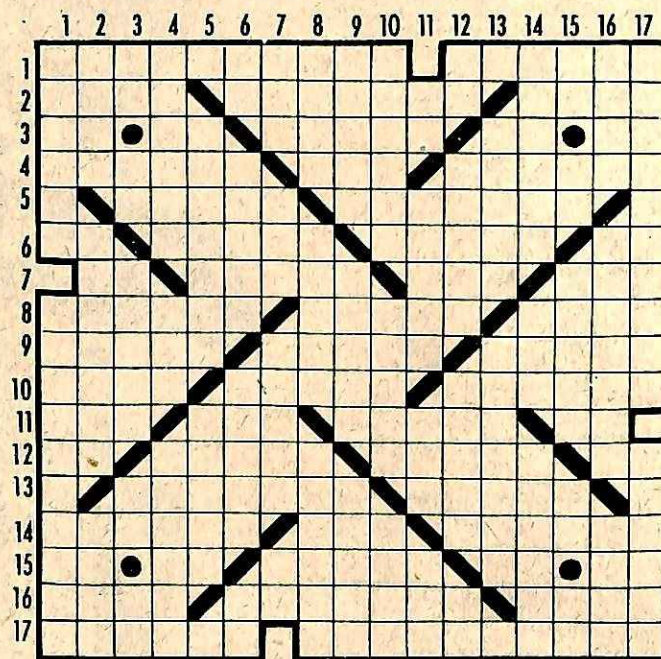
17. "Οιπική ήμέρα. — "Ελάττω-
σις. — Κομικός του κινημα-
τογράφου.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Παρουσιάζουν κενά. — "Υπη-
ρέτης.

2. Γυμναστικό παράγγελμα. —
Πόλις της Β. "Ιταλίας κοντά
στον Πάδο. — Κλωστή.

3. Δηλώνει συγκατάβασι. — Πρό-
θεσις μπροστά σε φωνήεν.
Μπήκαν στη ναφθαλίνη. — "Αρ-

— Τώρα πού θα κατεβή τί έχουμε
ν' άκούσουμε!...

— "Αλλάξες πάλι πρόγραμμα, Καίτη; "Αντί για
βουνό, θα πάμε σε θάλασσα;...

Η Προετοιμασία του δέρματος

ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Πώς θ' αντιμετωπίσετε άφοβα τις «καυστικές ήλιακες ακτίνες»

ΚΑΘΕ τέτοια εποχή, ή επιδερμίδα έχει ανάγκη ειδικής υγιεινής προετοιμασίας, για να μπορέσει να δεχθεί τον δυνατό ήλιο και το άπλετο φως του καλοκαιριού.

Χρειάζεται συνεπώς, ιδιαίτερες υγιεινές περιποιήσεις και ειδικές αισθητικές φροντίδες για την αντιμετώπιση των εχθρών της ομορφιάς, που λέγονται «καυστικές ακτίνες».

Ένα απροετομασμένο δέρμα, είναι καταδικασμένο να υποκύψει σ' αυτούς τους αδυσώπητους εχθρούς. Γιατί στεγνώνουν την επιδερμίδα και το πρόσωπο γεμίζει από ρυτίδες, αν δεν έχουν τα κύτταρα την απαιτούμενη ελαστικότητα, για να αντισταθούν.

Για ν' αποφύγετε, λοιπόν, αυτές τις δυσάρεστες συνέπειες, που γερνούν και ασχημίζουν τη γυναίκα, πρέπει να άμυνήτε με ειδικές αισθητικές περιποιήσεις και να πάρετε ιδιαίτερες φροντίδες, γενικότερης υγιεινής.

Κατ' αρχήν σταματήστε, την εποχή αυτή και για κανένα μήν, τα βαρέα τσιγαριστά φαγητά και γενικά τις πικάντικες και λιπαρές τροφές, τα πολλά γλυκά και τα οινόπνευμα ποτά.

Και πρώτ' απ' όλα τα άλλα, να μασάτε καλά. Η ταχυφαγία, από την οποία υποφέρουν όλοι οι άνθρωποι της εποχής μας, που την χαρακτηρίζει ο γοργός ρυθμός και η βιασύνη, ευνοεί την άκμή και τα σπιθυράκια του προσώπου.

Επίσης πίνετε τουλάχιστον 300 - 400 δράμια υγρά, στο 24ωρο. Ο φόβος που έχουν μερικές γυναίκες, να μην πιούν νερό και γενικά υγρά, για να μην παχύνουν, έχει ως αποτέλεσμα την αφυδάτωση της επιδερμίδας και το πρόωρο ρυτίδωμα του προσώπου.

Πίνετε λοιπόν, αλλά πώς;

Τέ πρώτ, μόλις σηκωθείτε από το κρεβάτι και πάντοτε πριν από το φαγητό και στα ενδιάμεσα των γευμάτων. Τρώτε πολλά φρούτα και ωμά χόρτα, που η Αισθητική τα ονομάζει «σκούπα των εντέρων». Κι' αυτό γιατί όλες ξέρουμε, πόση σημασία έχει για την ομορφιά ή κανονική λειτουργία του πεπτικού συστήματος και των εντέρων.

Στην Ευρώπη και στην Αμερική εφαρμόζουν την «Αισθητική διαίτα των φρούτων», που εγκρίνεται σε απόλυτη φρουτοφαγία μία ή δυο φορές την εβδομάδα. Αν για διαφόρους λόγους, δεν μπορείτε να εφαρμόσετε αυτή τη διαίτα, τότε αποκτήστε την συνήθεια να τρώτε, μία - δύο φορές την ημέρα, στο 24ωρο και να ελαττώσετε, στο ελάχιστο, την ημέρα εκείνη, την άλλη τροφή.

Υστερα από μερικές εβδομάδες, θα διαπιστώσετε εκπληκτικά αποτελέσματα, τόσο στη γενική κατάσταση του οργανισμού, όσο και στην ομορφιά σας. Φροντίστε επίσης, να κοιμάστε περισσότερο! Ο ύπνος ξεκουράζει, αποτοξινώνει και ανανεώνει, συνεπώς, είναι το καλλυντικό που εξασφαλίζει ομορφιά και νεύσινα.

Ας δούμε όμως τώρα, πώς πρέπει να βοηθήσουμε την επιδερμίδα μ' αισθητικό τρόπο για να ανανεωθεί και να προετοιμασθεί κατάλληλα για το καλοκαίρι.

Όπως ξέρουμε, τα σύγχρονα καλλυντικά είναι επιστημονικά παρασκευάσματα, που ανταποκρίνονται ανάλογα στη φύση, στην ποιότητα και στις λειτουργίες της επιδερμίδας. Τα καλής ποιότητας καλλυντικά, γιατί γι' αυτά μόνο μιλάμε, περιέχουν όλα εκείνα τα απαραίτητα τονωτικά συστατικά, που χρειάζεται η επιδερμίδα. Άρκει μόνο να διαλέξετε το κατάλληλο καλλυντικό που

ταίριαζει στο δέρμα σας και τότε όλα θα πάνε καλά. Ας δούμε όμως, ποιές είναι οι «ειδικές αισθητικές φροντίδες» τις οποίες αναφέραμε στην αρχή και πώς ακριβώς πρέπει να περιποιηθούμε ή καλλίτερα να προετοιμάσουμε το δέρμα μας, για ν' αντιμετωπίσουμε άφοβα τον ήλιο και το καλοκαιριάτικο φως.

Θ' αρχίσουμε από ένα καλό καθαρισμό του δέρματος με ειδικό γαλάκτωμα, ώστε να καθαρίσουν οι πόροι και ν' απαλλαγούν από τις σκόνες, το μακιγιάζ και τον ιδρώτα.

Μετά, θα χτυπήσουμε, με τις παλάμες των δυο χεριών, ολόκληρο το πρόσωπο, όπου να κοκκινίσει ολόκληρο και άμεσα μετά θα ετοιμάσουμε μία μάσκα με κορκαδι αυγού, με 5 - 6 σταγόνες ελαιόλαδο για τα στεγνά δέρματα, και θα προσθέσουμε 2 - 3 σταγόνες λεμόνι, για τα δέρματα που είναι λιπαρά.

Υστερα από 20 λεπτά της ώρας, αφαιρούμε τη μάσκα με κρύο νερό, σκουπίζουμε καλά το πρόσωπο και κατόπιν βρέχουμε ένα βαμβάκι σε τονωτική λοσιόν και περνάμε όλο το δέρμα, για να σφίξουν οι πόροι.

Οι ψεκασμοί με διάφορα ειδικά υγρά δίνουν θαυμάσια αποτελέσματα για την τόνωση των μυών και την νεανικότητα του δέρματος, αλλά πρέπει να γίνονται σε ινστιτούτο καλλονής, όπου υπάρχουν όλα τα μέσα.

Την επομένη και μεθεπομένη ημέρα, θα κάνετε την τακτική περιποίησι της επιδερμίδας, δηλαδή γαλάκτωμα, θρεπτική κρέμα κλπ.

Αλλά την τρίτη ημέρα, θα ετοιμάσετε πάλι μία μάσκα, τη φορά όμως αυτή, από ωμά φρούτα.

Θαυμάσια αποτελέσματα επίσης δίνει η μάσκα με μήλο, που βράζει σε λίγο γάλα και ψήνεται όπως η κομπόστα. Το βάζετε δε χλιαρό στο πρόσωπο και το αφήνετε να επιδράσει σ' αυτό, όπως συνήθως.

Εππλένετε ύστερα με ροδόσταγμα.

Όλες οι μάσκες μένουν 20 λεπτά της ώρας στο πρόσωπο. Αλλά οι μάσκες από φρούτα, πρέπει να μένουν περισσότερο, για να φέρουν αποτέλεσμα.

Το πετόνι, ή φράουλα, το καρπούζι, το ροδάκινο και οι μπανάνες γίνονται περιφημες μάσκες ομορφιάς και μπορούν να χρησιμοποιούνται 2-3 φορές τον μήνα, αυτή την εποχή. Επίσης το αγγούρι είναι ευεργετικό, ως καλλυντικό και μπορεί να χρησιμοποιηθεί άφοβα.

Την παραπάνω κούρα, θα την συνεχίσετε επί 1 - 1½ μήνα, κάθε εβδομάδα στην αρχή, κάθε δέκα ή δεκαπέντε μέρες αργότερα.

Έξ' άλλου, μπορείτε να βάλετε μέσα σε ένα κεσε με νερό ένα σακκουλάκι με 1 - 2 κουταλιές κουάκερ για να μουσκέψι και να πλένετε κάθε πρωί με αυτό το γαλάκτωμα ή μάλλον να κάνετε πρώτα ένα ελαφρό κυκλικό μασάζ, σε όλο το πρόσωπο με το γαλάκτωμα σακκουλάκι του κουάκερ και ύστερα να ξεπλένετε το πρόσωπο με το νερό του.

Κι' έτσι, με τον τρόπο αυτόν έχετε προετοιμάσει κατάλληλα το δέρμα σας για να δεχθεί το καλοκαιρινό μακιγιάζ.

Το δέρμα χρειάζεται ειδική προετοιμασία για να δεχθεί ένα καλοκαιρινό μακιγιάζ.

Διπλωματούχος Αισθητικός

ΝΙΚΗ ΝΤΕΜΙΣ

Διπλωματούχος Αισθητικός

ΤΟΥΡΙΣΤΡΙΕΣ

Τουρίστριες κατέκλυσαν το άστυ το κλεινόν, τόσο πολλές, που έλλειψις υπάρχει πιά... κλεινών!

Με ρούχα ελαφρότατα—περίπου... τρία δράμια!—

άλλες χοντρές, άλλες λιγνές, κι' έτσι σε πόλεις και χωριά εκβάλλουν ακατάσχετα τουριστριών ποτάμια!

Λογιώ-λογιώ τουρίστριες! Μικρούλες και μεγάλες, άλλες χοντρές, άλλες λιγνές, και ζουμερές, μα και στεγνές κι' άλλες που είν' οι γάμπες τους σαν του λικέρ μπουκαλές!

Κοιμνές και ασουλούπωντες, καλλίγραμμες και μη, μπουλούνια σχηματίζοντας και τρέχοντας γραμμή με βήματ' ακανόνιστα, μα πάντοτε ταχεία, να δούν τις Κασσάνειδες και τ' άλλα μας τ' αρχαία.

Ερητές, σταρομελάχρονες, ξανθές, χλωμές, κερνέες θαυμάζουν, μισανόγοντας με θαυμασμό τα χείλια. Γι' αυτό οι Κασσάνειδες συχνά οι μαρμαρένιες τίζ... ζωντανές κυττάζουνε και σκάνε απ' τη ζήλεια!

Βεβαίως οι τουρίστριες δεν είνε όλες καυκλές! Υπάρχουνε και μερικές ψηλοτάλετες κομικές πουχουν ανοικτομάχτες ποδάρες και χεροκλές! Και κάθε τέτοιο σπάνιο, σ' αλήθεια, κλετοπούρι σου φαίνεται σαν... άγαρμος λοστρόμος του «Μισούρι»!

Ώ! ναι! Κατ' επανάληψιν πολλές ψηλοτάλετες που τύφλα νάχουν, μάτια μου, μπροστά τους και φιλοξενούν 'Ακρόπολιν, Κεραμεικός και Πνύξ. Κι' όταν τις βλέπεις, σου ρεχεται άμεσως να τίζ... πνίξ!

Μα είνε κι' άλλες!... «Ημαρτον! 'Αμάν κατί κουκλάρες τις έβλεπα—κι' αλλοίμονο!—σαν κουρκουμπίνι μέ... (λωνα!»

Φορούν μπλουζίτσες νάυλον και φουότες από κλάρες ή και «φαροπαντέλινα» και τόση χάρη έχουνε, βρέ νόσμε κακομοίρη, που ευχαρίστως όλες τους τις πίνεις στο ποτήρι!

Αρκεί ένα τους νόημα κι' αμέσως, μάνι - μάνι θα πεταχτούν θέλοντας —σιγά, παιδιά!, βαστάτε, ντέ!— τριακόσοι δραγουμάνοι!

Και οι έρασιτέχναι μας έτοιμοι τσιτσερώνε το κάλλος το αρχαίον μας θμούν, αν αγαπάς, εγώ συγχρόνως καιγονται και με τα μάτια τρώνε τα κάλλη που υπάρχουνε είν... τας άλλοδασις!

Χαρά, λοιπόν, στην τύχη τους! Κάτι θα καταφέρουνε! Μπορούν με τις τουρίστριες να συνηγορήσουν. Κι' αλλοίμονο στους άτυχους είνεονες που δεν ξέρουνε ούτε «μπονζού» να πουνε!

Τους πιάνουν τα μπουρνια τους δικαίως τα μεγάλα χίλιες κακίες νοιάθουνε και ζήλειες άλλες τόσες κι' έλο χτυπούν αλύπητα στον τοίχο την κεφαλή τους, γιατί μικροί αμέλησαν να μάθουν ξένες γλώσσες!

Επίσης... Μα για λόγο ποιδ στην πάρα τήχη ρίξει; Τρέχω να... μάθω γαλλικά, μιάς και η τύχη ανοίξη!...

Είσοιγραφέας: *Μα. Ταββία*

Εισορογίας: *Ε. Σουρογιάς*

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ 'Ερωτευμένες

Χώμφρεϋ Μπόγκαρτ-Λώρην Μπακάλ, το πιο αγαπημένο ζευγάρι του Χόλλυγουντ

ΟΤΑΝ στις 21 Μαΐου του 1945, στη μικρή πόλη Μισλαμπάρ της Καλιφόρνιας και στην έπαυλή του γνωστού συγγραφέως Λιούις Μπράμφιλντ, ο Χώμφρεϋ Μπόγκαρτ παντρεύτηκε σε τέταρτο γάμο τη νεαρή τότε στάρλετ, με τα παρμένα μάτια και τη βαθεία φωνή Μπέττυ Τζόαν, πασίγνωστη σήμερα με το ψευδώνυμο Λώρην Μπακάλ, ο κόσμος των αστέρων βιάστηκε να σχολιάσει το γεγονός με απαισιοδοσία:

— «Ακόμη ένας αταίριαστος γάμος για τον Μπόγκαρτ. Αυτός είναι 40 ετών κι' έκανε μόλις 20. Είναι ζήτημα αν θα ζήσουν μαζί μερικούς μήνες!...» είπαν πικρόχολα.

Απτό τότε έκλεισαν έντεκα δώδεκα χρόνια κι' όμως το ζευγάρι αυτό, όχι μόνο δεν φιλονεικήσε ούτε μία φορά στα σαράρα, όχι μόνο δεν χώρισε, αλλά αισθάνεται σήμερα περισσότερο έρωτευμένο από κάθε άλλη φορά. Είναι ένα από τα ελάχιστα ζευγάρια που δείχνει το Χόλλυγουντ με υπερηφάνεια, όταν θέλει να αποσταμάσει τους φανατικούς εχθρούς του. «Αξίζει, λοιπόν, να τους δούμε από κοντά στην εύχρηστη ιδιωτική ζωή τους.

Στο πιο κεντρικό σημείο του Σαν Φερνάντο Βάλλευ, του αρχιστακρατικού προαστίου του Χόλλυγουντ, που κατοικείται μόνο από άστερες και πολυκαταπιμπισμένους βιαηχάνους, υψώνεται επιβλητική η διώροφη βίλλα των Μπόγκαρτ: 15 δωμάτια μεγάλα και ήλιουστα, με λεπτό γούστο επιπλωμένα, ένας απέραντος κήπος με δυο κολυμβητικές πισίνες, τρία γκαράζ και άφθονα βοηθητικά χώρων. Τα πάντα λειτουργούν με ηλεκτρισμό στο βασιλικό αυτό ανάκτορο, που χτίστηκε υπό την επίβλεψη του Μπόγκαρτ και κόστισε μαζί με την επίπλωσή περισσότερο από 200.000 δολάρια.

Κι' όλα αυτά, γιατί οι Μπόγκαρτ είναι σήμερα πλουσιώτατοι, πραγματικοί Κροίσσοι, χάρις στις ταινίες που γυρίζουν και στις επιτυχείς ταποθετήσεις κεφαλαίων, που κάνουν συστηματικά σε διάφορες μεγάλες επιχειρήσεις. Αλλά δεν είναι μόνο ο πλούτος που τους γεμίζει ευτυχία. Είναι προ πάντων τα δυο τους παιδιά, ο Στέφεν, 7 χρόνων, και η Μπέττυ, 3 χρόνων, για τα όποια αισθάνονται κάτι περισσότερο από λατρεία. Είναι, έπειτα, η απόλυτη συνεινότησή που υπάρχει μεταξύ τους και η απόλυτα ανέφελη συμβίωσή τους.

— Ευτυχώς ή δυστυχώς, λένε συχνά και οι δυο, εξακολουθούμε να είμαστε όπως πρώτα: δυο καρδιές ερωτευμένες! Και να μιλούμε ότι τίποτα δεν θα γίνει αίτια να πάμουμε να είμαστε πάντα ερωτευμένοι!...

Αλλάτε, πάλι, οι δυο σύζυγοι κάνουν δηλώσεις χαριζικά. — «Όταν απέφασα τον τέταρτο γάμο μου με τη Μπέττυ, την Λώρην θέλω να πω, θυμάμαι ότι ήμουν πολύ απαισιοδοξός για το μέλλον, λέει ο Μπόγκαρτ. Στρωμένος και δύσκολος χαρακτήρας καθώς ήμουν, είχα την διμνηστική ιδέα ότι ποτέ δεν θα μπορούσα να με κάνει «άνθρωπο» η τέταρτη γυναίκα μου. Κι' όμως, με έκανε με την αγάπη που μου έδειξε και την αφοσίωσή που μου χάρισε. Όσα προτερήματα δεν βρήκα στις προηγούμενες γυναίκες μου, τα βρήκα συγκεντρωμένα στη Μπέττυ. Είμαι κυριολεκτικά έκθασιος από το μέχρι σήμερα ζήλω μου στο πλευρό της. Με πήρε εγώ, σκληρό, απότομο και καυατζή και με έκανε άλλον άνθρωπο. Με ξανάβιασε!...

— «Όταν δέχθηκα να παντρευτώ με το Μπόγκαρτ μεγαλύτερό μου κατά 20 χρόνια, λέει η Λώρην, μόνο για ένα πράγμα ήμουν βέβαιη: Για τη δύναμη της θελήσεώς μου. Αυτός ο γάμος θα ήταν για μένα ο πρώτος και ο τελευταίος. Με κανένα τρόπο δεν θα γινόμουν αλγία να διαλυθώ, ώστε να μείνω ελεύθερη να ξαναπαντρευτώ, όπως κάνουν άλλες. Γι' αυτό και στην αρχή υπέμενα τα πάντα!... Σιγά-σιγά, όμως, με την αγάπη και την καλωσύνη που του έδειξα τον «έστρωσα» και τον μετέβαλα σ' ένα ευγενικό, κοινωνικό και αξιογάπητο σύζυγο... Έγώ τον βοήθησα στην κοινωνική ζωή κι' αυτός στην επαγγελματική. Όταν παντρευτήκαμε, ο Μπόγκαρτ ήταν πασί-

σπίτι και τα παιδιά, τα όποια έμπιστευσε σε αφοσιωμένες γκουβερνάντες και αφοσιώθηκε στην περιποίησή του άντρα της, που υπέφερε. Έτσι ο Μπόγκαρτ έγινε πάλι καλά και ξαναγύρισε στο κομψό γιότ «Σαντάνα», που ο Μπόγκαρτ έχει από δεκαετίας.

Θετικοί και οι δυο στις γνώμες και στις αποφάσεις τους, ειλικρινείς και γεμάτοι αισθήματα, έχουν ως αρχή στη ζωή τους να μη δείχνουν βία στην πορεία και για τίποτα. Ποτέ δεν απειλούν να σχολιάσουν κάποιον ή κάτι χωρίς να κατέχουν έντελώς το ζήτημα. Μάλιστα, ο Μπόγκαρτ διηγείται την ακόλουθη μικρή ιστορία.

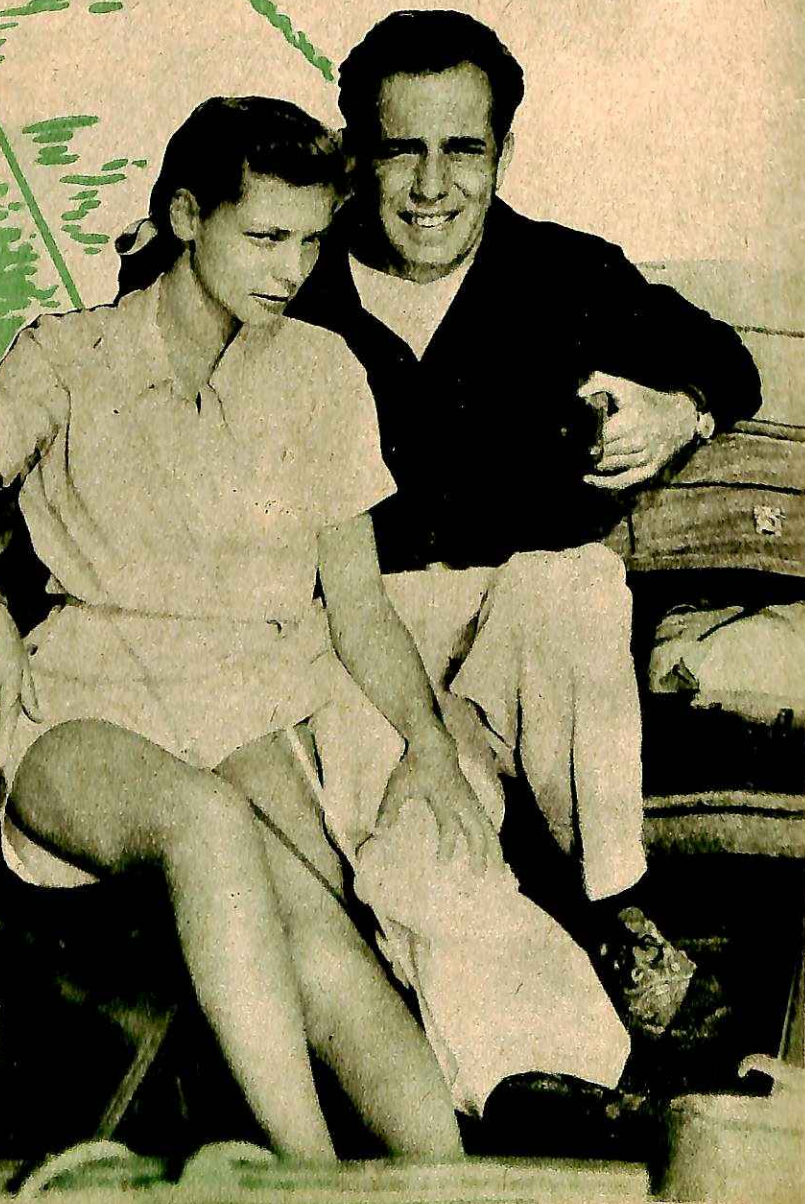
«Ενα πρωί καλοκαιριού, οδηγώντας ο Μπόγκαρτ την κόρη του τύπου «Τζάγκουαρ» συνάντησε σ' ένα εξοχικό δρόμο κάποιο φίλο του, που οδηγούσε μία πολυτελή «Πακάρ». Ύστερα από διάφορα άλλα, ο φίλος του του είπε:

— «Ο διγγος της ταχύτητας με μεθάει κυριολεκτικά! Θέλεις να τρέξουμε με τα αμάξια μας, ποιος θα φτάσει πρώτος στο τέρμα;» Ο Μπόγκαρτ δέχτηκε και άφησε επίτηδες το φίλο του να ξεκινήσει πρώτος. Μετά ένα λεπτό ξεκίνησε κι' αυτός, αλλά από δρόμο άλλοτε γρήγορο. Χωρίς να τρέχει βιάζοντάς τον, έκανε ο φίλος, έρθασε στον παπό του ραντεβού τους λίγα λεπτά μετά απ' αυτόν.

— Είμαι ο νικητής, γιατί έφτασα 8 λεπτά νωρίτερα από σένα, του είπε ο φίλος γεμάτος χαρά.

Και ο Μπόγκαρτ τότε κυττάζοντάς τον ειρωνικά του απάντησε: — «Ε, κι' ύστερα; Σε τι χρησιμοποίησες αυτά τα περίφημα 8 λεπτά που κέρδισες με κίνδυνο της ζωής σου;

Ο. ΠΙΝΙΝΥ

Μία πρόσφατη φωτογραφία του Χώμφρεϋ Μπόγκαρτ και της Λώρην Μπακάλ πάνω στο γιότ τους «Σαντάνα».

γνωστος κι' εγώ μία άσημη στάρλετ. Αλλά με τις πολύτιμες συμβουλές του και προ πάντων με τα 4 φιλμ που γυρίσαμε μαζί από το 1945 μέχρι το 1949 με ανέδειξε και με έκανε ικανή να αποφασίσω μόνη για τα φιλμ που μου πρότειναν. Ο Μπόγκαρτ σήμερα είναι ο καλύτερος σύζυγος του κόσμου!...

Την αφοσίωσή που αισθάνεται η Λώρην για τον Μπόγκαρτ την έδειξε για άλλη μία φορά πριν δυο μήνες, όταν αυτός αρρώστησε ξαφνικά βαρεία. Όσον καιρό έμεινε στο κρεβάτι μ' ένα απόστημα στο λαιμό, για το οποίο του έγινε χειρουργική, η Λώρην δεν έδωσε ούτε λεπτό από κοντά του. Εγκατέλειψε και τη δουλειά της και το

Ο Βίλλυ Μπίργκελ, στο ρόλο του αλήτη.

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Συνοπτικές ειδησεούλες

★ Το Χόλλυγουντ ετοιμάζεται να γυρίσει ένα φιλμ με θέμα τη ζωή της Τζην Χάρλου, της περιφημής γόνησας με τα πλατεινά μαλλιά. «Ο ρόλος της ηρωίδας θ' ανατεθεί στη Μαίριλιν Μονρόε. Ασφαλώς δεν μπορούσε να βρεθεί πιο κατάλληλο πρόσωπο για το ρόλο αυτό. Η Μονρόε είναι για την εποχή μας ό,τι ήταν η Χάρλου για τους συγχρόνους της.

★ Η Βερόνικα Πασσάνι, η Γαλλίδα δημοσιογράφος, που παντρεύτηκε τον Γκρέγκορι Πέκ την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, περιμένει ένα παιδί, που υπολογίζεται πως θα γεννηθεί τον Οκτώβριο. Ο ήθοσιός έχει ήδη τρεις γιους από τον προηγούμενο γάμο του.

★ Ο Βίττοριο ντε Σίκα, βρίσκεται από την περασμένη βδομάδα, στο πριγκιπάτο του Μονακό, όπου άρχισε το γυρίσμα του νέου του φιλμ «Μοντεκαρλο». Πρωταγωνίστρια του έργου είναι η Μαργαρίτα Ντιντρίχ, για την οποία ο καλύτερος ραφτής του Χόλλυγουντ, έγραψε 14 θαυμάσιες τουαλέτες.

★ Ο Χώμφρεϋ Μπόγκαρτ και η Λώρην Μπακάλ γιόρτασαν στο Χόλλυγουντ, την δωδεκάτη επέτειο του γάμου τους. Απεκάλυψαν με την ευκαιρία αυτή πως σχεδιάζουν να περάσουν το καλοκαίρι ένα νέο «μηνά» του μέλλοντος, στον κόλπο της Μεσοπέλαγος, στην Ιταλία. Πριν παντρευτεί την Μπακάλ, ο Μπόγκαρτ είχε παντρευτεί και χωρίσει τρεις φορές.

★ Στην Ιταλία διοργανώνεται μία «Κρουαζιέρα αστέρων», η οποία θα ξεκινήσει τον Αύγουστο από την Νεάπολη και θα περάσει από τη Βενετία τις ημέρες που θα διεξάγεται εκεί το κινηματογραφικό φεστιβάλ. Μεταξύ των πρώτων αστέρων που προσκελήθηκαν ήδη συγκαταλέγονται η Τζίνα Λολομπρίτζινα, η Σοφία Λόρεν, η Σουλβάννα Μάνγκανο και η Σουλβάννα Παμπανίνι.

★ Η Μάρθα Τόρεν επέστρεψε στη Ρώμη, μαζί με τον σύζυγό της Λεονάρντο Μπερκοβίτς, ύστερα από ένα πολυήμερο ταξίδι στην Ισπανία. Η στάρ άρχισε άμεσα το γυρίσμα ενός νέου φιλμ, στο οποίο έχει για πρωταγωνιστή τον Άμεντιο Νάταρι.

★ Ο ήθοσιός Τζην Χέρ-

Η στάρ του εξωφύλλου μας
ΤΖΕΗΝ ΡΑΣΣΕΛ

σο λ. γνωστός για τα φιλικόβρωκτα του αισθήματα, πέθανε στο Χόλλυγουντ, σε ηλικία 69 χρόνων.

★ Για πρώτη φορά στη μακρόχρονη καλλιτεχνική του καριέρα, ο γνωστός ήθοσιός του γερμανικού κινηματογράφου Βίλλυ Μπίργκελ, που ήταν σ' όλα του τα φιλμ υπόδειγμα κομψότητας και ευγενείας, θα υποδυθεί στο νέο του φιλμ τον ρόλο ενός αλήτη.

★ Ο Κούρτ Γιούργκενς δεν πρόκειται να πάρη έφετος ούτε μιάς μέρας άδεια. Ήλθεισε στη Νίκαια το γύρισμα του φιλμ «Και ο Θεός έπλασε τη γυναίκα» με πρωταγωνιστή την Ζενεβιέβ Πάξ, κι' έφυγε άμέσως για το Βελιγράδι, όπου θα γυρίσει το φιλμ «Μιχαήλ Στρογκόφ». Θα επιστρέψει κατόπιν στη Γαλλία για να γυρίση υπό την διεύθυνση του Άντρέ Κανιάτ, το έργο «Ορθολόγος αντί ορθολογισμού». Τέλος στις αρχές του 1957, ο περίφημος Γερμανός καλλιτέχνης, θα είναι ο πρωταγωνιστής ενός φιλμ του «Υέ Άλλεγκρε, με πρωταγωνιστή την Έντλντ Φεγιέρ.

★ Ο Μάρτ Λάνκαστερ θα είναι ο πρωταγωνιστής του φιλμ «Ο βροχοποιός» και θα έχη σ' αυτόν για πρωταγωνιστή την Καθέρην Χέμπμπερν. Πρόκειται για μία κωμωδία, που σημειώνει τωρα μεγάλη επιτυχία στο Μπρόντγουεϊ.

★ Η Σουηδία εξακολουθεί να τροφοδοτεί το Χόλλυγουντ με ευφυή υλικό. Η Κάθριν Νόρμπερ, με Σουηδία του 1955, έγραψε συμβόλαιο με την «Μέτρο - Γκόλντγουιν - Μάγερ», η οποία σκοπεύει να την κανη μία νέα «Αννίτα Έκμπεργκ.

★ Το τελευταίο φιλμ της Γκρένς Κέλλυ «Ο κύκνος», δεν σημειώνει στην Αμερική την επιτυχία που περίμεναν οι παραγωγοί του.

★ Ο Αμερικανός παραγωγός Μάικ Τόντ, που γυρίζει τώρα στις μεγαλουπόλεις της Υερλή του φιλμ «Ο γυρός του κόσμου σε 80 μέρες», επιστρέφοντας από τη Μόσχα, έδηλωσε πως όχι μόνο το έργο του αυτό θα προβληθεί στη Ρωσία, αλλά υπέγραψε συμβόλαιο με μία ρωσική εταιρεία για το γύρισμα πέντε φιλμ ρωσο-αμερικανικής συνεργασίας, που θα γυριστούν στη Μόσχα.

★ Φτάνοντας στο Λονδίνο ύστερα από μακρά παραμονή στο Χόλλυγουντ, η Τζόαν Κόλινς, έδηλωσε στους δημοσιογράφους, που την ρωτούσαν σχετικά με το διαζύγιο της, το οποίο είχε εκδοθεί πριν από πέντε μέρες: «Η μου πολύ μικρή όταν παντρεύτηκα τον Μάξγουελ Ρήντ και ο γάμος μου αυτός υπήρξε ένα μεγάλο λάθος». Η Τζόαν είναι σήμερα 23 χρόνων.

★ Η πρεμιέρα του φιλμ «Μονόζυγος», που δόθηκε προ ημερών στη Νέα Υόρκη, απέδειξε πως η Τζίνα Λολομπρίτζινα έχει το μακροσκελέστερο όνομα, που είχε ποτέ πρωταγωνίστρια του κινηματογράφου. Η Τζίνα δημιούργησε μεγάλο πρόβλημα στους ηλεκτρολόγους του «Φος Θάτερ», προκειμένου να γραφεί στην πρόσημ το όνομά της με μεγάλα φωτεινά γράμματα. Οι ειδικές υποδοχές, μέσα στις οποίες τοποθετούνται τα γράμματα, δεν μπορούσαν να χωρέσουν περισσότερα από δέκα και το επώνυμο της Τζίνας έχει στα γαλλικά 12 ψηφία. Έτσι αναγκάστηκαν να το χωρίσουν στα δύο Λολο-Μπρίτζινα. Οι Αμερικανοί το έκαναν αυτό χωρίς να ξέρουν πως η ωραία Ιταλίδα είναι γνωστή στην Εύρωπη με το χαϊδευτικό Αλό.

★ Για να εξαλείψη τα ίχνη που θα της άφησε το τραύμα της στο κεφάλι, η Βάλεντίνια Κορτέζε θα καταφύγει σε μια αισθητική χειρουργική επέμβαση.

★ Η «Αθό Γκάρντνερ» και ο Φράνκ Σινάτρα, που συναντήθηκαν στην Ισπανία, έγιναν τόσο καλοί φίλοι, ώστε αποφάσισαν να ζητήσουν διαζύγιο για να προστατέψουν τη φιλία τους από τους κινδύνους του... γάμου.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΤΥ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Βράχος και κύμα

(Συγκρατημένα τρυφερά συζητάει ανάμεσα σε 'Εκείνον και σε 'Εκείνην, την ώρα ενός μαγευτικού δειλινού, που λυώνεται σιγά-σιγά για να μεταμορφωθεί σε μία υπέροχη φεγγαροβραδυά γεμάτη κρυσταλλίνη διαφάνεια).

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ένα χαμόγελο ικανοποιημένης φιλαρέσκειας): Ξέρετε όμως να τα λέτε πολύ ωραία...

ΕΚΕΙΝΟΣ (θερμά δριμυτικά): Τα λέω όπως τα αισθάνομαι... Κι' επειδή όσα ξεχειλίζουν την καρδιά μου είναι ωραία, φυσικό νάναι ωραία και τα λόγια μου...

ΕΚΕΙΝΗ: Έχετε βαλθή στα σωστά σας να με ξελογιάσετε..

ΕΚΕΙΝΟΣ: Να σας ξελογιάσω;... Έλατε. Μη λέτε υπερβολές... Έσείς είσατε βράχος, που άπαντα του θρυσματίζεται κόβε επίθεσι!...

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά): Και το βράχο τον σκάβει το κύμα και τον κάνει με τον καιρό να σωριάζεται νικημένος στην άγκαλιά του...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την πλησιάζει πιο πολύ): Να ελπίζω ότι θα κάνετε και σεις το ίδιο;...

ΕΚΕΙΝΗ (άπομακρύνεται λίγο): Για να φαγωθώ ο βράχος χρειάζεται καιρός, αγαπητέ μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με μία λάμψη

ελπίδας στα μάτια): Σας εδωχαριστώ που αφίνετε την κατάρτησή σας μόνο στο χρόνο...

ΕΚΕΙΝΗ (συγκρατημένη): Με παρεξηγούσατε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καθόλου... Είπατε ότι ο βράχος χρειάζεται καιρό για να φαγωθώ από το κύμα και να πέση νικημένος στην άγκαλιά του... Στην περίπτωση που δεν υπάρχει το «άν» υποσχεί το «πότε»...

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει κάπως βιασμένα): Προσπαθείτε να βγάλετε συμπεράσματα έκδιαστικά προς όφελός σας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τα συμπεράσματά μου βγαίνουν από την απλή κι' αδιόλεστη πραγματικότητα... Ο καιρός θα περάσει για κέρδος μου, και για κέρδος του έρωτά μου...

ΕΚΕΙΝΗ: Υπερβολές! Δε βρίσκετε πως είναι πρόωρο να μιλάτε από τώρα για έρωτα;... ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί τί θέλετε να μιλήσω;

ΕΚΕΙΝΗ: Για έντύπωση, για γοητεία της στιγμής. Όχι όμως για έρωτα, που είναι αισθήματα σοβαρά, και χρειάζονται κάποιες χρονικές προϋποθέσεις για να δέσει δυο ανθρώπους...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ο δικός μας έρωας δεν τις έχει τις προϋποθέσεις αυτές;

ΕΚΕΙΝΗ: Είναι ανάγκη να σας το πω εγώ;... Γνωρίζομαστε λίγες μόλις μέρες... Και

— Πάρε τα... μπιζ, Νάσο!...

(Του 'Αρχέλαου)

στο ελάχιστο αυτό διάστημα ιδωθή-
καμε δυο φορές...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Η άποψινή είναι η
τοίτη.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ωραία, τρεις... Βρίσκε-
τε ότι τρεις φορές είναι αρκετές για
να σφυρηλατήσουν τα δαμά ενός έ-
ρωτα;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά): Τις λίγες μέ-
ρες που γνωρίζαμε είσαστε ή
πρωταγωνίστρια των σκέψεών μου!...
'Όλες οι άλλες σκέψεις μέσα στο
μουλό μου γίνανε ταπεινοί κομπάρ-
σοι!... 'Η Κηφισιά που έχει την ευ-
τυχία να σας αγκαλιάζει, έγινε για
μένα ο πιο εκπληκτικός παράδει-
σος!... Μόλις φτάσω στο άγαλμα
του 'Αγνωστου Στρατιώτου, κι' ως
τα σύνορα της 'Ερυθραίας, νιώθω
την καρδιά μου να χτυπά ξετρε-
λαμένη! Τόση είναι η αγιαλitis ζώ-
νη της γοητείας σας!...

ΕΚΕΙΝΗ (παρασυρμένη από το
χείμαρρο των παραξενά ωραίων του
λογίων): 'Η αγιαλitis ζώνη!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με συχωρήτε! να σας
έξηγησω: Κάθε χώρα, εκτός από την
ξηρά της, εξουσιάζει και τον αέρα
της, και τη θάλασσα που βρέχει τις
ακτές της. 'Εξουσιάζει τον αέρα της
ως το ύψος του αεροπλάνου που μπο-
ρεί να πετάξει πιο ψηλά και τη θά-
λασσα της ως την απόστασι του κα-
νονιού με το πιο μακρινό βεληκεύς
που βάλλει από τις ακτές της. Το
πρώτο λέγεται «εναέριος χώρος» το
δεύτερο «αγιαλitis ζώνη»... Αυτά δι-
δάσκει το «Διεθνές Δίκαιον»...

ΕΚΕΙΝΗ: Το «Διεθνές Δίκαιον»;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλιστα... που καμ-
μια φορά όμως—να, στην περίπτω-
σή μας—μπασίνει και στην υπηρ-
σία του έρωτος!...

ΕΚΕΙΝΗ (χαμογελαστή): 'Ω-
στε... η αγιαλitis ζώνη της γοη-
τείας μου!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Αρχίζει από τον 'Α-
γνωστο Στρατιώτη και τελειώνει
στην 'Ερυθραία!... 'Όλος αυτός ο
χώρος σας ανήκει δικαιοδικαίκα! 'Ο-
λα στην περιοχή αυτή είναι δικά
σας—σπίτια, δέντρα, πουλιά, άν-
θρωποι, τρεχούμενα νερά!... 'Η α-
τυμόσφαιρα είναι πλημμυρισμένη με
το άρωμά σας! Τα λουλούδια αντι-
γράφουν τη χροιά σας! Τα χελι-
δονία χαίρονται που γυρίσανε για να
σας ξαναδούν! Οι πικροδάφνες λυ-
πούνται που δεν είναι ανθισμένες
για να σας πλαισιώσουν με χρώ-
ματα και μύρα! Και οι διάφανοι
καταρράκτες που γλυστράνε στα
πόδια τους φιλοδοξούν να γίνουν
τρεχούμενοι καθρέφτες από ύγρο-
ποιημένο κρύσταλλο για να καθρε-
φίσουν την ομορφιά σας!...

ΕΚΕΙΝΗ (ρουφάει ήδονικά τα λό-
για του με τα μάτια της μισόκλει-
στα, κι' όταν 'Εκείνος παύει να μι-
λάει, 'Εκείνη ακούει πάντα, μεθυμέ-
νη, γοητευμένη, την ήχη των λογίων
του): Σωπάτε!...

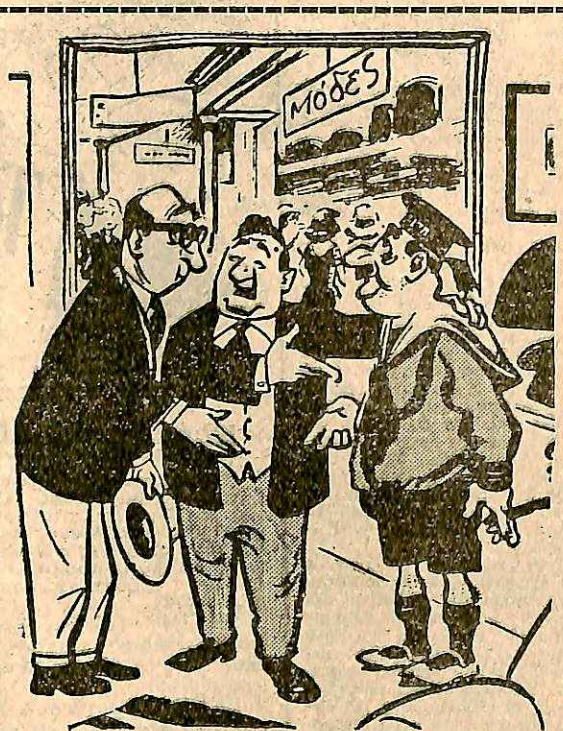
ΕΚΕΙΝΟΣ: Τα μισόκλειστα μά-
τια σας με παρακαλάνε να συνε-
χίσω!...

ΕΚΕΙΝΗ (γέρνει στην αγκαλιά
του): Μην τ' ακούτε τα μάτια μου!...

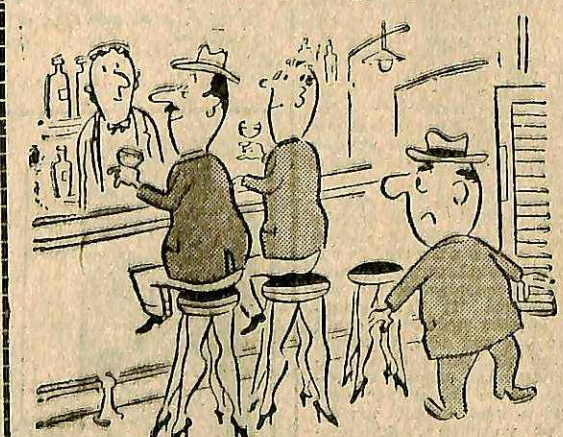
ΕΚΕΙΝΟΣ (τη σφίγγει): Και τί
ν' ακούσω;... Τα χείλια σου που με
παρακαλάνε να σωπάσω, ενώ τρε-
μουλιάζουν ήδονικά δίπλα στα βικά
μου;... ('Εκείνη κάτι πάει να πη-
χωρήσει να τα καταφέρει όμως) γιατί
τα χείλια της κλείνονται από τα δι-
κά του!...

ΕΚΕΙΝΗ (μετά το φίλ του):
Πρέπει νασαι ευχαριστημένη! τα
κύματα φάγανε το βράχο!... ('Ε-
κείνος τη σφίγγει δυνατά και την ε-
ναγκαλιάζει, ικανοποιημένος γιατί δια-
πιστώνει ότι δεν υπάρχει γυναίκα
βράχος ικανός ν' αντισταθεί στο κύ-
ματα των ωραίων λογίων από τα χεί-
λια ενός επιτήδειου άντρα που ξε-
ρει να μιλάει...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

— Είναι ο ειδικός προμηθευτής μας παιδικών
κοστούμιών!...

Χωρίς λόγια.

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

ΜΕΓΑΛΟ ΑΤΟΥ

Για να δείξουμε στον κόσμο και ο' ολόκληρη τη γη
ότι έχουμε πληθύνει προϊόντων έχωριων,
έπειτα, ελευθέρως, η μεγάλη εξαγωγή
των παγκόσμιων φημισμένων κρητικών σαλιγγαρίων!

Δίχως αντιρρήσεις, ούτω
κι' ασφαλώς με τέτοιον... πλούτο,
στις παγκόσμιες τις «μπίζνες» θα βρεθούμε πολλή-
(κάμια)
και το οικονομικό μας θα γιαιτρέψουμε το καλί,
γιατί η χώρα η οποία μας χάρισε εία τα σαλιγγάρια,
θάκη ξενών κεφαλαίων... απορροφάει μεγάλη!

Γ. Θ—ς

‘Ας μετρηθούμε ΜΕ ΤΑ ΖΩΑ

‘Υστερούμε στην ταχύτητα και
στα άλματα

“Αν ο άνθρωπος αποφάσιζε ν' ανα-
μετρηθί σε άγριους δρόμους ή άλματος
με τα πιο κοινά ζώα, ή θέσις του στον
πλησκα των αποτελεσμάτων θα ήταν ά-
πό τις τελευταίες. Κι' αυτοί ακόμη οι
πιο διάσημοι ανάμεσα στους δρομείς
και τους άλτες θα ύστερούσαν πολύ ά-
πέναντι των τετραπόδων ανταγωνιστών
των. Πραγματικά, ο άνθρωπος, ο εβα-
σιλεύς της δημιουργίας, είναι από τα
πιο βραδυκίνητα πλάσματα.

Φαίνεται ότι ή φύσι, δίνοντάς του τα
χέρια, που του εξασφάλισαν την υπερο-
χή απέναντι των ζώων, τον έκαμε, ά-
πό τ' άλλο μέρος, ύποδεέστερο απ' α-
υτά στο τρέξιμο και στο άλμα, για να
μην μπορέ να τα υποδουλώσει τελείως.

Για να πούμε, ωστόσο, την αλήθεια,
φαίνεται ότι αυτή ή μειονεκτησις του
ανθρώπου όφειλεται στο ότι έχει δυο
μόνο πόδια, ενώ τα ζώα διαθέτουν τέσ-
σερα. Για το λόγο αυτό μπορούν να
τρέχουν και να κάνουν μεγαλύτερα πη-
δήματα από τον άνθρωπο.

‘Ας πάρουμε το άγριοιμα του δρό-
μου.

Για να διατρέξει ένα μίλι, ο ‘Αμε-
ρικανός πρωταθλητής Γκλίν Κούμινγ-
χαμ χρειάστηκε 4 λεπτά και 4 δευτε-
ρόλεπτα. Τα πρώτα αυτόκινητα δεν ή-
ταν ταχύτερα. ‘Αλλ' ένας όγκώδης ελέ-
φας, αν αποφάσιζε να τρέξει, όπως του
συμβαίνει κάποτε, θα κέρδιζε ένα λε-
πτό απέναντι του περιφήμου δρομέως
και ένα ελάφι θα διέτρεχε το ίδιο διά-
στημα σε 2 μόνο λεπτά. Μά και το ε-
λάφι θα το ξεπερνούσε ένα καλό λαγω-
νικό, που, με τη σειρά του και αυτό, θα
ύστερούσε μπροστά ο' ένα άλογο κοίρ-
σας, που είναι από τα ταχύτερα ζώα.
‘Ενα άλογο κούρσας μπορεί να φτά-
ση την ωριαία ταχύτητα των 70 χι-
λιόμετρων, αλλά μόνο για διάστημα
1 - 1½ λεπτού.

‘Ακόμη ταχύτερες είναι ή αντίλοπη
και ή δορκάς, που φτάνουν την ταχύ-
τητα των 100 χιλιομέτρων, καθώς και
το «κετάχ», ή λεοπαρδάλις της ‘Αφρι-
κής, που φτάνει τα 110 χιλόμετρα για
διάστημα μερικών λεπτών.

Τι να πούμε τώρα για τα άλματα;

‘Ο περίφημος Ζέξ ‘Οουενς, που, το
1935 κατάφερε να πετύχει ένα άλμα σε
μήκος 8½ μέτρων, θα φαινόταν πολύ
αξιολογήντος μπροστά ο' ένα βάτρα-
χο. Στους διεθνείς άγριους βατράχους,
που γίνονται κάθε χρόνο στο Λος ‘Αν-
τζελες, ο βάτραχος Ζίτι έκαμε ένα πη-
δημα 5 μέτρων και 30 εκατοστών.
Σχετικά με τις διαστάσεις, ο ‘Οουενς
θάπρεπε να ξεπεράσει τα 100 μέτρα!

‘Ενας εξαίρετος άλτης είναι το καγκουρά,
που χωρίς να πάρη φόρα,
πραγματοποιεί άλματα 13 μέτρων, ξε-
περνώντας κατά 3 μέτρα το λιοντάρι
και κατά 5 μέτρα την τίγρη.

Θαυμάσιος άλτης είναι και ο φύλλος
που τα άλματά του Ισοδυναμούν προς
το 200πλάσιον του μήκους του σώματός
του. Τηρουμένων των αναλογιών, ένας
άνθρωπος που θα είχε την ίδια μυική
δύναμι θάπρεπε να κάνει άλματα μή-
κους 350 μέτρων!

‘Ο άνθρωπος είναι πιο βραδυκίνητος
μέσα στο νερό.

‘Ο ταχύτερος κολυμβητής του κό-
σμου Τζόνι Βασιμύλλερ διέτρεξε 910
μέτρα σε 4 λεπτά, που Ισοδυναμούν με
ταχύτητα 13½ χιλιομέτρων την ώρα.
‘Ο διαπύλου της Μάγχης, έξ' άλλου,
απείτησε 13 ώρες και 29'. ‘Αν λάβω-
με υπ' όψιν ότι ή διανυθείσα απόστα-
σις ήταν 31 χιλιόμετρα, θα δούμε ότι
ή αναπτυχθείσα κατά τη διαδρομή τα-
χύτης δεν άφιστοιχεί ούτε σε 2 χιλιό-
μετρα την ώρα.

Τι αντιπροσωπεύουν αυτές οι ταχύ-
τητες απέναντι ο' έκεινες των ψαριών,
που κολυμπούν με 100 και πλέον χι-
λιόμετρα την ώρα;

‘Αλλά, για να είμαστε δίκαιοι, δεν
πρέπει να ξεχάσουμε τις μηχανές που
είναι έργον του ανθρώπου. Τα σύγχρο-
να αυτόκινητα φηίνουν πολύ πίσω τους
τα ταχύτερα ζώα και κανένα πουλί δεν
μπορεί να συναγωνισθί τα αεροπρο-
ωθούμενα αεροπλάνα της εποχής μας.

‘Η φύσι αν έδωσε την υπεροχή σε
διάφορα ζώα, από τ' άλλο μέρος, μάς
χάρισε το μυαλό που είναι σε θέση
να αναπληρώσει όλα τα μειονεκτήμα-
τά μας.

Τ Ο 1923, ή διεθνής κοινή γνώμη είχε
συγκινήθη από μια άπροσδόκητη εί-
δησι. ‘Ο λόρδος Κάρναρβον κι' ο αι-
γυπτιακός Χάουαρντ Κάρτερ είχαν
κατορθώσει να ανακαλύψουν τον τάφο του
φαραώ Τουταγχαμών και μαζί με την ανέ-
παφη μούμια του να βρουν κι' ένα πλήθος
θησαυρών, που για πρώτη φορά έδωγαν
στο φώς της μέρας ύστερα από τριάντα
τρείς ολόκληρους αιώνες.

‘Ο τάφος του Τουταγχαμών, που άποτε-
λούνταν από τρία εύρύχωρα διαμερίσματα,
βρισκόταν όπως και τόσοι άλλοι τάφοι φα-
ραώ, στην «Κοιλιάδα των βασιλέων», λίγο
πιο έξω από τα έρείπια της Θήβας, μιάς
άπ' τις πρωτεύουσες της αρχαίας Αιγύ-
πτου.

‘Η συγκίνησι όμως της διεθνούς κοινής
γνώμης απ' αυτή την έντυπωσιακή ανακά-
λυψι, επρόκειτο ύστερα από λίγο να μεγα-
λώση από μια σειρά μυστηριωδών θανάτων,
που έπληξαν το ένα μετά το άλλο διάφορα
μέλη της αρχαιολογικής αποστολής του
λόρδου Κάρναρβον, καθώς και μερικούς
συγγενείς τους.

Στην είσοδο του τάφου του Τουταγχα-
μών υπήρχε μια έπιγραφή, που έλεγε τα
έξης: «‘Ο θάνατος θ' άγγιξη με τα φτερά
του όσους θελήσουν να ταραξουν την ήσυ-
χία του βασιλέως». Οι μυστηριώδεις, λοι-
πόν, θάνατοι, που έτακτολούθησαν, απέδει-
ξαν ότι ή άπειλή αυτή δεν ήταν άβάσιμη.

‘Η μούμια του φαράω Τουταγχαμών

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΘΑΝΑΤΩΝ

‘Ως το 1932, όποτε πέθανε ο τελευταίος απ' αυτούς
τους «ιεροσυλους», βρέθηκαν ξαφνικά ο ένας μετά τον
άλλον στον άλλο κόσμο, ύστερα από ανεξήγητη σύνοψη
άρρώστα, είκοσι τρείς εν όλω άνθρωποι, που είχαν μπη
στον τάφο του Τουταγχαμών. Σ' αυτούς τους είκοσι
τρείς συμπεριλαμβάνονταν και δυο άτομα, που ήταν
στενοί συγγενείς μελών της αποστολής.

‘Ο μόνος, που γλύτωσε και πέθανε από φυσικό θάνα-
το πολύ αργότερα, το 1939, ήταν ο Χάουαρντ Κάρτερ.
‘Ο μυστηριώδεις αυτοί θάνατοι κίνησαν το ενδιαφέρον
της έπιστήμης και ύστερα από ώρισμένες αυτοψίες, που έγιναν,
διαπιστώθηκε, ότι είχαν προέλθει από μια μολυσματική άρρώ-
στεια, ή οποία όμως δε στάθηκε δυνατόν να καθορισθί.

Το αίγνυμα των θανάτων αυτών έμεινε από τότε άλυτο ως σή-
μερα και στο μεταξύ ή κοινή γνώμη είχε πειστή, ότι επρόκειτο για
μια ύπερφυσική έκδίκησι του νεκρού φαράώ.

Πριν από λίγες, ωστόσο, βδομάδες, το μυστήριο αυτό φωτίστη-
κε άπλετα από ένα Νοτιοαφρικανό γιατρό, τον δόκτορα Τζέοφφρυ
Ντήν, διευθυντή του νοσοκομείου της πόλεως Πόρτ - ‘Ελίζαμπεθ.

‘Εδώ και ένα μήνα, ένας γεωλόγος από τη Ροδεσία, ο Τζών
Γουάιλς, πήγε να κάνει έρευνες στις μεγάλες σπηλιές της Καρί-
μπας, μιάς περιοχής που βρίσκεται στην κεντρική ‘Αφρική. Οι σπη-
λιές αυτές ήταν άλλοτε γεμάτες από γιγάντιες νυχτερίδες, που κα-
τοικούσαν εκεί επί χιλιετηρίδες ολόκληρες.

‘Ο Τζών Γουάιλς ανακάλυψε, λοιπόν, μέσα στην πρώτη σπηλιά, λής,
που θέλησε να εξερευνηση, πα-
χεία στρώματα από κοπριά των
ζώων αυτών, που είχε κατακαθή-
σει στο έδαφός της στο πέρασμα
τόσων αιώνων.

Την ίδια όμως μέρα, αφού χώ-
θηκε για αρκετές ώρες στην πα-
χεία αυτή κοπριά, αισθάνθηκε
μια ξαφνική αδιαθεσία κι' αναγκά-
στηκε να γυρίση πίσω, στην
πόλι Κνύσνα.

‘Ο γιατρός που τον εξέτασε,
έκανε διάγνωση διπλής πλευρίτι-
δας.

‘Αλλά οι ήμέρες περνούσαν
κι' ο άρρωστος πήγαινε όλοένα
στο χειρότερο. ‘Η θεραπεία, που
του έκανε ο γιατρός για την
πλευρίτιδα, δεν έδινε το παραμί-
κρο αποτέλεσμα.

‘Ετσι, ο Τζών Γουάιλς μετα-
φέρθηκε στο νοσοκομείο της πό-
λεως Πόρτ - ‘Ελίζαμπεθ, που το
διευθύνει ο δόκτορ Τζέοφφρυ
Ντήν.

‘Όταν αυτός ο τελευταίος έ-
μαθε ότι ο Γουάιλς είχε άρρω-

στήσει μέσα στη σπηλιά της Καρίμπα, μιά
ιδέα άστραψε ξαφνικά στο νου του.

— Θυμάμαι, είπε, μιά διάλεξι που είχα
ακούσει εδώ και λίγα χρόνια, για κάποια
σπάνια άρρώστεια, που λέγεται Ιστοπλά-
σματος. ‘Η άρρώστεια αυτή είχε παρουσια-
στή σ' ώρισμένες θερμές περιοχές των ‘Η-
νωμένων Πολιτειών και είχαν σημειωθεί 130
κρούσματα. ‘Αλλά κανένα είδος άποτελε-
σματικής θεραπείας δεν βρέθηκε ποτέ γι'
αυτή.

‘Ο δόκτορ Ντήν πήρε από τον άρρωστο
του δείγμα αίματος και τστέιλε για ανά-
λυσι στις ‘Ηνωμένες Πολιτείες. Στο μετα-
ξύ, υπέβαλε τον Γουάιλς σε θεραπεία με
βάσι τη χρυσομυκίνη και την πενικιλίνη.
‘Η άπάντησι από τη Νέα ‘Υόρκη, έπαλή-
θεψε την ύποψιν του δόκτορος Ντήν. ‘Ε-
πρόκειτο πραγματικά για Ιστοπλάσματος
κι' ο Γουάιλς, ύστερα από δέκα πέντε μέ-
ρες, χάρι στα αντιβιοτικά, έγινε τελείως
καλά.

‘Αλλά ή φαντασία του δόκτορος Ντήν ή-
ταν πολύ εύκινητη. Του κατέθηκε στο νου
ή ιδέα να συγκρίνη τα συμπτώματα της Ι-
στοπλάσματος με εκείνα που είχαν πα-
ρουσιαστή στους μυστηριώδεις θανάτους
των «ιεροσυλων» αρχαιολόγων. ‘Υστερα ά-
πό αρκετές έρευνες, που έκανε στην Αιγύ-
πτο και στην ‘Αγγλία, κατέληξε στο συμ-
πέρασμα, πως οι θάνατοι εκείνοι παρουσία-
ζαν ακριβώς τα συμπτώματα της Ιστοπλάσματος και συ-
νέβαιναν ακριβώς γιατί τότε
δεν υπήρχαν τα αντιβιοτικά.

‘Η Ιστοπλάσματος προέρ-
χεται από ένα είδος μικρο-
βίου που βρίσκεται στην κο-
πριά της νυχτερίδας ή σε ώ-
ρισμένα μανιτάρια, που φύου-
νται σε άνηλια μέρη. Τέτοια
μανιτάρια υπάρχουν στον ύ-
πόγειο διάδρομο, που οδηγεί
στον τάφο του Τουταγχαμών
κι' ή παραμονή εκεί μέσα για
πολλές ώρες έχει ως αποτέ-
λεσμα να μεταδοθί το μικρό-
βιο στον άνθρωπο.

Αυτός, λοιπόν, ήταν ο λό-
γος, για τον όποιον έπακο-
λούθησαν τόσο θάνατοι την ανακάλυψι του τάφου του φαράώ
Τουταγχαμών.

‘Επρόκειτο δηλαδή άπλως και μόνο για μιά κοινή ασθένεια,
όχι πολύ μελετημένη από την ιατρική έπιστήμη, πάντως όμως μι-
κροβιακής προελεύσεως, που δεν είχε τίποτε το μυστηριώδες και
το ύπερφυσικό—όπως πίστεψαν όλοι την εποχή εκείνη, γιατί ά-
γνοούσαν ακόμη την Ιστοπλάσματος.

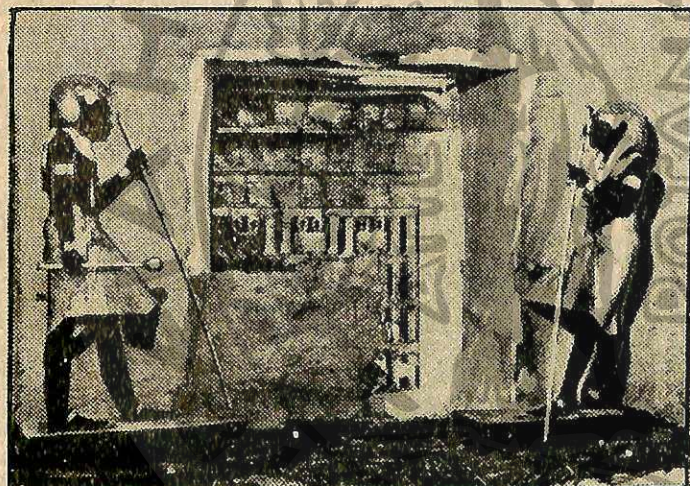
Κι' αν οι θάνατοι αυτοί σημειώθηκαν μέσα σε μιά ολόκληρη δε-
καετία, από το 1923 ως το 1932, αυτό όφειλεται στο ότι ή Ιστο-
πλάσματος είναι μιά άρρώστεια ύπουλη, που μπορεί να «κοιμά-
ται» μέσα στο αίμα του ανθρώπου πολλά χρόνια ώσπου να εκ-
δηλωθί.

‘Όσον αφορά τέλος τα δυο άτομα, που πέθαναν απ' αυτή άπλως
και μόνο γιατί ζούσαν μαζί με μέλη της αρχαιολογικής αποστο-
λής, αυτό όφειλεται στο ότι ή Ιστοπλάσματος είναι
μεταδοτική.

99

‘Ενα νέο «βασιλείο της ρου- λεττας»

‘Ενας ‘Ιταλός που μένει στο
Χέλλυγγον, ο κόμης ‘Αλέσιος
Πανταλεόνι, ασχολείται με την ι-
δρυσι ενός συνδικάτου, που τα
μέλη του θα συγκεντρώσουν ένα
κεφάλαιον 5 εκατομμυρίων δολ-
λαρίων. Με τα χρήματα αυτά θα
αγοράσουν μιά νήσο του Ειρηνι-
κού και θα χτίσουν εκεί καζίνα
και ξενοδοχεία κατά το ύπόδειγ-
μα του Μόντε Κάρλο. Τη νήσο
αυτή θα την προσφέρουν ως βα-
σίλειο στον πρίγκιπα Ραϊνιέ
του Μονακό, με ανάλογη έπιχο-
ρήγησι που θα προέρχεται από
τα κέρδη των χαρτοπαιγίων.
Κατά τις διαβεβαιώσεις του Παν-
ταλεόνι, που άρχισε ήδη να μα-
ζεύη τα απαιτούμενα χρήματα, ο
πρίγκιπς Ραϊνιέ είναι πρόθυμος
ν' αναλάβη το θρόνο του νέου
αυτού χαρτοπαικτικού βασιλείου.

Τα δυο ξύλινα αγάλματα φρουρών, μπροστά στην είσοδο του
τάφου του Τουταγχαμών, του φαράώ που πέθανε το 1349 π. Χ.,
σε ηλικία μόλις 18 χρονών.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ραμπελαί κατορθώνει να πάρει το λόγο του βασιλιά, ότι θα ελευθερώσει τον Ντολέ. Έπειτα από λίγο, όμως φθάνει στα ανάκτορα ο αρχιδούκας Μονκλάρ, που κάνει γνωστό στο βασιλιά τον τραυματισμό του Λουόλα και την απόπειρα του Ντολέ να δραπετεύσει από την Κονισερζέρ. Το ίδιο βράδυ πρόκειται να γίνει η επίθεση εναντίον της Αύλης των Θαυμάτων. Μετά την αναχώρηση του Μονκλάρ, ο βασιλιάς Φραγκίσκος παίρνει τρεις από τους εμπιστούς του και πηγαίνει στο σπίτι του Κεραμεικού, με την ελπίδα ότι θα συναντήσει εκεί τη Μαγδαληνή Φερρόν.

— Κι' αν παρουσιαστή κανέναν 26^{ον} κίνδυνος;

— Θα σάς φωνάξω.
— Ο Σαταινεράι κι' ο ντ' Έσσε έσμιζαν τα χέρια, ο βασιλιάς πάτησε πάνω σ' αυτά και μ' ένα πήδημα βρέθηκε στην κορφή του τοίχου.

Εκείνη τη στιγμή, ο βασιλιάς Φραγκίσκος είχε ξεχάσει και τον Μονκλάρ και τον Ντολέ και τον Λουόλα. Είχε ξεχάσει κι' αυτόν ακόμη το σκοτό που τον είχε φέρει σ' αυτό το σπίτι. Τον ένθουσιαζε μόνον η περιπέτεια, που ήταν το στοιχείο του.

Αφού έριξε μια ματιά στο σιωπηλό κήπε, έτοιμάστηκε να περδίσει κάτω.

Αλλά, ξαφνικά, σταμάτησε. Τα μάτια του είχαν πέσει σ' ένα φωτισμένο παράθυρο. Τα παντζούρια του είχαν μεγάλες χαραμάδες, από όπου ο βασιλιάς μπορούσε να διακρίνει στο έσωτερικό του δωματίου.

Κι' εκείνο που είδε τον έκανε ν' ανατριχιάσει.

— Είπε δυνατόν; ψιθύρισε.

Αλλ' όχι δεν χωρούσε αμφιβολία. Ξεχώριζε καθαρά το πρόσωπο, τα μάτια, τη γραμμή του σώματος...

Και βέβαια αυτή ήταν!

Έπειτα από μερικές στιγμές, ο βασιλιάς πήδησε από τον τοίχο. Όχι, όμως, στον κήπο, αλλά προς το έξωτερικό μέρος. Φαινόταν πολύ ταραγμένος κι' έπιασε το χέρι του Σαταινεράι.

— Αυτή! ψιθύρισε. Αυτή εδώ!

— Για ποιά μιλάτε, Μεγαλειότατε; ρώτησε σαστισμένος ο αλβικός. Δεν ήρθαμε εδώ για να βρούμε μια γυναίκα;

— Ναι... Αλλ' όχι αυτήν!

Και, χωρίς να ενδιαφερθεί περισσότερο για τη συγκίνηση που προκαλούσε τα λόγια του στους τρεις αλβικούς, ξαναγύρισε με γρήγορα βήματα στην πρόσοψη του σπιτιού και χτύπησε την πόρτα.

Πέρασαν κάμποσες στιγμές. Έπειτα ένας άνθρωπος με ήλιοκαμένο πρόσωπο και μεγάλα μουστάκια μισάνοιξε την πόρτα.

— Τι ζητάτε; ρώτησε με τραχεία φωνή. Θέλω να δω τον κύριο αυτόν του σπιτιού, απάντησε ο βασιλιάς.

— Ξαναγύριστε την ημέρα.

— Θέλω να τον δω άμεσα, επέμεινε ο βασιλιάς.

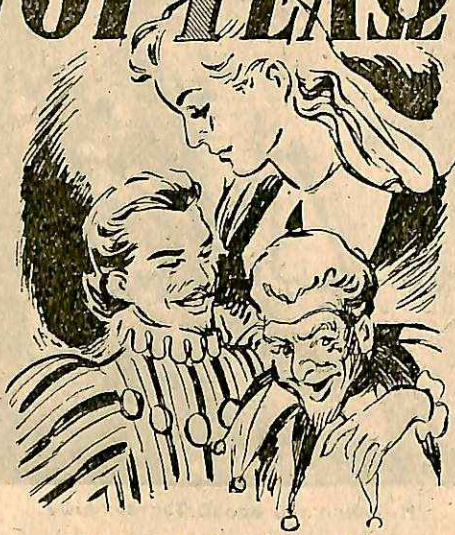
Εκείνη τη στιγμή, εμφανίστηκαν κι' οι τρεις αλβικοί που τον συνόδευαν.

— Αν είσατε έντιμοι άνθρωποι, φύγετε γρήγορα, είπε ο άνθρωπος με τα μεγάλα μουστάκια. Αν ήρθατε, όμως, με καλές προθέσεις, σάς προειδοποιώ πως θα τ' πληρώσετε ακριβά!

Και, λέγοντας αυτά, έβγαλε από τη ζώνη του ένα μακρύ έγχειρίδιο και πήρε στάσι αμύνει.

— Βάλε το έγχειρίδιό στη ζώνη σου, είπε μια φωνή πίσω του. Τι επιθυμείτε, κύριοι; Ένας άνθρωπος εμφανίστηκε στο ανοίγμα της πόρτας. Ο βασιλιάς τον άναγνώρισε άμεσα.

— Ε, αγαπητέ μου πρίγκηψ, είπε. Σας συγχαίρω γιατί έχετε τόσο άφωτισμένους φρουρούς.

— Ο βασιλιάς! ψιθύρισε ο πρίγκηπας ντ' Μοντεμπέλλο. Πίσω, Λορέντζο!

Και, ύψωντας τη φωνή, πρόσθεσε:

— Συχωρέστε με, Μεγαλειότατε. Αλλά πώς μπορούσα να προβλέπω τη μεγάλη τιμή που θα μου κάνατε σ' αυτό το ταπεινό σπίτι;... Ευαρεστηθήτε να περάσετε...

Παραμέρισε ταυτόχρονα.

— Ευχαριστώ, είπε ο βασιλιάς μπαίνοντας. Αλλά δεν θάθελα να σας ενοχλήσω... Μου φάνηκε, όταν χτύπησα την πόρτα, πως άκουσα ένα θόρυβο συνομιλίας στο έσωτερικό... Μου επιτρέπετε να πάω κι' εγώ μέρος στην ευχάριστη συντροφιά που έχετε απόψε στο σπίτι σας;

— Δεν έχω καμμία ευχάριστη συντροφιά, απάντησε έκπληκτος ο πρίγκηπας. Στο σπίτι...

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΙΣΤΑΡΑΤΑ

Πρόνοια

«Όσοι ενάμιση παρὰ εὐνομήθιζαν τὰ μὰς ρίχνουν, ἀρχισαν τοῦτῃ τῇ φορᾷ μὴ κατανόησι νὰ δεικνύουν... Ἐφ' ὅσον δυο-τρεις ὑπουργοὶ κι' ἡ τῆς Πρόνοιας ὑπουργὶνα, πῆγαν κι' ἐτίμησαν τὴ γῆ ὅπου πηγάζει ἄγνη... ρετσίνα!»

Στὸ Κορωπι πῆγαν κι' αὐτοί, μὲ τοὺς πολυμνήπτοντες πύρους κι' ἐν ἐπισημῇ τελετῇ ἐβγαλὰν λόγους... διαπύρους! Κι' εἶπαν, χωρὶς ὑπερβολῆς, ἐνδιαφέρον πῶς θὰ δείξουν, τὰ ἔργα τὰ κοινωφελῆ τοῦ Κορωπιῦ γιὰ ν' ἀναπτύξουν!

Ταῦτα κι' οἱ τρεῖς μὰς ὑπουργοὶ εἶπαν, περὶπου, μ' ἓνα στόμα κι' ἀπάντες οἱ ἀμπελουργοὶ ζητωκραυγάζουνε ἀκόμα... Ὅμως κι' οἱ φίλοι τοῦ στουπιοῦ πέφτουνε στὴν ὑμνολογία καὶ προσδοκοῦν τοῦ (Κορωπιῦ) τὴν πληρῶ... ἀναδ- (μουργία)!

Τὴν πρόνοιά του, (πὰ νὰ πῇ κι' ὁ κρασοπότης πε- (ριμένει) διότι γιὰ τὸ Κορωπι, πλήρης ἀνάπτυξις (σημαίνει) ὅτι ὁ πόπης θὰ χα- (ρῇ) τὸ ρετσίνατὸ τοῦ πο- (λῦ) του καί... θ' ἀναπτύξῃ (δὸς) μὴ πορεῖ τὴ δράσι τὴν... κ-οι- (νο-φελῆ) του!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

τι μου βρίσκονται μόνον ἡ πριγκήπισσα συζυγός μου καὶ μὴ φτωχὴ νέα...

— Θὰ τὸ θεωροῦσα τιμὴ μου ἂν μὲ παρουσιάζατε σ' αὐτὲς τὶς κυρίες, εἶπε ὁ βασιλιάς χαμογελῶντας.

Ο Μοντεμπέλλο σκέφτηκε πὼς δὲν μπορούσε νὰ τοῦ ἀρνηθῇ. Καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ διπλανὸ δωμάτιο. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἦταν ἑτοιμος ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, γύρισε καὶ ρώτησε:

— Δὲν θὰ θέλατε ἴσως νὰ σὰς ἀναγνωρίσουν. Μὲ ποῖο ὄνομα πρέπει νὰ σὰς ἀναγγεῖλω;

— Μπορεῖτε ν' ἀναγγεῖλετε τὴ βασιλιά τῆς Γαλλίας, ἀπάντησε ὁ Φραγκίσκος.

Αλλ' ὁ πρίγκηπας δὲν χρειάστηκε νὰ κάμῃ καμμιὰ ἀναγγέλια. Γιατί, μόλις ἀνοίξε τὴν πόρτα, μὴνὰ νὰ ποὺ καθόταν πλὴι στὴν πριγκήπισσα, σηκώθηκε τρομαγμένη ἀπὸ τὴ θέσι τῆς κι' ἄρχισε νὰ φωνάζει:

— Ο βασιλιάς!... Ο βασιλιάς!

Ἡ νέα αὐτὴ ἦταν ἡ Ζιλέτ.

Τὰ μάτια τῆς εἶχαν πεταχτῇ ἀπὸ τὶς κόγχες τοὺς καὶ τὸ πρόσωπό τῆς φάνερωνε ἀπερίγραπτο τρόπο.

Ο βασιλιάς χαίρετῃσε τὶς δυὸ γυναῖκες μὲ μὴ ἐλαφρὴ κλίσι τοῦ κεφαλοῦ.

Ἡ πριγκήπισσα Βεατρίκη εἶχε σηκωθῇ ἐπίσης κι' ἀνταπέδωσε μὲ ἀξιοπρέπεια τὸ χαιρετισμὸ τοῦ βασιλιά. Τὸ βλέμμα τῆς ἦταν αὐστηρὸ, ἐπιτιμητικὸ σχεδόν.

— Κυρία, εἶπε ὁ Φραγκίσκος, χωρὶς τὸ ὕψος τοῦ νὰ προδίδῃ τὴν παραμικρὴν ταραχή, θὰ ἐπιτρέψετε στὸν πρώτο ἱππότη τῆς Γαλλίας νὰ ταραχῇ γιὰ λίγο τὴν ἡρεμία αὐτοῦ τοῦ φιλόξενου σπιτιοῦ; Περνοῦσα μὲ μερικὸς αὐλικούς μου ἔξω ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι καὶ θυμήθηκα, ξαφνικά, πὼς ἔμενε ἐδῶ ὁ πρίγκηψ ντ' Μοντεμπέλλο. Σκέφτηκα τότε νὰ μῶ, γιὰ νὰ τὸν διαβεβαιώσω ἀλλῇ μὴ φορὰ πὼς μεγάλη εἶναι ἡ ἐκτίμησί μου γ' αὐτόν. Προσθετῶ τὰς ἐλπίδων τὴν εὐτυχία του, γιὰτὶ πρέπει νὰ εἶναι πραγματικὰ εὐτυχισμένος κοντὰ μὲ μὴ γυναίκα τόσο ἀξιολάτρευτῃ ὡς σὺ.

— Μεγαλειότατε, ἀπάντησε μὲ ἀξιοπρέπεια ἡ πριγκήπισσα, ἡ ἐπίσκεψις αὐτὴ τιμὰ τὸν σύζυγό μου καὶ μένα. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, ὡστόσο, νὰ σὰς πῶ ὅτι δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ θυμῇτῃ παρὰ μόνον κάτι ποὺ ξέρει. Καὶ σὺ δὲν μπορούσατε νὰ ξέρετε πὼς ὁ πρίγκηπας μένει ἐδῶ... Ἀς ὑποθέσωμε, λοιπόν, ὅτι ἡ τύχη ὠδήγησε τὰ βήματά σας. Αλλ' ὅποιος κι' ἂν εἶναι ὁ προθέσεις σας, καλὸς ἦρθετε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

Γύρισε κατόπιν στὴ νεαρὴ συντροφιά τῆς.

— Ζιλέτ, τῆς εἶπε, καταλαβαίνω τὴ συγκίνησί σου γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς ποὺ μὰς ἔγινε. Αλλὰ προσπάθησε νὰ συνέλθῃς, παιδί μου, καὶ βοήθησε με νὰ περιποιηθῶ τὸ βασιλιά τῆς Γαλλίας, ὅπως τοῦ ἀξίζει.

Εἶχε πιάσει κι' ὅλας τὴ Ζιλέτ ἀπὸ τὸν ὤμο καὶ τὴν τραβούσε πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ.

Αλλ' ὁ βασιλιάς στάθηκε μπροστὰ τους.

— Κυρία, ἀπάντησε, σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν εὐγενικὴ ὑποδοχὴ σας. Αλλὰ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ κάμετε τίποτε γιὰ μένα. Κι' ἄλλωστε, ἔχω νὰ σὰς πῶ μερικὰ πράγματα, ποὺ δὲν ἐπιδέχονται ἀναβολῇ...

Εκείνη τὴ στιγμὴ, ἀκούστηκε θόρυβος στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ.

Ἦταν οἱ τρεῖς ἀκόλουθοι τοῦ βασιλιά, ποὺ ἦθελαν νὰ μῶν.

— Μὴν ἀνησυχῇτε, Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ Μοντεμπέλλο. Θὰ φροντίσω ἐγὼ γιὰ τοὺς ἀκολουθούς σας.

Ἐπρεβε ἄμεσα ἔξω κι' ἔδωσε ἐντολὴ στὸν Λορέντζο νὰ ὠδηγήσῃ τοὺς τρεῖς ἀκόλουθους τοῦ βασιλιά σὲ μὴ μεγάλο χῶλ τῆς εἰσοδοῦ καὶ νὰ τοὺς περιποιηθῇ. Τοῦ ἔδωσε ταυτόχρονα νὰ καταλάβῃ μὲ τὸ βλέμμα τοῦ ὅτι ἐπρεπε νὰ τοὺς ἐπιτηρῇ.

Γύρισε κατόπιν στὸ δωμάτιο ποὺ βρίσκονταν ὁ βασιλιάς.

Ο Φραγκίσκος τὸν παρακάλεσε νὰ καθίσῃ ὅπως καὶ τὴ σύζυγό του.

— Βρίσκομαι στὸ σπίτι σας, εἶπε. Ἡ ἐθιμοτυπία δὲν ἔχει θέσι ἐδῶ.

— Μεγαλειότατε, ἡ τιμὴ εἶναι μεγάλη γιὰ μὰς, ἀπάντησε ὁ πρίγκηπας.

— Όχι, ὄχι, συνέχισε ὁ βασιλιάς. Ἐπιθυμῶ νὰ καθίσουν ὅλοι...

Ἡ πριγκήπισσα κι' ἡ Ζιλέτ συμμορφώθηκαν μὲ τὴν ἐπιθυμία του.

Μόνον ὁ πρίγκηπας ντ' Μοντεμπέλλο, παρὰ τὶς ἐπίμονες συστάσεις τοῦ βασιλιά, ἔμεινε ὄρθιος. Ἦθελε νὰ εἶναι ἐλεύθερος στὶς κινήσεις του, σὲ περιπτώσι ἀνάγκης.

— Πρίγκηψ, ἄρχισε ὁ βασιλιάς, δὲν ξέχασα ὅτι ἦρθατε στὸ Παρίσι γιὰ νὰ βρῆτε τὸ γυνὴ σας καὶ οἱ σχετικὲς ἐρευνές σας μ' ἐνδιαφέρουν. Σὲ ποῖο σημεῖο βρίσκεισθε;

— Αλλοῖμονο, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ Μοντεμπέλλο. Δὲν κατάφερα ἀκόμη νὰ μάθω τίποτε.

— Αλλὰ εἶχα διατάξῃ τὸν ἀρχιδουκὴ μου νὰ ἐκπληρώσῃ καθε ἐπιθυμία σας...

— Ο κόμης ντ' Μονκλάρ ἔκαμε ὅ,τι μπορούσε, Μεγαλειότατε. Ὁφείλω ν' ἀποδώσω δικαιοσύνη στὶς καλὲς προθέσεις του.

— Δὲν μοῦ εἶχατε τὴ θέσι νὰ μῆτε στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων;

— Πραγματικά; ἐκεῖ μόνον ἐλπίζω, ὅτι μπορῶ νὰ μάθω κάτι...

— Ἦρθε γιὰ νὰ σὰς προσφέρω τὰ μέσα νὰ ἱκανοποιήσετε τὴν ἐπιθυμία σας.

Ο Μοντεμπέλλο ὑποκλίθηκε μπροστὰ στὸ βασιλιά χωρὶς ν' ἀπάντησῃ, ἐνῶ ἡ πριγκήπισσα περίμενε ἀνυπόμονα ν' ἀκούσῃ τὴ συνέχεια. Ἡ Ζιλέτ, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος βλέποντας πὼς ὁ βασιλιάς ἔκανε πὼς δὲν τὴν εἶχε ἀναγνωρίσει, συνεχόταν σιγασιγὰ.

— Ἀπόψε, συνέχισε ὁ βασιλιάς, θὰ ἐνεργήσω τὴν ἐπίσει μου ἐναντὶν τῶν κακοποιῶν τῆς Αὐλῆς τῶν Θαυμάτων. Ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων βρίσκονται δυὸ τρομεροὶ ληστές, ὁ Μανφρέδος κι' ὁ Λαντεναί.

Ἡ πριγκήπισσα χρειάστηκε νὰ συγκεντρώσῃ ὅλη τὴ δύναμὶ τῆς γιὰ νὰ μὴ φωνάξῃ. Ἐγινε, ὡστόσο, κατακίτρινη.

Αλλ' ὁ βασιλιάς δὲν πρόσεξε τὴν ταραχὴ τῆς, γιὰτὶ εἶχε γυρίσει τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ μέρος τῆς Ζιλέτ. Εἶχε ἀναφέρει τὰ ὀνόματα τοῦ Μανφρέδου καὶ τοῦ Λαντεναί, μόνον καὶ μόνο γιὰ νὰ ἰδῇ ποῖα ἐντύπωσι θὰ τῆς ἔκαναν.

Ἡ Ζιλέτ εἶχε ταραχτῇ ἀκούγοντας τὸ ὄνομα τοῦ ἀγαπημένου τῆς κι' ἦταν ἑτοιμὴ νὰ ριχτῇ στὰ πόδια τοῦ Φραγκίσκου, γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ ματαιώσῃ αὐτὴ τὴν ἐπιχείρησι. Αλλ' ἓνα βλέμμα τοῦ Μοντεμπέλλο τὴ συγκράτησε στὴ θέσι τῆς.

Αὐτοὶ οἱ δυὸ ληστές θὰ ἀπαγχονισθοῦν αὐριο τὸ πρωτὶ χωρὶς δίκη, συνέχισε ὁ βασιλιάς μ' ἓνα σκληρὸ χαμόγελο. Σὰς προσκαλῶ νὰ παρευρεθῇτε στὴν ἐκτέλεσίν τους, κυρία καὶ σὰς ἐπίσης, ὡραία μου δεσποινίς. Θὰ εἶναι ἓνα θέαμα πολὺ ἐνδιαφέρον.

— Μεγαλειότατε, βιάστηκε ν' ἀπάντησῃ ὁ Μοντεμπέλλο, στὴν κατάστασι ποὺ βρίσκομαστε καὶ τὰ πῶς περιεργα θεάματα δὲν μὰς ἐνδιαφέρουν. Ἡ Μεγαλειότης σας θὰ μὰς ἐπιτρέψῃ, λοιπόν, νὰ μὴν δεχτοῦμε αὐτὴ τὴν τόσο κολακευτικὴ γιὰ μὰς πρόσκλησι...

— Καταλαβαίνω, εἶπε ὁ βασιλιάς. Στὴν περίπτωσι, ὅμως, ποὺ ἀλλάξετε γνώμη, εἶναι καλὸ νὰ ξέρετε πὼς ὁ Λαντεναί θὰ κρεμαστῇ στὴν πλατεία τῆς Γκρέβης. Ὅσο γιὰ τὸν ἄλλον, τὸν Μανφρέδο, τοῦ διαλέξαμε ἓνα μέρος ποὺ θὰ τοῦ φέρῃ στὸ μυαλὸ μερικὲς χαριτωμένες ἀναμνήσεις. Θὰ τὸν κρεμάσωμε στὸν Σταυρὸ τοῦ Τρασούαρ.

Ἡ Ζιλέτ ἔγινε κάτασπρη σὰν τὸ πανὶ καὶ δάγκωσε τὰ χεῖλι τῆς γιὰ νὰ μὴ φωνάξῃ.

— Αλλὰ, Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ Μοντεμπέλλο, μοῦ φαίνεται ὅτι βιάζαστε νὰ μὰς καλέσετε σ' αὐτὴ τὴ γιορτή. Εἰσατέ βέβαιος ὅτι αὐτοὶ οἱ δυο... ὦ, Θεέ μου, ξέχασα τὰ ὀνόματά τους... εἰσατέ βέβαιος, λέω, πὼς αὐτοὶ οἱ δυὸ ἄρχηγοὶ θὰ συλληφθοῦν;

Ἡ Ζιλέτ ἔδωξε ἓνα βλέμμα πλημμυρὶ-

σμένο ἀπὸ εὐγνωμοσύνη στὸν πρίγκηπα.

— Ο ἀρχιδουκὴς μου ἔχει μελετήσει προσεκτικὰ τὰ πάντα κι' ἔχει καταστρώσει ἓνα ὑπέρροχο σχέδιο ἀπάντησε ὁ βασιλιάς.

Ἡ Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων περιβάλλεται τώρα ἀπὸ ἓνα πυκνὸ δίχτυ, μέσα στὸ ὁποῖο θὰ πέσουν ἀναπόφευκτα ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἐνοίκους τῆς γυλιώσουν ἀπὸ τὴ σφαγή. Κι' ἄλλωστε, ἔχουμε τοὺς κατασκόπους μὰς μέσα στὸ ἴδιο τὸ φρούριο... Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐπιχειρήσεως, λοιπόν, εἶναι ἐξασφαλισμένη προκαταβολικά. Κι' ἡ ἐπιχείρησις αὐτὴ θὰ εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρουσα. Θὰ πάρῃ μέρος ὅλη ἡ αὐλή μου... Θὰ μετᾶσχω κι' ἐγὼ ἐπίσης. Ἐτσι, ἀγαπητέ μου πρίγκηψ, δὲν ἔχετε παρὰ νάρθητε μαζί μὰς γιὰ νὰ μῆτε στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων.

— Δέχομαι μ' εὐγνωμοσύνη, Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ Μοντεμπέλλο.

— Δέχεστε; ρώτησε ὁ βασιλιάς, ὅχι χωρὶς κάποια ἐκπλήξι.

Ο Μονκλάρ τοῦ εἶχε ἀναφέρει πρωτύτερα τὴ συζήτησι ποὺ εἶχε μὲ τὸν πρίγκηπα καὶ τὴν ἐπίμονη ἀρνήσι του νὰ μετᾶσχω στὴν ἐπιχείρησι ἐναντίον τῆς Αὐλῆς τῶν Θαυμάτων.

— Καὶ βέβαια δέχομαι, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ Μοντεμπέλλο. Ἀποτελεῖ τιμὴ γιὰ ὁποιοδήποτε εὐπατρίδῃ ν' ἀκολουθῇ τὸ βασιλιά τῆς Γαλλίας. Ἀς σύρωμε, λοιπόν, τὸ ξίφος ἐναντίον τῶν τρομερῶν αὐτῶν ἐχθρῶν. Ἐπειτα ἀπὸ τὸ Μαρινιάν, ἡ νίκη ἐναντίον τῆς Αὐλῆς τῶν Θαυμάτων θὰ δόξῃ τῇ βασιλείᾳ σας!

Ο βασιλιάς δάγκωσε τὰ χεῖλι του.

— Λοιπόν, πρίγκηψ, θαρῇτε μαζί μὰς; ρώτησε.

— Δὲν θὰ ἤθελα νὰ χάσω αὐτὴ τὴ γιορτῇ, ἀπάντησε ὁ Μοντεμπέλλο. Θαρῶ... Σὰς τὸ ὀρκίζομαι!

— Θαυμάσια!...Θὰ συγκεντρωθοῦμε στὸ Λοῦδρο στὶς ἔντεκα. Ἡ ἐπίσεις θὰ γίνῃ στὶς δώδεκα.

— Στὶς ἔντεκα θὰ εἶμαι στὸ Λοῦδρο, Μεγαλειότατε.

— Μπορεῖτε νάρθητε ἀπὸ τώρα μαζί μὰς...

— Συχωρέστε με, Μεγαλειότατε. Δὲν μπορῶ νάρθῶ στὸ Λοῦδρο ἁμέσως, γιὰτὶ πρέπει νὰ πάω κάπου στὶς δέκα.

— Καὶ δὲν μπορεῖτε ν' ἀναβάλετε αὐτὴ τὴ συνάντησι;

— Ἀδύνατον, Μεγαλειότατε.

Ο βασιλιάς κύτταξε γύρω του. Ἄν οἱ ἀκόλουθοί του βρίσκονταν στὸ ἴδιο δωμάτιο, θὰ τοὺς διέτασσε δίχως ἀμφιβολία νὰ συλλάβουν τὸν πρίγκηπα. Ἀλλ' ἦταν ὁ νόμος του. Κι' ἂν τοὺς φώναζε ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο, θάδινε ὅλο τὸν καιρὸ στὸν Μοντεμπέλλο νὰ ἐτοιμασθῇ γιὰ νὰ τοὺς ἀντιμετωπίσῃ. Κι' ἔπειτα, ποῖος ξέρει; Στὸ σπίτι αὐτὸ βρίσκονταν ἴσως κι' ἄλλοι ἄνθρωποι.

Χαμογέλασε λοιπόν καὶ εἶπε:

— Καθένας στὶς δουλειές του. Ἀρκεῖ νὰ μοῦ ὑποσχεθῇτε πὼς θαρῇτε μαζί μὰς στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων.

— Όχι μόνον' σὰς τὸ ὑπόσχομαι, ἀλλὰ καὶ σὰς τὸ ὀρκίζομαι!

— Ο ζήλος σας μ' εὐχαριστεῖ, εἶπε ὁ βασιλιάς, ποὺ δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ εἶχε κάμει τὸν πρίγκηπα ν' ἀλλάξῃ γνώμη. Καταλαβαίνω, ἄλλωστε, τὸ ἐνδιαφέρον σας γι' αὐτὴ τὴν ἐπιχείρησι. Δὲν ὑπάρχει χειρότερο πράγμα γιὰ ἓναν πατέρα καὶ μὴ μτέρα ἀπὸ τὸ νὰ μὴν μποροῦν νὰ βροῦν τὸ παιδί τους. Κυρία, πρόσθεσε μιλώντας στὴν πριγκήπισσα, θὰ κάμω τὰ πάντα γιὰ νὰ σὰς βοηθήσω.

— Μεγαλειότατε... σὰς εὐγνωμῶ, ψιθύρισε ἡ πριγκήπισσα.

Ο βασιλιάς συνέχισε ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ σιωπῇ:

— Πρέπει, ἄλλωστε, νὰ ὁμολογήσω πὼς ὑπάρχει κάποια δόσι ἐγωισμοῦ σ' αὐτὰ ποὺ σὰς εἶπα. Ἄν προθυμοποιούμαι νὰ σὰς ἐξυπηρετήσω...

— Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ αὐτὴ τὴν εὐεργεσία, εἶπε ἡ πριγκήπισσα Βεατρίκη.

— Ἄν δείχνα τόσο μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ἐρευνά σας, ἐξακολούθησε ὁ βασιλιάς, εἶναι γιὰτὶ

είχα χάσει κατάφερα να τὸ βρῶ ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς ἔρευνες. Ἀλλὰ τότε ἔγινε κάτι τὸ τρομερὸ, κατὶ τὸ ἀπίστευτο. Τὸ παιδί αὐτό, πού, ἔπειτα ἀπὸ τόσους κόπους εἶχα ξαναβρῆ, ἀρνήθηκε νὰ μ' ἀναγνωρίσῃ γιὰ πατέρα του. Τὸ παιδί αὐτό, στὸ ὅποιο εἶχα δώσει ὅλη τὴν ἀγάπη καὶ τὴν στοργή μου, ἔφυγε ἀπὸ τὸ Λούδβο... Σὰς παρακαλῶ, μὴ με διακόπτετε... Ἀκούστε με ὡς τὸ τέλος... Σὰς ὑποσχέθηκα ὅτι θὰ σὰς βοηθῶ γιὰ νὰ ξαναβρῆτε τὸ γιό σου... Βοηθήστε με καὶ σεις, ὅμως, γιὰ νὰ ξαναφέρω τὴν κόρη μου κοντὰ μου... Μπορεῖτε κ' ἔχετε χρόνος νὰ τὸ κάμετε... κ' ἀμέσως μάλιστα! Γιατὶ τὸ παιδί μου... ἡ κόρη μου... βρίσκεται ἐκεῖ... κοντὰ σας!

Εἶχε σηκωθῇ ἀπὸ τὴ θέσι του κ' ἔδειχνε τὴ Ζιλέτ.

Ἡ νέα ἀναστένανε κ' ἔκρυψε τὸ πρόσωπο μετὰ τὴ χέρια της.

Ἡ πρίγκηπισσα ἔσκυψε τότε πρὸς τὸ μέρος της κ' ἐν τῇ χαίδευσεν τὰ μαλλιά, τῆς ψιθύρισε σ' αὐτή:

— Μὴν φοβάσαι τίποτε, παιδί μου.

— Τί ἔχετε ν' ἀπαντήσετε, ἀγαπητὴ μου πρίγκηψ; ῥώτησε μὲ βραχνή φωνή ὁ βασιλιάς ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές.

— Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ Μοντεμπέλλο, ἡ ἀπάντησί μου εἶναι πολὺ ἀπλή. Δὲ θὰ ἦμουν ἄξιος νὰ λέγωμαι πατέρας, ἀν προσπαθοῦσα νὰ κρατήσω αὐτὴ τὴ νέα, ἔστω καὶ μὴ στιγμὴν. Ἐκείνη πού πρέπει νὰ μιλῇ εἶναι ἡ Ζιλέτ. Αὐτὴ θὰ μὰς πῇ ἂν θέλῃ νὰ σὰς ἀκολουθήσῃ στὸ Λούδβο.

— Κι' ἂν, ὅπως ἡ στάσις της με κάνει νὰ φοβάμαι, ἀρνήθῃ νὰ μ' ἀκολουθήσῃ; ῥώτησε ὁ βασιλιάς. Πρίγκηψ, σὰς συνιστῶ νὰ προσέξετε τί πρόκειται νὰ πῇτε καὶ τί πρόκειται νὰ κάμετε!

— Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ἀτάραχος ὁ Μοντεμπέλλο, ὁ Θεὸς νὰ μὴν τὸ δώσῃ νὰ σὰς δυσαρσστήσῃ ποτέ. Ἀλλ' εἰμαι βέβαιος ὅτι ἐκεῖνον πού θὰ κάμω ἐγὼ θὰ τὸ κύνει καὶ σεις. Ἄν ἡ νέα αὐτὴ ἀρνήθῃ νὰ σὰς ἀκολουθήσῃ, κανεὶς δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὴν βιάσῃ νὰ τὸ κάμῃ.

— Προσέξετε, κύριε ξαναεῖπε ὁ βασιλιάς. Ἄν ἦθελα ν' ἀδιαφορῶ γιὰ τὰ καπρίτσια αὐτῆς τῆς μικρῆς... ὅπως ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὸ κάμω, σὰν πατέρας καὶ σὰν βασιλιάς.

— Στὴν περίπτωσι αὐτῇ, θὰ παρακαλέσω τὴ Μεγαλειότητά σας νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ σκεφτῶ ὡς αὐριο, ἀπάντησε ὁ Μοντεμπέλλο.

— Σανσάκ! αὐρλιαξέ ὁ βασιλιάς. Ἐπειτα ἀπὸ μὴν στιγμὴν, οἱ τρεῖς αὐλικοὶ ἐμφανίστηκαν στὴν πόρτα.

— Ἐνας ἀπὸ σὰς νὰ τρέξῃ στὸ Λούδβο, εἶπε ὁ βασιλιάς μὲ φωνὴ πού ἔτρεπε ἀπὸ ὀργή. Θὰ μοῦ φέρετε ἐδῶ ἕνα λόχο φρουρῶν.

— Λορέντζο, φώναξε ὁ Μοντεμπέλλο, κανεὶς δὲν θὰ βγῇ ἀπὸ δῶ χωρὶς τὴ διαταγή μου.

— Τολμάτε, λοιπόν, νὰ παρακούσετε τὶς διαταγὰς μου; οὐρλιαξε ὁ βασιλιάς καταπόρφυρος ἀπὸ ὀργή. Σαταιναίρα, συλλάβετε τὸν κύριο!

— Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ Μοντεμπέλλο, σὰς παρακαλῶ νὰ μ' ἀκούσετε μὴ στιγμὴν πρὸ τοῦ φθᾶσῃ με σὲ πράξεις, πού οὐτε οἱ οὐτε ἐγὼ θὰ εἶναι δυνατόν νὰ τίς ἐπανορθώσωμε κατόπιν. Σὰς παρακαλῶ, λοιπόν, νὰ σκεφθῆτε δυὸ φορές, πρὸ τοῦ διατάξετε νὰ ἐκτελεστῇ ἡ διαταγὴ πού ἐδώσατε. Ἄν τὸ θέλησῃ, θὰ εἶναι ἀρκετὸ νὰ κάμω ἕνα νεῦμα, γιὰ ν' ἀφοπλισθῶν στὴ στιγμὴ καὶ οἱ τρεῖς ἀκόλουθοί σας. Ἐτοί, θὰ σὰς ἀπομείνῃ μόνον ἡ ὀργὴ καὶ ἡ ντροπὴ γιὰ τὴν οἱ διαταγὰς σας δὲν ἐκτελεστήσαν. Ὅσο γιὰ μένα, θὰ λυπηθῶ πολὺ γιὰ τὴν βρεθῶ στὴν ἀνάγκη νὰ σὰς παρακούσω.

Ἄν βασιλιάς χτύπησε μὲ ὀργὴ τὸ πόδι του στὸ πάτωμα. Τὰ λόγια τοῦ Μοντεμπέλλο τὸν εἶχαν καταράξει. Γιατὶ φανταζόταν ὅτι ἀπὸ τὴν μὴν στιγμὴν στὴν ἄλλη θάβλεπε τὸ δωμάτιον νὰ πλημμυρίζῃ ἀπὸ ἀνθρώπους πού πρίγκηπα, πού θὰ κακοποιούσαν τοὺς ἀκολουθοῦς του κ' ἴσως καὶ τὸν ἴδιο.

— Καλὰ, εἶπε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς. Ὁ ἀποφύγω τὴ βία.

Σ' ἕνα νεῦμα του, οἱ τρεῖς εὐγενεῖς ξαναγύρισαν στὸν προθάλαμο. Ἀλλὰ, φεύγοντας, ἀφῆσαν τὴν πόρτα ἀνοιχτή.

Ὁ Φραγκίσκος ὁ 1ος ἦταν ἀπαράμιλλος ἡθοῖς. Κατάφερε ἀμέσως νὰ ἡρεμῇ καὶ χαμογέλασε, σὰν νὰ μὴν εἶχε προηγηθῇ τίποτε.

— Ἀγαπητὴ μου πρίγκηψ, εἶπε, ὅχι μόνον σὰς συγχάρω, ἀλλὰ κ' ἐπιδιοκιμῶ τὴν στάσι σας. Ὁ ἀποφύγω, μάλιστα, νὰ ρωτήσω αὐτὴ τὴ νέα ἂν θέλῃ νὰ μ' ἀκολουθήσῃ στὸ Λούδβο. Γιατὶ φοβάμαι πὼς ἡ ἀπάντησί της μπορεῖ νὰ εἶναι ἀδίκη... Ἀς μὴν ποῦμε, λοιπόν, τίποτε ἄλλο... Ἐλπίζω ὅτι ὁ καιρὸς θὰ τὴν κάμῃ ν' ἀλλάξῃ αἰσθηματά καὶ νὰ καταλάβῃ πόσο βαθεῖα εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ πατέρα της. Καὶ τώρα θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ φύγω... Εἶμαι εὐτυχισμένος καὶ περήφανος, γιὰ τὴν μπόρᾶ νὰ βασιζώμαι σὲ εἰλικρινεῖς καὶ ἀφωσιωμένους φίλους σὰν καὶ σὰς...

Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὰ τὰ λόγια, χαϊρέτησε καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιον. Ὅταν ἔφτασε στὴν ἐξωτερικὴν πόρτα, σταμάτησε καὶ, γυρίζοντας, εἶπε στὸν πρίγκηπα:

— Θὰ εἰσαίτε μαζί μας ἀπόψε, δὲν εἶν' ἔτσι; Νομίζω πὼς μοῦ τὸ ὥρκεισθήκατε...

— Καὶ ξανακαὶ τὸν ἴδιο ὁρκο, ἀπάντησε ὁ Μοντεμπέλλο. Ἀπόψε, θὰ βρίσκωμαι στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυματῶν.

Τὸ σύνθημα

Ὁ βασιλιάς ἀπομακρύνθηκε, περιστοιχισμένος ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἀκολουθοῦς του.

Ἄλλ' ἔπειτα ἀπὸ καμμίᾳ εἰκοσαρία βήματα, σταμάτησε.

— Σαταιναίρα καὶ σὺ ἔσσε, θὰ μείνετε ἐδῶ γιὰ νὰ ἐπιτηρήτε αὐτὸ τὸ σπῆτι, εἶπε. Ἄν κάποιος ἀπὸ τοὺς ἐνοίκους τοῦ ἐπιχειρήσῃ νὰ βγῇ, σκοτώστε του χωρὶς τὸν παραμικρὸν δισταγμὸν... Θὰ ξαναγυρίσω σὲ μισὴ ὥρα... Ἐλα, Σανσάκ.

Διευθύνθηκε κατόπιν μὲ μεγάλα βήματα πρὸς τὸ Λούδβο.

Ὁ Σαταιναίρα κ' ὁ ἔσσε ξαναγύρισαν τότε καὶ πῆγαν κοντὰ στὸ σπῆτι. Ὁ πρῶτος τοποθετήθηκε κοντὰ στὴν κυρία εἴσοδο, ἐνῶ ὁ δεύτερος κρύφθηκε κοντὰ στὴν πόρτα τοῦ κήπου.

Αὐτὲς ἦσαν οἱ δυὸ μοναδικὲς πόρτες τοῦ σπιτιοῦ. Γιὰ νὰ βγοῦν οἱ ἐνοικοὶ του, ἔπρεπε νὰ περάσουν ἢ ἀπὸ τὴν μίᾳ ἢ ἀπὸ τὴν ἄλλῃ.

Πρὸ τοῦ περάσῃ μισὴ ὥρα, ὁ βασιλιάς, ὅπως τὸ εἶχε προαναγγεῖλει, ξαναγύρισε. Τὸν συνόδευε ὁ ἀρχιδιακόνος, πού εἶχε φέρει μαζί του μισὸν λόχον Ἑλβετῶν φρουρῶν.

Ὁ βασιλιάς κάλεσε κοντὰ τοὺς δυὸ ἀκολουθοῦς του.

— Βγήκε κανεὶς; τοὺς ῥώτησε.

— Κανεὶς, ἀπάντησαν μὲ μίᾳ φωνῇ ὁ Σαταιναίρα κ' ὁ Σανσάκ.

Οἱ Ἑλβετοὶ φρουροὶ ἀρχισαν τότε νὰ σέρνονται ἀδόρυβα καὶ νὰ ζῶνουν ἀπὸ παντοῦ τὸ σπῆτι. Ὁ Μονκλάρ πῆγε κατόπιν στὴν πόρτα, χτύπησε τρεῖς φορές καὶ φώναξε δυνατὰ:

— Ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως!

Κανεὶς δὲν ἀπάντησε ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ.

Ὁ Μονκλάρ χτύπησε καὶ πάλι.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως! ξαναεῖπε. Ἀνοίξετε!

Ἀλλ' ἡ ἴδια σιωπὴ ὑποδέχθηκε τὰ λόγια του.

— Σπάστε τὴν πόρτα! φώναξε ὁ βασιλιάς.

Οἱ Ἑλβετοὶ φρουροὶ πλησίασαν κρατώντας μεγάλα λαστάρια. Γιατὶ ὁ Μονκλάρ, προνοητικὸς ὅπως πάντα, εἶχε πάρει προκαταβολικὰ τὰ μέτρα του γιὰ νὰ μπόρῃ ν' ἀντιμετωπίσῃ ὅλα τὰ ἐνδεχόμενα.

Ἐπειτα ἀπὸ δέκα περίπου λεπτά, ἡ πόρτα ἔπεσε μ' ἕναν τρομερὸν πάταγο.

Οἱ στρατιῶτες ὤρμησαν ἀμέσως μέσα στὸ σπῆτι. Ἀλλὰ τὸ βρῆκαν ἀδειο. Δὲν ὑπῆρχε κανεὶς μέσα στὰ δωμάτια, οὐτε στὸ ὑπόγειο, πού τὸ ἐρευνῶσαν μὲ προσοχή.

— Μονκλάρ, εἶπε ὁ βασιλιάς, μετὰ τὴν βραχνή φωνή του, πού ἔδειχνε ὅτι ἐβράζε ἀπὸ τὸ θυμὸ του, πρέπει νὰ συλλάβῃς αὐτὸν τὸν Μοντεμπέλλο.

Ἡ ἐπιθυμία σας θὰ ἐκτελεστῇ, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ ἀρχιδιακόνος. Ἄλλ' ἡ Μεγαλειότης σας μπορεῖ νὰ καταφέρῃ, καὶ ἀπόψε μάλιστα, ἕνα θαυμάσιον πλῆγμα ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

— Μὲ ποῖν τρόπο; ῥώτησε ὁ βασιλιάς.

— Αὐτὸς ὁ Μανφρέδος, Μεγαλειότατε, αὐτὸς ὁ ληστὴς πού θὰ τὸν πολιορκήσωμε σὲ λίγο μέσα στὸ ἀντρο του...

— Ἐ, λοιπόν;

— Εἶνε ὁ γιὸς τοῦ πρίγκηπα ντὲ Μοντεμπέλλο.

Ὁ βασιλιάς ἔβγαλε ἕνα ἄγριο μουγκρητό.

— Θαυμάσια! εἶπε. Σκοτώνοντας τὸ γιό, θὰ ἐκδικηθῶ τὸν πατέρα!

Ἐκίνησαν ἀμέσως γιὰ νὰ ξαναγυρίσουν στὸ Λούδβο.

— Ὅλα εἶναι ἔτοιμα; ῥώτησε ὁ βασιλιάς καθὼς ἔμπαιναν στὸ ἀνάκτορον.

— Ὅλα, Μεγαλειότατε. Δὲν παρέλειψα τίποτε.

— Γιατὶ τότε νὰ μὴν ἐπιτεθῶμε ἀμέσως; ῥώτησε ὁ βασιλιάς, πού φλεγόταν ἀπὸ ἀνυπομονία.

— Δὲν μπορούμε νὰ ἐπιτεθῶμε πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ἀπάντησε ὁ Μονκλάρ.

— Γιὰ ποῖν λόγον;

— Γιατὶ τὸ σύνθημα τῆς ἐπιθέσεως θὰ δοθῇ μέσα ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων. Τρεῖς πυροβολισμοὶ με ἀρκετοῦζο θὰ μὰς εἰδοποιήσουν ὅτι μπορούμε νὰ προχωρήσωμε.

— Ποῖος θὰ ρίξῃ αὐτοὺς τοὺς πυροβολισμούς;

— Ὁ βασιλιάς τῆς Ἀργκό, ἀπάντησε ὁ Μονκλάρ, ὅχι χωρὶς περηφάνεια.

— Εἰσαίτε ὁ ἱκανώτερος ἄνθρωπος τοῦ βασιλείου μου, εἶπε ὁ βασιλιάς.

Ὁ Μονκλάρ ὑποκλίθηκε εὐχαριστημένως γιὰ τὸ βασιλικὸ ἔπαιον.

Ὁ λόγος ἑνὸς βασιλιά

Ὁ βασιλιάς, ξαναγυρίζοντας στὰ διαμερίσματά του, βρῆκε τὸν Ραμπέλαι πού τὸν περίμενε ἐκεῖ.

Τὸ πρόσωπο τοῦ φιλοσόφου εἶχε μίᾳ περὶερῃ σοβαρότητα, πού ἔφερε σὲ ἀμνησινὰ τὴν βασιλίαν.

— Θὰ συζητήσωμε αὐριο, τοῦ εἶπε θέλοντας νὰ τὸν ἀποφύγῃ. Ἀπόψε εἶμαι ἀπασχολημένος με κάποια ὑπόθεσι...

— Ὑπάρχει τίποτε τὸ πῶς πολὺτιμο ἀπὸ τὴν ὑγείᾳ, Μεγαλειότατε; ῥώτησε ὁ Ραμπέλαι.

— Ἄ, θέλετε νὰ μοῦ μιλήσετε γι' αὐτὴ τὴν καταραμένη ἀρρώστειαν; εἶπε ὁ βασιλιάς. Ἐλάτε...

Κι' ἐγενε στὸν Ραμπέλαι νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὸ δωμάτιόν του.

— Μιλήστε, τοῦ εἶπε, ἀφοῦ ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω του.

— Μεγαλειότατε, νομίζω ὅτι βρῆκα ἕνα τρόπο γιὰ νὰ προλάβωμε τὸ κακὸ, ἀπάντησε ὁ Ραμπέλαι. Ὅπως σὰς εἶπα καὶ σήμερὰ τὸ πρῶν, ἐκείνον πού κάνει αὐτὸ τὸ δηλητήριο τόσο τρομερὸ, εἶναι ὅτι ἀγνοοῦμε γι' ἀρκετὸ καιρὸ τὴν ὑπαρξί του μέσα στὸν ὀργανισμό. Ὅταν ἀρχίσῃ νὰ ἐκδηλώνῃ τὴν καταστρεπτικὴν δράσιν του, εἶναι πιά ἀργά. Καμμίᾳ δυνάμει δὲν μπορεῖ τότε ν' ἀπομακρύνῃ τὸ θάνατον. Κι' εἶναι ὁ τρομερῶτερος ἀπὸ ὅλους ὁ θάνατος ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀρρώστειαν.

Ὁ βασιλιάς ἀνατρίχισε. Εἶχε δεχάσει γιὰ λίγο τὴν μεγάλην ἀπειλή. Ἀλλὰ τώρα ὁ φόβος τὸν ξανάπιασε.

— Ἄν, ὅμως, κατορθώσωμε νὰ χτυπήσωμε τὸ κακὸ στὴ ρίζα του, συνέχισε ὁ Ραμπέλαι, τότε ἡ σωτηρία εἶναι βέβαιη...

— Φίλε μου Ραμπέλαι, ποτὲ δὲν θὰ δεχάσω τί σοῦ χρωστάω, φώναξε ἐνθουσιασμένος ὁ βασιλιάς. Ζήτησέ μου ὅτι θέλεις.

— Θὰ ἀρτυρήσω τὴν ἀποφύγι γιὰ νὰ φτιάξῃ τὸ φάρμακον πού θὰ χτυπήσῃ τὸ κακὸ στὴ ρίζα του, εἶπε ὁ Ραμπέλαι. Αὐριο τὸ πρῶν, αὐτὸ τὸ φάρμακον θὰ εἶναι ἔτοιμον.

— Ἄ, φίλε μου Ραμπέλαι, με σώσεις! ξαναεῖπε ὁ βασιλιάς. Ἀναρωτιέμαι μόνον πῶς ποῖν τρόπο θὰ μπορέσω νὰ σοῦ ξεπληρώσω αὐτὸ πού σοῦ χρωστάω...

— Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ φιλόσοφος, ἡ ἐκτέλεσις τῶν προκαταβολικῶν δίνοντας χάρι στὸν Ντολέ, ἡ Μεγαλειότης σας ἔκαμε γιὰ μένα περισσότερα ἀπὸ ὅτι ἐγὼ θὰ κάμω τώρα γι' αὐτήν...

Ἄ, ἀγαπητὴ μου Ντολέ, ἂν ἤξερες πόσο μεγάλη καρδιά ἔχει ὁ βασιλιάς μας!... Μεγαλειότατε, συνέχισε, ἔπρεπε νὰ ἰδῇ τὴν ἀπελπίσιν τῆς γυναίκας καὶ τῆς κόρης του... Πόσο θὰ χάρηκαν τώρα πού τὸν ξαναεῖδαν κοντὰ τους!... Γιατὶ, βέβαια, τὴν ὥρα αὐτὴ ὁ ἀγαπῶν μου Ντολέ θὰ εἶναι ἐλεύθερος. Δὲν εἶν' ἔτσι; Μεγαλειότατε; Δὲν εἶναι ἀλήθεια πὼς κατακραυγάζετε ἐκείνους πού εἶχαν συνωμοτήσει ἐναντίον του;... Τὸ ξέρω πὼς ὁ ἀπαίσίος αὐτὸς Μονκλάρ μοῦ εἶπε ψέμματα πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα, ὅταν μ' ἐβεβαίωσε ὅτι ὁ Ντολέ βρισκόταν στὸ κελλὶ του κ' ὅτι θὰ δικάζονταν ἀπὸ τὸν ἐροδικεῖο...

Ὁ βασιλιάς εἶχε σκυθρωπῶσαι ῥαφικὰ.

Ὁ Ραμπέλαι τοῦ κάκου περίμενε κάμποσες στιγμὲς τὴν ἀπάντησιν του.

— Μεγαλειότατε, δὲν μοῦ λέτε τίποτε γιὰ νὰ με καθυποχάσετε; ξαναῤῥώτησε.

— Ἀκούσε, φίλε μου, ἀπάντησε, τέλος, ὁ βασιλιάς. Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἐδώσα τὸ λόγο μου... Ἀλλὰ...

— Ὁ, Μεγαλειότατε, μὴ μοῦ πῇτε ὅτι ξαναῤῥώτησα τὸ λόγο σας πῶς! φώναξε ὁ Ραμπέλαι ἐνώνοντας παρακλητικὰ τὰ χέρια. Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κάμετε αὐτὸ τὸ πράγμα...

— Σκεφθῆτε ὅτι πρόκειται γιὰ τὴν ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου... Δὲν ἀξίζει, λοιπόν, τίποτε στὰ μάτια σας ἡ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου;

— Ἄν, ὅμως, ἀπάντησε, τέλος, ὁ βασιλιάς. Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἐδώσα τὸ λόγο μου... Ἀλλὰ...

— Ὁ, Μεγαλειότατε, μὴ μοῦ πῇτε ὅτι ξαναῤῥώτησα τὸ λόγο σας πῶς! φώναξε ὁ Ραμπέλαι ἐνώνοντας παρακλητικὰ τὰ χέρια. Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κάμετε αὐτὸ τὸ πράγμα...

— Σκεφθῆτε ὅτι πρόκειται γιὰ τὴν ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου... Δὲν ἀξίζει, λοιπόν, τίποτε στὰ μάτια σας ἡ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου;

— Ἄν, ὅμως, ἀπάντησε, τέλος, ὁ βασιλιάς. Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἐδώσα τὸ λόγο μου... Ἀλλὰ...

— Ὁ, Μεγαλειότατε, μὴ μοῦ πῇτε ὅτι ξαναῤῥώτησα τὸ λόγο σας πῶς! φώναξε ὁ Ραμπέλαι ἐνώνοντας παρακλητικὰ τὰ χέρια. Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κάμετε αὐτὸ τὸ πράγμα...

— Σκεφθῆτε ὅτι πρόκειται γιὰ τὴν ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου... Δὲν ἀξίζει, λοιπόν, τίποτε στὰ μάτια σας ἡ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου;

— Ἄν, ὅμως, ἀπάντησε, τέλος, ὁ βασιλιάς. Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἐδώσα τὸ λόγο μου... Ἀλλὰ...

— Ὁ, Μεγαλειότατε, μὴ μοῦ πῇτε ὅτι ξαναῤῥώτησα τὸ λόγο σας πῶς! φώναξε ὁ Ραμπέλαι ἐνώνοντας παρακλητικὰ τὰ χέρια. Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κάμετε αὐτὸ τὸ πράγμα...

— Σκεφθῆτε ὅτι πρόκειται γιὰ τὴν ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου... Δὲν ἀξίζει, λοιπόν, τίποτε στὰ μάτια σας ἡ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου;

Ἐνα τυπικὸ ζευγάρει ἐγκληματικῶν νέων τῆς σημερινῆς Γερμανίας.

«Χάλμπ - Στάρκε» : ΟΙ ΝΕΑΡΟΙ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Ἔχουν ὡς ἐκτελεστικὰ ὄργανά τους τὶς νεαρές φιλενάδες τους

Ἐνα ἀπὸ τὰ πῶς ἀνησυχαστικὰ γιὰ τὸ μέλλον φαίνονται, εἶναι ἡ ἀδιακοπὴ αὐτῆς τῆς ἐγκληματικότητος τῶν νέων, πού παρατηρεῖται, σὲ ὅλες σχεδὸν τὶς ἐυρωπαϊκὰς χώρες.

Χωρὶς νὰ φανῇ, βέβαια, τὸ ρεκόρ τῆς Ἀμερικής, ὅπου εἶναι ἀπλῶς πολλὰ, ἀλλὰ τὰ περισσότερα ἐγκλήματα γίνονται ἀπὸ νέους, ἡ Εὐρώπη παρουσιάζει ἐπικίνδυνα συμπτώματα ἀνεξάντητης ἡθικῆς ἐκπτώσεως ἀνάμεσα στὸν ἑκπαιδευμένον τῆς γενεᾶς, πού θὰ κληθῇ αὐριο νὰ διευθύνῃ τὶς τύχες τῆς. Μὲ ἰδιαίτερη ἐντασί, τὸ φαινόμενο αὐτὸ παρατηρεῖται στὴν Δυτικὴ Γερμανίαν.

Κάθε μέρα, οἱ στήλες τῶν ἡμερησίων γεμίζουν ἀπὸ κατακρίματα τῶν ἀχάμπ-στάρκε, ὅπως εἶναι ἐπικρατῆσαι νὰ ἀνομαζώνται, μετὰ τὴν ἀμετάφραστὴ αὐτῇ γερμανικῇ λέξει, οἱ νεαροὶ τραμπούκοι.

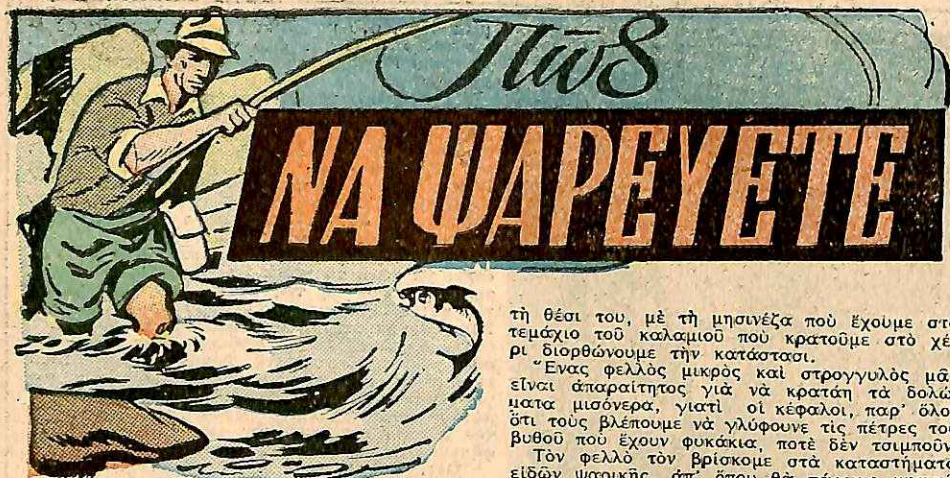
Στὶς περισσότερες περιπτώσεις, οἱ νεαροὶ αὐτοὶ, πού εἶναι ὀργανωμένοι σὲ «συμμορίες» κατὰ τὸ πρότυπον τῶν ὑπερλατινικῶν γκαγκστερ, περιορίζονται νὰ τρομοκρατοῦν τοὺς φιλικούς αὐτοὺς, χωρὶς νὰ ἔχουν τὴν πρόθεσιν νὰ τοὺς κάνουν κακὰ.

Συχνά, ὅμως, δὲν ἀρκοῦνται στὴν ἀπλή τρομοκρασίαν, ἀλλὰ προχωροῦν ὡς τὸ ἐγκληματικὸν ἐνδεκάμηνον, ἀκόμη καὶ τὸν φόνον. Σὲ διαστήματα διαδεχόμενοι ἀλλήλους, ἀπὸ τὴν 1. Ἰανουαρίου ὡς τὴν 31. Δεκεμβρίου τοῦ 1955, ἀπεκάλυψε, ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸς, ὁ διευθυντὴς τῆς αστυνομίας «Στερν» — συνεχῶς ἀρκετοὶ ἀνέκδοτοι — ὅτι 3.500 νέοι καὶ νέες, κατηγοροῦμενοι γιὰ ἀδικήματα διαφόρου βαθμοῦ, ἀπὸ τὴν ἀπλή υπερέβησαν ὡς τὴν ἀνθρωποκτονίαν ἐκ προμελέτης.

Ἐξαιρετικὰ χαρακτηριστικὸν γιὰ τὰ ἤθη τῆς ἐποχῆς μας, εἶναι πὼς οἱ νεαρές κοπέλλες δὲν ἀποτελοῦν πιά, μὴ ἀσημαντὴ ἀναλογία στὸ σύνολον τῶν ἀνηλικίων ἐγκληματικῶν.

Κατὰ τὰ στοιχεῖα, πού παρέχουν οἱ γερμανικὲς στατιστικὲς, ἐνῶ, ἀπὸ τὸ 1930 ὡς σήμερὰ, ἡ ἐγκληματικότης τῶν νέων τοῦ 16 ἔτους ἔχει παρουσιάσει αὐξάνσιν 23%, στὰ κορίτσια αὐξήθηκε κατὰ 100%.

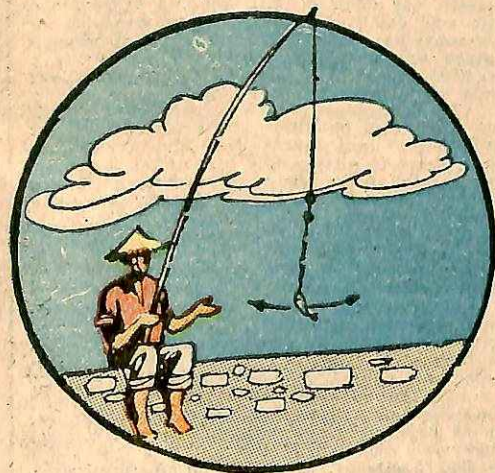
Ὁλες οἱ συμμορίες τῶν «χάλμπ-στάρκε» συγκαταλέγουν

Ο κεφάλος και το καλαμίδι

ΟΙ όλοι άσχοιοι με τὰ ψάρια τῆς ἀγορᾶς καὶ με τὸ πῦρ θὰ φάμε σήμερα, πού λέγεται σὲ κάθε σπίτι, γνωρίζουν αὐτὸ τὸ ψάρι, πού ὠριμένες ἐποχές γεμίζει τοὺς πάγκους τῆς ψαρεῖας. Ὅσοι ἐπίσης παραθερίζουν στὴ θάλασσα, βλέπουν τὰ ψαριὰ καὶ νὰ φύγουν κοπαδίστὰ τὰ κεφαλόποδα στὴν παραλία καὶ στὶς προκυμαίες, καὶ σὲ πολλοὺς γεννιέται ἡ ἐπιθυμία νὰ τὰ ψαρέψουν.

Τὶ διάβολο, δύσκολο πράγμα εἶναι; Ἐνὰ καλαμίδι! Πῶς κάνουν τόσοι ἄλλοι;... Ἀμ δέ!... Ὅπως τὸ ράσο δὲν κάνει τὸν καλόγυρο, καθώς λέει ἡ παροιμία, ἔτσι καὶ τὸ καλαμίδι δὲν κάνει τὸν ψαρά τῶν κεφάλων! Νευρικός

Τὸ καλαμίδι

καὶ χωρίς υπομονὴ δὲν πιάνει κανεὶς κεφάλους. Ὑπάρχουν τέσσερα ἢ πέντε εἶδη κεφάλων. Τὰ τρία ἀπ' αὐτὰ εἶναι γνωστὰ ὡς κεφάλαι μπάφες καὶ μυζινάρια. Τὸ τέταρτο εἶδος, κεφάλος κι' αὐτός, μπαίνει ἀπὸ τὶς ἐκβολὲς τῶν ποταμῶν μέσα στὰ ποτάμια, χωρίς νὰ τοῦ εἶναι δυσάρεστο τὸ γλυκὸ νερὸ.

Ὁ κεφάλος ἔχει γερὸ μάτι καὶ κάθε τι τὸ ὑποπτεῖ τὸν τρομάζει καὶ φεύγει. Ἀκόμα καὶ τὴ σκιά τοῦ καλαμιδίου τὴ φοβάται. Γι' αὐτὸ ὁ ψαράς τῶν κεφάλων πρέπει νὰ εἶναι κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἕνα βράχο καὶ νὰ ἐξεχῇ μόνο τὸ καλαμίδι του.

Καὶ τώρα πού λέμε καλαμίδι, καλὸ εἶναι νὰ περιγράψουμε ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ σύνεργα. Κάνει καὶ ἕνα καλάμι, ξερό γιὰ νὰ μὴν εἶναι βαρὺ, τρία ἕως τέσσερα μέτρα, γιὰ πρόχειρο.

Σήμερα στὸ ἐμπόριο προσφέρονται φθηνὰ σχετικῶς καλάμια ἀπὸ μπαμπού, σὲ τρία, τέσσερα καὶ πέντε κομμάτια τοῦ ἐνὸς μέτρου, τὰ ὁποῖα τεχνικώτατα ἐφαρμόζουν τὸ ἕνα πάνω στὸ ἄλλο, καὶ ὅχι μόνον εἶναι ἐλαφρὰ καὶ εὐχρηστά καὶ μεταφέρονται εὐκόλως σὸν τόπο τοῦ ψαρεύματος, ἀλλὰ καὶ φυλάγονται γιὰ τὸ ἐπόμενο ἔτος.

Ἡ μπαϊνέζα πρέπει νὰ εἶναι διπλὴ ἀπ' τὸ μήκος τοῦ καλαμιδίου καὶ νὰ δένεται ἡ μιά ἀκρὴ τῆς στὸ κομμάτι τοῦ καλαμιδίου πού κρατοῦμε στὸ χέρι. Τὴν ὑπόλοιπὴ τὴν φέρνουμε μὲ ἀραίες βόλτες ἕως τὴν κορυφὴ τοῦ καλαμιδίου, ὅπου καὶ τὴ στερεώνουμε. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἔχουμε μὴ ἐντάσι συνόχῃ καλαμιδίου καὶ μπαϊνέζας κι' ἔτσι, ἂν μὲ τὸ τινάγμα ἡ τράληγμα βγῇ κανένα τεμάχιο τοῦ καλαμιδίου ἀπὸ

τῆ θέσι του, μετὰ τὴ μπαϊνέζα πού ἔχουμε στὸ τεμάχιο τοῦ καλαμιδίου πού κρατοῦμε στὸ χέρι διορθώνουμε τὴν κατάστασι.

Ἐνὰς φελλὸς μικρὸς καὶ στρογγυλὸς μᾶς εἶναι ἀπαραίτητος γιὰ νὰ κρατᾷ τὰ δολώματα μόνον, γιὰτὶ οἱ κεφαλοὶ, παρ' ὅλον ὅτι τοὺς βλέπουμε νὰ γλύφουν τὶς πέτρες τοῦ βυθοῦ πού ἔχουν φυκάκια, ποτὲ δὲν τσιμπούν.

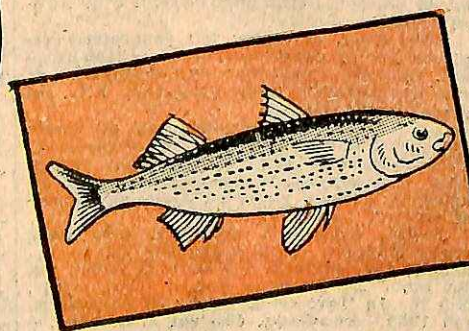
Τὸν φελλὸ τὸν βρίσκουμε στὰ καταστήματα εἰδῶν ψαρκῆς, ἀπ' ὅπου θὰ πάρουμε μπαϊνέζα Νο 40 γιὰ τὴ μάνα καὶ Νο 25 γιὰ τὴν ἀρμυροῦρα, δηλαδὴ γιὰ τ' ἀγκιστρία. Οἱ φελλοὶ ἔχουν μὴ σχισμὴ ἕως τὸ μέσον τους, ἀπ' ὅπου περνοῦμε τὴ μπαϊνέζα ἄλλῃ μιά βόλτα στὸ μέρος πού θέλουμε νὰ σταθῇ ὁ φελλὸς καὶ περνᾶμε καθέτως πρὸς τὴ μπαϊνέζα ἢ ἕνα σπῖρον ἢ μιά κορφίτσα.

Παίρνουμε πενήντα πόντους μπαϊνέζα Νο 25 σὲ κάθε ἀκρὴ τῆς ὁποίας δένουμε ἀπὸ ἕνα ἀγκιστρί, λευκὸ ἴδιος, καὶ μικρὸν μεγέθους, λίγο μεγαλύτερο ἀπ' αὐτὰ πού πιάνουμε τοὺς σπάρους καὶ τοὺς γύλους. Καὶ τοῦτο γιὰτὶ ὁ κεφάλος, ὅπως εἶπαμε, δὲν τσιμπᾷ ἀλλὰ γλύφει καὶ ρουφᾷ τὸ δολώμα, καὶ τὸ μεγάλο ἀγκιστρί τὸ καταλαβαίνει.

Στὴ μέση τῆς μπαϊνέζας μετὰ τὰ δύο ἀγκιστρία καὶ μετὰ τὴν ἀκρὴ τῆς ὁποίας δένουμε ἀπὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο δένουμε ἕνα ἄλλο κομμάτι μπαϊνέζας Νο 25 καὶ στὸ μέρος τῆς ἐνώσεως τοποθετοῦμε ἕνα μικρὸ καὶ λεπτὸ φυλλαράκι ἀπὸ μολύβι καθέτως πρὸς τὴ μάνα γιὰ νὰ κρατᾷ τὰ δύο παραμάτια ἀνοιχτά.

Μετὰ τὸ καλαμίδι, γιὰ νὰ ἔχουμε πλήρη ὄπλισμό, μᾶς χρειάζεται ἕνα μικρὸ καλαβάκι, μέσα στὸ ὁποῖο ἔχουμε ἕνα τεκέτ ἀπὸ κονσερῶα, συνήθως ἀπὸ αὐτὲς τοῦ κιλοῦ, γιὰ νὰ βάλουμε τὴν μαλὰγρα, καὶ ἕνα μικρότερο γιὰ τὸ δολώμα.

Καὶ ἐδῶ εἶναι ὅλη ἡ τέχνη τῶν εἰδικῶν ψαράδων γιὰ τοὺς κεφάλους. Στὸ μέρος πού θὰ ψαρέψουν πηγαίνουν ἀπὸ τὸ προηγούμενο

Ὁ κεφάλος

βράδυ καὶ ρίχνουν στὴ θάλασσα μὲγάλλες ἀπὸ ψωμί μουσκεμένο καλὰ καὶ σπιμμένο. ἔτσι ὥστε, μόλις τὶς πετάξουν νὰ βουλιάσουν. Αὐτὲς σὲ λίγο θὰ σκορπίσουν σάν ἕνα γλυστερὸ πράγμα. Ἄν δὲν γίνῃ ἀπὸ τὸ βράδυ αὐτό, πρέπει μιά ὥρα πρὶν ἀρχίσῃ τὸ ψάρεμα νὰ γίνῃ τὸ μαλὰγρωμα καὶ πολὺ πρῶτ', ὁ ψαράς νὰ εἶναι κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἕνα βράχο καὶ τὰ νερά νὰ μὴ εἶναι βαθύτερα ἀπὸ μιά ἕως μιάμιση ὀργιά — καὶ τοῦτο γιὰ μεγάλα ψάρια, γιὰτὶ ἀλλοῖως μπορεῖ νὰ τοὺς ψαρέψῃ καὶ σ' ἕνα γόνατο νερὸ, ἀλλὰ μικρὸς.

Στὸ μεταξύ, ὁ ψαράς ζυμώνει τὴν χούφτα τοῦ τοῦ δολώματος πού ἔχει κάνει ἀπὸ ψωμά λευκὸ ψωμί, στὴν ὁποία ἔχει προσθέσει ἐλαχιστὴ ποσότητα ἀπὸ τυρὶ φέτα, ἢ ζυμώνει τὴν ψυχὰ με τυρόνερο. Αὕτῃ ἡ πρόσμιξις ἔχει σκοπὸ νὰ κινή τὸ δολώμα νὰ γλιστρή, ὥστε μετὰ τὸ ρούφηγμα πού κάνει ὁ κεφάλος νὰ μῇ τὸ δολώμα στὸ στόμα τοῦ τοῦ ὁποῖο, ἀνάλογα μετὰ τὸ σῶμα τοῦ, εἶναι πολὺ μικρὸ.

Τὸ μαλὰγρωμα γίνεται καὶ τὴν ὥρα τοῦ ψαρεύματος μ' ἕνα κουτάλι, σὲ ἀραίᾳ διαστήματα γιὰ νὰ ὑπάρχῃ ὅταν ζωντανεύουν τὰ ψάρια.

Ὅταν φυσᾷ λίγο ἀεράκι καὶ εἶναι λίγο θοὰ τὰ νερά, εἶναι ὅτι χρειάζεται γιὰ τὸ ψάρεμα τὸ κεφάλαι. Ὅσο λεπτότερα ἐργαλεῖα ἔχουμε, τόσο περισσότερὴ πιθανότης ὑπάρχει νὰ ξεγαλῶμε κανένα χοιρὸ ψάρι.

Ἀλλὰ χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ καὶ περισσότερη τέχνη γιὰ νὰ μῇ σιτὸ καλάθι, παρ' ὅση γιὰ τὸ ἀγκιστρωμα. Τὸ χοιρὸ φέρι ποτὲ δὲν τὸ ξεενερίζουμε καὶ δὲν τὸ σηκώνουμε ψηλὰ μετὰ τὸ καλάμι. Μόλις πιάσῃ, χαμηλώνουμε καὶ τὸ καλάμι παίρνουμε στὸ χέρι τὴ μπαϊνέζα καὶ σιγά-σιγά τὸ φέρνουμε κοντὰ στὴν ἀπόχῃ μας.

Τοὺς χοιρὸς κεφάλους δὲν τοὺς πιάνουν μόνο μετὰ τὸ καλαμίδι οἱ ἐρασιτέχνες. Ὑπάρχει κι' ἄλλος τρόπος, πολὺ διαδεδομένος σὸν τόπο μας. Στὰ λιμάνια πού ὑπάρχουν στάσιμα πλοία μεγάλα, παίρνουν μιά μπαϊνέζα Νο 40 στὴν ὁποία δένουν σὲ κάθε ἐνῆμισ μῆτρο ἕνα κομματάκι φελλὸ μεγέθους 2 ἑκατοστών καὶ πάχους ἐνὸς σπῖρου, τοῦτο δὲ γιὰ νὰ ἐπιπλῇ ἡ μπαϊνέζα. Στὸ τέλος δὲ τῆς μπαϊνέζας δένουν ἕνα κομμάτι φελλὸ ἕως ἕνα κουτὶ σπῖρα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κρεμῶν ἕνα κομμάτι μπαϊνέζας Νο 25 μετὰ ἕνα χοιρὸτρεπὸ ἀγκιστρί, δολωμένο μετὰ σφιχτὴ ζύμη γιὰ νὰ μὴ φεύγῃ καὶ νὰ μὴ διαλύεται ἀμέσως.

Ἀφήνουν, ὅταν ἔχῃ ἐλαφρὸ ἀεράκι, τὸ φελλὸ μετὰ τὸ ἀγκιστρί στὴ θάλασσα καὶ λίγο-λίγο τὴ μπαϊνέζα νὰ παρασύρεται, καὶ περιμένουν. Ἐταὶ πιάνονται χοιρὰ κομμάτια.

Ἄλλο σύστημα, εὐκολώτερο, εἶναι τὸ ψάρεμα τοῦ κεράλου μετὰ τὴν λεκάνη ἢ τὸν τέντερη ἢ τὸ τσουκάκι. Αὐτὸ τὸ ψάρεμα γίνεται κατὰ προτίμησι τὶς μεσημεριανὲς ὥρες, πού ὁ ἥλιος εἶναι ψηλὰ. Σκεπάζουμε ὅτι σκεπάζει ἀπ' αὐτὰ ἔχουμε πρόχειρο μ' ἕνα κομμάτι πανὶ ἀσπρὸ στὴ μέση τοῦ ὁποῖου ἀνοίγουμε μιά τρύπα μετὰ ἕως ὅκτω πόντους διάμετρο καὶ μέσα βάζουμε ψωμί μουσκεμένο ὅπως τῆς μαλὰγρας.

Τὰ χεῖλη τῆς τρύπας πού ἀνοίξαμε στὸ πανί, τὰ τρίβουμε μετὰ λίγο βρώμιμο τολουμιούρι. Στὰ μέρη τὰ ρηχὰ ἕως 50 πόντους, πού βλέπουμε ὅτι μαζεύνονται τὰ κεφαλόποδα, πηγαίνουμε ὑπολύνει καὶ τοποθετοῦμε τὴν λεκάνη, γεμάτη προηγούμενης μετὰ θάλασσα γιὰ νὰ μὴ φύγῃ ἡ ἐσωτερικὴ μαλὰγρα, καὶ φεύγουμε. Ἀπὸ μακριὰ δὲ πιά, ἀπολαμβάνουμε τὸ θέαμα τῶν ψαριῶν πού ἀγωνίζονται πού θὰ περάσῃ πρῶτο μέσῃ, ὅσα συμπέσῃ νὰ μαζεψτὴ κανένα κοπαδίσκι. Συνήθως ὅταν μποῦν, δὲν μποροῦν πιά νὰ βγοῦν. Κομμάτια φορὰ ὁμῶς, ἢ τρύπα τοὺς εἶναι βολικὴ καὶ μπαίνουσι γρήγορα, ὅποτε μποροῦν τὰ μεγαλύτερα, νὰ ξεφύγουν. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ εἰσάγῃ ἀπλοστοί.

Πρέπει νὰ ἔχουμε πάντοτε ὅπ' ὄψι μας ὅτι ἡ κοιλιά τοῦ κεφάλου θέλει καλὸ καθαρίσμα. Τοὺς μεγάλους κεφάλους, πού μᾶς ἔρχονται μπόλικοι στὴν ἀγορὰ, τοὺς φέρνουν ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι. Ἐκεῖ, στὴ λιμνοθάλασσα πού ἔχουν, κλείνουν μετὰ πλεκτης καλαμιᾶς ὄρθιες μεγάλες ἐκτάσεις, καὶ ὅταν πλησιάζῃ ἡ ἐποχὴ νὰ γεννήσουν τὰ ψάρια, περιορίζουν σιγά-σιγά τὴν ἐκτασι καὶ συγκεντρώνουν τὰ ψάρια σὲ ὀρισμένα μέρη ὅπου ρίχνουν δίχτυα, τὰ λεγόμενα καλαμιᾶτες.

Ὁ κεφάλος ἔχει τὴν ιδιότητα, ὅταν δῇ ὅτι τὸν περιώρισαν μετὰ δίχτυ νὰ πηδᾷ καὶ νὰ περναὶ ἀπὸ πάνω του. Γι' αὐτὸ, ἐκτός ἀπὸ τὸ καθετο πού ρίχνουν, ἀπλώνουν συγγρόνας καὶ ἕνα δίχτυ στὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης, μετὰ καλὰ κατὰ μικρὰ ἀποστάσεις. Ἐταὶ ὅσοι κεφαλοὶ πηδοῦν γιὰ νὰ φύγουν, πέφτουν πάνω στὸ ἀπλωμένο καλαμιᾶτῃ καὶ πιάνονται.

Μόλις πιάσουν τὰ ψάρια, τοὺς ἀφαιροῦν τ' αὐτὰ τους, τὰ ὁποῖα, ἀπὸ ἀσπίδων λίγο, τὰ βουτᾶνε μιά ἢ δύο φορές σ' ἕνα καζανάκι μετὰ λωμένο κερί, ὅσα δὲ κρυώσουν τὰ συσχευάζουν καὶ τὰ στέλνουν σὲ διάφορα μέρη. Εἶναι τὸ λεγόμενο αὐγοτάρχα Μεσολογγίου, γνωστὸ γιὰ τὴν ισοτιμία τοῦ ὡς μεζέ, καὶ γιὰ τὴν ἀκριβὴ τιμὴ του! Ἐπίσης γιὰ μεζέ οὐζοῦ καὶ κρασιῦ χρησιμοποιοῦν τοὺς κεφάλους καπνιστοῦς, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὸν Αἰὼν ἴδιος, μετὰ τὴν ὀνομασία νῆτικα.

Ὁ κεφάλος, ὅπως μᾶς ἔρχεται, δὲν εἶναι νόστιμο ψάρι. Ἐχει μιά μυρωδιά καὶ γι' αὐτό, ὅταν γίνεται βραστός, καλὸ θὰ εἶναι νὰ βράζεταί μαζί μετὰ διάφορα χόρτα καὶ μετὰ ἐσκεπασμένο δοχεῖο, ὥστε νὰ ἐξατμίζεται ἡ μυρωδιά του. Πλακὶ ὅμως τρώγεται καλὸν ψάρι, χάρις στὴ ντομάτα καὶ τὸ σκόρδο.

Κ. Ι. ΣΙΝΑΝΗΣ

Ἀριστερά: Ἡ μπαϊνέζα μετὰ τὰ δύο ἀγκιστρία. Δεξιά: Πλεκτὴ καλαμιᾶτῃ γιὰ κεφάλους.

αὐτὰ τους, τὰ ὁποῖα, ἀπὸ ἀσπίδων λίγο, τὰ βουτᾶνε μιά ἢ δύο φορές σ' ἕνα καζανάκι μετὰ λωμένο κερί, ὅσα δὲ κρυώσουν τὰ συσχευάζουν καὶ τὰ στέλνουν σὲ διάφορα μέρη. Εἶναι τὸ λεγόμενο αὐγοτάρχα Μεσολογγίου, γνωστὸ γιὰ τὴν ισοτιμία τοῦ ὡς μεζέ, καὶ γιὰ τὴν ἀκριβὴ τιμὴ του! Ἐπίσης γιὰ μεζέ οὐζοῦ καὶ κρασιῦ χρησιμοποιοῦν τοὺς κεφάλους καπνιστοῦς, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὸν Αἰὼν ἴδιος, μετὰ τὴν ὀνομασία νῆτικα.

Ὁ κεφάλος, ὅπως μᾶς ἔρχεται, δὲν εἶναι νόστιμο ψάρι. Ἐχει μιά μυρωδιά καὶ γι' αὐτό, ὅταν γίνεται βραστός, καλὸ θὰ εἶναι νὰ βράζεταί μαζί μετὰ διάφορα χόρτα καὶ μετὰ ἐσκεπασμένο δοχεῖο, ὥστε νὰ ἐξατμίζεται ἡ μυρωδιά του. Πλακὶ ὅμως τρώγεται καλὸν ψάρι, χάρις στὴ ντομάτα καὶ τὸ σκόρδο.

Κ. Ι. ΣΙΝΑΝΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Γόπες καὶ τσέρορες.

Τὰ μεγαλύτερα ΧΑΡΕΜΙΑ τοῦ κόσμου

ΕΧΟΥΝ γίνε, βέβαια, σπάνια τὰ χαρέμια σὴν ἐποχὴ μας, γιὰ διαφόρους λόγους: ἀπ' τοὺς ὁποίους δὲν εἶναι λιγώτερο σπουδαῖος ὁ οικονομικός... Δὲν ἔχουν ὅμως λείψει τελείως. Ἐδῶ καὶ λίγους μῆνες, οἱ ἐφημερίδες ἀσχολήθηκαν μετὰ τὶς 20 γυναῖκες τοῦ σουλτάνου τοῦ Μαρόκου, πού τὸν εἶχαν ἀκολουθεῖ σὴν ἐξορία του... γιὰ παρηγοριά. Ἐξ ἁλλου, εἶναι θόρυβος σὸν Ο.Η.Ε. γιὰ τὸ χαρέμι τοῦ ἡλικιωμένου φυλάρχου δὸν, τῆς Δυτικῆς Ἀφρικῆς. Ἐγινε μάλιστα μιά ἐρευνα καὶ ἐξακριβώθηκε πῶς ὁ δὸν εἶχε 110 γυναῖκες, διαφόρων ηλικιών. Ὅλες τοὺς ὁμῶς δῆλωσαν πῶς ἴσως εὐχαρίστημένες ἀπ' τὴ ζωὴ τους. Τὸ μόνο τους παράπονον ἴσως πῶς δὲν ἔκαναν παιδιὰ... πράγμα φυσικό, ἐφόσον ὁ κύριός τους καὶ ἀφεντὴς τους ἔχει περᾶσει τὰ 100 χρόνια!

Ἀλλὰ καὶ σὴν Ἡνωμ. Πολιτεῖες διαπρὸν ἀκόμη «χαρέμια» μερικοὶ ὁπαδοὶ τῆς θρησκευτικῆς αἰρέσεως τῶν Μορμόνων. Ἐνῶς ἀπ' αὐτοὺς ἀποκαλύφθηκε πῶς εἶχε 29 γυναῖκες, ηλικίας ἀπὸ 13 ἕως 50 ἔτων, καὶ 28 παιδιὰ. Ὅλοι τοὺς δὲ ἔμεναν μαζί, σ' ἕνα σπίτι μετὰ κρεβατοκάμαρες.

Εἶναι φυσικό ὅτι τὰ πολυπλοκώτερα χαρέμια ἀνῆκαν πάντοτε σὲ ἀνδρώπους βαθυπλοῦτους. Ἐταὶ, οἱ πλοῦσοι καὶ ἰσχυροὶ βασιλιάδες Ναβουχοδονόσορ καὶ Σολομὼν εἶχαν περὶ τὶς 1.000 γυναῖκες ὁ καθένας! Μάλιστα, ὁ Ναβουχοδονόσορ ὑπῆρξε ὁ πρῶτος σὴν ἱστορίᾳ, πού ἀνέθεσε τὴ φυλακὴ τοῦ χαρεμιῦ τοῦ σὲ εὐνοῦχους — ὅλους αἰχμαλωτοὺς παλέμου, πού τοὺς εἶχε στέρήσει ἀπὸ τὴν ἀνδρική τους ικανότητα.

Ἀκόμη καὶ σήμερα χρησιμοποιοῦνται οἱ εὐνοῦχοι ὡς φυλάκες χαρεμιῶν σὴν Αἴγυπτο καὶ σὴν Ἰνδία. Μόνον πού δὲν εἶναι πιά σκλάβοι — γιὰτὶ τὸ ἀναγορεύουν οἱ νόμοι — ἀλλὰ ἐλεύθεροι ὑπῆρες, καὶ πληρώνονται κανονικά, σάν τοὺς μαγεῖρους ἢ τοὺς σωφῆρες. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς, μετὰ ἄντρες μύρφη, παίρνουν μισθοὺς ὡς πλοῦτοι.

Εἶναι μάλιστα τὸς ἡ ζήτησις εὐνοῦχων σ' αὐτὲς τὶς χῶρες, ὥστε πολλοὶ νέοι, φτωχοὶ, υποβάλλονται ἐκούσια σὴν ἐνχειρίᾳ, πού τοὺς ἀφαιρεῖ τὸν ἀνδρισμὸ τους, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν μιά ἀνετη καὶ ἐξουσία ζωὴ σὲ κάποιο πλουσιόπιστο!

Φυσικά, οἱ πλοῦστοι ἀπὸ τοὺς 562 μαχαραγιάδες τῶν Ἰνδῶν διατηροῦσαν τὰ μεγαλύτερα χαρέμια. Ὁ «νιζῆρ» τῆς Χαῦντερμπάντ π. χ., ὁ πρῶτος πλοῦτος ἀνδρὸς τοῦ κόσμου, εἶχε 400 γυναῖκες. Ὁ μαχαραγιάς τῆς Πατῖαλα ὁμῶς — φτωχός, μὲρσι στὸν προηγούμενο — εἶχε μόνον 54 γυναῖκες σὸ χαρέμι του, εἶναι δὲ γιὰ χαρτῆλίκι σὲ καθεμιά τοὺς κάθε μῆνα ἕνα ποσὸν πού ἀντιστοιχοῦσε μετὰ 210.000 δρχομῆς.

Ὁ σουλτάνος Ἀβδὲλ Καρίμ, τῆς πλούσιας ἀραβικῆς ἐπαρχίας τῆς Ὑεμένης, πού πέθανε τώρα τελευταία, διέτρεψε ἕνα νὰρὲμι μετὰ 400 «οὐρί» πού

Ὁ σουλτάνος Ἀβδὲλ Καρίμ καὶ τὰ 400 «οὐρί» του

ἴσαν σωματὸς... παράδεισος τοῦ Μωᾶμεθ. Ἐταὶ τοῦλάχιστον τὸ περιγράφανε μερικὲς ἀπ' αὐτὲς τὶς γυναῖκες, ὅταν τοὺς ἔδωκε συντάξι καὶ τὶς ἐστεῖλε σὲ σπῖτα τοὺς ὁ διάδοχός του Ἀβδὲλ Καρίμ, πού προτιμοῦσε τὴ μονογαμία...

Ὁ μακαρίτης σουλτάνος ἴσαν ἕνας γερός ἄντρας, ψηλὸς 1.80, μετὰ μαύρα γένεια καὶ ἀθλητικὸ κορμί. Τὸ χαρέμι του στεγαζόταν σ' ἕνα παλάτι-φρούριο, χτισμένο σὲ μιά ὁσάι, 30 χιλιόμετρα μακριὰ ἀπ' τὴν πρωτεύουσα του.

Εἶχε κληρονομήσει 400 γυναῖκες ἀπ' τὸν πατέρα του, πού πέθανε τὸ 1918. Διατήρησε δὲ κι' αὐτὸς τὸν ἴδιον ἀριθμὸ — μόνον πού «ἀπέλυσε» τὶς περισσότερες ἀπὸ τὶς παλιές, γιὰτὶ δὲν τὶς εὕρισκε πού γούστου του, τοὺς ἔκοψε συντάξι καὶ τὶς ἀντικατέστησε μετὰ καινούργιες.

Ἡ ζωντανὴ σωλογοὶ πού περιλάμβανε καλλονές ἀπ' ὅλες τὶς χῶρες κι' ὅλες τὶς φυλὲς τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας. Οἱ ἑκατὸ περίπου εὐνοῦχοι πού φυλάγαν τὸ χαρέμι του, ὑπακούσαν σὲ διαταγὰς ἐνός Ἀραβὸς «καπού-ἀγά» (τίτλος πού σημαίνει «φυλάκας πῶν κλειδιῶν»). Εἶχαν δὲ διαταγὰς νὰ τιμωροῦν κάθε γυναῖκα πού θὰ παρῆβαινε τοὺς κανόνες τοῦ χαρεμιῦ. Οἱ κανόνες αὐτοὶ προβλέπανε τὸ κάθε τι, ἀπὸ τὴν προσωπικὴ καθαριότητα ὡς τὴν ἡλίκια καὶ τὸ κουστομολόγιό...

Καθὼς οἱ εὐνοῦχοι γενικά εἶναι σκληροὶ ἐκ φύσεως, οἱ τιμωρίες ἴσως συχνὲς καὶ αὐστηρές. Ἀρχίζαν ἀπὸ τὴν μαστίγωσι καὶ φτάνανε ὡς τὸ κόψιμο τῆς ἀκρῆς τοῦ αὐτιοῦ!

Οἱ μόνες γυναῖκες, σὲς ὁποῖες δὲν εἶχαν τέτοια δικαιοδοσία οἱ εὐνοῦχοι, ἴσως ἡ μητέρα τοῦ σουλτάνου κι' οἱ τέσσερες νόμιμες σύζυγοι πού τοῦ ἐπέτρεπε τὸ Κοράνιο.

Ὁ Ἀβδὲλ Καρίμ εἶχε ἐπινοήσει ἕνα περίεργο τρόπο, γιὰ νὰ προκαλῇ κοντὰ τοῦ ὁποῖου γυναῖκα του ἴσως. Γιὰ κάθε ὁδοιπορικὴν τοῦ χαρεμιῦ του, εἶχε ἕνα μεταξὺ μαντῆλι, μετὰ ὀνομα τῆς κεντημένης πάντῃ. Τὰ πολυχρόνια αὐτὰ μαντῆλια βρίσκονταν πάντῃ σ' ἕνα τραπέζι, σὴν κρεβατοκάμαρα του. Ὅταν, λοιπόν, ἐπιθυμοῦσε μιά ὀρισμένη γυναῖκα, ἔβγαζε κι' εὕρισκε τὸ μαντῆλι τῆς καὶ τῆς τὸστελενε μ' ἕνα εὐνοῦχο.

Ἐκείνη ἐτοιμαζόταν τότε γρήγορα καὶ πήγαινε σὲ σουλτάνο. Ὅταν εἰπαίνει δὲ σὲ διαμέρισμά του, ἔδωκε πάλι τὸ μαντῆλι τῆς μαζί μετὰ τὴν ἡλίκια, γιὰ νὰ τὸ βρᾷ ὁ ἀφέντης τῆς δταν τυχὸν θὰ τὴν ζαναξοῦσε.

Ἀσυγκρίτως σκληρότερος σὲς γυναῖκες ἴσαν ὁ σουλτάνος τοῦ Μαρόκου Μουλαῖ Χαλίμ, πού διατηροῦσε περὶ τὶς 700 σὲ χαρέμι του. Διοργάνωνε ὀργιῶντες γλέντια, σὲ ὁποῖα ὑποκρέωνε τὶς ὁδοιπορικῆς του νὰ προσφέρουν τὰ θέλητρά τους σ' ὁποιοὺς ποτὲ ἀπ' τοὺς καλεσμένους του.

Ὅταν ἴσως νὰ τιμωρήσῃ μιά ἀπ' τὶς σκλάβες του, διατάζε νὰ τὴν γυμνώσουν, νὰ τὴν δέσουν χειροπόδαρα καὶ νὰ τὴν πετάξουν μέσα σὲ μιά στερὰ μετὰ ἀρωματισμένο νερό. Ἀναλόγως δὲ τοῦ κεφιῦ του, ἄλλοτε τὴν ἔβριαν νὰ πινεῖ κι' ἄλλοτε τὴν ἔβγαζε ἀπ' τὸ νερὸ δταν πιά βρισκόταν σὲ τελευταία τῆς...

Μιά σκληρὴ καὶ ἀπάνθρωπη διασκέδασις τοῦ ἴσαν καὶ ἡ ἐξῆς:

Εἶχε ἐγκαταστήσει μιά μικρὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ σὲ ὁποῖον ἀπερνοῦς κήπους τοῦ παλατιοῦ του. Ἐτοίμαζε λοιπὸν δύο τρέινα, φορτωμένα σὲ βαγὼνιᾳ μερικὲς γυναῖκες τοῦ καὶ τὰδᾶζε μπροστά, γιὰ νὰ τρέξουν ἀπὸ ἀντιθετὴ διεύθυνσι τὸ ἕνα πρὸς τὸ ἄλλο, νὰ συγκρουσθῶν μετὰ ὁρμῇ καὶ νὰ κομματιστοῦν!

Ἐνὰς ἄλλος σουλτάνος, πού βασιλεῖε καὶ σκᾶτνε τὶς γυναῖκες τοῦ χαρεμιῦ του, ἴσαν ὁ Ἀβδὲλ Χαλίμ. Ἐχουν γράφῃ ἀμέτρητες ἱστορίες γιὰ τὰ δράματα πού παιζήκαν ἐκεῖ μέσα καὶ γιὰ τὸ αἶμα πού χύθηκε...

Ὅταν ὁ Χαλίμ, ὁ «τρέλλος σουλτάνος», καθαιρέθηκε καὶ ἐξορίστηκε ἀπὸ τοὺς Νεοτούρκους, τὸ 1908, τὸ χαρέμι του διαλύθηκε. Πάλιν, ὅμως, ἀπὸ τὶς γυναῖκες ἐκείνες, νῆες καὶ ὠρίες ἀλλὰ ἀπέναντες, ἀναγκάστηκαν νὰ γίνουν ἰσοεῖς τῆς Ἀραβίας. Χ

Ημνωδιούλα μας

«ΜΝΗΣΤΗΡ»!...

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ένας καλοθαλμένος αξιοπρεπής νέος κύριος: ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ. Δύο επίσης καλοθαλμένοι κι' ευπρεπείς κύριοι: ΠΑΥΛΟΣ ΠΑΥΛΙΔΗΣ και ΠΕΤΡΟΣ ΠΕΤΡΙΔΗΣ. Και μερικά βοηθητικά.

ΣΚΗΝΗ 1η

ΜΠΑΡΜΑΝ: Καλησπέρα σας, κύριε Χρηστίδη.

ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ: Καλησπέρα. Ούτσου σόδα...

ΠΑΥΛΙΔΗΣ (στον Πετρίδη, στην άλλη γωνία του μπάρ): Μωρέ πώς ζή αυτός ο Χοιρσιανός, δεν μπορώ να το καταλάβω.

ΠΕΤΡΙΔΗΣ: Γιατί; 'Υπάρχουν και πλούσιοι, αγαπτιέ μου.

ΠΑΥΛΙΔΗΣ: Αυτός δεν έχει διφραγκό! Τον ξέρω χρόνια.

ΠΕΤΡΙΔΗΣ (φιλοσοφημένα): Δηλαδή... «δεν έχει διφραγκό» είναι σχήμα λόγου! Γιατί βλέπω πως σκορπάει το παραδόκι αφέιδως!

ΠΑΥΛΙΔΗΣ: Αυτό λέω κι' εγώ! Πού το βρίσκει, αφού δεν έχει;

ΠΕΤΡΙΔΗΣ: 'Εμ' για να ξοδεύη, θα πή πώς έχει. ΠΑΥΛΙΔΗΣ: Ναι, αλλά πού τα βρίσκει!

ΠΕΤΡΙΔΗΣ: Αυτό, δεν ενδιαφέρει κανένα. Δύο πράγματα δεν έχουν υπογράφη: 'Η ψήφος και το χαρτονομίσμα. Μόλις δώσης κάπου ένα πεντακοσάριο, σου κάνουν χαμογελαστές υποκλίσεις. Κανείς δε σ' ρωτάει: «Πού το βρήκατε κύριε; Το κερδίσατε τιμώως;»

ΠΑΥΛΙΔΗΣ (μελαγχολικά): Φοβούμαι πως έχεις δίκιο.

ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ («Πούλ ντέ λουδ» τη λένε οι Γάλλοι): Καλησπέρα...

ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ: Καλησπέρα σας! (στο μπάρμαν). Ούτσου δύο.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Για το δίκιο

- * Όταν δύναμι δεν έχεις, ούτε δίκιο μπορείς να έχεις.
- * 'Η αλήθεια είν' αλήθεια, κι' όταν ακόμα δεν έχει σχέση με το δίκιο.
- * Δεν φτάνει να έχεις δίκιο. Πρέπει να ξέρεις και πώς θα τώρης.
- * Ο πιο σκληρός και δυνατός μονάρχης στον κόσμο είναι η δικαιοσύνη.
- * Ποτέ δεν έχει δίκιο εκείνος που είναι άπών, γιατί το παίρνει αυτός που είναι παρών.

Για την αλήθεια

- * Κανένα πράγμα δεν είναι ωραιότερο από το φως της αλήθειας.
- * 'Η αλήθεια είναι πικρή, άμα τη γευθώμεν ολόκληρη.
- * 'Η αλήθεια κι' αν ταπεινωθή, κι' αν σωθί στο χώμα, πάλι θα ύψωθι. 'Η αϊωνιότης είναι δική της.
- * 'Η αλήθεια κι' οι αχτίδες του ήλιου δεν λερώνονται.
- * 'Η ακονίτης τα λόγια σου στο ακόνι της αλήθειας.
- * 'Η αλήθεια και στον πάτο του πηγαδιού φαίνεται κάποτε.
- * 'Η αλήθεια πλέει σαν το λάδι στο νερό.
- * Την αλήθεια πάντα κρατεί και το ψέμ' ως έχη αλάτι.

Έγω πίνω ούζα κι' αυτός ούτσου!

ΠΑΥΛΙΔΗΣ (απαθέςτατα): Βρες κι' εσύ τα λεφτά να κάνης κρουαζιέρα!

ΠΕΤΡΙΔΗΣ: Μα αυτό ρωτάω! Πού τα βρίσκει;

ΠΑΥΛΙΔΗΣ: Ξέρω γώ, μωρέ Πέτρο, πού τα βρίσκει! Μπορεί να κληρονομήσε το θείο του απ' την 'Αμερική. Μπορεί να είναι δργανο του σερ Τζών Χάρνιγκ.

(Σιγή).

ΠΕΤΡΙΔΗΣ: Έχεις άπών σου χρήματα;

ΠΑΥΛΙΔΗΣ: Δηλαδή...

ΠΕΤΡΙΔΗΣ: Πόσα έχεις;

ΠΑΥΛΙΔΗΣ: Χίλιες δραχμές.

ΠΕΤΡΙΔΗΣ (στο μπάρμαν): Δύο σκότς ούτσου, διπλά!!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Μετά μισή ώρα).

ΠΕΤΡΙΔΗΣ (στο μπάρμαν): Πόσα ούτσου έχουμε;

ΜΠΑΡΜΑΝ: Δώδεκα.

ΠΕΤΡΙΔΗΣ: Θα πάω να τον ρωτήσω. Βάλε μου ακόμα ένα ούτσου!... (Πλησιάζει το Χρηστίδη). Με συγχωρήτε...

ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ: Παρακαλώ...

ΠΕΤΡΙΔΗΣ: Είμαι και λίγο πιωμένος.

ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ (είρωνικά): Περίεργο! Δεν φαίνεται!

ΠΕΤΡΙΔΗΣ (λοξυγκίζει): Παρντόν...

ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ: Παρακαλώ!

ΠΕΤΡΙΔΗΣ: Θα θέλατε ίσως... να μου πείτε... πώς ζήτε; Δηλαδή χίλια παρντόν... αλλά έχω αυτή τη ζωή...

ΠΕΤΡΙΔΗΣ: Πώς το ξέρετε;

ΠΑΥΛΙΔΗΣ: Τον παρακολούθω.

ΠΕΤΡΙΔΗΣ: Γιατί; Προσελήφης σε καμιά μυστική υπηρεσία;

ΠΑΥΛΙΔΗΣ: Όχι. Τον παρακολουθώ, αγαπητέ μου, για να ικανοποιήσω την περιέργειά μου! (Αναφοκοκκίζει).

ΠΑΥΛΙΔΗΣ: Τη μεγάλη μου περιέργεια! Τη φλογερή μου περιέργεια! Βάλε δύο ούζα, περιέργεια!... Όριστε! σε παρακαλώ!...

ΠΕΤΡΙΔΗΣ: Και πού μάλιστα!...

ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ: Να σάς πω τ' όλη αλήθεια. Συνηθίζω να ικανοποιώ τις περιέργειες των συμπαθών φίλων! (Στ' αυτή).

ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ: Έχω αρραβωνιαστή τριάντα εργαζόμενες γυναίκες, που τους έχω υποσχεθί γάμο. 'Αλλά εσύ είσαι άσχημος. Δεν μπορείς να τ' ικανοποιήσεις.

ΠΕΤΡΙΔΗΣ: Και πού; Θα πάω να σου πω τ' όλη αλήθεια. Συνηθίζω να ικανοποιώ τις περιέργειες των συμπαθών φίλων! (Στ' αυτή).

ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ: Έχω αρραβωνιαστή τριάντα εργαζόμενες γυναίκες, που τους έχω υποσχεθί γάμο. 'Αλλά εσύ είσαι άσχημος. Δεν μπορείς να τ' ικανοποιήσεις.

ΠΕΤΡΙΔΗΣ: Και πού; Θα πάω να σου πω τ' όλη αλήθεια. Συνηθίζω να ικανοποιώ τις περιέργειες των συμπαθών φίλων! (Στ' αυτή).

ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ: Έχω αρραβωνιαστή τριάντα εργαζόμενες γυναίκες, που τους έχω υποσχεθί γάμο. 'Αλλά εσύ είσαι άσχημος. Δεν μπορείς να τ' ικανοποιήσεις.

ΠΕΤΡΙΔΗΣ: Και πού; Θα πάω να σου πω τ' όλη αλήθεια. Συνηθίζω να ικανοποιώ τις περιέργειες των συμπαθών φίλων! (Στ' αυτή).

ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ: Έχω αρραβωνιαστή τριάντα εργαζόμενες γυναίκες, που τους έχω υποσχεθί γάμο. 'Αλλά εσύ είσαι άσχημος. Δεν μπορείς να τ' ικανοποιήσεις.

ΠΕΤΡΙΔΗΣ: Και πού; Θα πάω να σου πω τ' όλη αλήθεια. Συνηθίζω να ικανοποιώ τις περιέργειες των συμπαθών φίλων! (Στ' αυτή).

ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ: Έχω αρραβωνιαστή τριάντα εργαζόμενες γυναίκες, που τους έχω υποσχεθί γάμο. 'Αλλά εσύ είσαι άσχημος. Δεν μπορείς να τ' ικανοποιήσεις.

ΠΕΤΡΙΔΗΣ: Και πού; Θα πάω να σου πω τ' όλη αλήθεια. Συνηθίζω να ικανοποιώ τις περιέργειες των συμπαθών φίλων! (Στ' αυτή).

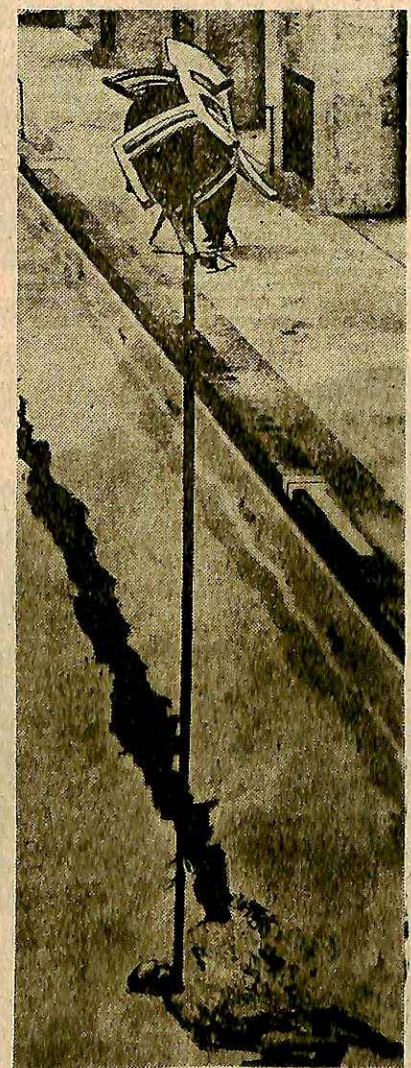
ΑΥΛΑΙΑ

ΕΥΛΟΓ

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΜΑΣ

Η δημοφιλής πρωταγωνίστρια και θιασάρχης του «Περσέ» Καίτη Ντιριντάς, η οποία σημειώνει επιτυχία κάθε βράδυ στην επιθεώρησι «Χωρίς παράσιτα», των Γαλαμά - Θισίου - Πρετεντέρη.

ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ ΙΣΟΡΡΟΠΙΑΣ

Ο Μάρκο Πόλο, στρατιώτης των αμερικανικών δυνάμεων κατοχής της Γερμανίας, είναι ένας εξαιρετικός ισορροπίστης. Αυτό το αποδεικνύει η επίδειξίς της, όπου εκτελεί στη φωτογραφία μαζί κοπού ακτελεί κατορθώνει να κρατήσεί ισορροπία πάνω στο πηγάδι του ένα κομμάτι μήκους έξη μέτρων στην κορυφή του οποίου έχει τοποθετήσει δυο καφέ του οποίου αρχίζει την εξέσκη με ρέκλες. Ο φάς άρχισε την εξέσκη με ένα κοντό έγος μέτρου και σιγά-σιγά μεγάλωνε το μήκος του.

Πρέπει να χωρίζουν ΟΙ ΣΥΖΥΓΟΙ ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΙΑΚΟΠΕΣ;

Το ιδιότυπο «κοινωνικό πρόβλημα» που έχει δημιουργήσει η συνήθεια του παραθερισμού

«Πρέπει ή δεν πρέπει να χωρίζουν οι σύζυγοι κατά τις διακοπές;» Το επίκαιρο αυτό πρόβλημα —διπλά επίκαιρο, μάλιστα, γιατί είναι ένα από εκείνα, που έχουν δημιουργήσει οι συνθήκες της ζωής στην εποχή μας, και γιατί πλησιάζουν οι μέρες, που θα υποχρεωθούν πολλά συζυγικά ζεύγη να το αντιμετωπίσουν— απασχόλησε εύρυστα τελευταία τους Γερμανούς κοινωνιολόγους και ψυχολόγους, τους είδικειμένους στα ασθηματικά θέματα και στα ζητήματα του γάμου.

Η κλασική περίπτωση, που γνωρίζουμε, είναι να φύγει η σύζυγος μόνη της, ή με τα παιδιά, αν υπάρχουν παιδιά, για την εξοχή και ο σύζυγος να μένει στην πόλη, δεμένος στο μαγνητοπήγαδο της δουλειάς του, που δε μπορεί, ή δε θέλει, να την εγκαταλείψει.

Η περίπτωση αυτή έχει γίνει συχνά ως τώρα ο στόχος ζωηρής κατακραυγής —εκ μέρους των εκπροσώπων του ισχυρού φύλου, έννοιαται...— και προσφέρθηκε ανωριμότες φορές ως θέμα για έλαφρα ή δραματικά—αναλόγως του τρόπου, με τον οποίο παίρνει ο συγγραφέας το ζήτημα—αφηγήματα, που ή υπόθεσί τους, με μικρές παραλλαγές, είναι πάντα ή ίδια: Έκείνη αφήνεται να παρασυρθεί από τ' άστρο, από τα κύματα και από τα λόγια ενός αγήοτος παραθεριστού, άπιστη στον σκληρά εργαζόμενο σύζυγο, που, τελικά, ή δεν μαθαίνει τίποτε και υποδέχεται τρυφερά την επιστρέφουσα άπιστη—ευθυμο τέλος—ή τα μαθαίνει όλα και το ζεύγος χωρίζεται—δραματικό τέλος!

Εται παριστάνουν τα πράγματα οι συγγραφείς και έτσι υποθέτουν οι περισσότεροι πως συμβαίνουν. Όμως, αν πιστέψουμε τους Γερμανούς κοινωνιολόγους, οι συγγραφείς σθαιρετούν για μια ακόμη φορά απέναντι της πραγματικότητας και ο πολύς κόσμος έχει συνήθειες άπλουστατα, να πιστεύη μια εκθαιρωμένη πλάνη.

Αν θέληση κανείς—υποστηρίζουν—να έρευνήση τους φακέλλους των διαζυγίων, σπάνια θα βρή τον ασυνόδετο παραθεριστή της συζύγου ως άφορη για την ήλι του γάμου. Γενικότερα: σπάνια θα τον συντομο, τον προσωρινό χωρισμό, ανάμεσα στις αίτιες, που οδηγούν ένα ζεύγος στην απόφαση να χωρίση.

Αντίθετα—παρατηρούν—εκείνοι, που χωρίζουν για πάντα, είναι εκείνοι, που δεν χωρίζουν ποτέ!

Πέρα από τις εμφανειακές, τις συμπτωματικές αφορμές, που οδηγούν έναν γάμο στην διάλυσι—έπειγουν οι Γερμανοί κοινωνιολόγοι—ή συχνότερη από τις βαθύτερες αίτιες, είναι ή φθορά, που έπέρχεται με την αδιάκοπη τριβή ανάμεσα στους συζύγους. Οι σύγχρονες ψυχολογικές έρευνες έχουν αποδείξει πως, αν ο άνθρωπος δεν είναι πλασμένος για να ζή μόνος, έχει όμως και την ανάγκη να είναι μόνος για ώριμες στιγμές. Στις φυλάκες, το τρομερότερο πράγμα για τους καταδικάτους, που δεν μένουν σε χωριστά κελιά, αλλά σε κοινούς θαλάμους, είναι ακριβώς το ότι δεν μπορούν να μείνουν ούτε για μια στιγμή μόνι με τον έαυτο τους. Σε πολυάριθμα τέτοι, που τους έγιναν, αποκρίθηκαν πως αυτό, που είχαν νοσταλγεί περισσότερο, ήταν μια ώρα απόλυτης μοναξιάς!

Όμως, το κυριότερο πρόβλημα για τον γάμο, που, στην εποχή μας πιο πολύ παρά σε κάθε άλλην, κινδυνεύει κάθε στιγμή να διαλυθί, είναι πώς να μιάσει όσο το δυνατό λιγώτερο με «φυλάκη». Πώς, μ' άλλα λόγια, να μην έχη τον χαρακτήρα μιας αναγκαστικής, αλλά μιας ελεύθερης συμβιώσεως, όπου οι δυο σύζυγοι να έχουν την δυνατότητα να βλέπουν πάντα ο ένας τον άλλο σαν τον σύντροφο που διαλέσανε και όχι σαν έκεינו, που είχαν διαλέξει κάποτε και έξαικολούθουν να τους τον επιβάλλον άκομή ο νόμος και ή συμβατικότητα.

Ο σύγχρονος άνθρωπος—συνεχίζουν—που, είτε το θέλουμε είτε όχι, διαφέρει σε πολλά από τον άνθρωπο των παλαιότερων εποχών, έχει απόλυτη ανάγκη από έναν αναπτυγμένο χώρο ελεύθερης, από μια παρένθεσι μοναξιάς, για να μπορέση να ανεχθί και, πολύ

περισσότερο, να αγαπήση την παρουσία ενός άλλου στο πλευρό του. Αυτον τον αναγκαίο «χώρο ελεύθερης», αυτή την αναγκαία «παρένθεσι μοναξιάς», ο χωρισμός κατά τις διακοπές, που είναι ο φυσιολογικώτερος απ' όλους, τα προσφέρει κατά τον ιδεωδέστερο τρόπο και στους δυο συζύγους!

Δεν χρειάζεται—παρατηρούν οι Γερμανοί ειδικοί των λεπτών αυτών προβλημάτων—παρά να κυττάζουμε τί γίνεται γύρω μας, στο άμεσο περιβάλλον μας, για να αντιληφθώμε, ότι εκείνοι, που επιχειρηματολογούν εναντίον του χωρισμού των συζύγων στις διακοπές, είναι, κατά κανόνα, οί... ανύπαντροι, ή, από τους παντρεμένους, εκείνοι που δεν έτυχε να αντιμετωπίσουν τέτοια περιπτώσι. Από τους άλλους, δεν υπάρχει, όχι μόνο καμιά σύζυγος, που να μην εγκαταλείπει το έτερον ήμισυ της μ' ελαφρεία καρδιά για να πάη να παραθερίση—πράγμα, που στο κάτω—κάτω μπορούμε να το θεωρήσωμε πιο φυσικό—αλλά επίσης και κανείς σύζυγος, δοσδήποτε έρωτευμένος και δοσδήποτε ζηλότυπος, που να μην βλέπη με ανακούφιση τη γυναίκα του να έτοιμάη τις βαλίτσες της για την εξοχή!

Αργότερα, όταν ή σύζυγος θα γυρίση, αφού θα έχη ικανοποιηθί μέσα του ή—υποσυνείδητη, έστω—ανάγκη της μοναξιάς, θα την υποδεχθί με ασυνήθιστη τρυφερότητα και θα έχη ίσως την παραισθήσι πως «του έλειψε» πάρα πολύ. Την σκέψη, όμως, αυτή την κάνει πάντα εκ των υστέρων και ποτέ όταν ή γυναίκα του πρόκειται να φύγη!

Το συμπέρασμα είναι, ότι ο παροδικός καλοκαιρινός χωρισμός, όχι μόνο δεν κλονίζει τις συζυγικές σχέσεις, αλλά και έπιδρα σ' αυτές—κατά την φράσι των Γερμανών κοινωνιολόγων—σαν μια «τονωτική ένεσις».

Δεν πρέπει, λοιπόν, άλλως, να τον αποδεχόμαστε με ήσυχη καρδιά, όταν μας τον επιβάλλουν τα πράγματα, αλλά και να τον επιζητούμε, να τον επιδιώκομε! Ακόμη και αν ο σύζυγος έχη την δυνατότητα να ακολουθήση την γυναίκα του στην εξοχή, πρέπει να το αποφύγη και να πάνε να παραθερίσουν άλλοι αυτός και άλλοι εκείνη!

Ίσως ή προτροπή αυτή να σκανδαλίζει ώρισμένους. Άλλα οι Γερμανοί κοινωνιολόγοι, που αποφασίζουν να κάνουν μια τόσο «τολιμηρή» εισηγησι στα συζυγικά ζεύγη, δεν παραλείπουν να υπενθυμίσουν πως ο κοινός παραθερισμός, εκτός από το ότι στερεί τους δυο συζύγους από την ευκαιρία της πολύτιμης «τονωτικής ένεσεως», που αναφέρουμε, γίνεται έπιπλέον, τις περισσότερες φορές, άφορη καινούργιων προστριβών μεταξύ τους: 'Αν στο ξενοδοχεί ή περιποίησι ύστερη, αν υπάρχουν κοινούπια, αν το φαγητό στο ρεστοράν δεν είναι καλό, ο σύζυγος θα ριέη την ευθύνη στη σύζυγο και εκείνη στο σύζυγο! Και ή γκρίνια, σε μια περίοδο, που και οι δυο την αποζητούνταν και την περιμεναν σαν ένα ξεκαρυσάτο διάλειμμα στην μονοτονία και τον μύθο της καθημερινής ζωής, θα αποδειχθί πολύ καταστρεπτικώτερο, παρά σε οποιαδήποτε άλλη φάσι της συμβιώσεως τους.

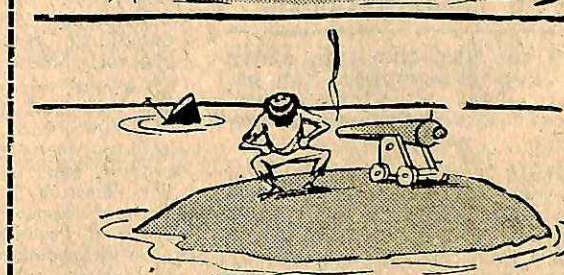
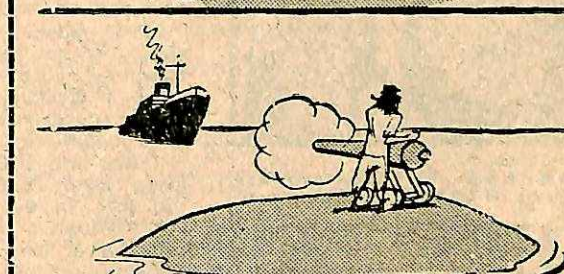
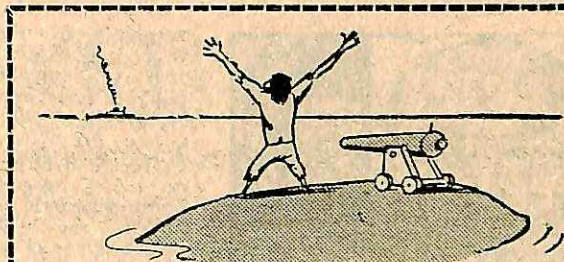
Αά πητε, όμως; Αποκλείεται ο χωρισμός των διακοπών να γίνει ή άφορη για το μοιαστό επεισόδιο, που θα οδηγήση στο διαζύγιο; Δεν υπάρχει κανένα τέτοιο παράδειγμα;

Ασφαλώς δεν αποκλείεται και υπάρχουν παραδείγματα—άπνοτων—οι Γερμανοί κοινωνιολόγοι. Άλλα, στις περιπτώσεις αυτές, πρόκειται για γάμους, που έχουν από πριν κλονισθί και έρχεται το γεγονός αυτό να τους αποτελειώση. Ακριβώς όπως, σ' έναν έλαφρό σεισμό, σαρώνονται τα έτοιμόρροπα σπίτια, ενώ μένουν ανέσφαρσα εχουν γερά θεμέλια.

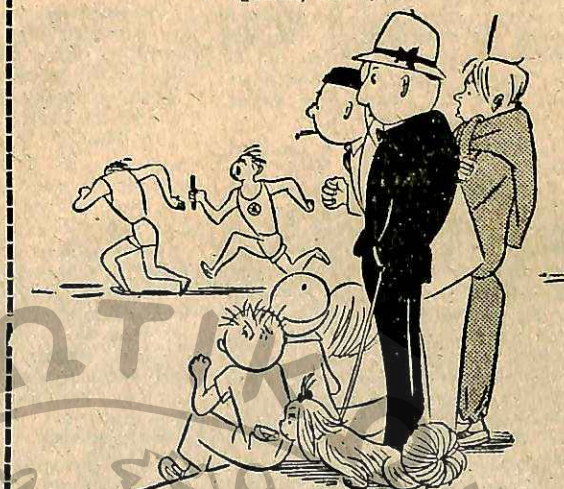
Αν, όμως, οι δεσμοί ανάμεσα στους συζύγους διατηρούνται ισχυροί και υπάρχει αληθινή έμπιστοσύνη μεταξύ τους, τότε δεν πρέπει να διατάσουν όταν έρθη το καλοκαίρι, να παραθερίσουν χωριστά ο καθένας.

Πιστός μέχρι θανάτου!

Επί 20 συνεχής χρόνια, ο 'Αμερικανός επιχειρηματίας 'Ερνέστος Μάνσφελντ προσπαθούσε να πείση τη μίς Φρέντα Λάντ να γίνει σύζυγός του. Πέθανε, τέλος, χωρίς να το καταφέρει. Με τη διαθήκη του άφησε όλη την περιουσία του, που ξεπερνάει το ένα εκατομμύριο δολάρια στη μίς Λάντ, ηλικίας σήμερα 50 χρόνων κείς ένδειξιν του άμείωτου θαυμασμού του.

Ο τρελλός ναυαγός.

—Αφού είναι τόσο βιαστικοί, γιατί δεν παίρνουν ένα ταξί να μεταφέρουν το μπιαστουάκι;

Ο πεινασμένος ζωγράφος.

Αριστερά: Ο «Κοκκινότριχης». Δεξιά: Ο Βιντσέντζο Γκαρόφαλο.

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ - ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΚΙ' Ο ΑΘΩΟΣ ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ

Μετά την καταδίκη ενός αλήτη για φόνο, ο συνηγορός του μεταμορφώθηκε σε ντετεκτίβ κι' ανέκαλυψε μόνος του τον αληθινό ένοχο.

Όλη η Ιταλία μιλάει σήμερα με συγκίνηση και θαυμασμό για τον Βιντσέντζο Γκαρόφαλο, ένα δικηγόρο από το Μιλάνο. Στο σπίτι του, φτάνουν κάθε μέρα δεκάδες γράμματα και κοντά σ' αυτά και μερικές ανθοδέσμες...

Ο λόγος αυτού του θαυμασμού κι' αυτής της συγκίνησης, είναι ότι ο Γκαρόφαλο, μετά την καταδίκη ενός αλήτη για φόνο, μεταμορφώθηκε σε ντετεκτίβ κι' ανακάλυψε μόνος του τον αληθινό ένοχο.

Η ιστορία αυτή, που η υπόθεσή της θυμίζει νεορεαλιστικό φιλμ, άρχισε ένα καλοκαιριάτικο βράδυ του 1952, όταν σε κάποια κακόφημη συνοικία του Μιλάνου βρέθηκε νεκρή στο φτωχικό της δωμάτιο μία γυναίκα του δρόμου ηλικίας 50 χρόνων.

Το πτώμα της Τερέζας Φασσίνα —αυτό ήταν το όνομα του θύματος— ήταν γεμάτο μαχαίριες στο στήθος και στο κεφάλι. Το μόνο ίχνος, που είχε αφήσει ο φονιάς της, ήταν μία φτηνή έπιπικελωμένη ταμπакιέρα. Φαίνεται πως του είχε πέσει χωρίς να το αντιληφθεί.

Η αστυνομία πήρε τις καταθέσεις μερικών «συναδέλφων» της Τερέζας Φασσίνα, που κατοικούσαν γύρω στην ίδια αυλή κι' όλες τους, όταν είδαν τη ταμπакιέρα, συμφώνησαν, ότι ο φονιάς της δύστυχης γυναίκας δεν μπορούσε να ναι άλλος από κάποιον ηλικιωμένο αλήτη, που ήταν πριν λίγα χρόνια φίλος της.

Ο αλήτης αυτός λεγόταν «Κοκκινότριχης» στην κακόφημη εκείνη συνοικία και το πραγματικό του όνομα ήταν Αουρέλιο Αρέζι. Είχε να φανή εκεί δυο ολόκληρα χρόνια, γιατί είχε διακόψει τις σχέσεις του με την Τερέζα Φασσίνα και γύριζε σ' άλλες συνοικίες του Μιλάνου, αλλά η ταμπакιέρα, που βρέθηκε δίπλα στο πτώμα της, δεν άφηνε καμιά αμφιβολία στις φιλένδες του θύματος, πως ήταν η δική του. Θυμνότουσαν όλες, πως ο «Κοκκινότριχης» είχε μία τέτοια ταμπакιέρα.

Η αστυνομία, λοιπόν, συνέλαβε τον «Κοκκινότριχης», που δεν μπόρεσε να αποδείξει την αθωότητά του. Αρνήθηκε πως η ταμπакιέρα άνηκε σ' αυτόν, αλλά όταν του ζήτησαν να τους δείξει τη δικιά του, είπε πως την είχε χάσει. Έτσι κλείστηκε στη φυλακή κι' ύστερα από δυο χρόνια, στο 1954, έγινε η δική του.

Το δικαστήριο, επειδή ο «Κοκκί-

νότριχης», δεν είχε να πληρώσει συνηγορο, ανέθεσε την υπεράσπιση του στο δικηγόρο Βιντσέντζο Γκαρόφαλο, που δεν άργησε να βεβαιωθεί, από την κουδέντα που έκανε μαζί του, ότι ήταν άθώος.

Παρ' όλη όμως τη θερμή αγόρευση του Γκαρόφαλο, το δικαστήριο, βασισμένο στις καταθέσεις των φιλένδων της Τερέζας Φασσίνα, καταδίκασε τον «Κοκκινότριχης» για τον φόνο της σε είκοσι χρόνια φυλακή.

Ο Γκαρόφαλο, όμως, δεν τόβαλε κάτω. Άσκησε έφεση εναντίον της αποφάσεως του δικαστηρίου. Όσοσο και στο Έφετείο είχε την ίδια άτυχία. Η ποινή του «Κοκκινότριχης» έμεινε η ίδια.

Ήταν πια βέβαιο, ότι ο ηλικιωμένος αυτός αλήτης δεν θα βγαίνει πια από τη φυλακή παρά μονάχα σαν πέθαινε.

Αλλά ο δικηγόρος του, βέβαιος απόλυτα για την αθωότητά του, δεν απέλπιε. Αποφάσισε να μεταμορφωθεί σε ντετεκτίβ και να ανακαλύψει τον αληθινό ένοχο.

Αμέλησε τις δουλειές του γραφείου του και μεταμφιεσμένος σε λαϊκό τύπο, γύριζε τις περισσότερες ώρες της μέρας του στην κακόφημη συνοικία, όπου έμενε η Τερέζα Φασσίνα. Έπιασε έτσι γνώριμες μ' όλες τους άρσενικούς και θηλυκούς τύπους της συνοικίας και δεν άργησε να διαπιστώσει, ότι η βεβαιότητά του για την αθωότητά του «Κοκκινότριχης» δεν ήταν καθόλου άδυσχη.

Ανακάλυψε, λοιπόν, πως η Τερέζα Φασσίνα είχε μετά τον «Κοκκινότριχης» έναν άλλο φίλο, κάποιον Πεττίνο Λαττούγκα, που ήταν δέκα χρόνια νεώτερός της και που της έπαιρνε όλες τις οικονομίες της.

Κατόπιν, ο Λαττούγκα είχε συνδεθεί με μία άλλη τροττέζα, γνωστή με το παρατσούκλι «Χρυσομάλλα», που καθόταν ακριβώς δίπλα στο δωμάτιο της Τερέζας.

Ο Γκαρόφαλο, μ' υποκρίνοντας να «ψαρεύει» απ' εύθειας τον Λαττούγκα, έριξε με τέχνη τα δίχτυα του στη «Χρυσομάλλα» και κατόρθωσε να κερδίσει την εμπιστοσύνη της.

Ένα βράδυ, λοιπόν, τη μέθυσε και της έβγαλε μερικά λόγια, που έριξαν τις πρώτες ακτίνες φωτός στο μυστήριο του φόνου της Τερέζας Φασσίνα.

Η «Χρυσομάλλα» ήταν όλο παράπονα για το Λαττούγκα, που της φερνόταν σκληρά και δεν της άφηνε πεντάρα στη τσέπη. Και με το πιατό της ξέφουσαν μερικά λόγια.

Έτσι, ο Γκαρόφαλο έμαθε, πως ο Λαττούγκα δεν είχε πάψει να ζητά χρήματα κι' από την Τερέζα και πως το καλοκαιριάτικο εκείνο βράδυ, που έγινε ο φόνος, είχε τσακωθεί μαζί της.

Χωρίς να περιμένη άλλες λεπτομέρειες, ο Γκαρόφαλο πήγε στην αστυνομία και ζήτησε να ανακριθεί ο Λαττούγκα. Οι αστυνομικοί, συμμεριστήκαν τη βεβαιότητα του δικηγόρου και για να κάνουν τον Λαττούγκα να ομολογήσει, του είπαν πως είχαν κίολας ανακαλύψει πως αυτός ήταν ο φονιάς της Τερέζας Φασσίνα.

Μάθαμε, τού είπαν πως η ταμπакιέρα ήταν δική σου.

Ο Λαττούγκα στην αρχή αρνήθηκε κάθε ένοχη, αλλά στο τέλος αναγκάστηκε να ομολογήσει πως αυτός είχε σκοτώσει την Τερέζα Φασσίνα, ύστερα από ένα καυγά, γιατί δεν ήθελε να του ξαναδώσει λεφτά.

Έτσι, ο «Κοκκινότριχης» με τη βοήθεια του δικηγόρου του, που έβγαλε για χάρη του ντετεκτίβ, βγήκε από τη φυλακή και στη θέσι του μπήκε ο Λαττούγκα.

ΠΩΣ ΔΡΟΣΙΖΟΝΤΑΝ στα παλιά χρόνια

Το «ίπποκράτειο ποτό» και η «λεμονάδα του Επισκόπου»

Η καλοκαιρινή ζέση μεγαλώνει τη δίψα μας. Και, για να την καταπολεμήσουμε, αισθανόμαστε την ανάγκη να πιούμε κάτι το δροσιστικό: νερό, λεμονάδα, μπίρα, κρασί, οινόπνευματώδη ποτά...

Το καλύτερο αναψυκτικό φαίνεται, ωστόσο, ότι το είχαν επινοήσει οι ήρωες του Όμηρου. Όταν γύριζαν από τις μάχες, μουσκεμένοι στον ιδρώτα και ξανσμένοι, όμορφες σκλάβες τους πρόσφεραν μέσα σε κύπελλα ένα δροσερό ποτό, που τώφτιανον ανακατεύοντας ένα μέρος κρασιού και πέντε μέρη νερού. Αυτό το νεοωμένο κρασί έκοβε άμεσα τη δίψα.

Οι αρχαίοι Αθηναίοι το έτροποποίησαν ελαφρά. Έβαζαν λίγο κρασί, άθουο ρεταίνι, μέλι και πολύ νερό. Όλα αυτά τα ανακάτευαν μαζί κι' έφτιαναν ένα ποτό που ήταν πολύ δροσιστικό, αν τουλάχιστον πιστώσαμε τα εγκώμια των ποιητών και των ιστορικών.

Το αγαπημένο ποτό των αρχαίων Πεσών, εξ άλλου, ήταν ο χυμός από αγουρούς χουριάδες, μέσα στον οποίον έριχναν κομμάτια από αχλάδι.

Οι Ρωμαίοι, για να ξεδιψάσουν, έπιναν δροσερό νερό, μέσα στο οποίο έριχναν μερικές σταγόνες ξυδι, ξέρομε, άλλωστε, από το Ευαγγέλιο ότι, όταν ο Ιησούς, πάνω στο Σταυρό, φώναζε «διψάω», ένας Ρωμαίος στρατιώτης του πρόσφερε ένα σφουγγάρι βουτηγμένο σε ξυδι.

Οι βάρβαροι που κατέχτησαν αργότερα την Ευρώπη, έπιναν ένα είδος μπίρας. Μεγάλα κατανάλωσι μπίρας έκαναν επίσης και οι Αιγύπτιοι.

Κατά την εποχή των Σταυροφοριών, είχε μεγάλη διάδοσι το «ίπποκράτειο ποτό», που ώνομάστηκε έτσι προς τιμήν του πατέρα της Ιατρικής Ιπποκράτους.

Οι πληροφορίες μας για τη σύσταση και τη γεύση του είναι αρκετά αόριστες. Μερικοί συγγραφείς υποστηρίζουν ότι παρασκευαζόταν από διάφορα αρωματικά φυτά ανάμεσα στα οποία κυριαρχούσε το άνιθο. Οι Γερμανοί Ιστορικοί, εξ άλλου, βεβαιώνουν ότι παρασκευαζόταν από χυμό μήλων και φύλλα μέντας.

Το «ίπποκράτειο ποτό» δόσκιζε τους ανθρώπους σ' όλο το μεσαιώνα.

Πολύ αργότερα, εισήχθησαν από την Ισπανία, όπου είχαν γίνει γνωστά από τους Άραβες, τα πρώτα ψυκτικά σκεύη. Επρόκειτο για αδερνίκωτα πηλίνα σκεύη, που δεν διέφεραν από τις σημερινές στάμνες. Χάρη στους πόρους που είχαν κρατούσαν το νερό δροσερό.

Οι πλούσιοι έφτιαχναν στα σπίτια τους ειδικούς βώστες, όπου έβαζαν αυτές τις στάμνες για να τις χτυπά από παντού ο άνεμος. Όταν επικρατούσε ηνεμία, δούλο με μεγάλες βεντάλιες έκαναν άερα γύρω σ' αυτές τις στάμνες για να διατηρούν το νερό τόσο δροσερό.

Από το 15ο αιώνα, τέλος, πρωτοέκαμε την εμφάνισή του ο πάγος. Αλλά δεν επρόκειτο για βιομηχανικό πάγο, σαν αυτόν που έχουμε σήμερα. Οι πλούσιοι και οι μεγάλοι άρχοντες κατεσκεύαζαν στα σπίτια και στους πυργούς τους υπογείους θαλάμους σε βάθος πολλών μέτρων κάτω από τη γη και ενσποθήκευαν εκεί μεγάλες ποσότητες χιονιού, που οι υπηρέτες τους έφερναν από τα βουνά. Το χιόνι αυτό κρατούσε από τον ένα χειμώνα ως τον άλλον.

Οι μεσαιωνικοί φρουάρχες έβαζαν μέσα σε μεγάλα κύπελλα χιόνι, κρασί, αρωματισμένο γάλα και χυμούς φρούτων, τα ανακάτευαν όλα μαζί και έπιναν αυτό το μίγμα, που θα μπορούσαμε να το θεωρήσουμε σαν τον πρόδρομο του παγωτού.

Το πραγματικό παγωτό πρωτοεμφανίστηκε στην Ευρώπη γύρω στα 1700.

Έναν αιώνα αργότερα, έκαμε την εμφάνισή της η καλυμμένη «λεμονάδα του Επισκόπου», που ήταν χυμός λεμονιού με μερικές σταγόνες ούσκου.

Ο εφευρέτης της, όμως, πλήρωσε με τη ζωή του αυτή την εφεύρεση. Ο άνθρωπος αυτός ήταν ένας Αμερικανός ταβερνιάρης που λεγόταν Μπίσοτ, δηλαδή Επισκόπος. Όταν ανακάλυψε, λοιπόν, την περίφημη λεμονάδα του με το ούσκου, άνοιξε ένα κέντρο στο Σικάγο κι' άρχισε να κάνει χρυσές δουλειές. Μία αγγουσιώτικη ημέρα, όμως, μπήκε σ' αυτό το κέντρο ένας ξένος, που ζήτησε από τον Επισκόπο κάτι για να δροσίσει. Ο Επισκόπος του σερβίρισε, φυσικά, τη λεμονάδα του, που αποτελούσε «σπεσιαλιτέ» του καταστήματός του. Ο ξένος έφερε το ποτήρι στα χείλη του, αλλά άμεσα το πέταξε στο πάτωμα μ' ένα μορφοσμένο αβήρας.

— Τι βρωμερό ποτό είναι αυτό, είπε.

Ο Επισκόπος, όμως, ήταν πολύ περήφανος για το παρασκευασμά του και τού ζήτησε το λόγο. Έπειτα από μερικές στιγμές, οι δυο αυτοί άνθρωποι ήσαν στα χέρια κι' ο ξένος που είχε ένα περιστρόφο μαζί του σκοτώσε τον Επισκόπο. Αλλά το εγκλήμα του δεν έμεινε ατιμώρητο. Οι άλλοι πελάτες του κέντρου τού κρέμασαν από ένα δένδρο που βρισκόταν απ' έξω.

Στις αποικίες, κατ' έξηαν δροσιστικό ποτό είναι το... ούσκου. Πρόκειται, ωστόσο, για μία χονδρεϊδιστάτη πλάνη. Το ούσκου, όπως και όλα τα οινόπνευματώδη ποτά, δεν κόβει τη δίψα, αλλά βυθίζει τον άνθρωπο σε νάρκη, που τον κάνει να μην αισθάνεται τίποτε. Έχει έτσι την ψευδαίσθηση ότι δεν διψάει.

ΗΡΩΔΗΣ Ο ΑΤΤΙΚΟΣ

Ο γενναιόδωρος Κροίσος της Αθήνας

ΕΝΑΣ από τους ωραιότερους δρόμους της Αθήνας φέρει το όνομα του «Ηρώδου του Αττικού», του πάμπλουτου αυτού Αθηναίου των ρωμαϊκών χρόνων, που έχρησιμοποίησε, με αφάνταστη γενναιοδωρία, την τεράστια περιουσία του για να κοσμήση την Αθήνα με περίλαμπρα μνημεία. Ένα από αυτά διατηρείται ακόμα και χρησιμοποιείται και σήμερα. Είναι το μαρμάρινο θέατρο κάτω από την Ακρόπολη, που είναι γνωστό με το όνομά του.

Από ένα τυχαίο περιστατικό ο πατέρας του Ηρώδη, ο Ιούλιος ο Αττικός, έγινε πλουσιώτατος. Καταγόμενος από το Μαραθώνα της Αττικής, είχε εγκατασταθή στην Αθήνα, σ' ένα σπιτί κοντά στην Ακρόπολη. Κι' εκεί βρήκε θαμμένο μέσα σε ξεροπήγαδα έναν τεράστιο θησαυρό.

Την εποχή εκείνη (γύρω στα 96 μετά Χριστόν) η Αθήνα, αν και είχε τοπική ελευθερία, ήταν όμως ρωμαϊκή επαρχία. Και ο Ιούλιος ο Αττικός όταν βρήκε το θησαυρό θεώρησε κρής του ν' αναφερθή στο Ρωμαίο αυτοκράτορα και να θέσι στη διάθεσί του το μισό θησαυρό, σύμφωνα με το ρωμαϊκό νόμο. Αυτοκράτορας στη Ρώμη ήταν ο Μάρκος Νερύνας, ένας αγαθός, τος γέρος, αφοκερδής, φιλαθηναίος και με φιλοσοφική σκέψη. Όταν πήρε το γράμμα του Ιουλίου, τού έγγραψε ότι μπορούσε να χρησιμοποιήσει όπως ήθελε το θησαυρό, που είχε βρή. «Χρυσός ευρέσι» ήταν η απάντησή του Νερύνα.

Ο Αττικός όμως, παρά την άδεια του αυτοκράτορα, διατάζε να οικειοποιηθή τόσα χρήματα και ξανάγραψε στο Νερύνα, ότι ο θησαυρός ήταν τόσο μεγάλος για Διότη, ώστε δεν τολμούσε να τον θίξη. Και ο γερο-αυτοκράτορας τού απάντησε πάλι με κάποια φιλοσοφική ειρωνεία:

(Παρακρῶ τῷ ἐρμῶϊ). Δηλαδή: χρησιμοποίησε όσο μπορέεις αυτά που βρήκες...

Ακολουθώντας τη συμβουλή του Νερύνα, ο Ιούλιος ο Αττικός, αφού αύξησε ακόμα περισσότερο τον πλούτο του με την επικερδή τοποθέτησή των χρημάτων, άρχισε να ξοδεύει γενναιοδωρία, ευεργετώντας τους φτωχότερους Αθηναίους. Και ήταν αθλία η οικονομική κατάσταση της Αθήνας την εποχή εκείνη και πολλοί οι φτωχοί.

Μαζί με τις ευεργεσίες του, όμως, ο Ιούλιος εφρόντιζε να δώσι στο γυιό του, τον Ηρώδη τον Αττικό, θαυμάσια μόρφωσι αναθέτοντας την εκπαίδευσί του, με άδραστη αμοιβή, στους πιο φημισμένους ρήτορες και σοφιστές.

Και πρέπει να σημειώσουμε πως την εποχή εκείνη η Αθήνα κρατούσε με τις φιλοσοφικές της σχολές τα πνευματικά σκήπτρα μέσα στο απέραντο ρωμαϊκό κράτος. Είχε γίνει για δεύτερη φορά το πανεπιστήμιο της οικουμένης. Οι επισημότεροι Ρωμαίοι έθεωρούσαν τιμή τους και υποχρέωσι να έλθουν και να διδάσκουν στις αθηναϊκές σχολές. Όταν ο Ιούλιος ο Αττικός πέθανε, άφηκε με τη διαθήκη του την εντολή στο γυιό του να πληρώσει σε κάθε Αθηναίο επιχορηγιοί από 100 αττικές δραχμές το χρόνο. Κι' έπειδή ήταν, τότε, γύρω στις 6000 οι Αθηναίοι πολίτες, θα έπρεπε να πληρώνονται κάθε χρόνο από την περιουσία του Αττικού κάπου 600.000 αττικές δραχμές! Ποσό μυθώδες, αν λάβη κανείς υπ' όψι του ότι με 1-2 αττικές δραχμές την ημέρα μπορούσε να ζήσι μια αττική οικογένεια.

Ο Ηρώδης, όμως, κατάλαβε πως με την επιχορηγιοί που άφινε ο πατέρας του στους συμπολίτες του η περιουσία του θα εξαστιζόταν με τα χρόνια, χωρίς να δώσι και αποδοτικά αποτελέσματα. Και προτίμησε αντί των επιχορηγήσεων, που δημιούργουσαν τεμπέλπδες, να διαθέσει μεγάλα ποσά σε κοινωφελή και καλλιτεχνικά έργα, που θα έδιναν δουλειά σε πολύ κόσμο. Επρότεινε, λοιπόν, στους Αθηναίους να τους δώσι επ' άπας από 500 δραχμές στον καθένα και να παραιτηθούν από την ετήσια επιχορηγιοί.

Πολλοί δεν δέχτηκαν την πρότασι του Ηρώδη κι' έπλησαν στα δικαστήρια. Αλλά εκεί ο Αττικός παρουσίασε πάμπλλες ανεξόφλητες παλινές συναλλαγμάτικες (άπο θανεία κι' ανύριστι) που χρώταγαν στον πατέρα του και ζήτησε να τα πληρώσει η να τα συμψηφίσουν με όσα είχαν να λαμβάνουν μελλοντικά. Το δικαστήριο δίκαιωσε τον Ηρώδη, ο οποίος με λίγα σκετικώς χρήματα ξεμπερδέψε με τους Αθηναίους. Και από τότε άρχισε ηις να δαπάνη τεράστια ποσά σε καλλιτεχνικά και πνευματικά έργα. Το σπιτί του, που ήταν παραμυθένειο πλούτου, έδκε γίνει το έντεκντήριο όλων των φιλοσόφων, των καλλιτεχνών και των πνευματικών ανθρώπων της Αθήνας, που τούς υποστήριζε με αφάνταστη γενναιοδωρία.

Ένα από τα έργα του Ηρώδη τού Αττικού ήταν και η αναμάρμωσι του Παναθηναϊκού Σταδίου. Το αρχαίο στάδιο, που βρισκόταν στην ίδια θέσι με το σημερινό, πρωτόνιγε επί του αρχόντος Λυκούργου, πεντακόδια χρόνια πριν από τον Ηρώδη τον Αττικό. Ήταν όμως πρόχειρης κατασκευής χωρίς μαρμα-

ρινα καθίσματα και προπύλαια. Σ' αυτή την κατάσταση το βρήκε ο Ηρώδης, όταν ορίστηκε αθλοθέτης στα Μεγάλα Παναθηναία, το 137 μ. Χ. Και αφού ευχαρίστησε την προεδρία των Αθηναίων, τού ήρθε να τού αναγγείλη την έκλογή του στο τιμητικό αυτό αξίωμα, πρόσθεσε και τα εξής:

—Και για σάς Αθηναίοι και για τους απογόνους σας και για εκείνους που θα λαμβάνουν μελλοντικά μέρος στους αγώνες, θα κατασκευάσω ένα μαρμάρινο στάδιο...

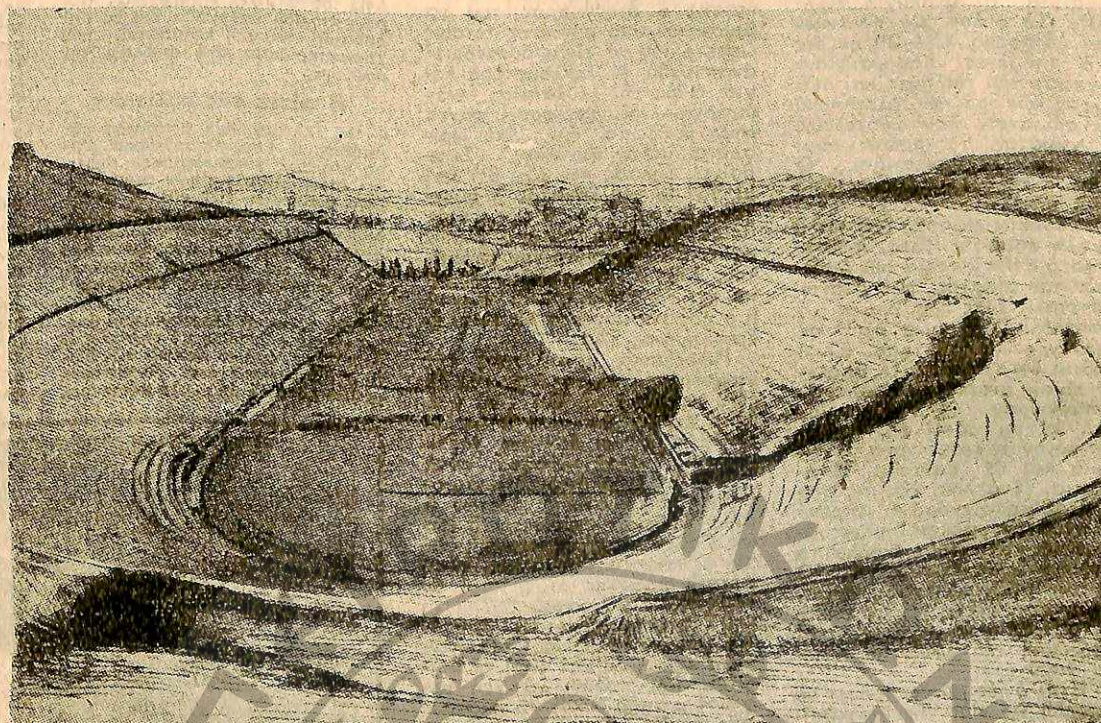
Και, πραγματικά, μέσα σε μία τετραετία έδωσε στην Αθήνα ένα περίλαμπρο μαρμάρινο στάδιο, που οι αρχαίοι συγγραφείς το αναφέρουν για «θαύμα».

Το στάδιο ονομάστηκε «Παναθηναϊκό», γιατί ήταν συνδεδεμένο με τους αγώνες που γίνονταν στα μεγάλα Παναθηναία. Οι φιλοκυώμονες, όμως, συμπατριώτες του Ηρώδη, με την ειρωνική τους διάθεσι, έλεγαν ότι δικαίως το στάδιο ονομάστηκε «Παναθηναϊκό» γιατί είχε γίνει με τα λεπτά όλων των Αθηναίων. Με αυτά, δηλαδή, που δεν τούς είχε πληρώσει, σύμφωνα με τη διαθήκη του πατέρα του!...

*

Εκτός από τα έργα που έχάρισε στην Αθήνα ο Ηρώδης ο Αττικός, έκανε μεγάλες δωρεές και σε άλλες ελληνικές πόλεις. Η Όλυμπια, οι Δελφοί, η Κόρινθος, η Αλεξάνδρεια, οι πόλεις της νοτίου Ιταλίας έπλησαν μεγάλα ποσά για κοινωφελή έργα και δημόσια οικοδομήματα.

Όταν ο Ηρώδης την εποχή τού αυτοκράτορα Αδριανού είχε

Το Παναθηναϊκό Στάδιο το 1885, προτού αναμάρμωρη από τον Γεώργιο Αθέρωφ, με ό,τι είχε απομείνει από το αρχαίο στάδιο του Ηρώδη τού Αττικού.

διορισθή, σε ηλικία 25 χρόνων, διοικητής στις ελεύθερες πόλεις της Μικράς Ασίας, έβλησε να φτιάξει ένα μεγάλο υδραγωγείο στο Ιλίον της Τροίας, για να τιμήσει την πόλι αυτή με τις παλινές ένδοξες αναμνήσεις.

Με την εγκρισί λοιπόν τού αυτοκράτορα άρχισε την κατασκευή του υδραγωγείου, για το οποίο πληρώναν εφόρα όλες οι ελεύθερες πόλεις της Μικράς Ασίας. Έπειδή όμως ξοδεύονταν πολλά λεπτά για να γίνει λαμπρότερο ότι δεν ήταν σωτό να πληνέθηκαν στη Ρώμη, υποστηρίζοντας ότι δεν ήταν σωτό να πληνώνουν 500 πόλεις για να γίνει το υδραγωγείο μιάς και μόνο!

Όταν το έμαθε ο Ηρώδης, έδηλωσε πως θα πληρώσε πλέον από δικά του χρήματα τα έξοδα που θα χρειαζόνταν για να τελειώσι το υδραγωγείο. Και, πραγματικά, τα πληρώσε. Αλλά ο Αθηναίος αυτός Παικννας είχε και μια θαυμάτη φιλοσοφική μόρφωσι. Οι σύγχρονοι του έθαυμαζαν ιδιαίτερα το ρητορικό του ταλέντο. Τον ονόμαζαν «βασιλιά του λόγου» και τού Ηρώδη τού Αττικού, φιλοσοφικά και άλλα, από τα οποία όμως δεν εώθηκε κανένα.

Στις λαμπρές επαύλεις του της Κεραιίδας και τού Μαραθώνα ο Ηρώδης έπρεπε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του. Έζησε 77 χρόνια. Είχε γεννηθή το 101 και πέθανε το 178 μ. Χ.

Με το όνομα τού Ηρώδη τού Αττικού έχει συνδεθή και το όνομα της γυναίκας του, της Αννίας Ρηνίλλης. Ήταν μία πατριάρχη Ρωμαία, από την αυτοκρατορική οικογένεια, που είχε παντρευτή τον πάμπλουτο Αττικό, όταν ήταν ύπιοτος στη Ρώμη. Η νεώτερη Αθήνα την έχει τιμήσει μ' έναν ωραίο δρόμο, την οδό Ρηνίλλης.

ΕΠΑΜ, Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ανακαλύφθηκε ο ιός της λευχαιμίας;

Ποιά είναι η εξέλιξη της τρομερής ασθένειας;

Ανακαλύφθηκε, επί τέλους, ο ιός που προκαλεί τη λευχαιμία; Αυτό τουλάχιστον ισχυρίζεται μια Αμερικανική επιστημονική ομάδα, η οποία ανακοίνωσε ότι έχει απομονώσει τον ιό της λευχαιμίας από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού. Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού.

Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού. Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού.

Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού. Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού.

Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού. Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού.

Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού. Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού.

Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού. Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού.

Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού. Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού.

Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού. Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού.

Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού. Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού.

Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού. Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού.

Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού. Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού.

Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού. Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού.

Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού. Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού.

Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού. Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού.

Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού. Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού.

Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού. Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού.

Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού. Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού.

Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού. Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού.

Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού. Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού.

Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού. Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού.

Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού. Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού.

Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού. Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού.

Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού. Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού.

Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού. Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού.

Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού. Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού.

Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού. Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού.

Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού. Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού.

Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού. Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού.

Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού. Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού.

Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού. Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού.

Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού. Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού.

Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού. Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού.

Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού. Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού.

Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού. Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού.

Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού. Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού.

Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού. Ο ιός αυτός, που ονομάζεται «Ατλαντικός Σίτυ», ή «Ατλαντικός Φρέντ», όπως λέγεται από πολλούς, είναι ο πρώτος ιός που απομονώθηκε από τον καρκινώδη οργανισμό ενός ποντικού.

ΤΟ ΠΑΘΟΛΟΓΙΚΟ ΠΑΧΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Με ποιους τρόπους θα το περιορίσετε

Αν το παιδάκι σας είναι εξαιρετικά παχύ, το γεγονός αυτό δεν σημαίνει πάντοτε ότι η υγεία του είναι περιφρη. Απεναντίας, σε πολλές περιπτώσεις, το πάχος αυτό είναι δείγμα παθολογικής καταστάσεως του οργανισμού και πρέπει να καταπολεμηθεί.

Συνήθως, τα πολύ παχιά παιδιά παχύνουν από ανωμαλίες των αδένων ή από υπερβολική διατροφή. Σε άλλες περιπτώσεις, το πάχος αυτό είναι αποτέλεσμα υπερβολικής διατροφής. Σε άλλες περιπτώσεις, το πάχος αυτό είναι αποτέλεσμα υπερβολικής διατροφής.

Οι δύο αυτές παιδικές ασθένειες είναι ωστόσο μάλλον σπάνιες. Στις περισσότερες περιπτώσεις, το παιδικό πάχος έχει ως αιτία του ελαφρώς υπερβολική διατροφή των αδένων ή από υπερβολική διατροφή.

Κατά τα τελευταία χρόνια, ο αριθμός των πολύ παχών παιδιών «όλο τον κόσμο έχει αυξηθεί αρκετά και σύμφωνα με τους ειδικούς το γεγονός αυτό δεν είναι καθόλου ευχάριστο.

Τα πολύ παχιά παιδιά έχουν κατά 20% λιγότερη εξυμνάδα από τα άλλα και κατά 2% παρουσιάζουν σοβαρές ανωμαλίες στον χαρακτήρα τους.

Αντί λοιπόν, οι γονείς τους να καμαρώνουν για την ευσάρκία αυτή, πρέπει να κυττάζουν πως να την καταπολεμήσουν. Ένα παιδί με λιγότερα λίπη και πιο σφιχτές σάρκες, είναι πάντα πιο υγιές από ένα άλλο χοντρούδι κι η ανάπτυξή του, τόσο η σωματική, όσο κι η ψυχολογική, είναι πιο άμαλη.

Για τον περιορισμό του επιβλαβούς πάχους στα παιδιά, η επιστήμη σήμερα διαθέτει πολλά και οίονομα μέσα.

Πρώτα-πρώτα πρέπει να δώσετε προσοχή στην ποσότητα και την ποιότητα της τροφής του παιδιού σας. Το πολύ φαί δεν του κάνει καλό. Τα ζυμαρικά, το ρυζί, το ψωμί, τα γλυκά και τα λιπαρά πρέπει να περιοριστούν για ένα τέτοιο παιδί, που χρειάζεται απεναντίας άφθονες πρωτεΐνες, δηλαδή κρέατα και ψάρια όχι φαρίνα.

Πλάσι σε μία τέτοια διαίτα, εξαιρετικά σημασία έχει κι η αερονοθεραπεία. Ο γιατρός θα σας συστήσει τι είδους αερόμαζα χρειάζεται το παιδάκι σας. Εκτός από τις θερμότητες, υπάρχουν κι άλλα φάρμακα, που έχει σπουδαίο ως τώρα μεγάλη επιτυχία στην καταπολέμηση του παιδικού πάχους. Πρόκειται για την υπερβολική όρεξη, τονώνει τον οργανισμό κι δεν είναι σε καμμία περίπτωση επιβλαβής. Το μόνο, που χρειάζεται, είναι να προσέχετε να μη ξεπεράσετε τις δόσεις, που θα σας καθορίσει ο γιατρός.

Επίσης μεγάλο καλό κάνουν οι ιδιότητες πρωτεΐνης, που κι αυτές δεν θα τις χρησιμοποιήσετε παρά μονάχα αν σας τις συστήσει ο γιατρός. Αλλά το καλύτερο μέσο για την καταπολέμηση του παιδικού πάχους είναι οι διακοπές στη θάλασσα. Τα παιδιά, που έχουν υπερβολικά λίπη, πρέπει να περνούν το καλοκαίρι τους στη θάλασσα.

Αν το παιδάκι σας είναι <

καιρική παχύ, πρέπει να περάσει στο καλοκαίρι του στη θάλασσα και το μεγαλύτερο μέρος της μέρας να βρίσκεται στην αμμουδιά και στο νερό.

Εκτός από ένα «αλίπ» δεν πρέπει να φορά τίποτ' άλλο, ώστε όλα τα μέρη του σώματός του να δέχονται τις ήλιες ακτίνες, που ώρα βρίσκεται στον ήλιο.

Η θάλασσα, με το ιδίωθ της, που το παιδάκι θ' αναπνεύσει, θα του περιορίσει το περιττό πάχος χωρίς να κινδυνεύσει η υγεία του και χωρίς να του λείψει η πλούσια τροφή.

Φυσικά, για τις διακοπές στη θάλασσα θα συμβουλευθείτε τον γιατρό, που πρέπει προηγουμένως να διαπιστώσει, ότι το παιδάκι σας είναι γερό, γιατί υπάρχουν ώριμες παθολογικές περιπτώσεις, στις οποίες το θαλασσινό κλίμα είναι επιβλαβές.

Οι γιατροί «ανακαλύπτουν» την άσπιρνη!...

Ενός η ιστορική επιστήμη έχει λυσιτελήσει κατά τα τελευταία χρόνια με τόσα νέα και θαυματούργα φάρμακα, τώρα πλέον έχει αρχίσει να ανακαλύπτει τη θεραπευτική αξία της κοινής άσπιρνης, που την ξέρετε εδώ και 103 χρόνια! Οι έρευνες που γίνονται, αποκάλυπτουν ολοένα καινούργιες χρησιμοποίησεις της.

Τελευταίως ακόμη, ο δόκτωρ Έντβιν Πρίν, του Πανεπιστημίου της Βοστώνης ανακοίνωσε ότι η άσπιρνη εμποδίζει το σχηματισμό λίθων στους νεφρούς. Πράγματι, 19 άρρωστοι του, που υπέφεραν πολύ από αυτή την πάθηση, πήραν επί ένα χρόνο (ή περισσότερο) από 6-8 δισκία άσπιρνης κάθε μέρα. Οι 17 λοιπόν από αυτούς δεν έχασαν ουδέποτε ουροποιητική της παθώσεώς τους. Θάλεγε κανείς πως η άσπιρνη δεν άφινε πια τα άλατα του άσβεστιού του οργανισμού τους να σχηματίζουν πέτρες;

Κι άλλες πολλές περιπτώσεις επιβεβαιώσαν κοστίτην τα πρώτα αυτά αποτελέσματα.

Άλλη νέα χρήση της άσπιρνης είναι κατά της θερμότητας. Αποδείχθηκε ευεργετική σε 300 άτομα που είχαν παρουσιάσει τη σοβαρή αυτή συνέπεια της μεγάλης ζέσσης. Κατά τη γνώμη του δόκτωρ Σέρμαν Στρίνγκερ, που τη μετεχειρίσθηκε, αυτό το σκοπό σ' ένα αμερικανικό κρατικό ίδρυμα, φαίνεται ότι επιτυγχάνει το σύστημα ρυθμίσεως της θερμοκρασίας του σώματος.

Στη ρευματοειδή αρθρίτιδα, η άσπιρνη θεωρείται το πιο ακίνδυνο φάρμακο και συγχρόνως όχι λιγότερο αποτελεσματικό από τα άλλα για την ελάττωση των πόνων.

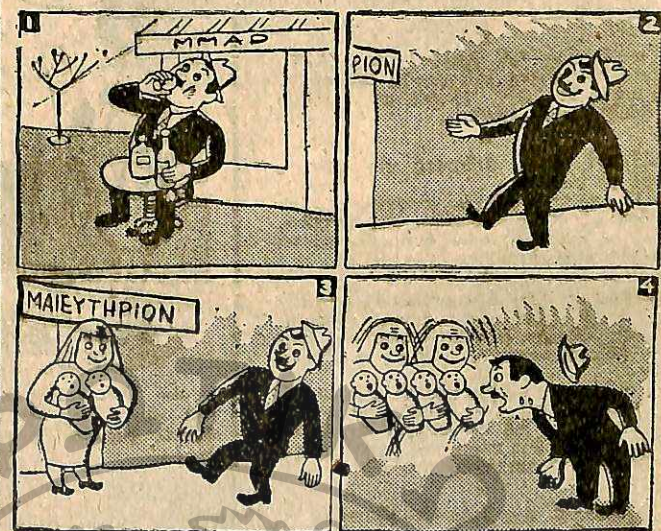
Αλλά και στους όξεις ρευματισμούς η ενέργειά της είναι γρήγορη και ευεργετική. Ελευθερώνει τα συμπτώματα, κυρίως δε είναι ωφέλιμη έναντι της ενδοκαρδιακής, της φλογώσεως δηλαδή της καρδιάς, που υποκαλούν συχνά αυτοί οι ρευματισμοί. Χρησιμοποιείται τώρα μαζί με δύο ορμονικά φάρμακα, την κορτιζόνη και την κορτικοστερίνη.

Ωστόσο, παρ' όλες τις εκατοντάδες χιλιάδες περιπτώσεις που έχουν γίνει, οι γιατροί δεν ξέρουν ακόμη πως ενεργεί η άσπιρνη. Τώρα ελπίζει να διαφωτιστεί αυτό το μυστήριο ένας Αμερικανός επιστήμονας, χρησιμοποιώντας άσπιρνη ραδιενεργή. Θα παρακολουθήσει δηλαδή με ένα μετρητή ραδιενέργειας την πορεία της μέσα στον οργανισμό και θα βγάλει ίσως πολύτιμα συμπεράσματα.

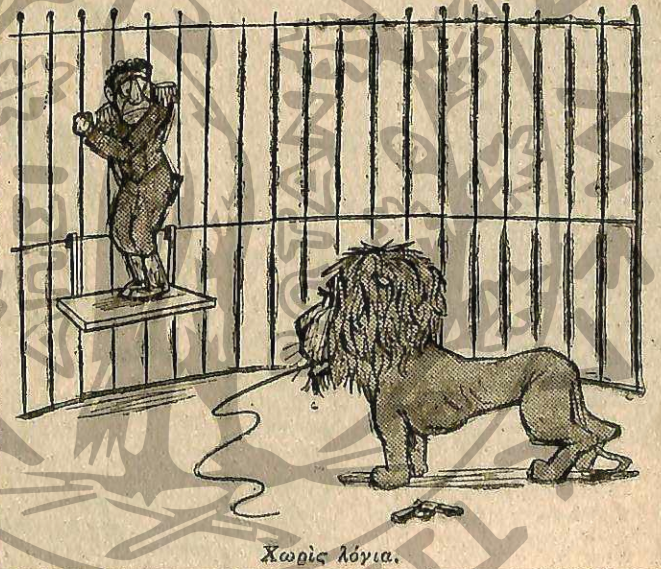
Σε μερικούς ανθρώπους, η άσπιρνη προκαλεί στομαχικές διαταραχές—ιδίως δε στους αρθρικούς. Η αιτία είναι άγνωστη. Πάντως, το μειονέκτημα της από τη θεραπεία, αν την ανακαταφέρουν με ορισμένες ουσίες που εξουδετερώνουν τα όξια του στομάχου— όπως είναι το «γλυκινικό οξύ» και το «αλβανικό μαγνήσιο». Οι ουσίες αυτές φαίνεται ότι συντελούν και στην ταχύτερη απορρόφηση της άσπιρνης από τα έντερα.

—Επρεπε να τραβήξεις το χέρι σου, μόλις του έδωσες τη ζάχαρη!...

Η λαχτάρα του μικρού

Μαγική λέξι

— Γιατί είσαι έτσι στενωχωρημένος, αγαπητέ μου;

— Έδώ και τρεις μέρες, είπα μια λέξι στη γυναίκα μου, που την έκαμα να θυμώσει τόσο πολύ, ώστε από τότε δεν ξανανοιξε το στόμα της να μου μιλήσει.

— Για το Θεό, πές μου κι' έμένα αυτή τη λέξι!...

*
Ο δάσκαλος σημειώνει στο τετράδιο της μικρής Λιλίκας:

«Η κόρη σας όμιλει διαρκώς εις το μάθημα»

Υστερα της λέει:

— Πρέπει να μου φέρεις αυτή τη σημείωση, υπογεγραμμένη απ' τον πατέρα σου. Πραγματικά, ο πατέρας της μικρής υπογράφει, αλλά προσθέτει από κάτω:

«Θάπρεπε ν' ακούσετε τη μητέρα της...»

*
Μεταξύ φιλενάδων:

— Πιστεύω πως η καινούργια φωτογραφία της Κικής της μοιάζει υπερβολικά.

— Την είδες;

— Όχι. Παρατηρώ όμως πως δεν τη δείχνει σε κανένα...

*
Εκείνος: 'Α, εσείς είσατε η δεσποινίς που έχετε μια ωραία αδελφή;

Εκείνη: Όχι. Η αδελφή μου έχει μια αδελφή πολύ ωραία...

*
— Γιατί, Λιλή, διέκοψες τις σχέσεις σου με το γιατρό;

— Για το γραφικό του χαρακτήρα... 'Ηταν δράμα! Κάθε ροδασάκι που έστειλε, έπρεπε να το πάω στο φαρμακοποιό να μου το διαδώσει!

*
Ο σ ύ ζ υ γ ο ς: Δεν μπορώ να καταλάβω... Έδώ και δυο μέρες, ζυγίζα έβδομηντα κιλά. Σήμερα ξαναζυγίστηκα και βρέθηκα έβδομηνταπέντε. Πώς συμβαίνει αυτό;

Η σ ύ ζ υ γ ο ς: Να σου το εξηγήσω έγω, αγαπητέ μου. Δεν θέλησες να μου αγοράσεις εκείνο το καινούργιο καπελλάκι που μ' άρεσε τόσο πολύ, και τώρα έχεις... ένα βάρος στη συνείδησή σου!

*
— Αυτός ο νέος έχει την εξυπνάδα τυπωμένη στο πρόσωπό του.

— Ναι, αλλά θα πρόκειται... για τυπογραφικό λάθος!

*
Δυο φίλοι παίζουν χαρτιά:

— Ε, με κλέβεις! Αυτός ο άσος δεν είναι δικός σου!

— Τι λέει καλέ; 'Αφού τον έφερα απ' το σπίτι μου, όταν ήρθα να παίξουμε!

*
— Σου συνιστώ, παιδί μου, να μάθεις καλά αγγλικά. Είναι μια γλώσσα που τη μιλάει ο μισός κόσμος.

— Ε, και δεν φτάνουν όλοι αυτοί, μπαμπά; Χρειάζεται να τη μάθω κι' εγώ;

— Άκουσα πως εκείνη η γορλάκα κό-γλωσση είναι βαρεία άσοςστη. Λένε πως έπαθε δηλητηρίαση.

— Ισως να δάγκωσε τη γλώσσα της...

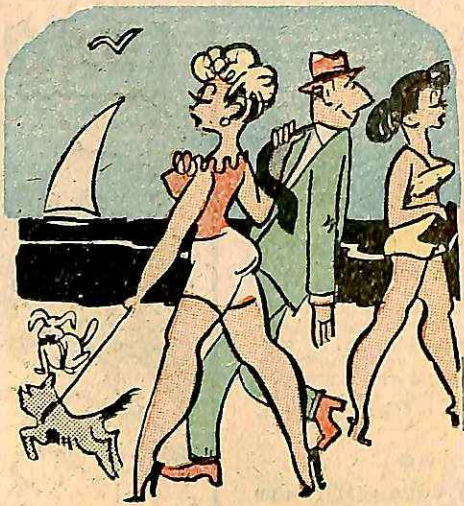
*
Ο ράφτης στὸν πελάτη του. Ενώ δοκιμάζει ένα καινούργιο κοστούμι που θα πληρωθῇ με δόσεις:

— Γίνετε τώρα αληθινά αγνώριστος!

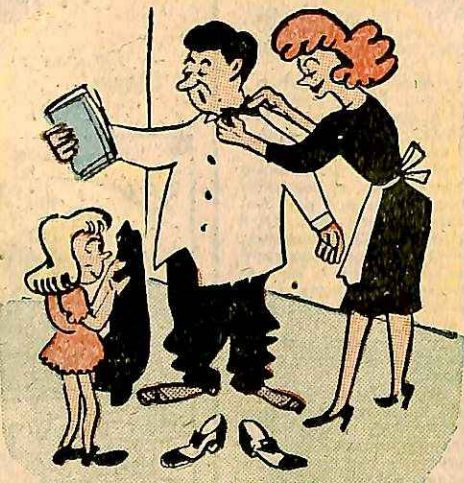
— Αλήθεια; 'Ας ελπίσουμε λοιπόν πως δεν θα μ' αναγνωρίζετε και σεις, όταν θα με βλέπετε στο δρόμο!

— Πηγαίνει καλά το έκκρεμές σου, Νίκο;

— Και βέβαια! Φτάνει μονάχα να ξοπλανεί τα χούγια του... Όταν δείχνω 1 και τέταρτο, χτυπάει 3, και τότε ξέρω πως η ώρα είναι 6 παρά 5.

Χωρίς λόγια.

— 'Επαναλαμβάνω: Το μυστικό της επιτυχίας έγκειται στο να είναι κανείς ικανός να τὰ κάνει όλα, μόνος του!...

— Δεν ξέρω τίνος μοιάζει... Στην οικογένειά μας, ως τώρα, δεν είχαμε κανένα φωτογραφικό...!

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Νά μερικές ασκήσεις, που συντελούν στην ευλυγισία της μέσης κι' ολοκλήρωση του σώματος. Τις εκτελείτε τεντώνοντας τους μύς όσο το δυνατόν περισσότερο:

1) Βαδίζετε στις μύτες των ποδιών, με σύγχρονες κάμπες και τασείς των χεριών προς όλες τις διευθύνσεις. Μην λυγίζετε διόλου τα νεφρά σας και μη μαζεύετε τους ώμους.

2) 'Ακουμπάτε σ' ένα έπιπλο και φέρνετε με όρμη προς τα πίσω τ' άριστερό σας πόδι, τεντωμένο. Συγχρόνως γέρνετε το κεφάλι πίσω, προσπαθώντας να τ' αγγίξετε με το πόδι σας. 'Επαναλαμβάνετε με το δεξιό πόδι.

3) 'Αν θέλετε να πετύχετε το λεγόμενο «γκράντ-έκερ» των χορευτριών—δηλαδή το άνοιγμα των σκελών τόσο που να εφάπτονται στο πάτωμα και να βρισκονται σε μια ίσια γραμμή, κάθεται προς τον κορμό—χρειάζεται βαθμιαία προγύμναση. Σιγά-σιγά, θα κατορθώσετε ν' ανοίγετε περισσότερο τα πόδια σας. 'Αφού πετύχετε επίτελους το «γκράντ-έκερ», προσπαθήστε ύστερα λίγο-λίγο να γείρετε πίσω το σώμα σας, τόσο που το κεφάλι σας ν' αγγίξει στο πόδι σας.

Καλοί τρόποι:

Σκεφθήτε πως όφειλετε ν' άρρέσετε σ' εκείνους που επισκέπτεστε. 'Αν πρόκειται να βρεθήτε σε μοντέρνο περιβάλλον, πρέπει να έχετε μακιγιάρισή σας. 'Αν μπορείτε ακόμη, λάβετε υπ' όψη σας και το μέρος που θα σας δεχθούν: σαλόνι με κεντρικό φωτισμό, χειμωνιάτικος κήπος με κρυφά φώτα κλπ.

'Επισκέπτεστε απεναντίας πρόσωπα σοβαρά και ηλικιωμένα: Το μακιγιάζ σας θα είναι τότε ελαφρό, αδιάφορο. Συμμορφωθείτε με τα γούστα τους, χωρίς ωστόσο ν' αλλάξετε τίποτε απ' τον τύπο σας και την προσωπικότητά σας.

Μην έχετε ποτέ ύφος κουρασμένο και μπλαζέ, ούτε ξερό κι' αλύγιστο. Προχωρήτε μέσα στο σαλόνι με άνεση, ευκίνησια και χάρη, κρατώντας ίσιο κι' ισορροπημένο το σώμα σας και το κεφάλι ψηλά. 'Αν έχετε ν' ανέβητε ή να κατέβητε μερικά σκαλοπάτια, φροντίστε να μην είναι πηδηχτές οι κινήσεις σας.

Μη στέκεστε με τα πόδια αλύγιστα ή ανοιχτά. 'Η ιδεώδης στάσις είναι να ρίχνετε το βάρος του σώματος στο ένα πόδι μόνο, λυγίζοντας ελαφρά το γόνατο του άλλου.

Νά φέρεστε σ' όλους φιλοφρονητικά και να ξέρετε να χαμογελάτε. Μόνον έτσι θα είναι πάντα ευχάριστες οι επισκέψεις σας.

Μόνη σ' ένα πάρτυ

Μια κοπέλλα βρίσκεται σ' ένα πάρτυ χωρίς τους γονείς της. 'Όταν φτάση ή ώρα να φύγει, επιτρέπεται να τη συνοδεύη ως το σπίτι της κάποιος απ' τους καλεσμένους νέους;

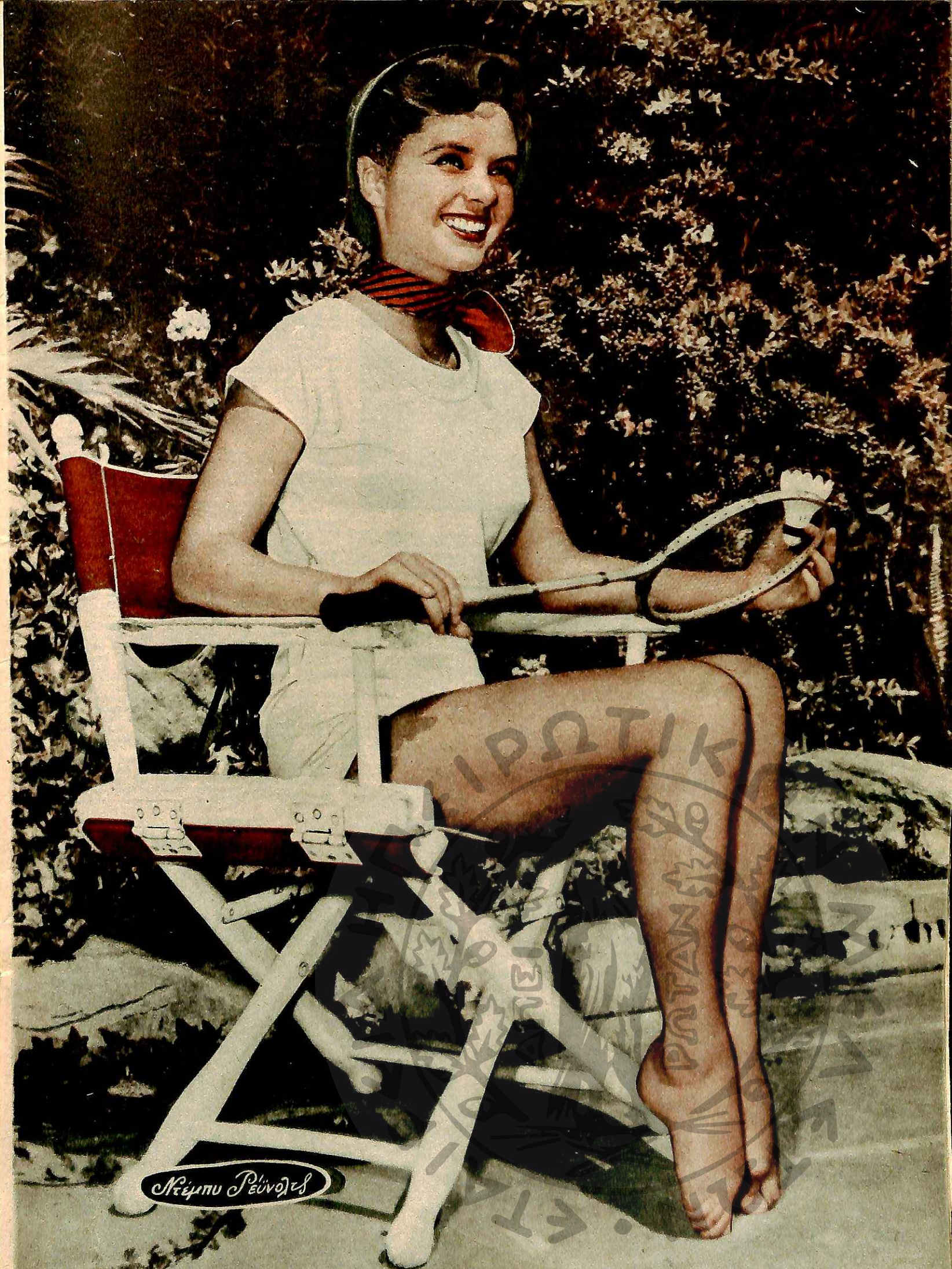
Το ζήτημα είναι λεπτό. Αυτό μπορεί να γίνη μόνον όταν πρόκειται για πρόσωπο σοβαρό, καθώς πρέπει, με καλή φήμη. Πάντως, επειδή στα πάρτυ οι περισσότεροι νέοι είναι συνήθως εξαλισμένοι απ' το χορό και το κρασί, προτιμώτερο νάχη φροντίσει η κοπέλλα να εξασφαλίση για συνοδό τον άδελφό της ή ένα ξάδερφο.

'Όταν δεν υπάρχει χώρος

Πολλά σύγχρονα σπίτια δεν έχουν αρκετό χώρο για να δεχθούν τη χορευτική νεολαία και τους γονείς μαζί. Είναι άλλωστε και ζήτημα μεγαλύτερων εξόδων για το μπουφέ. Προσκαλούν λοιπόν μόνο νέους και κοπέλλες. Οι μητέρες των κοριτσιών δεν πρέπει να πειραχτούν απ' αυτό. Πρέπει να δείξουν εμπιστοσύνη στο σπίτι που δέχεται, ν' αφήσουν την κόρη τους να πάη στο πάρτυ, και να περάσουν να την πάρουν όταν είναι ώρα να φύγη—εκτός αν είναι βέβαιοι πως θα βρή καταλληλό συνοδό.

Τολμηροί νεωτερισμοί:

'Έχει δημιουργηθή τώρα η συνήθεια να προσκαλούν οι κοπέλλες τους γνωστούς των σ' ένα πάρτυ στο σπίτι τους, με το δικό τους όνομα, χωρίς ν' αναφέρουν καθόλου τους γονείς τους, που μένουν μάλιστα συχνά άθεατοι, δεν εμφανίζονται καθόλου. Ο νεωτερισμός όμως αυτός είναι τολμηρός κι' επιτρέπεται μόνον αν η κοπέλλα είναι κάπως μεγάλη στα χρόνια και πολύ σοβαρή.

Ιστορίες με πλαστογράφους

Πώς αντιμετωπίζονται τα μικρά μυστικά του (επαγγέλματός) τους

ΕΝΑΣ δολοκλήρος κόσμος εξασφαλίζει τεράστια χρηματικά ποσά, εισπράττοντας παράνομα χρήματα που δεν του ανήκουν. Μόνο στις Ηνωμένες Πολιτείες, σύμφωνα με στατιστικά στοιχεία, αμέτρητοι πλαστογράφοι εισπράττουν κάθε μέρα 1.750.000 δολάρια, παρουσιάζοντας ψεύτικα στοιχεία, —συνήθως έπιταγές, που θα αποκαλύψουν ότι η έπιταγή είναι πλαστή.

Ένα μεγάλο τσέκ, γίνεται πάντοτε αντικείμενο προσεκτικού ελέγχου από εκείνον που θα το εξαργυρώσει, ενώ αντίθετα, όταν πρόκειται για μικρά ποσά, δεν εξετάζει κανείς προσεκτικά τις ασημαντές εκ πρώτης όψεως λεπτομέρειες, που θα αποκαλύψουν ότι η έπιταγή είναι πλαστή.

Οι πλαστογράφοι, λοιπόν, περιορίζουν τις απαιτήσεις τους σε έπιταγές για μικρά ποσά —συνήθως κάτω από εκατό δολάρια— που τις εξαργυρώνουν συνήθως σε καταστήματα, μπάρ κλπ. και σπανιότερα σε τράπεζες. Τα μεγάλα κέρδη τους βρίσκονται στο ότι εξαργυρώνουν πολλά μικρά τσέκ και, ουσιαστικά, είναι σαν να εισπράττουν ένα μεγάλο ποσό με δόσεις.

Για πολλούς μήνες, η λογίστρια μιάς επιχείρησης του Μίσιγκαν πλαστογράφοσε έπιταγές και εισέπραττε μικροποσά, για να ικανοποιή τις απαιτήσεις του νεοφύλου φίλου της. Ακολουθώντας την πατική του φρασούλι το φασούλι γεμίζει το σασκούλι, εισέπραξε 23.000 δολάρια, σε διάστημα μερικών μηνών!...

Οι θυσίες της, όμως, πήγαν χαμένες, γιατί όταν η άπατη της αποκαλύφθηκε και την έκλεισαν στη

χείρα μιάς έπιταγής, δίνοντάς της έτσι μεγαλύτερη αξία. Οι ειδικοί μέντοι, π. χ., δεν συναντούν καμιά δυσκολία όταν χρειάζεται να μετατρέψουν τον αριθμό «100» σε «800», το «200» σε «800» ή το «300» σε «30». Επίσης, προσθέτοντας μερικές γραμμές, μπορούν να μετατρέψουν την καμπυλωτή γραμμή που ακολουθεί τον δολογράφο αριθμό «800» παραδείγματος χάριν, σε «χιλιάδες».

Άλλοι, πάλι, βάζουν στο χέρι άγραφα στελέχη ή αποδείξεις έπιταγών, γράφουν πάνω το ποσό που χρειάζονται και βάζουν από κάτω την υπογραφή του πραγματικού κατόχου, για να την εξαργυρώσουν στην τράπεζα που έχει λογαριασμό. Για τους ειδικευμένους πλαστογράφους, η απόμιση μιάς έπιταγής δεν είναι αποδοτικά δουλειά και υπάρχουν τρεις γνωστοί τρόποι με τους οποίους το πετυχαίνουν:

Βάζουν το χαρτί με την υπογραφή που έχουν κάτω από ένα γυαλί και πάνω στο γυαλί την έπιταγή που πρέπει να υπογραφεί. Ύστερα, φωτίζουν το κάτω μέρος του γυαλιού και, καθώς η σκιά της υπογραφής πέφτει πάνω στην άγραφή έπιταγής, δεν έχουν παρά να την αντιγράψουν.

Για τη δεύτερη μέθοδο, που είναι πιο πολύπλοκη, ο πλαστογράφος πρέπει να έχει ικανότητες σκιτογράφου, ώστε να αντιγράψει κατά κάποιον τρόπο την υπογραφή. Συχνότερα όμως, οι πλαστογράφοι εξασκούνται δολοκλήρα χρόνια και αποκτούν την ικανότητα να μιμούνται στην έντελεια οποιαδήποτε υπογραφή.

Με την ευκαιρία, αξίζει τον κόπο να αναφέρουμε ότι ένας ικανός πλαστογράφος, μπορεί να μιμηθεί πιο εύκολα μιά δύσκολη και πολύπλοκη υπογραφή, από ό,τι μια απλή. Σε μια απλή υπογραφή, το παραμικρό λάθος γίνεται άμεσως φανερό, ενώ, αντίθετα, τα λάθη δεν γίνονται φανερά εύκολα, όταν η υπογραφή είναι πολύπλοκη και συνεπώς δυσανάγνωστη.

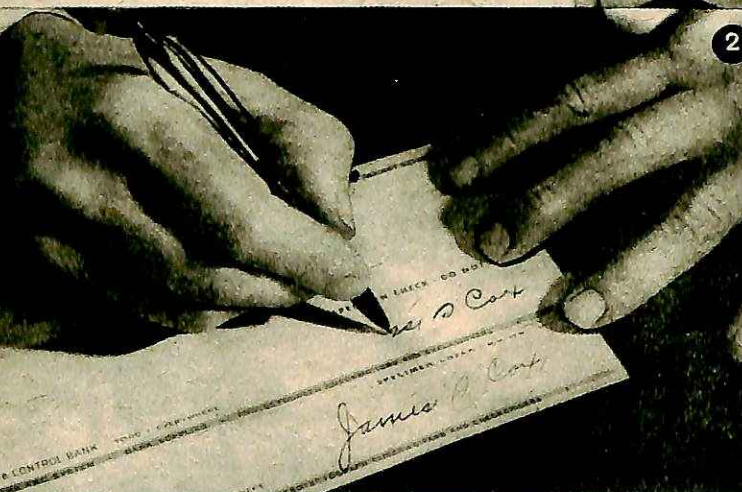
Φυσικά, η τύχη παίζει σπουδαίο ρόλο και βοηθάει τους πλαστογράφους, συνήθως όμως για λίγο. Μιά κοπέλλα είκοσι χρόνων, από τον Άγιο Φραγκίσκο, διάλεξε στην τύχη το όνομα μιάς γυναίκας από τον τηλεφωνικό κατάλογο και αποφάσισε να το εκμεταλλευτεί. Χωρίς να ξέρει τίποτε για τη γυναίκα, μάντεψε σωστά σε ποιά τράπεζα έπρεπε να έχει τις καταθέσεις της και έφτασε μόνη της μιά υπογραφή, που έμοιαζε έντελως με την υπογραφή της γυναίκας.

Η τράπεζα δέχτηκε τις δυο πρώτες πλαστές έπιταγές, που παρουσίασε η κοπέλλα στο όνομα της γυναίκας και εισέπραξε 6.000 δολάρια. Θα συνέχιζε δε τη δράση της, αν η γυναίκα δεν έκανε έλεγχο στο λογαριασμό της στην τράπεζα, όποτε πρόσεξε το μεγάλο έλλειμμα. Ειδοποίησε την αστυνομία και η κοπέλλα συνελήφθη.

Οι αστυνομίες ωστόσο, δεν μπορούν να βασίζονται στη βοήθεια της τύχης και φροντίζουν με κάθε μέσο να ανακαλύψουν τους κακοποιούς αυτούς. Το ίδιο κάνουν και οι τράπεζες, οι επιτηρήσεις και όσοι υπάρχουν περιπτώσεις να πέσουν θύματα πλαστογράφων. Για ώριμηνες έπιταγές χρησιμοποιείται ειδικό χαρτί, που όταν προσέθετεις κάτι άλλο με μελάνι, προκαλούνται χημικές αντιδράσεις και βγαίνει πάνω στο χαρτί η λέξη «Αικυρο»!

Άρκετες τράπεζες εφοδιάζουν τους καταθέτες με στελέχη έπιταγών, που στο χαρτί τους είναι αποτυπωμένη μιά ώριμη ύδρογραφία και που στα χαρτονομίσματα και μ' ένα πιστοποιητικό, που έχει την ίδια ύδρογραφία. Οι ταμίες, λοιπόν, δεν πληρώνουν τις έπιταγές, παρά μόνο αφού ο κάτοχός τους δείξει το πιστοποιητικό με την ύδρογραφία, που υπάρχει και στην έπιταγή.

Τέλος, άρκετά μεγάλα καταστήματα εφαρμόζουν ένα νέο σύστημα ελέγχου. Ο πελάτης στέκεται μπροστά σε μιά φωτογραφική μηχανή, που αποθανατίζει τον ίδιο και την έπιταγή. Έτσι, αν η έπιταγή αποδείχτεί πλαστή, είναι εύκολο να βρεθεί ο κάτοχός της από τη φωτογραφία. Μ' αυτό τον τρόπο συνελήφθη τελευταίως μιά γυναίκα.

1) Η γυναίκα αυτή (άνω) συνελήφθη από την φωτογραφία της, όταν εξαργύρωσε πλαστή έπιταγή. 2) Οι πλαστογράφοι ειδικεύονται χρόνια, για να μιμούνται οποιαδήποτε υπογραφή.

φωλακή, ο νεαρός την έγκατέλειψε και παντρεύτηκε μιά άλλη. Ο έρωτας φυσικά, δεν είναι η μόνη αίτια που κάνει τους ανθρώπους να καταφεύγουν στην πλαστογραφία. Η αστυνομία της Καλιφόρνιας συνέλαβε πρό καιρού μιά γυναίκα, που είχε γεμίσει τα καταστήματα της συνοικίας της με πλαστές έπιταγές. Λίγο καιρό αργότερα συνελήφθη και ο σύζυγός της για την ίδια αίτια.

Στο δικαστήριο, ο άνδρας δικαιολογήθηκε ότι κατέφυγε στην πλαστογραφία, γιατί ήθελε να μαζέψει λεφτά και να πληρώσει την έγγυση, ώστε ν' αποφυλακιστεί η γυναίκα του. Ο πιστός σύζυγος, απέδειξε έτσι στην άφορσισή του στη γυναίκα του, αλλά αυτό δεν τον έσωσε από τη φυλακή.

Ένας μεγάλος έφορλιστής χρειαζόταν δάνειο 350.000 δολαρίων από μιά τράπεζα, αλλά έπειδή δεν είχε τις άπαραίτητες έγγραφες, πλαστογράφησε μετοχές μεγάλων εταιριών και όμολογίες, χωρίς όμως να εξεγείλσει την τράπεζα.

Ακόμη πιο περίεργη, ήταν μιά ήλικωμένη κυρία από το Μπρούκλιν, που πλαστογράφοσε έπιταγές της επιχείρησώς όπου εργαζόταν και μοίραζε τα χρήματα σε άναστεργίες.

Οι φυλακές μιάς νοτίου Πολιτείας φιλοξενούσαν έδω και λίγον καιρό έναν περίεργο κατάδικο, που τώρα η αστυνομία τον καταζητεί γιατί δραπέτευσε από εκεί. Ο κατάδικος αυτός προσέφερε μιά υπηρεσία σε ένα δεσμοφύλακα που, για να τον ανταμείψει, τοδύωσε μιά έπιταγή για τέσσερα δολάρια.

Έκείνος όμως, δεν θεώρησε άρκετη την αμοιβή, και πριν εξαργυρώσει την έπιταγή, φρόντισε να προσθέσει ένα μηδενικό μετά το 4. Με τα 40 δολάρια που εισέπραξε, δωροδόκησε ένα άλλο δεσμοφύλακα, που τον βοήθησε να δραπέτευση.

Πολλοί πλαστογράφοι, έρχονται να αλλάζουν μερικά από τα στοι-

Ο πελάτης στέκει μπροστά στο μηχάνημα που φωτογραφίζει αυτόν και την έπιταγή του.

«ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΑ

Ένα παίκτη!...»

Το τραγικό κατηγορώ μιάς 'Αμερικανίδας μητέρας

ΔΥΟ λόγια συμπαιθείας, βρίσκονται πάντοτε στο στόμα μας, όταν μιλάμε για τους ρωσκόινδους τύπους, που προσπαθούν με κάθε τρόπο να πιάσουν την τύχη από τα μαλλιά —και καταλήγουν πολύ γρήγορα ένα είδος τοξικομανών στα τυχερά παιχνίδια.

Ωστόσο, η πραγματικότητα είναι πολύ πιο τραγική, όταν οι άνθρωποι αυτοί —οι παίκτες δηλαδή— έχουν δημιουργήσει οικογένεια, που περιμένει να βρή σ' αυτούς ένα γερό στήριγμα, τόσο οικονομικό, όσο και ήθικo.

Μέχρι τώρα, έχουν άκουστη πολλές γνώμες σ' αυτό το θέμα, αλλά η γνώμη της 'Αμερικανίδας κ. Άμυ Πόρτερ έχει ξεχωριστό ενδιαφέρον. Η γυναίκα αυτή ήταν παντρεμένη μ' έναν παίκτη και για τριάντα χρόνια, έβλεπε από κοντά τις τραγικές συνέπειες που έχει το άσταμάτητο κυνηγητό της τύχης, όχι μόνο γι' αυτόν που την κυνηγάει άπαισιμά, αλλά και γι' αυτούς που ζουν μαζί του.

Στις στήλες ενός μεγάλου αμερικανικού περιοδικού, η γυναίκα αυτή άφηνει να ξεσπάσει όλο το παράπονο, που μαζεύτηκε μέσα της αυτά τα τριάντα χρόνια και μιλάει για τις άπελυσιμένες προσπάθειες να τραβήξει τον άνθρωπο από το παιχνίδι.

«Ο Ντάν, λέει η κ. Πόρτερ για τον άνδρα της, ήταν από τους πιο ικανούς ασφαλιστές, όταν γνωρίστηκε και το μέλλον ήταν όλο δικό του. Τον συνάντησα για πρώτη φορά σε μιά συναντήσιν και ύστερα από δυο βδομάδες ήμασταν παντρεμένοι. Πήγαμε στη Φλόριδα για το ταξίδι του γάμου και ένοιωθα ότι ήμουν η πιο εύτυχισμένη γυναίκα του κόσμου.

Αυτό, όμως, κράτησε ως τη δεύτερη βραδιά του γάμου μας, όταν έστησε σιή μέση της νύχτας και έβλεπε ότι ο Ντάν δεν ήταν δίπλα μου. Γύρισε στις δέκα το πρωί και μπηκε γελαστός στο δωμάτιο, κρατώντας ένα θυμαίο κόσμημα.

—Πού ήσουν, τον ρώτησα όλο άνησυχία. —Με άπολητη φυσικότητα, απάντησε: —Ένοιωσα την ανάγκη να παίξω λίγο πόκερ και βγήκα...

Τα λόγια του μου έφεραν ένα ανεξήγητο κακό προαίσθημα και χρειάστηκε να προσέχω λίγο καιρός, για να καταλάβω ότι είχα δώσει τη ζωή μου με έναν χαρτοπαίκτη. Την άλλη βραδιά, βγήκε πάλι για χαράκι και γύρισε το πρωί, συντριμμένος. Μου άνηγναιε ότι είχε χάσει όλα τα χρήματά μας, και δεν είχε να πληρώσει το ξενοδοχείο και τα ναύα του γυρισμού.

Φανιόταν να καταλαβαίνει πόσο κακό μου έκανε ότι υποσχέθηκε ότι θα προσπαθούσε με κάθε τρόπο να κατακινήσει αυτό που τον έσπογγε να παίζω. Τηλεγράφησα στους συγγενείς μου και μούστειλαν τα λεφτά που χρειαζόμαστε για το γυρισμό στο Σικάγο.

Έκει ο Ντάν ξαναγύρισε στη δουλειά του και για λίγο καιρό κατάφερε περίφημα. Είχαμε άρκετα και έμπλυσσε ένα χαριτωμένο σπίτι. Τότε ο Ντάν άρχισε να μένει έξω τα βράδια. Και γύριζε τις πρωινές ώρες. Άλλοτε έρχόταν κοντά μου χορσμένος και άδειας στα χέρια μου τα κέρδη του και άλλοτε πήγαινε σαν τον κλέφτη στο δωμάτιό του προσπαθώντας να με αποφυλή.

Ξαφνικά έμαθα ότι έχασε στα χαρτιά το σπίτι και τα έπιπλά μας. Για έξη μήνες ζούσαμε σε φτωχικά δωμάτια, κυνηγημένοι από τους πιστωτές μας. Ο Ντάν βρήκε άλλη δουλειά και χάρις στις ικανότητές του, ήθε γρήγορα ο καιρός που άποκτησε ένα κομψό διαμέρισμα και ένα αυτοκίνητο.

Ο έρχομός του πρώτου παιδιού μας τον άλλαξε έντελως και άρχισε να πιστεύω ότι η ανάγκη του για το παιδί θα τον προσέδε μακριά από τα χαρτιά και τα στοιχήματα.

Γελούστικα, όμως! Μία μέρα βόηκα ένα σημειώμά του, με το οποίο με πληροφορούσε ότι είχε πουλήσει το αυτοκίνητο και σήκωσε τις οικονομίες μας από την τράπεζα. Για να πληρώσει τα χρέη του στα χαρτιά. Το χειρότερο, όμως, ήταν ότι δεν ήρθε στο σπίτι.

Για έναν δολοκλήρο χρόνο έζησα μόνο με το παιδί μου. Είχα αποφασίσει ότι όλα είχαν τελειώσει. Άλλά όταν ξαναγύρισε, συντριμμένος, άξιολύπητος και ντροπιασμένος, τον δέχτηκα. Γιατί; Δεν ξέρω. Ίσως έπειδή δεν είχα άλλο παραπονο ποσά μόνο ότι έπαζε...

Ούτε έπινε, ούτε γύριζε με άλλες γυναίκες. Άλλά το πάθος του για τα τυχερά παιχνίδια, τον έφερε σε σημείο που δεν ήξερε τί έκανε. Μπαίνοντας ένα βράδυ στο δωμάτιό μου, με πήγε στο παράθυρο και έβριζε έναν άνδρα που φαινόταν να παραμονεύει στο δρόμο.

Με παρακολουθεί για να με σκοτώσει! μου έλεε τρομοκρατημένος. Χρυσάκι χίλια δολάρια σ' έναν μεσίτη στοιχημάτων

στον Ιππόδρομο. Τηλεγράφησα πάλι στους δικούς μου, που μούστειλαν τα 1.200 δολάρια και το τάδεωσα. Δύο μέρες αργότερα, έμαθα ότι ο Ντάν είχε δανειστή άλλα 1.200 δολάρια από μιά φίλη μου, λέγοντας ότι τα χρειαζόμουν για να κάνω μιά έγχληση.

Τον έπιασα πολύ και μου άποκάλυψε ότι είχε σκαρώσει μ' ένα φίλο του τη σκηνή της βραδιάς που ήθε τρομοκρατημένος στο δωμάτιό μου, γιατί χρειαζόταν λεφτά να παίζω χαρτιά...

Έβλεπα πιά ότι το πάθος του τον παρέσυρε έντελως και δεν είχα καμιά έλπιδα να τον συμμορφώσω. Τού είπα ότι έπρεπε να πάρουμε διαζύγιο και ότι ήμουν άποφασισμένη γι' αυτό. Την ίδια νύχτα, πήρε άρκετα όπινωτικά χάπια, για να αυτοκτονήσει...

Ξέχασα τότε όλη τη συμπεριφορά του και έμεινα κοντά του. Όταν βγήκε από το νοσοκομείο, άποφασίσαμε να φύγουμε για άλλη πόλη, όπου δεν θα είχε γνωστούς να τον πασαυόρουν. Άλλά, όσες πόλεις κι' αν άλλαζε, ο Ντάν εύρισκε πάντοτε καινούργιους φίλους για να παίζω.

Τα χρόνια πενούσαν, χωρίς ο Ντάν να αλλάξει. Γεννήθηκε κι' ο δεύτερος γιός μας, αλλά ούτε αυτό τον συγκράτησε. Κάθε τόσο, τον έπιασαν κοίσιες μετανόιας και υποσχόταν ότι θα σταματήσει, αλλά όσες προσπάθειες κι' αν κατέβαλε, γρήγορα ξαναγύριζε στο καταρριμένο πάθος του.

Ένας ψυχίατρος του πρότεινε μιά θεοσπεία και ο Ντάν άρχισε να την έρασιόνη. Μία μέρα, σε κανονικά διαστήματα, που τα μίκρυνε με τον καιρό, δεν έπαζε χαράκι κι' αυτό είχε θυματουργά άποτελέσματα πάνω του. Ξαναβρήκε το κέφι του για δουλειά και μέσα σ' ένα χρόνο άποκτησαμε και πάλι ένα διαμέρισμα με έπιπλά και αυτοκίνητο.

Γυρίζοντας όμως από ένα ταξίδι, τα βόηκα όλα πουλημένα από τον Ντάν, για να πληρώσει ένα χρέος τιμής στα χαρτιά. Αυτό ήταν το όριστικό χτύπημα. Έφυγα από κοντά του και δεν έαναγύρισα πιά...

Έβλεπα λοιπόν καιρό, μου τηλεφώνησε και ζήτησε να ξαναγυρίσω κοντά του. Φανιόταν να έχει συνέλθει από το πάθος του και λίγο έλειπε να λυγίσω. Άλλά άπέρριψα την πρόταση του.

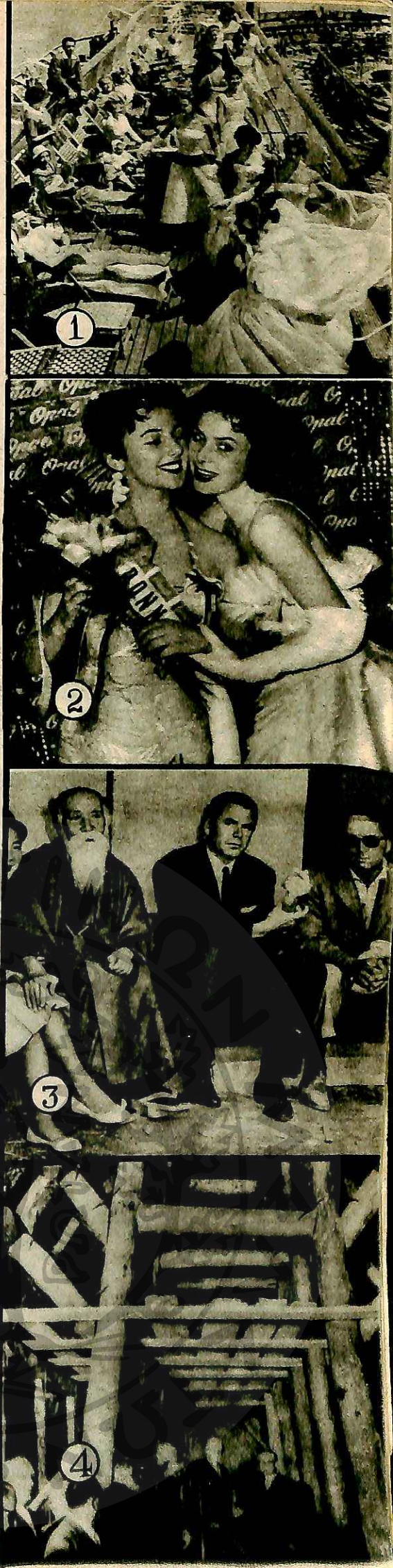
Ίσως δε θα τόκωνα, αν πίστευα ότι ο πάρεχ έστω και με μικρή έλπιδα να τον έραπεινό κάποια μέρα. Άλλά ξέρω πως έτσι άδύνατο!...

1 Δώδεκα από τα άραιότερα και πιο γνωστά μανκεν της 'Ιταλίας ξεκίνησαν, πρό ημερών από την Γένοβα με το άπερωκέανειο «Κοντοπόρσιον» (το πλοίο που έφερε στο Μόντε Κάρλο την Πιρένς Κέλλου), για να έπιδείξουν στη Β. και Νότιο 'Αμερική, τις τελευταίες δημιουργίες της Ιταλικής μόδας. Τα μανκεν έπαφελήθηκαν του θυμασιού καιρού για να κάνουν κατά την διάρκεια του ταξιδιού μιά έπίδειξη όλων των μοντέλων στους έπιβάτες του μεγάλου άπερωκέανιου.

2 Οι άραιότερες κοπέλες της Γερμανίας είναι εκείνες της Ρηνανίας. Η Μάργκιτ Νύκε (δεξιά), που έξελέγη πρόσις «Μίς Γερμανίας», κατάγεται από την Κολωνία, ενώ η φοιτήτρια της νομικής Ίνγκε Σέερ, που συγκεντρώνει έφετος τις περισσότερες πιδανότητες για την κατάκτηση του τίτλου αυτού κατάγεται από τη Βόννη. Στο διαγωνισμό για την έκλογη της «Μίς Βόννης», είχαν διαλασει συμμετοχή και 100 νεαρές έπαλλοι διαφόρων άπορριών, οι άποφες όμως τελικά δεν πήραν μέρος σ' αυτόν, έπειδή τους το άπαγόρευε μιά διαταγή του καγκελλάριου Άντενσάουερ.

3 Στη Μάρα της 'Ιαπωνίας, όπου γυρίζεται το φιλμ «Αύγουστινικό φεγγάρι», με πρωταγωνιστές τον Μάρλον Μπράντο, τον Γκλέν Φόρντ και την Γαλιονέζα τραγουδίστρια και ήθοποιό Μισούκο Σασαμούρα, ο σκηνοθέτης του φιλμ Ντανιέλ Μάνν αναστάτωσε μιά από τις πιο άριστοκρατικές οικογένειες της πόλεως, ζητώντας από το πιο ήλικωμένο μέλος της, τον Κενκίτσι Καθασίμα, να παίζω στο φιλμ. Ο Κενκίτσι άποκατέθηκε πολύ να πείσσει τα παιδιά του και τους συγγενείς του να του άπιδέσουν να γίνη σιά 75 χρόνια του σκάρο, του κινηματογράφου. Τελικά όμως τα κατέφερε. Στη φωτογραφία μας έξ άριστεράν πρός τα δεξιά η Μισούκο Σασαμούρα, ο Κενκίτσι, ο Γκλέν Φόρντ και ο σκηνοθέτης Ντανιέλ Μάνν.

4 Τα πενήντα χρόνια του Σεμπιλιόν, έδωσαν άφορμή σε νιορτές κατά τις άποφες άπεδείχθη πώς το μεγαλύτερο τούννελ του κόσμου άποτελεί τον συνδετικό κρίκο μιάς μεγάλης φίλιας, μεταξύ Έλβετίας και 'Ιταλίας. Κατά την διάρκεια των εορτών αυτών, ο Έλβετός πρόεδρος Μάρκος Φέλντμας, συναντήθηκε στο Μιλάνο με τον 'Ιταλό πρόεδρο Τζοζέφνι Ικρόνικι και έπεσκέφθησαν μαζί ένα Μουσείο της πόλεως, όπου διάφορα έκθέματα θυμίζουν την κατασκευή του κολλοσιαίου έργου. Στη φωτογραφία μας οι δυο πρόεδροι κάτω από μιά άναπαράστασι, σε φυσικό μέγεθος, τμήματος του τούννελ.

ΕΙΧΕ ταλέντο ο Παύλος. Πολύ ταλέντο, μάλιστα... Φτωχόπαιδο, από φτωχούς γονείς, που είχαν πεθάνει πολύ νωρίς, αφήνοντας τον στο δρόμο. "Η, καλύτερα, αφήνοντας τον στην Κατερίνα..."

Ήταν η αγαπημένη του, αυτή που είχε βάλει για μοναδικό σκοπό της ζωής της την εύτυχία του. Και η εύτυχία του ήταν, κυρίως, πρηνή απ' όλα, το καλλιτεχνικό ανέβασμά του... Για να βοηθήσει αυτό η Κατερίνα, προσπαθούσε με κάθε τρόπο να βρει τα λεφτά που χρειαζόντουσαν για τα δίδακτρα στο Ώδειον, για τα βιβλία, ακόμα και για το φαί του!... Με κάθε τρόπο! Δεν την ένοιαζε αν ο τρόπος δεν ήταν πολύ πατριώτικος, αν κουρέλιαζε αλύπητα τη φτωχιά της υπόληψη... Αυτή ήτανε δοσμένη δόξα στη μεγάλη ιδέα — στο ανέβασμά του! Και τάδινε όλα στην ιδέα αυτή... Κι' εκείνος, τα δεχόταν, αδιάφορος, έγωιστής, κι' ανέβαινε, όλο ανέβαινε σταθερά, ασταμάτητα, τα σκαλοπάτια προς τη φήμη, προς τη δόξα!

Ο καθηγητής του τούλεγε συχνά, με συγκίνηση και με καμιά:

— Μιά μέρα θα γίνης ένας μεγάλος βιολιστής, και θα με ξεχάσης... Μα εγώ θα καμαρώνω από μακριά πούκανα κι' εγώ κάτι για να φτάσης ψηλά...

Κι' έγινε έτσι, όπως το προμάνεψε ο καθηγητής: Ο Παύλος πήρε το διπλωμά του με «αρίστα» και το Ώδειον τούβγαλε μιά υποτροφία στο εξωτερικό. Έφυγε, και ξεχάσε!... Κι' όχι μόνο τον καθηγητή του, αλλά κι' εκείνη που είχε κάνει πιο πολλά για το ανέβασμά του...

Τί ίλιγγος ήτανε ο διαδοχικός θρίαμβός του στις πιο μεγάλες πόλεις του κόσμου!... Η σπίθα του ταλέντου του καλλιεργήθηκε, ώπου έγινε φλόγα άσβεστη!... Κι' η φτωχιά τροπτζέλα στην

...Νειρεύονταν ακόμα η φτωχή Κατερίνα, κι' όταν πιά η συναυλία είχε τελειώσει, κι' ο κόσμος χειροκροτούσε όρθος το μεγάλο καλλιτέχνη. Στο τέλος, όταν άρχισε η σάλα ν' αδειάζει, σηκώθηκε κι' αυτή από τη θέσι της και βγήκε σαν μεθυσμένη στο δρόμο.

Ο κόσμος περίμενε να δει τον καλλιτέχνη να βγαίνει για να τον χειροκροτήσει πάλι.

Κι' όταν εκείνος βγήκε, τότε μόνο η Κατερίνα κατάλαβε πως τον είχε χάσει. "Ολος αυτός ο κόσμος, όλη αυτή η επιτυχία, ό' αυτά τα χειροκροτήματα, γίνονταν ένα πανύψηλο κι' αδιαπέραστο τείχος ανάμεσά τους..."

Τί ήθελε πιά αυτή στο δρόμο του;... Τί μπορούσε πιά να του δώσει; Νειάτα, έρωτα, πλούτη, υπόληψη; Δεν είχε πιά τίποτα...

Όταν είχε τη δροσερή ομορφιά της, την θυσίαζε ασυλλόγιστα για τον αγαπημένο της, δίχως να ενδιαφέρεται για το δικό της μέλλον. "Η αγάπη που δεν γίνεται ολοκλήρωμα δεν είναι αγάπη. Κι' η Κατερίνα δεν συλλογιζόταν τίποτ' άλλο, παρά την αγάπη της, τον ιδανικό άντρα της ζωής της, τον Παύλο, που θα γινόταν μιά ημέρα με τη βοήθειά της μεγάλος βιρτουόζος. Η μεγαλειότερη αγάπη είναι εκείνη που προσφέρει τα δώρα της και δεν ζητάει τίποτα για τον εαυτό της."

Ο Παύλος ήταν φανερό πως την είχε ολότελα ξεχάσει...

Πήγε το πράμα σ' «γεγονός τετελεσμένο», και πιάθηκε μοναχή της το νυχτερινό δρόμο, βούλιαξε μέσα στην πηχτή νύχτα που την κατόπιε...

Από δω κι' εμπρός θα ζούσε χωρίς κανένα σκοπό, χωρίς λόγο. Ο αντικειμενικός

Η μεσάμη

ΘΥΣΙΑ

Αθήνα έζησε με την ανάμνησί του και με την πικρή εύτυχία πως αυτή είχε συντελέσει στο ανέβασμά του — και στο χωρισμό τους...

Όσπου, μιά μέρα, οι έφημερίδες γράψανε πως ο «μεγάλος Έλληνας βιρτουόζος του δοξαριού» ξαναγύριζε στην πατρίδα του, για ένα σύντομο τουρνέ, για μιά - δυό εμφανίσεις, σαν ξένη, παγκόσμια καλλιτεχνική προσωπικότης, που πατρίδα της είναι όλη η γη και στέκι της στιγμιαίο όλοι οι γεωγραφικοί παράλληλοι!...

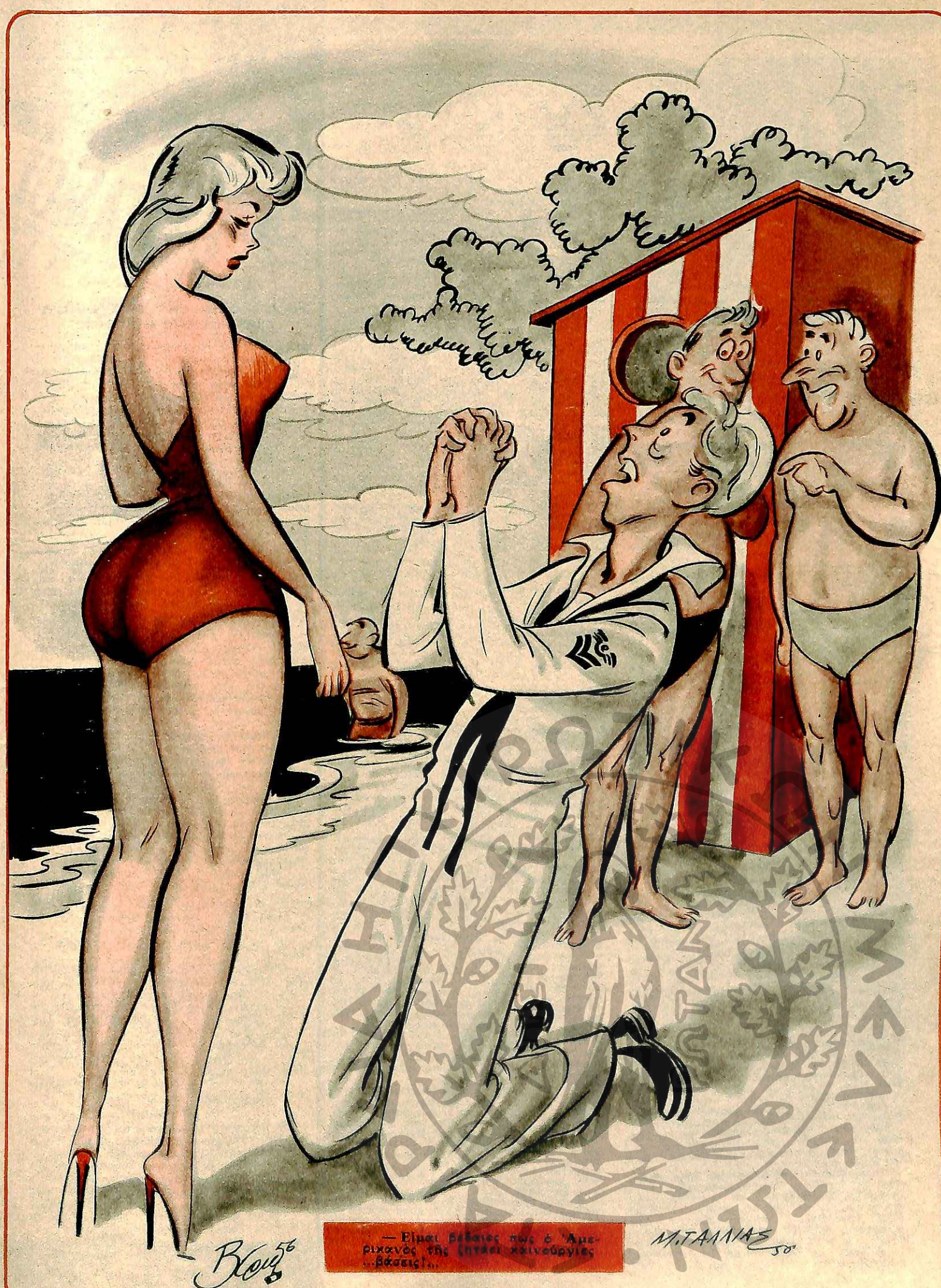
Με τί λαχτάρα φίλησε η Κατερίνα την είδησι στην «Καλλιτεχνική κίνηση»! Ο Παύλος ξαναγύριζε... Θα τον ξανάβλεπε, έστω κι' από μακριά, έστω και με όλους τους άλλους, όλο το κοινό, το ανώνυμο πλήθος, που δεν είχε κάνει τίποτα για το ανέβασμά του, που τον βρήκε έτοιμο, φασμαμένο καλλιτέχνη, για να τον χειροκροτήσει με ένθουσιασμό, με φανατισμό!...

Στο μεγάλο θέατρο, πόσος κόσμος εκείνο το βράδυ!... Ο μεγάλος, ο διάσημος Έλληνας καλλιτέχνης θα παρουσιαζότανε στο κοινό, ύστερα από τόσα χρόνια πουλειπε στο εξωτερικό. Στην είσοδο του θεάτρου αυτοκίνητα, φάτα, επίσημοι. Και μιά αλλόκοτη γυναίκα συνωστισμένη ανάμεσά τους: Τα κουρασμένα της χαρακτηριστικά τη δείχνανε σχεδόν γρηά· τα βαμμένα χείλια της και τα βαμμένα μάτια της τη δείχνανε σχεδόν γελοιογραφία. Φαινότανε συγκινημένη. Έδειξε ένα εισιτήριο στον πορτιέρη και μπήκε. Την τοποθέτησαν σ' ένα κάθισμα στο τέλος της σάλας. Κι' εκεί, με τα μάτια της κορφωμένα στη σκηνή, αδιάφορη για κάθε τι που γινότανε γύρω της, περίμενε με αγωνία να δει, ν' ακούσει!...

Όταν φάνηκε ο Παύλος, μέσ' στο καλορραμένο φράκο του, με το βιολί του στο χέρι, δεν κατάφερε ούτε να χειροκροτήσει. Τόσο τρέμανε τα χέρια της... Οι άλλοι όμως — όλη η σάλα... — χειροκροτήσανε μ' ένθουσιασμό... Ο καλλιτέχνης υποκλίθηκε και σήκωσε το δοξάρι του. Τότε όλος ο κόσμος σάπασε, και μέσ' στην απόλυτη σιγή απλώθηκε η βελουδένια γοητεία της μουσικής του...

Ω! πόσο την ένοιωθε αυτή τη γοητεία η Κατερίνα!... Με κλειστά τα μάτια, με κομμένη την ανάσα από τη συγκίνηση, άφηνε την ψυχή της να πετάει ψηλά... Ένα πλήθος από μεταξένια δνεϊρα την αγκαλιάζανε απαλά: Ένα άπλο δεχοχικό σπιτάκι με περικοκλάδες στέγαζε την εύτυχία της, και δίπλα της, ώ! δίπλα της, εκείνος, ο μάγος με το δοξάρι, για να της νουουρίζη μαγικά τα δνεϊρα...

Με κομμένη την ανάσα από συγκίνηση, άφηνε τη ψυχή της να πετάει ψηλά...

— Είμαι βέβαιος πως ο Αμερικανός της (ήδη) κινούργιος... βάζει!

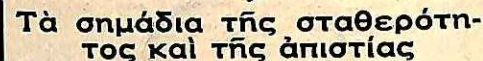
ΜΙΤΑΛΙΑΣ 50

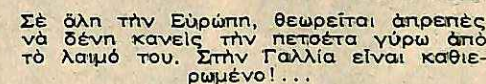
Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ
συνεργάτου μας κ. Κ. Ζ. ΠΟΛΙΤΗ

Ὁ Τόμ, πού ἦταν ὡς ἐκεῖνη τῇ στιγμή
σοβαρός κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἥττον, ἀφῆ-

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

υποτίθεται πώς οἱ εὐνηροετοῦν, ἀλλὰ καὶ
τὰ πουργουὰρ αὐτὰ ἐπιβάλλεται νὰ εἶναι

Τί πρέπει νὰ ξέρη καὶ τί νὰ ἀποφεύγῃ
ὁ ξένος ἐπισκέπτης

χωρίς το παραμικρό ποσοστό ύψους να καλύπτει τις αρμονικές καμπύλες τους!

Τὸ φῶς τῆς ἀγάπης

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΣΗΜΕΡΑ, ἡ ἀδελφοῦλα μου ἡ Ζερμαῖν παντρεύτηκε. Ὁ Ζὺλ τὴν περίμενε στὰ σκαλιά τῆς ἐκκλησίας γεμάτος συγκίνηση κι' εὐτυχία. Κι' ἡ Ζερμαῖν, στὸ πλευρὸ τοῦ πατέρα μου, ποὺ τὴν κρατοῦσε ἀπὸ τὸ μπράτσο, ἀνέβηκε τὰ σκαλιά ἀργά, ἀλλὰ μὲ σίγουρο βῆμα.

Μὲ τὸ ἀσπρорρόδινο προσωπάκι τῆς ἀπέναντι στὸν ἥλιο, ντυμένη τὸ πολὺτιμο, κατὰλευκο νυφικὸ τῆς, ἔμοιαζε μὲ θαυμασιό κύκνο, ποὺ εἶχε μισανοιγμένα τὰ ἀσπίλα φτερά του. Ὁ πατέρας μου, κάθε τόσο, γύριζε καὶ τὴν κύτταζε μ' ἀνησυχία, ἀλλὰ τὸ βῆμα τῆς Ζερμαῖν ἦταν σταθερό. Πήγαινε πρὸς τὴν εὐτυχία, ποὺ ὅταν εἶναι ἀληθινὴ, δὲν γνωρίζει ἐμπόδια.

Ὁ Ζὺλ τὴν περίμενε στὴν εἴσοδο τῆς ἐκκλησίας. Ὅταν ἔφτασε κοντά του, τὴν κύτταζε κατὰματα, σὰν καὶ σὰ μάτια τῆς νὰ καθρεφτίζονταν τὸ βλέμμα του. Καὶ γιὰ μιὰ στιγμή, μοὺ φάνηκε, πὼς πραγματικά τὸν ἔβλεπε κι' ἐκείνη, τόσο ἦταν τὸ φῶς ποὺ ἔλαμπε στὸ ὁμορφο πρόσωπό της.

Γιὰτὶ ἡ Ζερμαῖν εἶναι τυφλὴ. Ὡς τὰ δεκάξι τῆς χρόνια, μπορούσε κι' αὐτὴ νὰ βλέπῃ τὸ φῶς, ὅπως ὅλοι μας. Ἦταν ψηλὴ, μ' ἀέρινο κορμί, ὁμορφὴ τόσο, ποὺ ἔκοβε τὴν ἀναπνοὴ ὅσων τὴν κύτταζαν, καὶ τὰ μεγάλα, γλυκὰ τῆς μάτια θαρροῦσε πὼς εἶχαν συγκεντρωμένο μέσα τους ὅλο τὸ γαλάζιο τ' οὐρανοῦ.

Οἱ γονεῖς μας δὲν εἶχαν ἄλλα παιδιά ἀπὸ μιάς τις δύο. Ἡ βίλλα μας, στὸ ἀνατολικὸ προάστιο τῆς πόλης, εἶναι σκεπασμένη μὲ γλυτσίινες, ποὺ τὴν ἀνοίξει, ὅταν ἀνθίζουν, τὴν κάνουν σὰν παραμυθένια φωλιά.

Ὁ Ζὺλ, μὲ τοὺς δικούς του, ἔμενε στὴ διπλανή μας βιλλίτσα. Ἡ φίλια ποὺ ἔκανε τίς δύο οἰκογένειές μας, ἦταν κατὰ παραπάνω ἀπὸ μοναδική. Ὁ Ζὺλ μεγάλωσε μαζί μας, ὑπῆρξε ὁ μόνος συντροφός μας στὰ παιγνίδια μας. Τὰ παιδικὰ μας χρόνια πέρασαν σὰν μέσα στὸν παράδεισο, σ' ἕνα παράδεισο, ποὺ τὸν κατοικοῦσαμε οἱ τρεῖς μας.

Δὲν καταλάβαμε καλὰ-καλὰ πὼς διαβήκανε τὰ χρόνια μέσ' στὴ χαρὰ ποὺ ζούσαμε μαζί κι' ἀγαπιόμαστε τόσο.

Ὅσπου, ἡ ἀδελφὴ μου, μιὰ ἀνοιξιὰτικὴ μέρα, ἔκλεισε τὰ δεκάξι. Ἡ Ζερμαῖν ἦταν τότε σὰν ὀλόδροσο τριαντάφυλλο, ποὺ μόλις εἶχε ξεμπουμπουκιάσει. Κι' ὁ Ζὺλ, σχεδὸν συνομήλικός της, εἶχε γίνῃ ἕνα πολὺ ὁμορφο παλληκάρι.

Ὅταν τὴ φίλησε, γιὰ νὰ τῆς εὐχηθῇ χρόνια πολλά, στὰ γενεθλιά της, τοὺς εἶδα ξεφνικὰ νὰ χλωμιάζουν, νὰ τοὺς πιάνῃ μιὰ ντροπαλότητα. Ἐκείνη τὴ στιγμή, κατάλαβαν κι' αἱ δύο τοὺς πὼς ἀγαπιόντουσαν, ὅχι πιά σὰν ἀδελφία, ἀλλὰ σὰν ἕνα ἄντρας καὶ μιὰ γυναίκα. Εἶχαν ἀντίληψή, πὼς ἡ θεὰ φωτῶν τοῦ ἔρωτα εἶχε ἀνάψει στίς καρδιές τους.

Ὁ Ζὺλ μίλησε εὐθὺς σ' ὅλους γιὰ τὸ αἶσθημά τους. Οἱ γονεῖς μου θέλησαν ν' ἀντισταθῶν, γιὰτὶ τοὺς θεωροῦσαν ἀκόμη μικρὸς γιὰ γάμο, ἀλλὰ ἡ εὐτυχία τοῦ Ζὺλ καὶ τῆς Ζερμαῖν ἔλαμπε τόσο, ὥστε ὅλοι οἱ δισταγμοὶ στὸ τέλος νικῆθηκαν.

Ἀρραβωνιάστηκαν κι' ἐγὼ παραστάθηκα στὴν ἀγάπη τους χωρὶς νὰ ζηλεύω, γιὰτὶ τοὺς ἀγαποῦσα καὶ τοὺς δύο τὸ ἴδιο.

Τὸν Ἰούνιο τῆς ἴδιας χρονιάς, συνέβηκε τὸ δυστύχημα. Γυρίζαμε ἀπὸ μιὰ ἐκδρομὴ, ποὺχαμε κάνει στὴν ἐσοχὴ, ἡ Ζερμαῖν, ὁ Ζὺλ κι' ἐγώ. Εἶχαμε περάσει μιὰ θαυμασία μέρα κι' ἤμασταν κι' οἱ τρεῖς μας κουρασμένοι. Ὁ Ζὺλ, ὡστόσο, δὲν ἔπαυε ἀκόμη νὰ γελᾷ καὶ νὰ κἀν ἀστεία.

Θυμάμαι, πὼς διασκέδαζε πολὺ, δημιουργώντας μας ἐμπόδια, γιὰ νὰ μᾶς κἀν πὶς δύσκολο τὸ περπάτημα. Μὲ μιὰ βέργα ἀπὸ λυγαριά, ἔκανε τὴ Ζερμαῖν νὰ χάσῃ τὴν ἰσορροπία της πολλές φορές, τοποθετώντας τὴν ἀνάμεσα στὰ πόδια της, καὶ τὴ δεχόταν ὕστερα στὴν ἀγκαλιά του.

Σὲ μιὰ στιγμή, ὅμως, τὰ χέρια του δὲν πρόφτασαν νὰ τὴν πιάσουν κι' ἡ Ζερμαῖν ἔπεσε μπρούμυτα, μὲ τὸ πρόσωπο στὴ γῆ. Ἐβγαλε ἕνα οὐρλιαχτό, ποὺ δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἀνθρώπινο, καὶ τότε ὁ Ζὺλ κι' ἐγώ, ποὺ εἶχαμε τρέξει γιὰ νὰ τὴ σηκώσουμε, εἶδαμε κατὶ τὸ τρομερό. Μιὰ μυτερὴ πέτρα εἶχε ξεσχίσει τὸ δεξι μάτι τῆς Ζερμαῖν, καὶ τὰ αἵματα

εἶχαν πλημμυρίσει τὸ πρόσωπό της.

Τρομαγμένη κι' ἔχοντας χάσει πιά τὴν ψυχραιμία μου, φώναξα στὸν Ζὺλ, ποὺ κυττοῦσε τὴ Ζερμαῖν παγωμένος:

—Εἰς φταῖς, καταραμένε!

Τὴν πήγαμε ὅπως-ὅπως στὸ σπίτι. Ἡ Ζερμαῖν μεταφέρθηκε εὐθὺς σὲ μιὰ κλινικὴ, ἀλλὰ ἡ ἀπάντησι τῶν γιατρῶν στάθηκε τρομερὴ. «Τὸ δεξι μάτι εἶναι χαμένο», μᾶς εἶπε ὁ καθηγητής, ἀλλὰ τὸ κακὸ εἶναι ὅτι σιγὰ-σιγὰ θὰ χαθῇ καὶ τὸ ἄλλο».

Ἔτσι, γιὰ μᾶς, ὅλα τελείωσαν. Ὁ πατέρας μου δὲν θέλησε νὰ ξαναδῇ τὸν Ζὺλ κι' οἱ οἰκογένειές μας ἔπαψαν νὰ μιλοῦνται. Μιὰ μέρα, τὸν εἶδα νὰ κλαίῃ σὰν παιδάκι στὸν κήπο μας. Ἰκέτευε τὴ μητέρα μας νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ μπῇ, ἀλλὰ ἐκείνη δὲ θέλησε.

Ὑστερα ἀπὸ λίγο, ὁ Ζὺλ κι' οἱ δικοί του ἔφυγαν καὶ πήγαν σ' ἄλλη πόλι.

Ἡ Ζερμαῖν, ὕστερα ἀπὸ τὴν ταραχὴ τῶν πρώτων μερῶν, ἡσυχάσε. Δὲν ἔκλαψε ποτέ, δὲν παραπονέθηκε γιὰ τίποτα. Τὸ πρόσωπό της, πάντα ὠραϊότατο, ἦταν γαλήνιο καὶ γλυκό. Δὲν μίλησε ποτέ γιὰ τὸν Ζὺλ, οὔτε καὶ γιὰ ἐκείνη τὴν τρομερὴ μέρα. Ἐμενε ὥρες ἀκίνητη στὴν πολυθρόνα της, μπροστὰ στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, χωρὶς νὰ μιλά, κλεισμένη σ' ἕνα δικό της κόσμο, ποὺ κανεὶς μας δὲν μπορούσε νὰ διαβῇ τὸ κατῶφλι του.

Μιὰ μέρα, ὕστερα ἀπὸ τρία χρόνια, ἔφτασε ἕνα γράμμα γιὰ μένα ἀπὸ τὸν Ζὺλ. Τ' ἀνοίξα μὲ τρεμάμενα χέρια, ὅχι χωρὶς κάποια συγκίνηση. Δὲν εἶχα πάψει νὰ τὸν ἀγαπῶ, ὅπως κι' ὅλοι μας, παρ' ὅλο τὸ κακὸ, ποὺ μᾶς εἶχε κάνει.

«Γράφω σὲ σένα—εἶπε τὸ γράμμα—γιὰτὶ ξέρω πὼς ἡ ἀγάπη ποὺ μᾶς ἔκανε ἀπὸ παιδιά, δὲ μπορεῖ νάχη ὀλότελα σβυστή ἀπὸ τὴν καρδιά σου. Πρέπει νὰ μὲ βοηθήσῃς, Ροζάννα, γιὰ τὸν Θεό. Ἐξῆς ὡς τώρα σὰν ὁ πὶς δυστυχισμένος ἀθροῦπος τοῦ κόσμου. Δὲν μπορῶ πιά νὰ βαστάσω ἄλλο τὸν πόνο, γιὰ τὸ κακὸ ποῦκανα στὸ μόνο πλάσμα ποὺ ἀγάπησα ἀπέραντα. Ξαναδώσε μου τὴ Ζερμαῖν, ξαναδώσε μου τὸ κοριτσάκι μου, γιὰτὶ δὲ μπορῶ ἀλλιῶς νὰ ζήσω. Τὴν ἀγαπῶ τώρα περισσότερο ἀπὸ πρὶν. Ὅλη μου ἡ ζωὴ δὲν ἀρκεῖ γιὰ νὰ ἐξιλεωθῶ. Μονάχα ἂν ἀποθῶσά τὰ χεῖλιά μου στὰ σβυστά της μάτια, θὰ ξανανοιώσω πὼς ζῶ. Θὰ τῆς δώσω τόσο ἀγάπη, ποὺ δὲν τὴ χωρᾷ ὁ κόσμος. Βοήθησέ με, Ροζάννα, βοηθήσε με, ἀδελφοῦλα μου».

Ἐκλάμα διαβάζοντας τὸ γράμμα τοῦ κι' ὅλη ἡ μουσικακία μου, ποὺ τὴν ἔτρεφε χρόνια, διαλύθηκε μὲ μιὰς.

Χωρὶς νὰ σκεφτῶ τίποτα, ἔτρεξα καὶ διάβασα τὸ γράμμα τοῦ Ζὺλ στὴ Ζερμαῖν. Ἡ ἀδελφὴ μου τὸ ἀκούσε κι' ὅταν τελείωσα ἀπλώσε τὰ χέρια της, τὸ πήρε κι' ἔβαλε τὸ φύλλο ἐκεῖνο τοῦ χαρτιοῦ στὸ μάγουλό της μὲ τρυφερότητα.

—Ἀν μ' ἀγαπᾷ ἀκόμη, ἂν δὲ φοβάται τὸ σκοτάδι πᾶν ματιῶν μου, γράψε του νὰ γυρίσῃ, Ροζάννα, μοὺ εἶπε. Ἐγὼ δὲ τὸν μίσησα ποτέ. Δὲν ἔφταιγε ὁ Ζὺλ. Δὲν ἔφταιγε ἡ φτωχιά μου ἀγάπη. Γράψε του νὰ γυρίσῃ. Τὸν ἀγαπῶ ὅπως τότε, τὸν ἀγαπῶ πὶς πολὺ τώρα...

Κλάψαμε μαζί, πεσμένοι ἡ μιὰ στὴν ἀγκαλιά τῆς ἄλλης. Οἱ γονεῖς μας, στὴν ἀρχὴ, ἀνῆλθον κατηγορηματικά. Ἀλλὰ ἐγὼ πάλεψα ἀπ' ἀνωμαλίας γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς Ζερμαῖν καὶ νίκησα. Ποτέ δὲν θὰ ξεχάσω τὴ στιγμή, πού, τέλος, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, ὁ Ζὺλ κι' ἡ Ζερμαῖν βρέθηκαν ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον. Ἐκείνος ἔτρεψε σὰν φύλλο καὶ κύτταζε τὴ Ζερμαῖν μὲ λατρεία. Ὅταν τὸν εἶδα νὰ γονατίζει μπροστὰ της καὶ νὰ τῆς ἀγκαλιάζῃ τὰ πόδια μὲ λυγμούς, δὲ μπόρεσα νὰ βαστάσω. Ἀπομακρύνθηκα καὶ πήγα νὰ κρύψω ἄλλοι τὰ δάκρυά μου, ποὺ δὲ μπορούσα πιά νὰ τὰ συγκρατήσω.

Σήμερα, ὁ Ζὺλ κι' ἡ Ζερμαῖν παντρεύτηκαν. Κι' εἶμαι βέβαιη, πὼς ὅταν ὁ Ζὺλ ἔσκυβε νὰ τὴ φίλησῃ στὴν εἴσοδο τῆς ἐκκλησίας, ἡ ἀδελφὴ μου, τὸν ἔβλεπε. Ἡ εὐτυχία, μερικὲς φορές, κάνει ἀκόμη κι' ἕνα τόσο μεγάλο θαῦμα.

ΕΝΤΙΘ ΓΚΕΡΛΕΝ

Εἶναι βέβαιη πὼς ὅταν ὁ Ζὺλ ἔσκυβε νὰ τὴ φίλησῃ στὴν εἴσοδο τῆς ἐκκλησίας, ἡ ἀδελφὴ μου τὸν ἔβλεπε...

Ρωμαϊκοί Ερωτες

-ΤΙ άλλο ζητάς, λοιπόν, από μένα;
—Τό ξέρεις, άμορφη Πόντια, άπάντησε ο δήμαρχος της Ρώμης Οκτάβιος Σαγκίτα. Έκείνο που θέλω είναι να φύγεις από τόν άντρα σου.
—Δέν σου είναι άρετό, λοιπόν, ότι τόν προδίδω για τό χατήρι σου;
—Τό είπες και μόνη σου. Τόν προδίδεις... Έγώ, όμως, δέν θέλω να κλέβω την εύτυχία μου από έναν άλλον.
—Μήπως κάθε φορά που μπορώ να φύγω από τό σπίτι μου δέν τρέχω κοντά σου;
—Έγώ, όμως, θέλω να σ' έχω όλες τις ώρες δική μου... Δέν καταλαβαίνεις, λοιπόν, πόσο σ' αγαπάω, Πόντια;
—Δέν είναι μικρότερη ή δική μου άγάπη, Οκτάβιε! "Αν ή- ξερες με πόση λαχτάρα φεύγω από τό σπίτι μου για νάρθω να σε βρώ!...
—Διστάζεις, λοιπόν, να χωρίσης τόν άντρα σου;
—Φοβάμαι τό σκάνδαλο...
—Ω, τό σκάνδαλο!... Η Ποππαία Σαβίνα, όμως, δέν τό φοβότανε...

Η Ποππαία Σαβίνα ήταν παντρεμένη μ' ένα Ρωμαίο Ιππέα, τόν Ρούφρο Κρισπίνο κι' είχε ένα γιού άπ', αυτόν. Πράγμα που δέν τήν έμπόδιζε, ώστόσο, να τόν αφήσει για να γίνει σύζυγος τού "Θάωνος, που ήταν ο πιο αγαπημένος άνάμεσα στους συντρόφους τού Νέρωνος. Άφησε κατόπιν κι' αυτόν για να γίνει εύνοου- μένη πρώτα και κατόπιν σύζυγος τού αυτοκράτορος. «Αυτή ή γυ- ναίκα, λέει ο Τάκιτος, είχε τα πάντα, έκτός από τίμια ψυχή... ΕΙ- χε σεμνή εμφάνιση και ήθε άκόλαστα. Έβγαине σπάνια έξω από τό σπίτι της και πάντοτε με τό πρόσωπο μισοσκεπασμένο, έλε- γα να μη χορτάσουν με μιάς τα μάτια εκείνων που τήν έδλε- παν, αντικρύζοντας όλη της τήν όμορφιά, είτε γιατί γινόταν έτσι πιδ γοητευτική. Ποτέ δέν φρόντισε για τή φήμη της και δέν έκανε τήν παραμικρή διάκρισι ανάμεσα στους συζύγους και στους φί- λους της».

Τα τελευταία λόγια τού Οκταβίου έκαμαν βαθειά έντύπωσι στην Πόντια. Υπερφηανεύονταν πάντα πώς δέν ύστερούσε σε όμορ- φιά από τήν Ποππαία Σαβίνα. Γιατί, λοιπόν, θα δείχνονταν κα- τώτερη της στο θάνατο;

—Έστω, έπτε. Θα κάμω αυτό που ζητάς. Κι' έπειτα;
—Ο Οκτάβιος Σαγκίτα πήγε κοντά της και τήν άγκαλίωσε πα- ράφορα.

—Κι' είναι να με ρωτάς; άπάντησε. Μόλις πάρης τό διαζύγιο σου, θα σε κάμω νόμιμη σύζυγό μου.

—'Αλλ' είσαι παντρεμένος...

—Αύριο κι' όλας θα δώξω τή γυναίκα μου.

Η Πόντια χαμογέλασε εύχασιστημην.

—Κι' εγώ τότε θα δώξω τόν άντρα μου, έπτε.

Τό δικαίωμα της αποποιμής τό είχαν στην αρχή μόνον οί άνδρες. 'Αλλ' από τήν έποχή τού Νέρωνος, παραχωρήθηκε και στις γυναίκες, που τό άσκούσαν είτε μόνες τους, είτε με τή με- σολάβησι τού πατέρα τους ή τού αδελφού τους, έφόσον ήταν με- γαλύτερος άπ' αυτές.

Μερικές ημέρες αργότερα ή Πόντια κάλεσε έφτά Ρωμαίους πο- λίτες —ό ένας άπ' αυτούς ήταν ο Οκτάβιος Σαγκίτα!— και μπροστά σ' αυτούς απέπεμψε τόν άντρα της. Έπειτα, τού παρέ- δωσε τα κλειδιά και ξαναγύρισε στο πατρικό της σπίτι.

Ο Οκτάβιος Σαγκίτα, πιστός στην ύπόσχεσι που της είχε δώσει, είχε αποπέμψει κιόλας τή γυναίκα του.

Ήταν τώρα κι' οί δύο έλευθεροι. Θα μπορούσαν όποτε ήθελαν να παντρευτούν.

Η έλευθερία, όμως, δέν είναι μόνο πολύτιμο, αλλά και έπικίν- δυνο αγαθό.

Η Πόντια είχε ζήσει ως τότε τήν ήρεμη ζωή της Ρωμαίας δέ- σποινας. Η μόνη της παρεκτροπή ήταν ή άγάπη της για τόν Οκτάβιο Σαγκίτα. Τώρα, όμως, ήθελε να χαρή τήν έλευθερία της. Αύριο θαύπαινε και πάλι κάτω από τήν έξουσία ενός καινούργιου συζύγου... Αυτό τό αύριο προσπαθούσε να τό κάμει όσο μπορούσε πιδ μακρινό.

Ο Οκτάβιος Σαγκίτα, όμως, άνταμονούσε. "Αν αυτός είχε δώξει τή γυναίκα του κι' ή Πόντια τόν άντρα της, δέν τό είχαν κάμει για να μπορέσουν να ένωθούν για πάντα;

—Έχαμε καιρό, τού άπαντούσε ή Πόντια. Μήπως κι' έτσι εί- μαι λιγώτερο δική σου;

—Έπειτα, άρχισε να τού μιλάει για τόν πατέρα της.

—Δέν πρέπει να καταλάβη, τού έπτε, ότι χώρισα τόν άντρα μου για να πάρω έναν άλλο.

Στό μεταξύ, έτρεχε στις φίλες της, έμφανιζόταν στις δημόσιες συγκεντρώσεις, πήγαινε στον Ιππόδρομο.

Έκεί, μιά μέρα, γνώρισε τόν Κορνήλιο Βειάνο, ένα νεαρό χι- λίαρχο, που μόλις είχε γυρίσει από τή Γαλατία.

Ήταν ένας ρωμαλέος άντρας, που ή φήμη τόν παρίστανε σαν ήρωα.

Η τύχη θέλησε να κάθονται ο ένας πλάι στον άλλον κι' ο Βειάνος δέν δίστασε να της πη μερικά κολακευτικά λόγια για τήν όμορφιά της.

Η Πόντια είχε άρνηθή στον Οκτάβιο να τήν συνοδεύσει στον Ιππόδρομο. Κι' ώστόσο, δέν δίστασε να φύγει από κεί μαζί με τό νεαρό χιλίαρχο.

Από εκείνη τήν ημέρα, ένα καινούργιο ειδύλλιο άρχισε για τήν Πόντια Ποστουμίνα. Κατάλαβε τότε ότι ή έλευθερία της άξιζε πο- λυ περισσότερο από ό,τι είχε φανταστή άρχικά.

Κι' όπως συμβαίνει πάντα, οίχηκε παράφορα στο καινούργιο αυτό ειδύλλιο, ξεχνώντας τό δυστυχισμένο Οκτάβιο. Για να μπο- ρή, μάλιστα, να βλέπει πιδ εύκολα τόν αγαπημένο της, έφυγε από τό σπίτι τού πατέρα της και πήγε σε μιά έξοχική έπαυλη, προς τό μέρος της πύλης Τιμπουρτίνα.

Αλλ' ο Οκτάβιος άνακάλυψε τό καταφύγιο της και μιά μέρα τήν έπισκέφθηκε, ξαφνικά, εκεί.

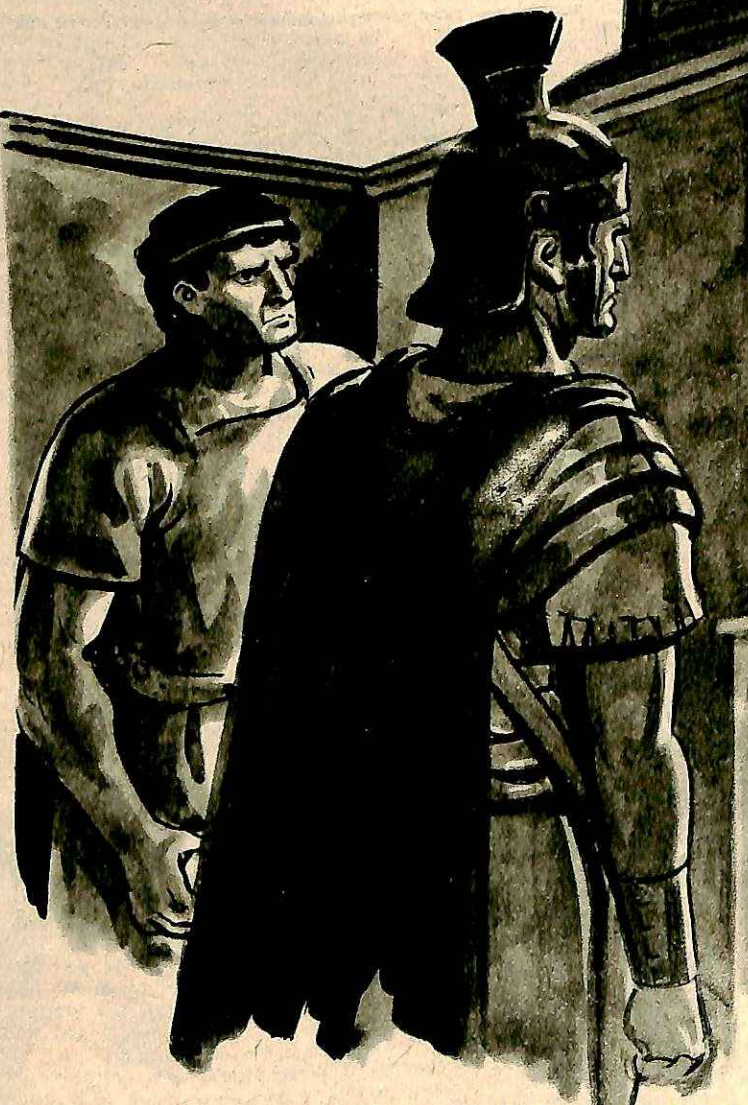
—Γιατί μ' αποφεύγεις; τήν ρώτησε.

—Δέν σ' αποφεύγω, άπάντησε ή νεαρή γυναίκα. 'Αλλά, ξέ- ρεις, ο πατέρας μου...

—Μην λές ψέματα; Πόντια, της έπτε ο Οκτάβιος. Δέν είναι ο πατέρας σου που σ' έμποδίζει.

—Σού όρκίζομαι, Οκτάβιε.

—Ξέρω τήν άξία που έχουν οί όρκοι σου από εκείνον που μου έδωσε όταν άποφασίσα-

με να βρούμε τήν έλευθερία μας για να ένώσουμε τή ζωή μας

—'Αλλά δέν έχω κανένα άλλο λόγο...

—Νομίζεις, λοιπόν, πώς δέν ξέρω τις σχέσεις σου με Κορνήλιο Βειάνο;

Τα μάτια του έλαμπαν και τό πρόσωπό του είχε αγριέψ

Πόντια φοβότανε...

'Αλλά, ξαφνικά, τό πρόσωπο τού Οκταβίου ξαναβρήκε

λήνη του. Ένα χαμόγελο φάνηκε στα χείλη του.

—Δέν σε κατηγορώ, Πόντια, της έπτε. Κανείς δέν έξουσιάζει τήν καρδιά του... Καί βέβαια δέν εύθύνεσαι γιατί ή δική σου αγά- πησε έναν άλλον... Τό κακό είναι ότι ή δική μου σ' αγαπάει πάντα.

Τό ύφος του έγινε παρακλητικό.

—Δέν θα σε ξαναενοχλήσω ποτέ πιά, της έπτε. 'Αλλά, προ- τού φύγω, θέλω να σου ζητήσω μιά τελευταία χάρι!... Θέλω να πιά: μαζί μου μιά στερνή άνάμνησι που θα με συνοδεύει στή μαύρη νύχτα της ζωής μου...

—Μπορεί να ξαναγαπήσης, Οκτάβιε, άπάντησε εκείνη, θέ- λοντας να τόν παρηγορήσει.

—Ποτέ πιά, Πόντια!

—'Αλλά ποιά είναι ή χάρι που ζητάς από μένα;

—Θέλω να μου χάρισης τήν άγκαλιά σου άκόμη μιά φορά... τή στερνή. Αυτή θα μ' άποζημιώσει για όλους τούς πόνους μου...

Η Πόντια, είτε γιατί τόν λυπόταν, είτε γιατί παρέμενε μέσα στην ψυχή της κάποιο ίχνος από τήν παλιά άγάπη της, δέχτηκε.

—Έχεις δική, έπτε. Είναι καλύτερο να χωρίσωμε σαν φίλοι... Έπειτα, θ' ακολουθήσωμε ο καθένας τό δρόμο του.

—Δέχεσαι, λοιπόν; ρώτησε με χαρά ο Οκτάβιος.

—Σού τό είπα. Καί μάλιστα άπόψε!

Η Πόντια, όταν έφυγε ο Οκτάβιος, έστειλε τήν δούλη της Παμ- φύλα να ειδοποιήση τόν Βειάνο να μην πάη εκείνο τό βράδυ στο σπίτι της, γιατί φοβόταν τήν έπίσκεψι τού πατέρα της.

Έπειτα, άρχισε να ετοιμάζεται για να δεχτή τόν Οκτάβιο. Όταν βριάσσε, εκείνος έφτασε σπiti της.

Η Πόντια είχε πάρει τήν άπόφασί της. Έκείνο τό βράδυ θάβγαζε από τή σκέψι της τόν αγαπημένο της Κορνήλιο και θα ξαναγύριζε στην έποχή που ή καρδιά

της χτυπούσε μόνο για τόν Οκτάβιο. Έτσι, φεύγοντας, ο άνθρω- πος αυτός, που δέν θα τόν ξανάβλεπε ποτέ πιά, θάπαιρνε μαζί του τήν πιδ όμορφη και πιδ άξέχαστη άνάμνησι.

Ο Οκτάβιος Σαγκίτα άπόρησε για τήν ύποδοχή που τού έ- καμε ή Πόντια. Περιμένε πώς θάβρισκε μιά γυναίκα ψυχρή και άδιάφορη. Κι' ήρε μιά γυναίκα θερμή και τρυφερή.

Μιά τρελλή ιδέα πέρασε, ξαφνικά, από τό μυαλό του. Μήπως ή Πόντια είχε μετανοιώσει; Μήπως ή παλιά άγάπη της είχε ξανα- ζωντανέψει;

Ο Οκτάβιος τή λάτρευε και θα ήταν πρόθυμος να τήν συχαρέ- ση. "Ω, άς ήταν να τούλεγε πώς ήθελε να ξαναγυρίσει κοντά του!

—Πόντια, θυμάσαι τήν ύπόσχεσι που μου έδωσες άλλοτε; της έπτε σε κάποια στιγμή, ενώ τήν έφίλιγε στην άγκαλιά του.

—Για ποιά ύπόσχεσι μιλάς, Οκτάβιε; τόν ρώτησε εκείνη.

—Τήν ύπόσχεσι να γίνης γυναίκα μου.

—Είμαι ο Οκτάβιος Σαγκίτα! άπάντησε στο χιλίαρχο Βειάνο.

της χτυπούσε μόνο για τόν Οκτάβιο. Έτσι, φεύγοντας, ο άνθρω- πος αυτός, που δέν θα τόν ξανάβλεπε ποτέ πιά, θάπαιρνε μαζί του τήν πιδ όμορφη και πιδ άξέχαστη άνάμνησι.

Ο Οκτάβιος Σαγκίτα άπόρησε για τήν ύποδοχή που τού έ- καμε ή Πόντια. Περιμένε πώς θάβρισκε μιά γυναίκα ψυχρή και άδιάφορη. Κι' ήρε μιά γυναίκα θερμή και τρυφερή.

Μιά τρελλή ιδέα πέρασε, ξαφνικά, από τό μυαλό του. Μήπως ή Πόντια είχε μετανοιώσει; Μήπως ή παλιά άγάπη της είχε ξανα- ζωντανέψει;

Ο Οκτάβιος τή λάτρευε και θα ήταν πρόθυμος να τήν συχαρέ- ση. "Ω, άς ήταν να τούλεγε πώς ήθελε να ξαναγυρίσει κοντά του!

—Πόντια, θυμάσαι τήν ύπόσχεσι που μου έδωσες άλλοτε; της έπτε σε κάποια στιγμή, ενώ τήν έφίλιγε στην άγκαλιά του.

—Για ποιά ύπόσχεσι μιλάς, Οκτάβιε; τόν ρώτησε εκείνη.

—Τήν ύπόσχεσι να γίνης γυναίκα μου.

—Είμαι ο Οκτάβιος Σαγκίτα! άπάντησε στο χιλίαρχο Βειάνο.

της χτυπούσε μόνο για τόν Οκτάβιο. Έτσι, φεύγοντας, ο άνθρω- πος αυτός, που δέν θα τόν ξανάβλεπε ποτέ πιά, θάπαιρνε μαζί του τήν πιδ όμορφη και πιδ άξέχαστη άνάμνησι.

Ο Οκτάβιος Σαγκίτα άπόρησε για τήν ύποδοχή που τού έ- καμε ή Πόντια. Περιμένε πώς θάβρισκε μιά γυναίκα ψυχρή και άδιάφορη. Κι' ήρε μιά γυναίκα θερμή και τρυφερή.

Μιά τρελλή ιδέα πέρασε, ξαφνικά, από τό μυαλό του. Μήπως ή Πόντια είχε μετανοιώσει; Μήπως ή παλιά άγάπη της είχε ξανα- ζωντανέψει;

Ο Οκτάβιος τή λάτρευε και θα ήταν πρόθυμος να τήν συχαρέ- ση. "Ω, άς ήταν να τούλεγε πώς ήθελε να ξαναγυρίσει κοντά του!

—Πόντια, θυμάσαι τήν ύπόσχεσι που μου έδωσες άλλοτε; της έπτε σε κάποια στιγμή, ενώ τήν έφίλιγε στην άγκαλιά του.

—Για ποιά ύπόσχεσι μιλάς, Οκτάβιε; τόν ρώτησε εκείνη.

—Τήν ύπόσχεσι να γίνης γυναίκα μου.

—Είμαι ο Οκτάβιος Σαγκίτα! άπάντησε στο χιλίαρχο Βειάνο.

της χτυπούσε μόνο για τόν Οκτάβιο. Έτσι, φεύγοντας, ο άνθρω- πος αυτός, που δέν θα τόν ξανάβλεπε ποτέ πιά, θάπαιρνε μαζί του τήν πιδ όμορφη και πιδ άξέχαστη άνάμνησι.

Ο Οκτάβιος Σαγκίτα άπόρησε για τήν ύποδοχή που τού έ- καμε ή Πόντια. Περιμένε πώς θάβρισκε μιά γυναίκα ψυχρή και άδιάφορη. Κι' ήρε μιά γυναίκα θερμή και τρυφερή.

Μιά τρελλή ιδέα πέρασε, ξαφνικά, από τό μυαλό του. Μήπως ή Πόντια είχε μετανοιώσει; Μήπως ή παλιά άγάπη της είχε ξανα- ζωντανέψει;

Ο Οκτάβιος τή λάτρευε και θα ήταν πρόθυμος να τήν συχαρέ- ση. "Ω, άς ήταν να τούλεγε πώς ήθελε να ξαναγυρίσει κοντά του!

—Πόντια, θυμάσαι τήν ύπόσχεσι που μου έδωσες άλλοτε; της έπτε σε κάποια στιγμή, ενώ τήν έφίλιγε στην άγκαλιά του.

—'Α, ναι... Λοιπόν;
—Θα ήθελα να σου τή θυμίσω τή στιγμή αυτή που μάς ένωσε και πάλι...

Η νεαρή γυναίκα τραβήχτηκε προς τα πίσω.

—Μου ζήτησες τήν άγκαλιά μου και σου τήν έδωσα μ' όλη μου τήν καρδιά, τού έπτε. Γιατί μου θυμίζεις ύποσχέσεις που δέν θέλω να τις σκέφτωμαι πιά;

—Νόμισα, Πόντια...

Η άπομνην νύχτα είναι δική μας, συνέχισε με θέρμη ή Πόν- τια. Πιστέψέ με πώς κι' εγώ θα κρατήσω τήν άνάμνησί της... Νά, κύτταζε τί όμορφα που είμαστε... Όπως άλλοτε... Σού όρκίζομαι πώς άπόψε καμιά σκέψι δέν περνάει από τό μυαλό μου. Κοντά σου, δέν βρίσκεται μόνο μιά όμορφη γυναίκα που λαχταράει τα φίλιά σου. Κι' ή καρδιά της Πόντια είναι επίσης δική σου.

Χαμογέλασε και πρόσθεσε:

—'Αλλά μόνο για στερνή φορά... Έλα, αγαπημένο μου...

Τα μάτια της έλαμπαν από έρωτα, τα χείλη της έτρεμαν...

Ο Οκτάβιος τήν τραβήξε κοντά του κι' έσκυψε πάνω της, τρελλός από άγάπη. Η Πόντια είχε μισοκλείσει τα μάτια της.

'Αλλά, ξαφνικά, αίσθανθηκε μιά παγερή έπαφή στο στήθος της. Ξαυανόισε τότε τα μάτια της και τό θέαμα που αντίκρουσε τήν έκαμε να ξεφωνισή από τόν τρόμο της. Ο Οκτάβιος είχε σπρι- ζει τήν αίχμη τού έγχειριδίου του πάνω στο στήθος της. Τα μά- τια του δέν είχαν πιά τήν έκφρασι τού έρωτα. Μέσα σ' αυτό ή Πόντια διάβασε τήν άνέκκλητη καταδίκη της.

Θέλησε τότε ν' άνασκηωθή. 'Αλλ' ή κίνησί της αυτή έκαμε τήν αίχμη τού έγχειριδίου να χωρή μέσα στις σάρκες της.

—Οκτάβιε, ληλήσου με, τού φώναξε με σβυσμένη φωνή. Είμαι έτοιμη να έκπληρώσω όποτε θέλησης τόν όρκο μου...

Ο Οκτάβιος δίστασε. 'Αλλ' ο διαταγμός του δέν κράτησε περισσότερο από μιά στιγμή.

—Είμαι άργα πιά! ψιθύρισε βραχνά.

Και ταυτόχρονα πίεσε τό μαχαίρι του. Τήν είδε να κουλουριά- ζεται μπροστά στα πόδια του, χωρίς να συγκινηθεί. Τό κορμί της όμορφης Πόντια Ποστουμίνα τραντάχτηκε κάμποσες φορές κι' έ- μεινε άκίνητο.

Ο Οκτάβιος τραβήξε τότε τό μαχαίρι του από τό στήθος της Πόντια, τό σκούπισε πάνω στα ρούχα της κι' έπειτα τό ξα- νάβαλε στη θήκη του. Είχε τήν έντύπωσι πως ένα τεράστιο βάρος είχε φύγει από πάνω του. Έρριξε μιά τελευταία ματιά στο πτώμα της Πόντια κι' έπειτα διευθύνθηκε προς τήν έξοδο.

Τό σπίτι φαινόταν βυθισμένο στη σιωπή.

Έπειτα από μερικές στιγμές, ο Οκτάβιος βρισκόταν στο δρόμο. 'Αλλά, ξαφνικά, είδε δυο σκιές μέσα στο σκοτάδι. Η μιά άπ' αυτές προχώρησε προς τό μέρος του. Ο Οκτάβιος ά- ναγνώρισε άμέσως τόν Κορνήλιο Βειάνο.

Η ξαφνική είδοποίησι της Πόντια να μην πάη στο σπίτι της έκανε τό βράδυ τόν είχε άνησυχήσει.

Ήταν αληθινή ή δικαιολογία της ότι περίμενε τήν έπίσκεψι τού πατέρα της ή μήπως τόν έπρόδιδε με άλλον;

Προσπάθησε στην αρχή ν' άπομακρύνει αυτές τις σκέψεις από τό μυαλό του. 'Αλλ' όσο περνούσε ή ώρα, ή άνησυχία του μεγα- λωνε. Καί στο τέλος, άνίκανος να κρατηθή περισσότερο, πήρε έ- ναν από τούς ύπηρέτες του και διευθύνθηκε προς τό έξοχικό σπίτι της Πόντια.

Βρισκόταν από κάμψη ώρα εκεί, όταν, ξαφνικά, είδε έναν άνθρωπο που βγήκε άπ' αυτό. Νά, λοιπόν, πώς έκείνο που φοβό- ταν ήταν αλήθεια!

Ο Κορνήλιος Βειάνος έπρεξε άμέσως και στάθηκε μπροστά στον άγνωστο.

—Ποιά είσαι κι' από πού έρχεσαι αυτή τήν ώρα; ρώτησε ο νεαρός χιλίαρχος με βραχνή φωνή.

—Είμαι ο Οκτάβιος Σαγκίτα κι' έρχομαι από τήν άγκαλιά της όμορφης Πόντια, άπάντησε ο άνθρωπος που βρισκόταν μπροστά του.

Τα μάτια τού Βειάνου άστράψαν μέσα στο σκοτάδι.

—Είπες ότι έρχεσαι από τήν άγκαλιά της Πόντια; βρυ- χήθηκε.

—Ναι, έπτε ο Οκτάβιος. Γιατί τό βρίσκεις παράξενο;

—Έκείνο που βρίσκω παράξενο είναι πώς σε αφήνω άκόμη να ζής, ουρλιάξε ο Βειάνος.

Και τήν ίδια στιγμή τραβήξε τό ξίφος του. Δέν δίστασε ώ- στός. Αίσθανόταν ένα άπέραντο μίσος για τόν άνθρωπο αυτό που τού είχε κλέψει τήν εύτυχία του.

Ο Βειάνος ώρμησε σαν λυσσασμένος πάνω του.

'Αλλ' ο Οκτάβιος είχε χυμμάχό του τό σκοτάδι. 'Από- φευγε με προσοχή τις έπιθέσεις τού αντίπαλού του, κραδο- κώντας τήν κατάλληλη στιγμή για να τόν χτυπήσει.

Κι' ή τύχη τόν εύνόησε. Σε κάποια στιγμή, καθώς ο Βειάνος έσκυβε, ο Οκτάβιος λύγισε, ξαφνικά, τό γόνατά κι' έγειρε τό κορμί του.

Τό ξίφος του αντίπαλου του συνάντησε μπροστά του τό κεφάλι.

Τήν ίδια στιγμή, ο Οκτάβιος σύρθηκε προς τα έμπρός κι' έ- χωσε τό μαχαίρι του στην κοιλιά τού Βειάνου, που κυλίστηκε άνάσκαλα στο χώμα.

Ο Οκτάβιος έσκυψε τότε πάνω του.

—Πριν από λίγη ώρα, σκότωσα τήν Πόντια, τού ψιθύρισε βλέποντας πώς ο αντίπαλος του ζούσε άκόμη. Πήγαινε κι' έσύ τώρα να τήν βρής!...

Έκαμε κατόπιν ν' άνασκηωθή. 'Αλλά δέν πρόφτασε. Τήν ίδια στιγμή, ένοιασε ένα τρομερό πόνο στην πλάτη.

Ήταν ο δούλος τού Βειάνου, που, για να έκδικήσθ τό θάνατο τού κυρίου του, είχε χώσει τό έγχειριδί του άνάμεσα στους ώμους τού Οκταβίου Σαγκίτα.

ΕΠΑΜ. Κ. ΜΠΟΥΦΑΛΙ Σ

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

—Δεν σου το είπα, Χένρυ, ότι το έσπασα
εγώ, γιατί ήξερα πόσο τ' αγαπούσες αυτό το
πίατο... Ψημολόγησε η Έβελιν.

τό χέρι του στην Άμυ. Είπε δυό λόγια,
που κι ο ίδιος δεν τ' άκουσε, κι ένοιωσε
πλάι του το βλέμμα της γυναίκας του, που
το αισθανόταν έντονα.

Καθόταν κι οι τρεις τους και φυσικά
την κοιτούσαν τη διπύθνη σχεδόν μόνιμη
της η Έβελιν.

Ο Χένρυ εύχόταν μέσα του να εμφανι-
στή γρήγορα ο Τζών. Καταλάβαινε, πως
και το κορίτσι είχε την ίδια επιθυμία. Αυ-
τός, η γυναίκα του κι η Άμυ έμοιαζαν
με τρία κομμάτια, που είχαν φτιαχτεί για
να ταιριάζουν, αλλά δεν ταιρίαζαν.

Ακολουθούσε για λίγο σιωπή κι η Άμυ
κτύπαζε γύρω της με άμυχνα.

—Τι ώραια πραγματάκια που έχετε εδώ,
είπε τέλος.

—Έλα να σου δείξω μερικά, προθυμο-
ποιήθηκε η Έβελιν.

Σηκώθηκε μαζί με την Άμυ και πλησι-
ασαν σε μια βιτρίνα, που ήταν γεμάτη με
μπιμπέλο. Ο Χένρυ μόλις άκουσε τη χα-
μηλή, γλυκειά φωνή της γυναίκας του,
γιατί είχε την προσοχή του, γεμάτος συμ-
πόνια, στο δειλό εκείνο κορίτσι. Σκέφτη-
κε πάλι: (Μά που είναι τέλος πάντων αυ-
τός ο Τζών;)

Λόδοι

ΠΙΑΤΟ

Ο Χένρυ Σόου, που
είχε πιά περάσει
τά σαράντα έφτά χρόνια του,
σπρώχθηκε από την πολυθρόνα,
όταν άκουσε να χτυπήν το κουδούνι
της πόρτας.

—Θάναί απωδότητε ή μέλλουσα νύ-
φη μου, είπε μέσα του, κι ένοιωσε
στην καρδιά του δυνατή συγκίνηση.

Κύτταξε στο βάθος του κομψού λιθινού-ρουμ τη γυναίκα του
την Έβελιν, που είχε κι αυτή σπρωχθεί. Ήταν και για τους δυό
τους μία πολύ σπουδαία στιγμή, εξαιρετικά συγκινητική. Κι ο-
μως, η Έβελιν είχε το συνθησίου της ήσυχου και σίγουρου ύφους.

Ο Χένρυ σκέφτηκε, πως η γυναίκα του ήταν αληθινά πολύ
πιο δυνατός τύπος από τον δικό του. Χωρίς άλλο, ύστερα από
λίγο, η συγκίνηση θα τον έκανε όπως πάντα αδύνατο και γελοίο.

Ενώ η Έβελιν θα συμπεριφερόταν άκριτως όπως θάπρεπε.

Τόσα χρόνια τώρα, ο Χένρυ δεν θυμόταν καμιά περίπτωση,
που η γυναίκα του να μην κάνει μία χειρονομία ή να μην μιλά λεία
αστοχία. Κι' ενώ τώρα την κύτταζε, σκεφτόταν ταπεινωμένος
γιατί νάναι τόσο διαφορετικός απ' αυτή.

Ακούοντας τα βήματα στο χώλ, ο Χένρυ προσπάθησε να βροί
την ψυχραιμία του. Τα μάτια του τώρα έπεσαν σ' ένα θαυμάσιο
πίατο του τοίκου. Ήταν παλιό και μεγάλης αξίας. Ένα αγαπούσε
πιο πολύ απ' όλα τα αντικείμενα τέχνης, που είχε μαζέψει εκεί
μέσα. Το κύτταζε, όμως, χωρίς πραγματικά να το βλέπει. Ο νους
του ήταν στη νύφη του. («'Ας ελπίσουμε, πως θάναί ένα απλό
και καλό κορίτσι»), σκεφτόταν.

Η καμαριέρα φάνηκε από κατώφλι της πόρτας κι άναγγελλε
τη δεσποινίδα Λίντελ.

Ο Χένρυ ένοιωσε μία ανακούφιση, όταν είδε την αρραβωνια-
στική του Τζών, του μοναχικού του, να μπαίνει στο λιθινό-
ρουμ. Ήταν λεπτή και χαριτωμένη και σ' όμορφο προσωπάκι
της ήταν ζωγραφισμένη η δειλία. (Πολύ φυσικό, νάναι κάπως
ασοσιασμένη), διότι και ο Χένρυ.

—Είμαι η Άμυ, ψιθύρισε εκείνη.

Η Έβελιν είχε πει κοντά της, γαλήνια, με σταθερό βήμα.

—Καλώς την, είπε χαμογελώντας.

Έβαλε τα χέρια της στους ώμους της κοπέλλας κι έσκυψε
να τη φιλήσει στο μάγουλο.

—Είμαστε ευτυχισμένοι, που σε γνωρίσαμε επί τέλους, συνέ-
χισε η Έβελιν. Ο Τζών μας έχει πιά τόσο καλά για σένα.

Το κορίτσι γύρισε το βλέμμα του σ' όλο το μεγάλο δωμάτιο
αμήχανα.

—Ο Τζών δεν είναι εδώ; ρώτησε.

—Όπου νάναι τελειώνει τη δουλειά του στο γραφείο και θάρ-
θη, της εξήγησε η Έβελιν.

Κύτταξε τώρα τον άντρα της, χαμογελώντας πάντα.

—Από δω είναι ο πατέρας του Τζών, είπε. Άντιστοιχούσε κι'
αυτός τόσο να σε γνωρίσει...

Αυτό το χαμόγελο ήταν σαν να έλεγε στον Χένρυ: (Κουνήσου,
λοιπόν, αγάπη μου).

Ο Χένρυ το κατάλαβε και προχώρησε βιαστικά, χωρίς να προ-
σέξη το κομψό τραπέζι που ήταν μπροστά του. Η μικρή αυτή
συγκρούση έκανε το έπιπλο να χάσει παρά λίγο την ισορροπία
του. Ο Χένρυ τάβαλε με τον εαυτό του από μέσα του κι' έδωσε

—Εγώ το έσπασα, όχι εσύ, είπε η Έβελιν.

—Μα πως τόσασες εσύ; ρώτησε τη γυναίκα του ο Χένρυ.

—Τό... το έσπασα εδώ και δυό μήνες, αποκρίθηκε η Έβελιν.

τραυλίζοντας σαν μαθητριά. Τόχα πεί στην κουζίνα για να
το πλύνω, και μου γλύστρησε από τα χέρια. Κόλλησα, λοιπόν,
τα κομμάτια του προσεκτικά... Δεν σου τόπα τότε, Χένρυ, γιατί
ήξερα πόσο τ' αγαπούσες αυτό το πιάτο...

Ο Χένρυ άκουσε έναν αναστεναγμό γεμάτο ανακούφιση, που
έβγαλε η κοπέλλα. Άλλα δεν κατάρθωσε να ξεκαρφώσει τα μά-
τια του από τη γυναίκα του. Ένοιωσε μέσα του μία μεγάλη, υ-
πέροχη χαρά.

—Αλήθεια τόσασες εσύ; είπε, πλησιάζοντας την Έβελιν,
με χαμόγελο.

Την πήρε από το μπράτσο και γυρίζοντας στην Άμυ, πρόσθεσε:

—Ξέρεις, συνήθως ο άπορητος είμαι, ενώ εδώ μέσα!

Ο πάγος είχε λυώσει. Το προσωπάκι της Άμυ έλαμπε τώρα.
Το σπασμένο πιάτο είχε διώξει κάθε σκιά ανάμεσά τους.

—Η Άμυ είναι σωστός θησαυρός, είπε η Έβελιν, στον άντρα
της, όταν οι δυό νέοι βρέθηκαν μαζί.

Ο Χένρυ την κύτταζε γεμάτος λατρεία.

—Τα κατάφερες και σ' αγαμεία, της είπε.

—Τί έννοιες;

—Μά... το πιάτο.

Η Έβελιν κασούφιασε.

—Ήταν, πραγματικά, κρίμα, είπε. Νάξερεις πόσο λυπηθήκα!

—Μη το λες αυτό, διαμαρτυρήθηκε ο Χένρυ. Ήταν κάτι το
θαυμάσιο, αυτό που συνέβη, καθώς κι ο τρόπος που κόλλησες
τα κομμάτια, χωρίς να φαίνεται τίποτα. Νάξερεις πόσο σε κα-
μάρινα, όταν ψημολογούσες αυτό που είχες πάθει. Έκλειν τη
στιγμή μου φαινόταν σαν νακές τα χρόνια της Άμυ. Ήσουν
το κορίτσι, που είχα γνωρίσει κι' έρωτητά άλλοτε.

Η Έβελιν τον κύτταζε έκπληκτη. Ύστερα κατάλαβε ξαφνικά
μονομίας, τί είχε συμβη στην ψυχή του άντρα της. Τόσο καιρό,
αυτή, η τέλεια γυναίκα, που δεν έκανε ποτέ λάθη, είχε ούθε-
σιγά-σιγά την αγάπη του...

—Τώρα θα το κολλήσης πάλι με τον τρόπο που ξέρεις, έτσι;
της είπε ο Χένρυ.

—Ενα χαμόγελο άνοιξε στα χείλη της Έβελιν. Θάταν η πρώτη
φορά, που θάκανε αυτή τη δουλειά. Λίγο πριν, το πιάτο ήταν
ολότελα γερό. Η Έβελιν είχε πιά εκείνο το ψέμμα, για να βγά-
λη την Άμυ από τη δύσκολη θέση της.

—Ναι, απάντησε στον άντρα της. Θα κολλήσουν πάλι μια χα-
ρά τα δυό κομμάτια...

—Αλλά έννοούσε τον εαυτό της και τον Χένρυ.

ΟΛΟΡΕΝΣ ΣΟΥΜΑΝ

Παιδιά

ΜΕ ΠΡΩΩΡΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ

Όφείλεται στον εγκέφαλο ή στους αδένες

Η πρόωρη σεξουαλική ανάπτυξη των παιδιών προκαλέσε το ένδια-
φέρον των γιατρών εδώ και πολλούς αιώνες. Το 1658, πα-
ρατηρήθηκε η περίπτωση ενός κοριτσιού, που άρχισε να έχη έμ-
μηνο ρύσι από 3 χρόνων, και σε ηλικία 6 χρόνων γέννησε ένα
αγόρακι. Άλλα και στην εποχή μας η μικρή Λίνα Μεντίνα, από το
Περού, ήταν μόλις 5½ χρόνων, όταν έφερε στον κόσμο με καισαρική
τομή ένα αγόρι βάρους 3 κιλών. Η ίδια είχε για πρώτη φορά έμμηνο
ρύσι από 8 μηνών!

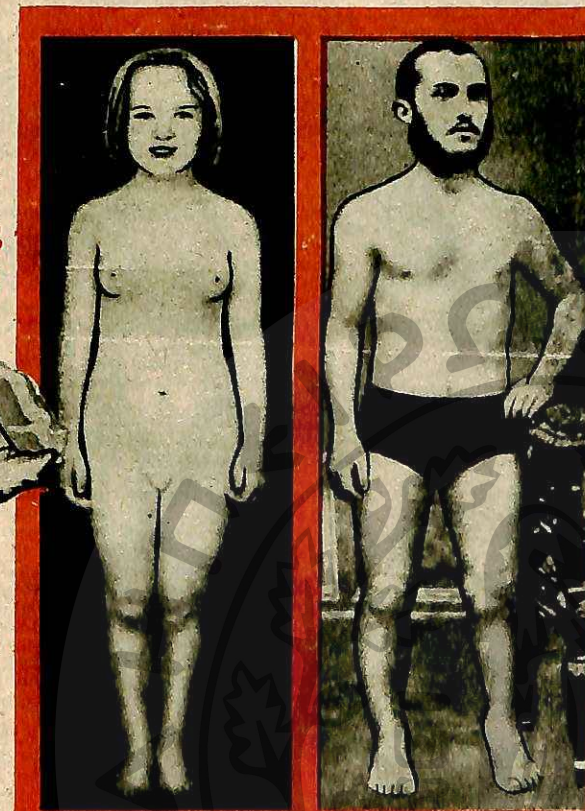
Ο Αμερικανός δόκτωρ Κράβεν, έξ άλλου, αναφέρει τη χαρακτη-
ριστική περίπτωση ενός κοριτσιού που είχε την πρώτη έμμηνο ρύσι του
μόλις γεννήθηκε. Το σύμπτωμα αυτό επαναλαμβανόταν κάθε μήνα, τον
πρώτο χρόνο, κι' ύστερα έγινε άραιοτερο. Ωστόσο, στα 5 χρόνια της,
η μικρή αυτή είχε ανάπτυξη και εμφάνιση κοριτσιού 10 ετών, φαρδείς
γοφούς, βαθιά φωνή και άφθονη τριχοφυΐα. Το στήθος της ήταν μεγάλο
σαν κοπέλλας 15 χρόνων, κι' η μήτρα της ανεπτυγμένη όσο μίας ένη-
λικης. Είχε δε ωδθηκε τελείως σχηματισμένες, έτσι που θα μπορούσε
κι' αυτή να γίνει μητέρα, σαν τη Λίνα Μεντίνα.

Η Έπιστήμη έχει μελετήσει τα αίτια των σπανίων αυτών περιπτώ-
σεων πρόωρης σεξουαλικής ανάπτυξης. Πρέπει να σημειωθεί ότι δεν
είναι όλες όμοιες μεταξύ τους ως προς τα σημεία και τα συμπτώματα
που παρουσιάζουν. Άλλοτε υπάρχει μόνο μία πρόωξη ανάπτυξη των όρ-
γάνων του φύλου, ενώ άλλοτε παρατηρείται συγχρόνως, και έφηβεια
πριν απ' την ώρα της (δηλαδή τριχοφυΐα, διόγκωσις του στήθους, και
έμμηνο ρύσις).

Η έφηβεια—που σημαίνει ικανότητα σεξουαλικής λειτουργίας και
αναπαραγωγής—άρχίζει κανονικά στα αγόρια σε ηλικία 12-14 ετών
και στα κορίτσια 2 χρόνια νωρίτερα. Τότε αρχίζουν τα μείν και τα
δεν να παράγουν στον οργανισμό τους γεννητικά κύτταρα (σπερματο-
ζώα ή ωάρια). Θεωρείται λοιπόν πρόωξη η έφηβεια, όταν τα συμ-
πτώματά της εκδηλωθούν στα μείν αγό-
ρια κάτω των 10 ετών, στα δε κορί-

Μία άσυνήθιστη περίπτωση πρόωρης έ-
φηβιας σ' ένα κορίτσι 4 ετών, με όγκο
στά έπινεφριδία και υδροκέφαλο, ά-
νακοινώθηκε από ένα Γερμανό γιατρό
τό 1803.

Άριστερά: Πρόωρη σεξουαλική ανάπτυξη σ' ένα
κορίτσι 7½ ετών. Τό δευτερευόντα χαρακτηριστικά
του φύλου, όπως τα στήθη, έχουν τις διαστάσεις έ-
νυλικού. Δεξιά: Τό αγόρι αυτό των 9 ετών έβγα-
λε γένεα και παρουσίασε πρόωρη σεξουαλική ανά-
πτυξη, έξ ατίας ενός όγκου των αδένων του φύλου.

τσια κάτω των 8.

Σ' αυτές τις άνωμαλίες παίζουν ρό-
λο ώριμοί ενδοκρινείς αδένες. Πρά-
γματι, η υπόφυση—ένας μικρός αδέ-
νας που βρίσκεται στον εγκέφαλο—πα-
ράγει όρμονες, που διεγείρουν τους γε-
νητικούς αδένες. Αυτοί έκκρινουν τότε
άλλες όρμονες, που προκαλούν τα σημεία
της σεξουαλικής ανάπτυξης.

Επίσης τα έπινεφριδία έκκρινουν μίαν
άλλη όρμηση, που, όταν υπάρχει σε υπερ-
βολική ποσότητα, απομεινείται την ένερ-
γεια της άρσενικής γεννητικής όρμησης:
Φέρνει δηλαδή πρόωρη σεξουαλική ανά-
πτυξη στα αγόρια, στα δε κορίτσια προ-
καλεί σημάδια ανδρισμού (πρήξες στο
πρόσωπο, κλπ.). Σ' αυτήν όμως την πε-
ρίπτωση δεν συνυπάρχει και έφηβεια, με
ικανότητα αναπαραγωγής. Γι' αυτό, ονομάζεται «ψευδο-σεξουαλική
πρωιμότης».

Η ατία λοιπόν της πρόωρης σεξουαλικής ανάπτυξης μπορεί να βρι-
σκεται στον εγκέφαλο, στους γεννητικούς αδένες ή στα έπινεφριδία. Θα
εξετάσουμε καθεμιά απ' αυτές τις περιπτώσεις χωριστά.

1) Ο εγκέφαλος μπορεί να προκαλέσει πρόωρη σεξουαλική ανάπτυξη
κατά δύο τρόπους. Ο ένας είναι μία προδιάθεση, ίσως κληρονομικής
φύσεως, που φέρνει μία διέγερση του εγκέφαλου χωρίς να υπάρχει
καμιά όργανική άνωμαλία του. Η διέγερση αυτή επηρεάζει την υπό-
φυση, που έκκρινει τότε περισσότερες όρμονες. Έτσι, επιταχύνεται η

Η άνηλικη Περουβιανή μητέρα Λίνα Μεντίνα και τό μωρό της,
βάρους 3 κιλών, που ήρθε στον κόσμο με καισαρική τομή.

σεξουαλική ανάπτυξη και η έφηβεια.
Έχει παρατηρηθεί ότι αυτό συμβαίνει συχνότερα στα κορίτσια παρά
ό,τι στα αγόρια.

Υπάρχουν έξ άλλου περιπτώσεις που παρατηρείται μόνο πρόωξη διέγ-
κωσις του στήθους, δίχως άλλα σημεία έφηβειας. Η άνωμαλία αυτή
παρουσιάζεται είτε στο ένα στήθος είτε και στα δύο, μπορεί δε να εί-
ναι προσωρινή μόνχα.

Μία δεύτερη και σπανιότερη μορφή πρόωρης σεξουαλικής ανάπτυ-
ξης και έφηβειας όφείλεται στην παρουσία ενός όγκου στον εγκέφαλο,
ξωός και έφηβειας όφείλεται στην παρουσία ενός όγκου στον εγκέφαλο,
που διαστράσσει κατά κάποιον τρόπο την ισορροπία των λειτουργιών
που διασφαιρίζουν τον έλεγχο της υποφύσεως.

Το και προκαλεί υπερέκκριση όρμονων της υποφύσεως.

Φυσικά, είναι σπουδαίο τό να διαγνώση ο γιατρός αν πρόκειται ή όχι
περί όγκου, σε κάθε συγκεκριμένη περι-
πτωση.

Αυτό όμως αποτελεί συχνά ένα δυ-
σκολώτατο πρόβλημα.

Τέλος, συμβαίνει κάποτε να έρεθιστή
ο εγκέφαλος από μία μόλυνση του νευ-
ρικού συστήματος—μηνιγγίτιδα, ή έ-
πιπλοκή παρωτίτιδος—, και τότε έχομε
και πάλι μία πρόωξη σεξουαλική ανά-
πτυξη όπως φαινόδες συμβαίνει και σε
περιπτώσεις όγκου.

2) Ένας όγκος στους γεννητικούς α-
δένες των αγοριών ή των κοριτσιών
μπορεί να τους προκαλέσει πρόωρη σε-
ξουαλική ανάπτυξη, αλλά δίχως πρα-
γματική έφηβεια, γιατί στις περιπτώ-
σεις αυτές δεν υπάρχουν άκαμη γεννη-
τικό κύτταρα.

Φυσικά, η αναπαραγωγή δεν είναι
δυνατή σ' αυτές τις περιπτώσεις, έφ-
σον δεν υπάρχουν ωάρια ή σπερματο-
ζώαρια.

Ωστόσο, το κορίτσι ή το αγόρι πα-
ρουσιάζει πρόωξη εμφάνιση όλων των
δευτερευόντων χαρακτηριστικών του φύ-
λου (τριχοφυΐα, διόγκωσις του στήθους,
έμμηνο ρύσι, κλπ.).

Οι περισσότεροι απ' αυτούς τους όγ-
κους δεν είναι καρκινώδεις. Μπορεί δε
ν' αφαιρεθούν εύκολα, όποτε μένουν μείν
συνήθως τα πρώτα σημεία που έχουν
ήδη εμφανισθεί, αλλά η πραγματική έ-
φηβεια έρχεται αργότερα, στην κανονι-
κή ηλικία.

3) Τα έπινεφριδία μπορεί να παρου-
σιάζουν δυό είδων άνωμαλίες: ή μία
άπλη υπερλειτουργία ή παρουσία όγ-
κου.

Και στις δυό περιπτώσεις προκα-
λείται υπερβολική έκκριση όρμησης. Οι
συνέπειες δε είναι διαφορετικές, άνα-
λόγως του φύλου του παιδιού.

Στα αγόρια, η όρμηση αυτή των έ-
πινεφριδίων αυξάνει τό ανάπτυξη και
τη μύτη διάπλαση, προκαλεί πρόωρη
τριχοφυΐα στα γεννητικά όργανα και
στις μασχάλες και κάνει τη φωνή βα-
ρεία.

Οι γεννητικοί αδένες όμως μένουν
μικροί και δεν υπάρχουν σπερματοζώα-
ρια, επομένως ούτε και ικανότης ανα-
παραγωγής.

Τα κορίτσια παρουσιάζουν σημάδια
«άνδρωπωσης», υπερβολικές τρίχες
ανά το σώμα.

Μία τέτοια περίπτωση ανέφερε ο δόκτωρ Ρ. Γκρόρ. Δώδεκα μέρες
μετά τη γέννησή του, το κορίτσι αυτό είχε πολύ ανεπτυγμένα όργανα
του φύλου.

Στους 3 μήνες, έβγαλε σπειράκια άκνης στο πρόσωπο. Στόν 1
χρόνο, είχε φωνή βαρεία. Στα 3 χρόνια, είχε ανάπτυξη 1,05 και
άνδρική συμπεριφορά.

Όπως απέδειξε μία λεπτομερής εξέταση, είχε ένα κακοήθη όγκο
στά έπινεφριδία, ο όποιος αφαιρέθηκε κατόπιν χειρουργικής επέμ-
βάσεως.

Ο Μπωσάν συνάντησε ζωντανή αντίστασι από μερικούς της κι' άπ' άναυ στην έξαψή του την στραγγάλισε.

Μπέττυ για πρώτη φορά το πρωί εκείνο. Την είχε γνωρίσει σ' ένα ρεστωράν κι' είχε πιάνει κουβέντα μαζί της.

Η νέα γυναίκα είχε μαζί της μια βαλίτσα. Είπε δε στο Μπωσάν πως είχε μαλώσει με τον άντρα της και πως τον είχε εγκαταλείψει.

Όταν χωρίστηκαν, λίγο μετά το μεσημέρι, η Μπέττυ άφισε προσωρινά τη βαλίτσα της στο ρεστωράν, με το σκοπό να την ξαναπάρη αργότερα. Κι' έξηγησε στον καινούργιο της γνώριμο πως θα ξαναγύριζε στο διαμέρισμά της για να φρεσκορίσει λιγάκι. Όταν έμαθε δε πως θα περνούσε τ' απόγευμα απ' τη γειτονιά της με τ' αυτοκίνητό του, πόν παρακάλεσε να την πιά στη δουλειά της. Η άστυνομία εξέλεξε αυτή την ιστορία του και τη βρήκε αληθινή.

Όλα τα ρούχα του θύματος βρέθηκαν μέσα στη βαλίτσα.

Ο Μπωσάν βεβαίωσε ακόμη πως είχε άφισε τη Μπέττυ έξω απ' το διαμέρισμά της, το μεσημέρι, κι' είχε συνεχίσει ύστερα το δρόμο του προς το εξοχικό του σπίτι. Οι ντετεκτίβ εξακρίβωσαν ότι δεν

Στραγγαλισμένη στο ΚΡΕΒΒΑΤΙ

φαίνονταν καθόλου ταραγμένος, όταν έφτασε στο σπίτι του. Δεν είχαν λοιπόν πιά κανένα στοιχείο έναντιόν του, και τον άφισαν ελεύθερο.

Ο δεύτερος ύποπτος ήταν ένας άντρας μεσαίκοτος, μαζί με τον οποίο είχε προγευματίσει η Μπέττυ Ρόμπερτς, προ 3 ημερών—δηλαδή δυό μέρες άφού έφτασε κι' εγκαταστάθηκε στο Γκράντ Ράιντς.

Αυτός κατέθεσε στην άστυνομία πως η νέα γυναίκα τού είχε μιλήσει πρώτη, στο ρεστωράν, και πως είχαν ξανασυναντηθί κατόπιν στο ίδιο μέρος τα επόμενα δυό πρωινά. Άρνήθηκε πως είχε ποτέ άλλες σχέσεις μαζί της. Πρόσθεσε μονάχα πως την είχε δει τυχαίως στο δρόμο, το προηγούμενο βράδυ, και πως τον είχε άναγγείλει τότε την άποφασί της να εγκαταλείψει τον άντρα της.

Αυτή ήταν η τελευταία τους συνάντησι — είπε. Άπέδειξε δε ότι, την ώρα του εγκλήματος, αυτός βρισκότανε στη δουλειά του.

Ο τρίτος ύποπτος ήταν ο Ρόμπερτς, ο σύζυγος του θύματος. Οι ντετεκτίβ τον βρήκαν στο μέρος που δούλευε, κοντά στο διαμέρισμα όπου είχε γίνει η δολοφονία. Παραδέχθηκε πως είχε μαλώσει με τη γυναίκα του, το προηγούμενο βράδυ, κι' είπε ότι, μετά τον καυγά τους, είχαν φύγει καθένας χωριστά. Αυτός είχε πάρει το μοναδικό κλειδί του διαμερίσματος. Στο γυρισμό του —είπε στους άστυνομικούς— άντελήφθη πως είχε χάσει το κλειδί, κι' έτσι άναγκάσθηκε να μπη στο διαμέρισμα απ' το άνοιχτο παράθυρο της κουζίνας.

Η Μπέττυ ξαναγύρισε άφάγ η νύχτα. Δεν μίλησαν καθόλου οι δυό τους, δεν ήρθαν σε καμιά επαφή. Όταν έφυγε ο Ρόμπερτς, στις 7 το πρωί, για τη δουλειά του, την άφισε να κοιμάται στο κρεβάτι.

Τέλος, ο Ρόμπερτς δήλωσε ότι άγνοούσε πως η γυναίκα του σκόπευε να τον εγκαταλείψει.

Όλες οι προσπάθειες των άστυνομικών να βρουν κάποιο κενό στην ιστορία του, απέτυχαν.

Ποιός ήταν λοιπόν ο ένοχος; Ο άστυνόμος Σούλλιβαν τον βρήκε άμέσως, όταν μελέτησε συστηματικά όλα τα στοιχεία.

—Ο δολοφόνος έκαμε ένα λάθος, μοιραίο γι' αυτόν, είπε. Κι' ύστερα έξηγησε στους ντετεκτίβ, που τον άκουγαν παραξενεμένοι:

—Ο ένοχος είναι ο Μπωσάν. Σας είπα πως είδε το πτώμα της Μπέττυ Ρόμπερτς πάνω στο κρεβάτι της, όταν κίταξε μέσα απ' το παράθυρο της κουζίνας. Άν κάμετε όμως μια δοκιμή, θα διαπιστώσατε πως αυτό είναι άδύνατο, γιατί μεσολαβεί το ψηλό «κεφαλάρι» στο κρεβάτιο κι' έμποδίζει τη θέα!

Πραγματικά, η παρατήρησι αυτή του άστυνόμου ήταν άπολύτως σωστή.

Ο Μπωσάν συνελήφθη και άμολόγησε την ένοχή του: Δεν είχε άφισε έξω απ' το σπίτι της την Μπέττυ Ρόμπερτς—όπως είχε ισχυρισθί στην αρχή—άλλά την είχε συνοδεύει ως άπάνω, στο διαμέρισμά της. Μπήκανε κι' οι δυό απ' το άνοιχτο παράθυρο της κουζίνας, γιατί δεν είχαν κλειδί της πόρτας.

Έγινε ο Μπωσάν, παρεξηγώντας τις φιλικές εκδηλώσεις της νέας γυναίκας, νόμισε πως είχε έξασφαλίσει μια εύκολη έρωτική κατάκτησι. Όταν όμως έξεδήλωσε τους σκοπούς του, συνάντησε ζωντανή αντίστασι εκ μέρους της, κι' άπάνω στην έξαψή του τη στραγγάλισε.

Στις 14 Νοεμβρίου 1947 έγινε η δίκη του, και καταδικάστηκε σε ισόβια δεσμά.

Η στυγερά δολοφονία της Μπέττυ Ρόμπερτς

ΜΟΛΟΝΟΤΙ η άστυνομία του Γκράντ Ράιντς, της πολιτείας του Μίσιγκαν, άρχισε τις έρευνές της με τρεις ύποπτους για τη δολοφονία της νέας κι' όμορφης Μπέττυ Ρόμπερτς, απέκλεισε πολύ γρήγορα την ένοχή των δυό απ' αυτούς.

Ο τρίτος ήταν ο άντρας του θύματος. Υποστήριξε δε επίμονα την άθωότητά του, άκόμη και στις πιο επίμονες άνακρίσεις.

Το έγκλημα είχε άνακαλυφθί στις 17 Σεπτεμβρίου 1947. Λίγο μετά τις 3 τ' απόγευμα, ένας άστυνομικός, είδοποιημένος επείγοντας, έφτασε στο διαμέρισμα της Μπέττυ Ρόμπερτς — που αποτελείτο από δυό δωμάτια σε μια πολυκατοικία. Βρήκε άνοιχτο το παράθυρο της κουζίνας, που έβλεπε σε μια πλατεία, άλλά την έξωπορτα κλειστή, κλειδαμμένη από μέσα.

Την παραβίασε τότε, μπηκε και βρήκε το πτώμα της μελαχροινής Μπέττυ, μπρούμυτα πάνω στο κρεβάτι της—ένα ξύλινο κρεβάτι παλιού στυλ, με ψηλά «κεφαλάρια» στο κεφάλι και στα πόδια.

Την είχαν στραγγάλισει. Η Ιατροδικαστική εξέτασι απέδειξε πως ο φόνος είχε γίνει μεταξύ 11½ και 1½ της ημέρας εκείνης.

Άμέσως άρχισαν έντατικές έρευνες. Ο πρώτος ύποπτος για την άστυνομία ήταν κάποιος Ντέιλ Μπωσάν. Ισχυριζότανε πως είχε άνακαλύψει το έγκλημα, όταν είχε περάσει κατά τις 3 άπ' το σπίτι της Μπέττυ, για να την πιά με τ' αυτοκίνητό του σ' ένα μπαρ όπου έρναζόταν ως σερβιτόρα. Χτύπησε άπακειαλημμένος την πόρτα της. Βλέποντας δε πως δεν του άπαντούσε κανείς κίταξε μέσα, απ' το παράθυρο της κουζίνας, είδε το πτώμα πάνω στο κρεβάτι και παρακάλεσε άμέσως το θυρωρό της πολυκατοικίας να τηλεφωνήσθ στην άστυνομία.

ΠΩΣ ΝΑ ΔΙΑΛΕΓΕΤΕ

τά πολύτιμα πετράδια

Το χρώμα, ή αξία και οι ιδιότητές τους

Ομολογήστε πως οι γνώσεις σας σχετικά με τους πολυτίμους λίθους δεν είναι πολύ μεγάλες. Έτσι, όταν πηγαίνετε ν' αγοράσετε ένα κόσμημα, είσαστε υποχρεωμένη να παραδεχθήτε άσυζητητά σας λέει ο κοσμηματοπώλης. Άς προσπαθήσουμε, λοιπόν, να σας πούμε τα κυριότερα πράγματα που πρέπει να ξέρετε γι' αυτούς.

Το βάρος των πολυτίμων λίθων υπολογίζεται, ως γνωστόν, σε καράτια.

Άς μονάς βάρους, το καράτι άντιστοιχεί σε 0,2 περίπου του γραμμαρίου.

Προκειμένου για το χρυσό, το καράτι φανερώνει πόση είναι η άναλογία του καθαρού μετάλλου, που περιέχεται σε 24 μέρη βάρους.

Όταν λέμε, λοιπόν, χρυσός 12, 16, 18 κλπ. καρατίων, εννοούμε ότι, από το μεταλλικό αυτό κράμα, τα 12)24 ή τα 16)24 ή τα 18)24 είναι καθαρός χρυσός.

Η αξία ενός πολυτίμου λίθου εξαρτάται από το μέγεθός του, το σχήμα του, το «κόψιμό» που, την καθαρότητά του, τη λάμψη του κλπ. Γι' αυτό, είναι κάτι το τελείως άπροσδιόριστο.

Άς δούμε τώρα ποιά είναι τα κυριότερα χαρακτηριστικά κάθε πολυτίμου λίθου και πως μπορείτε να τον ξεχωρίσετε από τις πυχόν άπομιμήσεις.

1. Το διαμάντι

Τα διαμάντια που έχουν κάποιο μέγεθος προσφέρονται συνήθως ως μπριγιάν. Η τιμή των ποικίλλει άνάλογα με το μέγεθος, την καθαρότητα, και τη γεωμετρική συμμετρία τους. Τα πολυεδρικά μπριγιάν με κυανόλευκες ανταύγειες είναι τα κολλήτερα.

Το διαμάντι θεωρείται ως σύμβολο άγνότητας και σταθερότητας. Πιστεύεται έπίσης ότι έχει πη δύναμι να ξαναφέρει τη χαμένη άγάπη. Κατά τους άστρολόγους, προστατεύει τους γεννηθέντας από 21 'Ιουλίου — 21 Αύγουστου (άστερισμός του Λέοντος).

2. Το ρουμπίνι

Πρέπει να έχει το χρώμα του αίματος του περιστέριου. Περιέχει συνήθως μερικά μόρια ξένων ουσιών, που το κάνουν να ξεχωρίζει από τις άπομιμήσεις. (Τα ψεύτικα ρουμπίνια είναι άπολύτως καθαρά). Σπανιότατα έχει μεγάλο μέγεθος. Το «κόβον» σε σχήμα μπριγιάν ή σμωραλντιού ή ημισφαίριου.

Είναι το πετράδι της εύτυχίας. Προστατεύει τους γεννηθέντας από 21 Μαρτίου ως 20 'Απριλίου (άστερισμός του Κριού).

3. Ο σάφειρος

Οι σάφειροι της Κεϊλάνης είναι διαγέστατοι, ενώ της Βιρμανίας μαύροι. Οι καλύτεροι και άραιότεροι, που προέρχονται από το Σιάμ, έχουν χρώμα κρίνου. Η τιμή των ποικίλλει άνάλογα με την προέλευσι, το χρώμα και τη λάμψη τους.

Είναι το πετράδι της συζυγικής πίστωσης και προστατεύει από τους πειρασμούς. Ταιριάζει στους γεννηθέντας από 23 Σεπτεμβρίου — 22 Οκτωβρίου (άστερισμός του Ζυγού) και από 22 Νοεμβρίου — 21 Δεκεμβρίου (άστερισμός του Τοξότου).

4. Το σμαράγδι

Είναι το πιο άκριβό πετράδι, άλλά και το πιο εύθραστο. Ραγίζει κατά πολύ εύκολα. Ένα καλό σμαράγδι πρέπει να έχει άπαλό και βελούδινο πράσινο χρώμα. Το κόβουν σε σχήμα τετραγώνου ή ορθογώνιου.

Είναι το πετράδι της ελπίδας. Προστατεύει επίσης από την άπιστία. Ένδεικνύται στους γεννηθέντας από 23 Αύγουστου — 22 Σεπτεμβρίου (άστερισμός της Παρθένου) και από 21 'Απριλίου — 20 Μαΐου (άστερισμός του Ταύρου).

5. Η άκουαμαρίνα

Έχει το χρώμα της θάλασσας κοντά στις άκτές. Υπάρχουν άκουαμαρίνες πολύ μεγάλες. Άλλά η αξία τους είναι πολύ μικρότερη από το μπριγιάν.

Είναι το πετράδι της συζυγικής άμοιρίας. Κάνει εύτυχισμένη την οικογενειακή ζωή. Προστατεύει τους ναυτικούς και τους γεννηθέντας από 22 Δεκεμβρίου — 19 'Ιανουαρίου (άστερισμός του Αιγόκερου).

6. Ο άμέθυστος

Για να είναι πραγματικά πολύτιμος, πρέπει να έχει το χρώμα του μενεξέ. Υπάρχουν, όμως, άμέθυστοι προς το λευκό, με έλαφρη άποχρώσι λιλά.

Είναι το πετράδι της μομφής. Στην άρχαία πίστευαν πως άρκούσε να βάλει κανείς έναν άμέθυστο πάνω σε μια κηλίδα του δέρματος για να εξαφανισθί άμέσως. Επίκρατούσε επίσης η άπίστησι ότι ο άμέθυστος

προσάτευε από τη μέθη. Είναι το πετράδι των γεννηθέντων από 19 Φεβρουαρίου — 20 Μαρτίου (άστερισμός των 'Ιχθύων).

7. Το τοπάζι

Έχει χρώμα πορτοκαλί και είναι περιζήτητο μεταξύ των πολυτίμων λίθων δευτέρας κατηγορίας. Υπάρχουν επίσης και σκούρα τοπάζια που έχουν το χρώμα του καπνού. Το τοπάζι είναι σήμερα πολύ της μόδας.

Το τοπάζι θεωρείται ως σύμβολο της μακαριότητας και της ήρεμίας και για το λόγο αυτό συνιστάται στα νευρικά άτομα. Μετριάζει, όμως, την έρωτική φλόγα και κάνει τον άνθρωπο ψυχρό και άναίσθητο. Επίδρα εύρκετικά στους γεννηθέντας από 21 Μαΐου — 20 'Ιουνίου (άστερισμός των Διδύμων).

8. Ο άχάτης

Είναι μια πέτρα σκληρή και άδιαφανής. Το άρχικό της χρώμα είναι το σκούρο ροζ με ραβδώσεις λευκές και γκριζες. Συνήθως, όμως, τη χρωματίζουν μαύρη (όνυξ).

Στην άρχαία τέχνη χρησιμοποιήθηκε για το άτολισμό των μεγάρων, για την κατασκευή κυπέλλων κλπ. Οι Ρωμαίοι έφτιαχναν επίσης καμές. Χρησιμοποιείται σήμερα για την κατασκευή άνδρικών δακτυλιδιών, μπρελόκ κλπ. Προστατεύει τους γεννηθέντας από 23 Οκτωβρίου — 21 Νοεμβρίου (άστερισμός του Σκορπιού).

9. Το τουρκουάζ

Το γνήσιο τουρκουάζ πρέπει να έχει χρώμα γαλάζιο, με έλαφρη άποκλίσι προς το πράσινο. Είναι πολύ της μόδας. Συνδυάζεται με διαμάντια και κίτρινο χρυσάφι.

Είναι το πετράδι της τύχης. Η παράδοσι λέει πως, σε περίπτωση κινδύνου, το τουρκουάζ απωσάει πάνω του τις κακές επιδράσεις και σπάζει, σώζοντας έτσι το πρόσωπο που το φορεί.

Προστατεύει τους γεννηθέντας από 20 'Ιανουαρίου — 18 Φεβρουαρίου (άστερισμός του 'Υδροχόου).

10. Ο όπάλιος

Έχει χρώμα γαλακτερό. Είναι λίθος δευτέρας κατηγορίας. Παρουσιάζεται συνήθως στο έμποριο σε σχήμα αλμού.

Είναι το πετράδι των όνελρων και της ελπίδας. Προστατεύει τους έρωτευμένους και τους γεννηθέντας από 21 'Ιουνίου — 20 'Ιουλίου (άστερισμός του Καρκίνου).

11. Η τουρμαλίνη

Έχει χρώμα γκριζοπράσινο. Υπάρχουν επίσης τουρμαλίνες ροζ, γαλάζιες κλπ. Το χρησιμοποιούν στα κοσμήματα φανταίσι.

Προστατεύει τους γεννηθέντας τον 'Οκτώβριο. Όπως και το κεκριμπάρι, έχει την ιδιότητα, όταν τριφθί, να τραβάει καμμοπατάκια χαρτί, ψηγματα μετάλλων, τη σκόνη του τσιγάρου κλπ. Πιστεύεται ότι προσελκύει στη γυναίκα την προσοχή του άνδρος που άνασάει κρυφά. Εύνοει επίσης τους κρυφούς έρωτες.

1 Ο Μωρίς Τζάρντς, ηλικίας 36 χρόνων, δεν είναι επαγγελματίας φακίτης, άλλά έχει όλες τις μυστηριώδεις φακίτικες ικανότητες, τις άποίες διδάχθηκε κατά την μακρόχρονη παραμονή του στις 'Ινδίες την εποχή του πολέμου. Μεταξύ των άλλων κατορθωμάτων του είναι και αυτό που βλέπετε στη φωτογραφία μας: Σοπλωμένος πάνω σε μια σανίδα με τεράστια καρφιά, βάζει από πάνω του μια άλλη με παρόμοια καρφιά και καλεί «οείς νέες ν' άνεθούν και να σπασθύν όρθιες άπάνω του». 'Ισχυρίζεται δε πως δεν πονεί καθόλου.

2 Ο παγκόσμιος τύπος άσχολήθηκε πρόσφάτως με το έρωτικό δράμα, που συνέθεσθ στην πίστα του τσίρκου Τόνι, κατά την διάρκεια μιας παραστάσεως που έδινε στη Ρώμη. Ένα γέρικο λιοντάρι, ο «Τομπρούκ», που είχε έμφανισθί και σε πολλά φιλμ μεταξύ των όποιων και η «Φαμπιόλα», κατασπαράχτηκε από το νεαρό λιοντάρι «Ταρζάν», έπειδή κατά καιρούς παρενοχλούσε με τις... έρωτοπροτίες του την λεία Ζάρρα. Στη φωτογραφία μας ο θηριοδασκτής Ντάριζ, ενώ προσπαθεί να κρατήσθ τα άλλα έξαγριωμένα θηρία μακριά από το πτώμα του «Τομπρούκ».

3 Η Σοΐζαν Χαίργουαρντ, που θριάμβευσε στο έφευτο φεστιβάλ των Κανών και κέρδισε το πρώτο βραβείο ήθοποιας με το φιλμ «Μια γυναίκα στην κόλπο», φεύγοντας άεροπορικά για το Λονδίνο, θέλησε, ποιά την ρητή σχετική άπαγόρευσι, να πάει μαζί της το άγαπημένο της μικροσκοπικό σκυλάκι, που κατά την επίβασή της κατάρβωσε να το κρύψει μέσα σ' ένα φόρεμά της. Η συνόδος όμως το άνακάλυψε κατά την διάρκεια του ταξιδιού και άνέφερε το γεγονός σ' έναν ύπάλληλο της εταιρείας, μόλις έφτασαν στο Λονδίνο. Έκείνος τότε έπέβαλε στη Σοΐζαν να πληρώσθ ένα πρόστιμο για την παράδοσι του κοτονισμού!

4 Αυτή ήταν η όμα των ανθρώπων πριν από 7.000 χρόνια. Τα κομμάτια της πηλίνης αυτής κεφαλής βρέθηκαν κατά τη διάρκεια πρόσφατων άνασκαφών στην 'Ιερική.

Ο ναινούργιος νόμος

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Οι δύο γραμμές του τραίνου λάμπανε στὸν ἥλιο. Καὶ φαίνονταν σὰν νὰ μὴν τελειώσαν ποῦθενά, σὰν νὰ τίς καπάινε ὁ ἀπέραντος κάμπος πρὸς τὴν μιά διεύθυνσι, ἐνῶ πρὸς τὴν ἄλλη σταματοῦσαν ἀπότομα...

Ὁ Οὐίλλιαμ Σπάρκς τίς κύτταζε μ' ἀγάπη. Εἶχε ἀγωνιστὴ χρόνια καὶ χρόνια, γιὰ νὰ μὴν πορέσῃ νὰ φέρῃ ὡς τὴν καρδιά τοῦ Γουέστ τὴ σφραγίδα ἐκείνη τοῦ μηχανικοῦ πολιτισμοῦ. Οἱ ἀνωμαλίες τοῦ ἐδάφους, οἱ Ἐρυθρόδερμοι, χίλια δυὸ ἐμπόδια καὶ κίνδυνοι εἶχαν δυσκολέψει τὸ ἔργο του, μὰ δὲν τὸ εἶχαν διακίψει. Γιατὶ εἶχε ἀρκεστὴ στὸν ἑαυτὸ του ν' ἀποτελειώσῃ τὴ σιδηροδρομικὴ ἐκείνη γραμμὴ, κι' ἦταν ἄνθρωπος πού κρατοῦσε τὸ λόγο του.

Τώρα εἶχαν σταματήσει προσωρινὰ οἱ ἐργασίες. Ἐπρεπε νὰ δημιουργηθῇ ἐκεῖ ἕνα μικρὸ χωριὸ καὶ νὰ φτάσῃ τὸ ὄλκιο γιὰ νὰ συνεχιστοῦν τὰ ἔργα. Ἡ μοναδικὴ καὶ πρωτόγονη ἀπμομηχανή, πού ἐξυπηρετοῦσε τὴ γραμμή, δὲν μπορούσε νὰ φέρῃ παρά λίγους τόνους κάθε φορὰ.

Ἐνα καλοκαίρινό πρωΐ, ὁ Οὐίλλιαμ πήγε μὲ τ' ὄλογο του στὴ γεωμετρικὴ κατασκήνωσι τοῦ Ἰρλανδοῦ Σμιθ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὑπόπτος τύπος, εἶχε φύγῃ ἀπ' τὴν πατρίδα του, γιὰ νὰ κυνηγήσῃ εὐκόλα πλούτη στὴν Ἀμερική. Κι' εἶχε ἐγκατασταθῇ, μαζί μὲ μερικοὺς ἀνθρώπους του, κοντὰ στὴ σιδηροδρομικὴ γραμμή.

Ὁ Σπάρκς μπήκε στὴν καλύβα τοῦ καὶ τὸν καλῆ-μέρισε.

— Καλῶς ἦρθατε, ἀπάντησε ἐκεῖνος κακὸκεφα. Μήπως ἀποφασίσατε νὰ δεχθῆτε τὴν πρότασί μου νὰ ἐνώσουμε τίς κατασκήνωσεις μας καὶ νὰ δημιουργήσουμε ἕνα μονάχα χωριό;

— Σὰς εἶπα πὼς δὲν δέχομαι! ἀπάντησε ξερὰ ὁ Οὐίλλιαμ. Ἐμεῖς ἦρθαμε ἐδῶ γιὰ νὰ δουλέψουμε... ἐνῶ σεῖς σκοπεύετε νὰ φτιάσετε χαρτοπαίγνια, ταβέρνες καὶ μπάρ. Δὲ μπορούμε νὰ συνεργασθούμε ποτέ.

— Τί θέλετε λοιπὸν ἐδῶ; ρώτησε ὁ Ἰρλανδός.

— Θέλω νὰ παντρευτῶ τὴν κόρη σας... γιὰ νὰ τὴν ἀπαμαρύνω ἀπὸ σας! Ἐνὰ τόσο λεπτό καὶ καλὸ κορίτσι δὲν πρέπει νὰ ζῇ κοντὰ

σ' ἕνα τυχοδιώκτη.

Ὁ Σμιθ σάπασε λίγο, χαμογελώντας μὲ κακία. Ὑστερα ρώτησε:

— Κι' ἂν ἀρνηθῶ νὰ σὰς τὴ δώσω;

— Δὲν μπορείτε. Ἡ Τζέιν εἶναι ἐνῆλικη. Θάρρῃ μαζί μου. Τῆς ἔχω μιλήσει, ἔχω συνεννοηθῇ μαζί της.

— Ἡ κόρη μου θὰ κάνει ὅ,τι θελήσω ἐγώ! φώναξε ὁ Σμιθ ἔξω φρενῶν.

Εἶχε σηκωθῇ ἀπειλητικά, φέρνοντας τὸ χέρι του, στὸ πιστόλι του. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ μπήκε μιά κοπέλλα ψηλὴ, μελαχροινὴ, ὠραιότατη.

— Στάσου, πατέρα! εἶπε σταθερὰ. Ἐχει δίκιο ὁ Οὐίλλιαμ. Θὰ φύγω μαζί του... Συγχώρεσέ με! Μὰ δὲν μπορῶ πιά νὰ ζήσω ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς ληστές πού ἔχεις γιὰ φίλους...

Ὁ Σμιθ ἔκαμε μιά κίνησι, σὰν νὰ θέλῃ νὰ ὀρμηθῇ πάνω της. Μὰ σταμάτησε, βλέποντας τὸν Οὐίλλιαμ μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι.

Καλὰ, φύγετε... πρόφερε μὲ σφιγμένα δόντια. Θὰ μοῦ τὸ πληρώσετε!

★

Ἀπ' τὴν ἀρχικὴ κατασκήνωσι τοῦ Σπάρκς εἶχε ἀρ-χίσει τώρα νὰ δημιουργηθῇ μιά ἀπ' τίς μικρὲς πόλεις, πού ἐξυπνοῦσαν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὶς ἐρημικὲς πεδιάδες τοῦ Γουέστ. Στὸ κέντρο της βρισκόταν τὸ ξύλινο σπιτί, ὅπου ἔμεινε ὁ Σπάρκς μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ μὲ τὸ κοριτσάκι πού εἶχαν ἀποκτήσει.

Οἱ ἐργασίες τῆς γραμμῆς προχωροῦσαν κανονικά. Ὁ Σμιθ εἶχε ἀφήσει τὴν κατασκήνωσί του, ἀπὸ τότε πού ἔφυγε ἡ κόρη του, καὶ κανεὶς δὲν ἤξερε τί ἀπόγινε.

Μιά νύχτα, ὁ Οὐίλλιαμ ξύπνησε ἀπὸ πυροβολισμοὺς καὶ οὐράλιασμα. Ἀρπάξε τὸ ὄπλο του κι' ἔτρεξε ἔξω.

Τὰ ξύλινα σπιτία καίγονταν! Κι' ἀνάμεσα στὶς φλόγες, ἀντηχοῦσαν ντουφεκιὲς ἀπὸ καραμπίνες Γουίντσεστερ.

Ὁ Σπάρκς κατάλαβε πὼς ἐπρόκειτο γιὰ ἐπιδρομὴ Ἐρυθρόδερμων.

Τζέιν! φώναξε, γυρίζοντας σπιτί του. Μὰς ἐπιτέθηκαν οἱ Ἐρυθρόδερμοι! Δὲν μπορείς νὰ μείνῃς ἐδῶ! Πάρε ἐν' ὄλογο καὶ φύγε, μὲ τὸ παιδί. Ὡς τὸ πρῶ, μὴν εἶδες νάχῃς φτάσει στὴν πλησιέστερη πόλιν...

Τὴν ἀγκάλιασε, τὴ φίλησε κι' ἔφυγε τρέχοντας, γιὰ νὰ ὀργανώσῃ τὴν ἀμύνα.

Μὰ οἱ Ἐρυθρόδερμοι εἶχαν βρῇ τοὺς λευκοὺς κοιμισμένους κι' ἀνύπνους καὶ τοὺς εἶχαν σφάζει σχεδὸν ὅλους. Ὑστερα εἶχαν περικυκλώσει τὸ χωριὸ καὶ περικυκλώνοντες τὸν Σπάρκς, τὴν γυναῖκα καὶ τὸ κοριτσάκι.

Ὁ Οὐίλλιαμ μάζεψε ὅσους εἶχαν γλυτώσει, κι' ἐπείρασε νὰ ξεφύγῃ ἀνάμεσα στοὺς πολιορκητές. Τὸ σκοτάδι τὸν διευκόλυνε. Ἐφτάσε στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ καὶ πλησίασε ἔρποντας σὲ μιά ομάδα ἰθαγενῶν.

Σὲ μιά ὥρα, θάχουν τελειώσει ὅλα, ἀρχηγέ! εἶπε μὲς τὸ σκοτάδι μιά φωνὴ πού τοῦ φάνηκε γνῶριμη.

Ἦταν ὁ Σμιθ, πού εἶχε συμμαχήσει μὲ τοὺς Ἐρυθρόδερμους γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ!

Ὁ Σπάρκς δὲν μπόρεσε πιά νὰ κρατηθῇ. Ὁρμησε, μαζί μὲ τοὺς ἀνθρώπους του, πυροβολώντας τίς σκιὲς πού ἔβλεπε μπροστά του!

Γιὰ μερικά λεπτά, ἡ μάχη ἦταν ἀβέβαιη. Ὑστερα οἱ Ἐρυθρόδερμοι, τρομαγμένοι ἀπ' τὸ θάνατο τῶν ἀν-τιπάλων τους, σκόρπισαν καὶ χάθηκαν μὲς τὴ νύχτα...

Τὸ ἄλλο πρωΐ, γύρισε ἡ Τζέιν, μαζί μ' ὅλους τοὺς γερούς ἀντρες τῆς πόλεως. Μὰ βρήκανε μονάχα ἐρείπια, πτώματα καὶ μερικοὺς τραυματίες. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ὁ Οὐίλλιαμ. Ἡ Τζέιν τὸν ἀγκάλιασε μὲ συγκίνησι, μὲ λαχτάρα, γιατί εἶχε φοβηθῇ πὼς δὲν θὰ τὸν ἐναθλῆτε πιά.

Ὁ Σπάρκς ἦταν θλασθὴς πληγωμένος. Κύτταζε γύφω ἀπὸ ἕνα βάρβαρο... ὁ λαὸς κι' ἕνα λευκὸ προσῶπο. Μὰ ἡ ἀνακούφιζε.

Ἐκλείσε τὰ μάτια του ἀπ' τὴν κούρασι. Κι' εἶδε τότε, σὰν ὄπτασι, μιά τεράστια πολιτεία, μὲ μέγα-ρα καὶ φαρδειοὺς δρόμους...

«Ἐδῶ θὰ χτισθῇ!» σκέφθηκε.

Ἐδειξε στὴ γυναῖκα του τὰ εἰρήπια πού καπνίζα-νε, καὶ τῆς εἶπε:

— Πρέπει νὰ ξαναρχίσουμε ἀμέσως, Τζέιν! Θὰ τὰ γιὰτὶ ἡ Ἀμερική δὲν μπορεί νὰ χάσῃ καὶρο!...

Ἐτσι γεννήθηκε, στὶς ἀρχὲς τοῦ περαιομένου αἰῶνα, ἐκείνη πού εἶναι τώρα ἡ μεγαλύτερη πόλι τοῦ ἀμερικανικοῦ Γουέστ καὶ μιά ἀπ' τίς πρῶ με-γάλες τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν: ἡ Μιννεάπολις.

Τὰ ὀνόματα τοῦ Οὐίλλιαμ Σπάρκς καὶ τῆς γυ-ναίκας του Τζέιν εἶναι χαραγμένα σήμερα σὲ μιά μεγάλη ἀναιμνηστικὴ πλάκα, ἐντειχισμένη στὸ δημο-σπονδιακὸ μέγαρο τῆς πόλεως.

ΜΑΙΡΗ ΠΕΡΚΙΝΣ

— Καλὰ, φύγετε... πρόφερε ὁ Σμιθ μὲ σφιγμένα δόντια. Θὰ μοῦ τὸ πλη-ρώσετε!...

Κοινωνικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ζυλ Μαρλ

Ἡ ἔνοχη μητέρα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Ραϋμόν συναντιέται μὲ τὴ Σουζάν, δίκως νὰ θέλῃ. Κι' ἐνῶ ἐκείνη τοῦ ἀναγ-νιστῆς δολοφόνου καὶ πὼς ὁ πατέρας της θ' ἀποκατασταθῇ, αὐτὸς τῆς δὴλωνε μὲ συντριβὴ πὼς πρέπει νὰ χωρίσουν ὁριστι-κά... ἄλλα χωρὶς νὰ τὴς ἐξηγῇ τὸ λόγο. Μένει ἀνύπνους μπροστὰ στὴν ἐπιμονὴ της καὶ σὰ δακρύα της, παρ' ὅλη τὴν ἀνασφάλαν πού νοιώθει. Ἡ Σουζάν γυρι-εῖ σπιτί της ἀπελπισμένη. Στὸ μεταξύ, ὁ Λαρόκ φροντίζει γιὰ τὴν ἀναθεώρησι τῆς δίκης του, πού τὴ θεωρεῖ πιά φυσικὴ καὶ εὐκολή. Ὅταν ὅμως πηγαίνει στὸ γραφεῖο τοῦ κ. ντέ Λινιερόλ, ἐκεῖνος τὸν δεχε-ται στενωχωρήμενος καὶ τοῦ δὴλωνε μὲ θλίψι πὼς ἡ ἀποκατάστασί του εἶναι ἀδύ-νατη.

24^{ον} Ὁ Λαρόκ γέλασε.

— Δὲν μπορείς νὰ μιλάτε σοβα-ρά, κ. ντέ Λινιερόλ, εἶπε. Οὐμνη-ρῶς, ὅ,τι συνέβη... Μὲ κατηγοροῦνε γιὰ μιά δολοφονία... Μ' ἔχουν καταδικάσει.

Ἐπὶ 12 χρόνια, εἰμαι ὁ καταδικῶς Λαρόκ... Ὑστερα ἀνακαλύφθηκε ὁ ἀληθινὸς δολοφό-νος... Αὐτοκτόνησε, ἀφοῦ ὅμως πρῶτα ὠ-μολόγησε τὴν ἐνοχὴν του, μπροστὰ στοὺς τὸ ἀξιώστους μάρτυρες πού μπορεί νὰ γίνονταν... Εἶν' ἀπλούστατο... Ἐχάσατε ὅλ' αὐτὰ τὰ περιστατικά;

— Δὲν ἔχασα τίποτε.

— Καὶ λέτε πὼς εἶναι ἀδύνατη ἡ ἀπο-κατάστασί μου;

— Τὸ ἐπαναλαμβάνω.

— Ὑπάρχει καμμιὰ αἰτία;

— Βέβαια, ὑπάρχει μιά.

— Ποιὰ εἶν' αὕτη; Θάθελα πολὺ νὰ τὴ μάθω.

— Ὁ νόμος, κύριε Λαρόκ.

— Ὁ νόμος; Ἀστεϊεύεσθε!... Ὁ νόμος μὲ καταδικάζει ἀδικῶ σὲ μιά ἀτιμωτικὴ ποινὴ, καὶ δὲν μπορεῖ ὕστερα ν' ἀναγνωρί-σῃ τὴν ἀδικία του;

— Ὁχι, δυστυχῶς.

— Μὰ αὐτὸ εἶν' ἀδύνατο! Θάταν ἀνή-κουστο, τερατῶδες! Σίγουρα, κάνετε κά-ποιο λάθος...

— Ἀλλοίμονο, ὄχι, κύριε Λαρόκ. Ὅταν εἶδα τὸ Λουδεράν νὰ πεθάνῃ, μπροστὰ στὰ μάτια μας, κατάλαβα πὼς ἡ ἐξέφυγε κατὰ κάποιον τρόπο, παρ' ὅλη τὴν ὁμολο-γία του.

Ὡστόσο, δὲν θέλησα νὰ σὰς πῶ τί-ποτε, γιατί ἀμφέβαλα ἀκόμη καὶ ἐπι-ζα πὼς δὲν θυμῶνουν καλὰ τὸ ἀκριβὲς κεί-μενο τοῦ νόμου...

Ὅταν γύρισα στὸ Παρίσι, συμβουλευ-θῆκα τὰ βιβλία μου, ρώτησα συναδέλφους, τοὺς καλλίτερος τοῦ κλάδου μας... Ὅλοι τοὺς λοιποὺς συμφώνησαν στὶς ἀπαντήσεις τους... Ὁ νόμος εἶναι σαφής... Τώρα δὲν ἔχω πιά καμμιὰ ἀμφιβολία.

Ὁ Λαρόκ ἔπεσε σ' ἕνα κάθισμα, τσα-κισμένος.

Κύτταζε τὸ δικαστικὸ ὅπως ἄλλοτε, στὶς Βερσαλλίες, ὅταν τὸν κατηγοροῦσε γιὰ ἕ-να φριχτὸ ἐγκλημα.

Μὰ εἶναι τερατῶδες αὐτὸ πού λέτε! τραύλισε.

Ἐπειτα ἀπὸ μιά σύντομη σιωπὴ, πού δὲν τόλμησε ὁ ἀνακριτὴς νὰ τὴν διακόψῃ, ὁ Λαρόκ πρόσθεσε μὲ βραχνή φωνή:

— Θέλω νὰ μάθω αὐτὸ τὸ νόμο... Τὸ θέλω... ἀμέσως...

Ὁ ντέ Λινιερόλ ἀπλῶσε τὸ γέρι του καὶ πῆρε ἕνα βιβλίο. ἐνῶ ὁ Λαρόκ ἔσκυβε τὸ κεφάλι του, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ ξανακού-σῃ τὴν καταδίκη του.

Ὁ ἀνακριτὴς μίλησε πολλὴν ὥρα. Οἱ ἐ-ξηγήσεις του πέφτανε σὰν καυτὸ μολύβι πάνω στὴν καρδιά τοῦ Λαρόκ:

— Ὑπάρχουν στὸν κώδικα τῆς ποινικῆς δικονομίας ὠρισμένοι περιορισμοί, πού δὲν

τρέπεται νὰ γίνῃ ἀναθεώρησι τῆς δίκης. Μπορεῖ νὰ πάσῃ γὰρ ὁ καταδικῶς ἀπὸ τὸν ἀρχικὸν τοῦ Κράτους... ἀλλά, ὅσο κι' ἂν εἶναι βεβαία κι' ὀφθαλμοφανὴς ἡ ἀθώωσις του, θὰ μείνῃ πάντα ἕνας πρῶνι καταδι-κός.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι... εἶναι μιά ἀνήκουστὴ ἀδικία!

— Δυστυχῶς, αὐτὰ λέει ὁ νόμος!

— Κι' ἐγὼ δὲν ὑπάγομαι σὲ καμμιὰ ἀπ' τίς τρεῖς περιπτώσεις πού προβλέπει:

— Λυπάμαι κατακόρυφα, ἀλλά...

— Ἐξηγήστε μου λοιπὸν! Σὰς ἀκούω...

— Κατὰ τὴν ποινικὴ δικονομία μας, ἡ ἀναθεώρησι μιάς ποινικῆς δίκης ἐπιτρέπε-ται στίς ἑξῆς τρεῖς περιπτώσεις:

»Πρῶτον: Ὅταν δυὸ διάφορα ἄτομα κα-ταδικάσθηκαν διαδοχικὰ γιὰ τὴν ἴδια πρά-ξι, ὑπὸ συνθήκες πού φέρουν σὲ ἀντίφασι τίς δυὸ καταδικές, ἐπὶ ὅστε ἡ ἐνοχὴ τοῦ ἐνὸς νὰ συνεπαγείται ἀναγκαστικὰ τὴν ἄ-θωότητα τοῦ ἄλλου. Στὴν περίπτωσι αὕτη, ἀναστέλλεται ἡ ἐκτέλεσις τῶν δυὸ ἀποφά-σεων κι' οἱ δυὸ κατηγορούμενοι ξαναδικά-ζονται μαζί ἀπὸ ἄλλο δικαστήριον, διαφο-ρετικὸ ἀπὸ ἐκεῖνα πού εἶχαν ἐκδώσει τίς δυὸ ἀντιφατικὰς ἀποφάσεις.

»Δεύτερον: Ὑπάρχει ἐπίσης ἡ δυνατότης τῆς ἀναθεώρησης μιάς καταδικῆς γιὰ ὄνο-μο, ὅταν παρουσιασθῶν κατόπιν στοιχείων ἱκανὰ ν' ἀποδείξουν ὅτι τὸ ὑποτιθέμενον θύμα βρίσκεται ὅττι ζοῖ. Ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις ἀκυρώνεται τότε ἀπ' τὸ ἀκυρωτι-κὸ δικαστήριον.

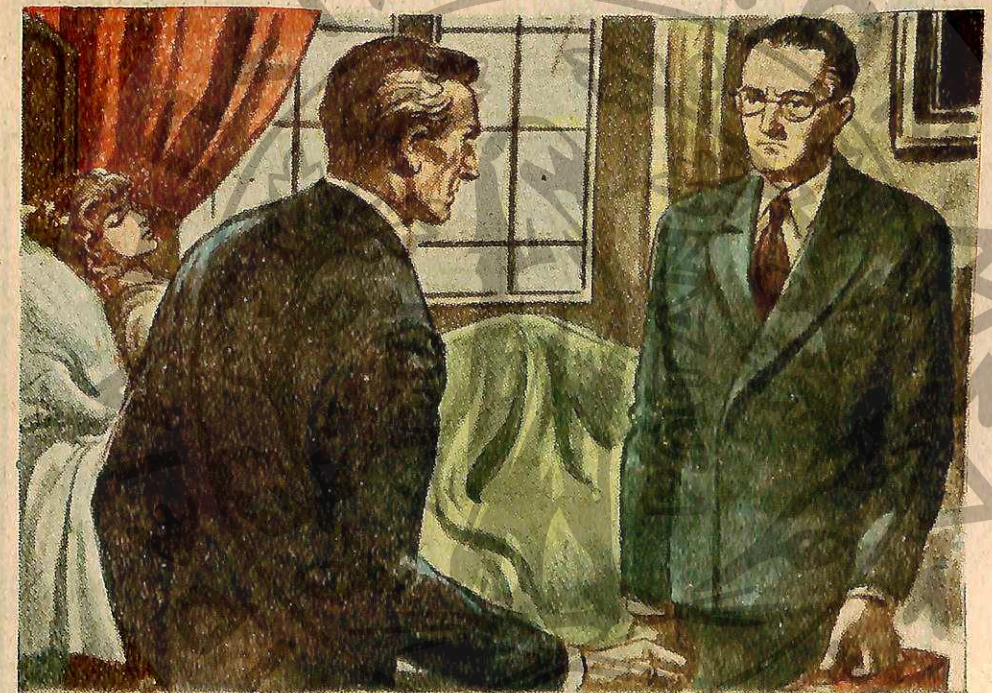
»Τρίτον: Μπορεῖ ἀκόμη νὰ γίνῃ ἀναθε-ώρησις, ὅταν ἕνας ἀπὸ τοὺς μάρτυρες πού εἶχαν ἐξετασθῇ στὴν πρώτη δίκην, καταδι-κασθῇ μεταγενεστέρως γιὰ ψευδομαρτυρία σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι.

— Αὐτὲς εἶναι οἱ μόνες περιπτώσεις ἀ-ναθεώρησης πού προβλέπει ὁ νομοθέτης; ρώτησε ὁ Λαρόκ μὲ συντριβή.

— Οἱ μόνες, δυστυχῶς.

— Εἶναι ἀνεπαρκεῖς... Εἰμαι θύμα τῆς ἀτελείας τοῦ νόμου!

— Σὰς τὸ εἶπα κι' ἐγώ... γιατί ἀναγνω-ρίζω, ὅπως καὶ σεῖς, πὼς ἡ ἀνεπάρκεια αὐ-

—Βλέπετε κανένα ἀνψυχαστικὸ σύμπτωμα; ρώτησε ὁ Ροζέ τὸν γιατρὸ μὲ ἀγωνία.

51

τη της νομοθεσίας θάνατι μία καινούργια και πασιφανής αδικία.

— Όχι, αν ζούσε ο Λουβεράν!...
— Άς υποθέσουμε πως δεν αυτοκτονούσε. Θα δικάζονταν τότε και θα καταδικαζότανε κι' αυτός, για το ίδιο έγκλημα για το οποίο είχατε καταδικάσει τους άλλους. Θα είχαμε λοιπόν τότε δυο αντιφατικές αποφάσεις, και θα πέφτασε στην πρώτη περίπτωση του άθωου που σας ανέφερα.

— Μά, με το θάνατό του, ο Λουβεράν ξεφεύγει απ' την καταδίκη. Δεν θα υπάξουν λοιπόν πια αντιφατικές αποφάσεις και δεν θα μπορέσει να γίνει αναθεώρηση.

— Όσο για τις άλλες δυο περιπτώσεις των άθωων 443, είναι περιττό να μιλάμε γι' αυτές, εφόσον δεν ισχύει επί του προκειμένου καμιά απ' τις δυο.

— Όπως βλέπετε λοιπόν, κύριε Λαρόκ, δεν είχα αδικία, όταν θεώρησα αδύνατη την νομική σας αποκατάσταση!

— Τι μου μένει λοιπόν να κάνω;
— Να ζητήσετε χάρη, Θά την επιτύχετε, άσφαλώς. Το αναλαμβάνω εγώ.

— Χάρη; Δεν τη θέλω!... Μονάχα οι ένοχοι ζητάνε χάρη. Μά εγώ είμαι άθωος!... Αυτό μόνο έχετε να μου προσφέρετε, έξ νόματος του νόμου;

— Δυστυχώς, ναι!

— Ατιμώρητα, έζησα δώδεκα χρόνια κρύβοντας τ' όνομά μου, το παρελθόν μου, σκύβοντας το κεφάλι μου κάτω από μιαν άδικη καταδίκη. Ή γυναίκα μου πέθανε απ' την πείνα, απελπισία και πόνο, γιατί με νομίζε ένοχο, όπως όλοι...

— Και τώρα, τί μου προτείνετε γι' αποζημίωση; Μά μου δώσουν χάρη!

— Τί άστειο, κ. ντέ Λινιερόλ! Μά γελάστε λοιπόν και σεις!...

— Ο Λαρόκ μιλώσατε με έξαση, με θυμό και πικρία.

— Πάλευε σ' ένα αδιέξοδο, ο δύστυχος... κι' υπέφερε όπως είχε υποφέρει κι' άλλοτε, όταν όλος ο κόσμος τον θεωρούσε ένοχο, όταν έβλεπε να υψώνεται γύρω του το ψηλό κι' αδιαπέραστο τείχος της ντροπής!

— Σε λίγες στιγμές, συνέχισε:

— Όταν κατάστρωσα το σχέδιο που έπαινε στην έντελεια κατά του Λουβεράν... όταν προκάλεσα την απληστία του με τα λεφτά που του έδειξα και τον έκανα να πιστέψει πως μπορούσε εύκολα να τ' αρπάξει, προσκάλεσα στην τελευταία σκηνή του δράματος, όχι μόνο τον Τριστά και τον Πιόλο, αλλά και σας και τον κ. Λακρουά.

— Θά μπορούσα ν' άποταθώ σ' όποιονδήποτε δικαστικό, δεν θα μούλεγε όχι, σ' αυτήν την περίπτωση. Μά ήθελα έσας...

— Ηρθα να σας δω, για να σας δώσω την ευκαιρία να επανορθώσετε το κακό που κάνατε άλλοτε. Γιατί έλεγα με το νου μου: «Δεν μπορεί νάναι ήσυχη ή ψυχρή αυτού του ανθρώπου. Θά τελειώσει τη ζωή του με την τύχη πως καταδίκασε ένα άθωο, αν δεν με-

ταχειρίσει όλες τις δυνάμεις του για την αποκατάστασι του καταδίκου».

— Σας έφερα μπροστά στο Λουβεράν, για ν' ακούσετε την όμολογία του. Σας έδωσα πως ήταν ένοχος. Τ' ακούσατε, όχι μονάχα ως άνθρωπος, αλλά και ως δικαστής. Μου δώσατε τότε το χέρι και μου ζητήσατε συγγνώμη, από μένα, τη δραπέτη του κατέργου, που ζούσε με ψεύτικο όνομα!... Τί θέαμα; αλήθεια, να ζητάει συγγνώμη ο δικαστής απ' τον άνθρωπο που καταδίκασε!...

— Και σήμερα μου λέτε: «Ο νόμος είναι έτσι. Θά σας θεωρή πάντα ένοχο, δηλαδή δολοφόνο. Το ξέρω πως είσατε άθωος, μά δεν μπορώ να σας κάνω τίποτε».

— Δικαιοσύνη είν' αυτή η κωμωδία, κ. ντέ Λινιερόλ;

— Λαρόκ, ο πόνος σας κάνει να παραλογίζεστε.

— Μήπως τυχόν πρέπει να σας πώ κι' ευχαριστώ;

— Θα πάρετε χάρη... μην αμφιβάλλετε καθόλου...

— Μά δεν καταλαβαίνετε λοιπόν πως ή χάρη θάνατι σαν μία δεύτερη ατίμωση για μένα; Θά συμπληρώσει την καταδίκη μου...

— Όχι, δεν πρόκειται να ζητήσω χάρη...

— Θα τη ζητήσετε, κ. Λαρόκ, πρέπει!

— Άλλοιώς, δεν βάσατε πια έλευθερος. Μεταξύ δυο κακών, θα διαλέξετε το μικρότερο.

— Θα γυρίσω στην Αμερική... και θα προσπαθήσω να ξεχάσω τη Γαλλία.

— Δεν θα την ξεχάσετε. Δεν ξεχνιέται η πατρίδα, ακόμα κι' όταν είναι κανείς θυμά τον νόμον της... Θά ζητήσετε χάρη και θα την πάρετε.

— Και θάνατο πάντα το ντροπιασμένο επίθετο Λαρόκ;

— Όχι, θα σας έπιτραπεί να τ' αλλάξετε... Κι' ύστερα, αν ο νόμος σας έμποδίζει να επιτύχετε την απόλυτη αποκατάστασι που είχατε άνειρευτή, θ' αποκαταστήθε όμως ήθικά, γιατί οι έφημερίδες θ' ασχοληθούν με την περίπτωση σας...

— Θά φροντίσω να γίνουν γνωστές οι δραματικές λεπτομέρειες του θανάτου του Λουβεράν... Θά δημιουργηθή ένα ισχυρό ρεύμα συμπάθειας για σας...

— Τί με νοιάζει; Έγώ θέλω την τιμή μου! Άποψ γράφουνε για μένα οι έφημερίδες θά στραφούν σ' άλλα θέματα. Θά ξεχαστώ γρήγορα. Θά περάσει καιρός. Και τ' όνομά μου θα μένη στιγμιαισθημένο...

— Μά είπαμε πως σ' αλλάξετε όνομα. Ο Λαρόκ άναστήναξε.

— Αναγκαστικά θα γίνει έτσι... μουρμούρισε. Μά δεν είν' αυτό που είχα άνειρευτή!

— Ίσως δεν χάθηκε κάθε έλπίδα ανεθεώρησης της δίκης σας, είπε ο άνακριτής.

— Ο Λαρόκ άναστήκωσε το κεφάλι του κι' έκαμε μία κίνηση χάρης.

— Τί θέλετε να πείτε; φώναξε.

— Θυμάστε τα τελευταία λόγια του έτοιμοθάνατου Λουβεράν;

— Ναι, ο άθλιος αυτός όμολόγησε το έγκλημά του.

— Όχι αυτό μονάχα. Μίλησε και για κάποιον συνένοχο. Ξεψύχησε όμως, πρίν προλάβει να τον όνομάσει...

— Ναι, αλήθεια.

— Αυτή λοιπόν είναι η τελευταία μας έλπίδα! Άν άνακαλύψουμε το συνένοχο αυτόν, αν τον συλλάβουμε και προκαλέσουμε την καταδίκη του, θα πέσουμε και πάλι στην πρώτη περίπτωση του άθωου του νόμου. Τότε θάνατι βεβαία η άναθεώρησι της δίκης σας.

— Ο Λαρόκ κούνησε το κεφάλι του.

— Ναι, έχετε δίκιο, άπάντησε. Μά που ν' άνακαλύψουμε αυτόν το συνένοχο; Πού κρύβεται άραγε;

— Βρήκατε το Λουβεράν, μολοντί είχαν περάσει δώδεκα χρόνια απ' το έγκλημα κι' ο δολοφόνος θεωρούσε τον έαυτά του απόλυτα άσφαλισμένο...

— Θα χρειάζονταν καινούργιες έρευνες, καινούργιες άγωνίες! Άν έξερατε δε, κ. ντέ Λινιερόλ, πόσο είμαι κουρασμένος, πόσο έχω ανάγκη από άνάπαυσι, πόσο θάθελα τώρα πιά, όχι να ζήσω, αλλά να πεθάνω ή σιγα!... Είμαι νέος ακόμα, κι' όμως έχω τόσο γερασμένο!...

— Κουράγιο, Λαρόκ!

— Δεν έχω πια...

— Πρέπει! Για την κόρη σας!

— Ο Ροζέ έμεινε για πολλή ώρα με το κεφάλι σκυφτό και τα χέρια κρεμασμένα. Ο νεοεισεύνατος όθλιος. Όλη η πικρή ζωή του περνούσε μπροστά απ' τα θλιμένα μάτια του...

— Θά προσπαθήσω, είπε στο τέλος. Μά δεν πιστεύω πια σε τίποτε.

— Κι' έφυγε, άφου άποχαιρέτησε τον άνακριτή.

— Ο ντέ Λινιερόλ έμεινε σκεπτικός πολλήν ώρα, κι' ύστερα είπε με δυνατή φωνή:

— Έκτός απ' τον άγνωστο συνένοχο, υπάρχει κι' ένας άλλος ένοχος: ο Νόμος!...

— Ι!

— Όταν γύρισε το βράδυ ο Λαρόκ στην Άσση Βίλλα, βρήκε τη Σουζάν στο κρεβάτι, με δυνατό πνεύμα. Τη νύχτα μόλις είχε παραλήρημα. Ο πατέρας της κάλεσε το γιατρό που την είχε περιποιηθή και την άλλη φορά, μετά το άτύχημά της στα έρείπια του μοναστηριού.

— Ο γιατρός έμεινε πολλή ώρα κοντά της. Βλέποντάς την πολύ ταραγμένη και ξεροντας πως ήταν νευρική, φοβόταν επιπλοκές...

— Ο Λαρόκ άνησύχησε.

— Ο γιατρός σύστησε άνάπαυσι κι' απόλυτη ψυχική ήρεμία. Ρώτησε δε το Λαρόκ, για να μάθω απ' αυτόν τους πιθανούς λόγους του έφανικού εκείνου πνεύματός.

— Ο Ροζέ σκέφθηκε τη χαρα της κόρης του, όταν της είχε πη το όλίγων ήμερών ότι είχε άποκαλυφθή ο δολοφόνος του Λαρουέτ.

— Αυτό είναι — έπτε με το νου του. Δεν μπορεί νάναι άλλο... Έγώ φταίω, θάπρεπε να της το άναγγείλω με τρόπο...».

— Ύστερα ρώτησε το γιατρό με άγωνία: — Βλέπετε κανένα άνησυχαστικό σύμπτωμα;

— Όχι... για την ώρα τουλάχιστον... Έλπιζω να μην παρουσιάσθ τίποτε... μά δεν μπορώ να το βεβαιώσω... Θά ξανάρθω αύριο...

— Κι' ο γιατρός έφυγε, έπαναλαμβάνοντας:

— Προσέξτε! Προσέξτε πολύ!

— Ο Λαρόκ πέρασε τη νύχτα κοντά στο κρεβάτι της κόρης του. Ή Σουζάν φάνηκε πως κοιμήθηκε ήσυχα. Το πρωί, ο γιατρός τη βρήκε καλυμμένη. Ο πυρετός εξακολούθησε, δεν είχε όμως πια παραλήρημα.

— Φαινόταν ωστόσο, τσακισμένη απ' μια βουδή θλίψη. Τού κάκου προσπαθούσε ο πατέρας της να τη διασκεδάσει, με τραγουδιά και χαρούμενα λόγια. Εκείνη δεν φαινόταν να καταλαβαίνει. Άπαντούσε μόνο με μονοσύλλαβα.

— Τί έχεις, άγαπημένο μου παιδί; τη ρωτούσε ο Λαρόκ.

— Εκείνη σήκωνε ψηλά τα μάτια της κι' άπαντούσε:

— Είμαι άσωστη, πατέρα... και πολύ λυπημένη...

— Μά από τί άσωστησες;

— Γιατί έρεει...

— Πιοτί είσαι λυπημένη;

— Η κοπέλλα δεν άπάντησε άμέσως. Ύστερα από λίγες, είπτε:

— Γιατί είμαι άσωστη.

— Μά δεν μπορούσε να γελαστή ο πατέρας της... Την κτύπαε για πολύ, αμίλητος, και, μη τολμώντας να πη πια τίποτε, άναστήναξε.

— Η καλλιτέρεψι που είχε παρουσιάσει ή Σουζάν, ήταν προσωρινή. Τis έπόμενες μέρες, ξανανέθηκε ο πυρετός κι' ήρθε πάλι το παραλήρημα.

— Τέλος, έκδηλώθηκε καθαρά η άσθένεια: Ήταν έγκεφαλικό πνεύμα.

— Ο Λαρόκ δεν ζούσε πια απ' την άγωνία.

— Σώστε την, σας παρακαλώ νοσηνιστές! έλεγε στο γιατρό.

— Εκείνος έκανε ό,τι μπορούσε. Έδειχνε τη μεγαλύτερη άφοσίωσι. Μά ήταν αδύνατο να έμποδισθ τη φυσική πορεία της άσώστηας.

— Πρέπει, να της συνέβη κάτι που την τάραιε πολύ... παρατηρούσε στον πατέρα της.

— Και τον κτύπαε έρωτηματικά, θέλοντας να καταποτισθή.

— Ναι, δοκίμασε μία μεγάλη χαρά... μία γαρά άνελπισθ, άπάντησε ο Ροζέ.

— Μά ο γιατρός άμφεβαλλε. Πίστευε πως έπρόκειτο μάλλον για κάποιο μεγάλο πόνο.

— Έπαινε λοιπόν:

— Μήπως τη στενοχωρήσατε σε κάτι;

— Όχι. Ύπάκουα σ' όλα τα καπρίτσια της.

— Άγαπούσε κανένα;

— Άγαπάει και την άγαπάνε. Είναι άραβασισμένη!...

— Ωστόσο, ο γιατρός δεν φαινότανε πολύ βέβαιος...

— Ο Λαρόκ δεν έφεινε καθόλου απ' την κάμαρα της κόρης του. Έτσι, έμαθε επίτελους ό,τι άγνοούσε, σε μία κοίσι παραλήρηματος της Σουζάν — μία απ' αυτές που είχε συχνά, κάθε μέρα, κάθε νύχτα.

— Μία νύχτα, η κοπέλλα μίλησε... με κουμένες φράσεις, που είχαν ωστόσο ένα νόημα. Έτσι, ο πατέρας της έμαθε πως δεν την ήθελε πια ο Ραυμόν. Έμαθε πως ο Ραυμόν ήφερε απ' τη Σουζάν όλες τις τελευταίες άποκαλύψεις για τη δολοφονία του Λουβεράν... και πως, ύστερα απ' τις έκμυστηρεύσεις αυτές της κοπέλλας, ένώ ήταν τόσο έρωτευμένος ως τότε, είχε πάρει πίσω το λόγο του, χωρίς να της δώση έξηγήσεις...

— Έμαθε τέλος πως την είχε εγκαταλείψει, δίχως έλπίδα, αυτήν που είχε βάλει όλη τη ζωή της στον έρωτά της... αυτήν που θ' άγαπούσε μία φορά μονάχα και που θά πέθαινε αν δεν εύρισκε άναπόκρισι.

— Τάμαθε όλα, ο δυστυχισμένος πατέρας. Κι, είπε με το νου του:

— «Γι' αυτό λοιπόν ήταν τόσο θλιμμένη. Γι' αυτό άσώστησε. Γι' αυτό πεθαίνει!...»

— Την άλλη μέρα, ο γιατρός, που έρχότανε τακτικά, παρατήρησε πως δεν είχε καλλιτέρεψι ή κατάσταση της Σουζάν. Ο Ροζέ πήρε τότε μία άπόφασι. Έτρεξε στο Μερνιτόν, με την έλπίδα να συναντήσθ εκεί το Ραυμόν. Ήθελε να έξηγηθ μαζί του.

— Ήταν Κυριακή. Ο Ραυμόν είχε έρθει απ' το Παρίσι το προηγούμενο βράδυ. Βρισκόταν μαζί με τον άδελφό του και τη νητέρα του, όταν έφτασε στη φέρμα ο Λαρόκ.

— Απ' την άναστατωμένη φυσιογνωμία του Λαρόκ, ο Ραυμόν κατάλαβε πως τά ήφερε όλα. Και κάποια διακρίθησι του είπτε πως ή Σουζάν ήταν άσωστη...

— Θάθελε ν' άποφύγη τον πονεμένο εκείνο πατέρα. Μά ο Λαρόκ τον πλησίασε και του είπτε σιγά, σαν νάσε διαβάσει αυτή τη σκέψι του στα μάτια του:

— Πρέπει να σας μιλήσω ιδιαίτερώς... Μισή ώρα άνοώτερα, περπατούσαν οι δυο τους, μονάχοι, στη μεγάλη δεινροστομία που οδηγούσε στο Μερνιτόν. Ή κ. ντέ Νουαβίλ ήταν άδιάθετη κι' είχε μείνει στην κάμαρά της. Όσο για τον Πιέρ, είχε ζητήσει συγγνώμη απ' τον έπισκέπτη, γιατί

είχε να τελειώσει όρισμένες έπείγουσες δουλειές του κτήματός.

— Ο Ροζέ κι' ο Ραυμόν έμειναν πολλήν ώρα αμίλητοι, προχωρώντας με μικρά βήματα, ό ένας δίπλα στον άλλο. Τέλος, ο νέος συγκέντρωσε όλο το θάρρος του και ρώτησε:

— Θέλατε να μου μιλήσετε, κύριε;

— Μάλιστα. Ή κόρη μου είναι βαρεία άσωστη, με πνευτικό και παραλήρημα. Στο παραμυθό της, της ξέφουναν μερικά λόγια που μου άποκάλυξαν... πρώτον, πως σας είχε φανερώσει το παρελθόν μου, πράγμα που το ήξερα... και δεύτερον, πως δεν τη θέλατε πια ενώ πρίν την άγαπούσατε κι' είχατε ζητήσει το χέρι της.

— Είν' αλήθεια όλ' αυτά, κύριε;

— Μάλιστα. Έξω ωστόσο ό,τι, παρ' όλη την καταδίκη σας, είσατε ο τιμιώτερος άνθρωπος του κόσμου. Έξω πως ύπνάζατε πολύ δυστυχισμένο.

— Η κόρη μου σας άναπάει, κύριε ντέ Νουαβίλ. Και γι' αυτό είναι τώρα άρρωστη! Σας ξεορκίζω στη φιλία που με ένωσε άλλωστε με τον πατέρα σας, να μου πείτε γιατί την άπελπίσετε!

— Που άφείλται ή άπότομη αλλαγή σας; Σε ποιους άνεξήγητους λόγους; Θέλω να μάθω την αλήθεια, κύριε!

— Ο Ραυμόν έμεινε αμίλητος για πολύ. Στο τέλος ψιθύρισε μ' άπεσσανθ θλίψη:

— Ο Θεός έδειρε πως θάθελα να μην πώ τίποτε... Με ρωτάτε, κύριε, για τους λόγους αυτής της συμπεριφοράς μου. Είναι δυο... Τον πρώτο, τον σπουδαιότερο, δεν πρόκειται να σας τον φανερώσω ποτέ. Μη ζητήσατε να τον μάθετε. Σας στανει άλλωστε ο δεύτερος.

— Ποιός είν' αυτός; ρώτησε ο Λαρόκ, με την καρδιά σφιγμένη.

— Έδώ κι' ένα μήνα, όταν ζητούσα το χέρι της Σουζάν, άγνοούσα αυτό που έμαθα ύστερα...

— Ποιό δηλαδή; Την καταδίκη μου;... Μά σας τάχε πη όλα ή Σουζάν, κι' όμως αυτό δεν άλλαξε καθόλου τα σνέδιά σας.

— Δεν πρόκειται γι' αυτό... Άγνοούσα τότε και έξω σήμερα ό,τι ύπνάζατε...

— Μιλήστε! Ένας κατάδικος;

— Όχι. Αυτό σας τιμά μάλιστα, άφου είσατε άθωος!

— Τί θέλετε λοιπόν να πείτε;

— Ύπνάζατε... ο έρως της νητέρας μου!

— Ο Ροζέ άνατρίχιασε σύγκορμος. Μία θανάσιμη γλωμάδα άπλώθηκε στο πρόσωπό του... Έκλεισε τα μάτια του κι' έσκυψε πολύ τη κεφαλή του.

— Έπικαλεσθήκατε τη φιλία σας τον πατέρα μου, συνέχισε ο νέος. Ο πατέρας μου έπεσε θύμα αυτής της φιλίας... κι' έγασε τη ζωή του. Την σκότωσε ή άποκάλυψι της άτιμωσίας του... Θά το άρννηθήτε;

— Είν' αλήθεια! τραυλίζει ο Λαρόκ.

— Έπιμένετε λοιπόν ακόμα;

— Άκούστε! Ή υπτέρα σας κι' εγώ ύπνάζαμε ένοχοι άλλοτε... μά τιμωρήθηκαν σκληρά για το σφάλμα μου... Το ξέρετε...

— Μία λέξη της υπτέρας σας θά μπορούσε να με σώση. Μά δεν την είπτε... Μία λέξη δική μου θά μπορούσε να την ντροπιάση, σώζοντάς με απ' τα κατέργα. Δεν την είπα...

— Προτίμησα να καταδικάσω σε άιώνιο αίσχος τη γυναίκα μου, την κόρη μου, τον έαυτό μου...

— Πλήρωςά λοιπόν αρκετά το σφάλμα μου... Μά σας ρωτώ, κύριε ντέ Νουαβίλ, είναι σωστό να τιμωρηθ ή κόρη μου για ένα σφάλμα του πατέρα της, και μάλιστα τόσο άκρίδοπληρωμένο...

— Θά πεθάνη απ' την έγκατάλειψι σας, να το ξέρετε! Σεις μονάχα μπορείτε να τη σώσετε... σεις και να τη σκωτώσετε...

— Μην έπικαλεσθήτε την άναμνησι του πατέρα σας! Είν' αλήθεια πως έγιναν αίτια του θανάτου του, μολοντί θάθελα να ξεονόραζα τη ζωή του με τη δική μου. Μά κι' ή σωτή της υπτέρας σας προκάλεσε την καταδίκη μου και το θάνατο της γυναίκας μου. Είμαστε ίσα λοιπόν... Κι' έξω από μάς, απ' τις άναμνήσεις μας, απ' τις παλές άφορές μας, ύπάρχει μία άσωστη κοπέλλα, που θά πεθάνη αν δεν τη βοηθήσετε... Γι' αυτήν σας ίκετεύω!

— Μά ο Ραυμόν κούνησε το κεφάλι του κι' άπάντησε:

— Κύριε Λαρόκ, είμαι κι' εγώ πολύ δυστυχισμένος... Βλέπετε πόσο ύποφερω! Λυπηθήκατε με, μη με βασανίζετε...

— Μήπως λυπόσαστε έσείς την κόρη μου, την άθωα κι' άμορφη κοπέλλα που σκωτώνετε;... Ποιός είναι ο πιο άξιολύπητος απ' τους τρεις μας;

— Ο Ραυμόν ένωσε τα χέρια του, με μία άπελπισμένη κίνηση.

— Αφίστε με, είπτε, μην έπιμένετε...

— Έστω. Θά γυρίσω στο σπίτι μου. Κι' αν ή κόρη μου μωρη να μ' άκούση και να με καταλάβη, θά της επαναλάβω ό,τι σας είπα κι' ό,τι μου άπάντησατε.

— Ο Ραυμόν βόγγησε:

— Κάμετε όπως νομίζετε... Ίσως νάναι καλλίτερα έτσι...

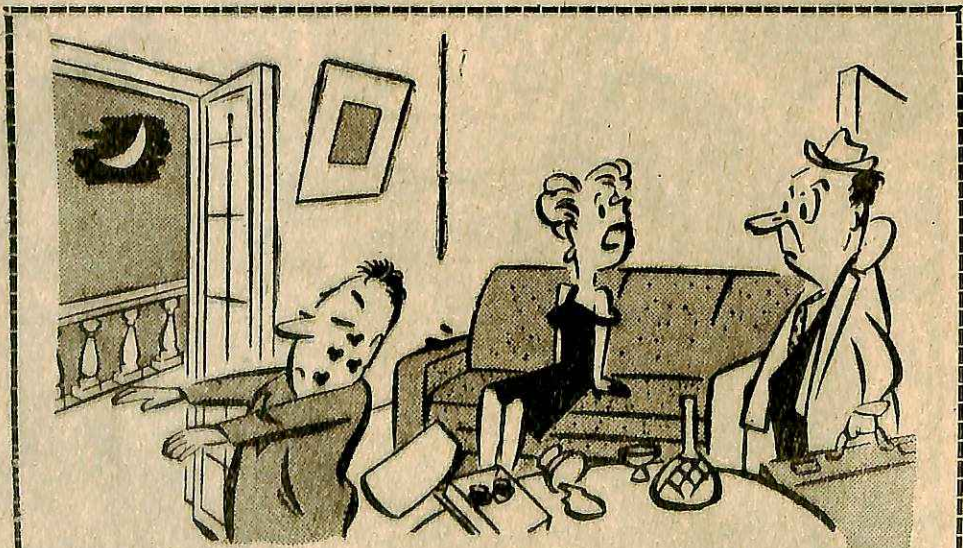
— Θά τη σκωτώω έτσι, σαν να τη γυμπούσα με μαχαίρι. Θά μάθετε έσείς πρώτος το θάνατό της.

— «Όταν πεθάνη, θά σκοτωθώ» είπτε με το νου του ο Ραυμόν.

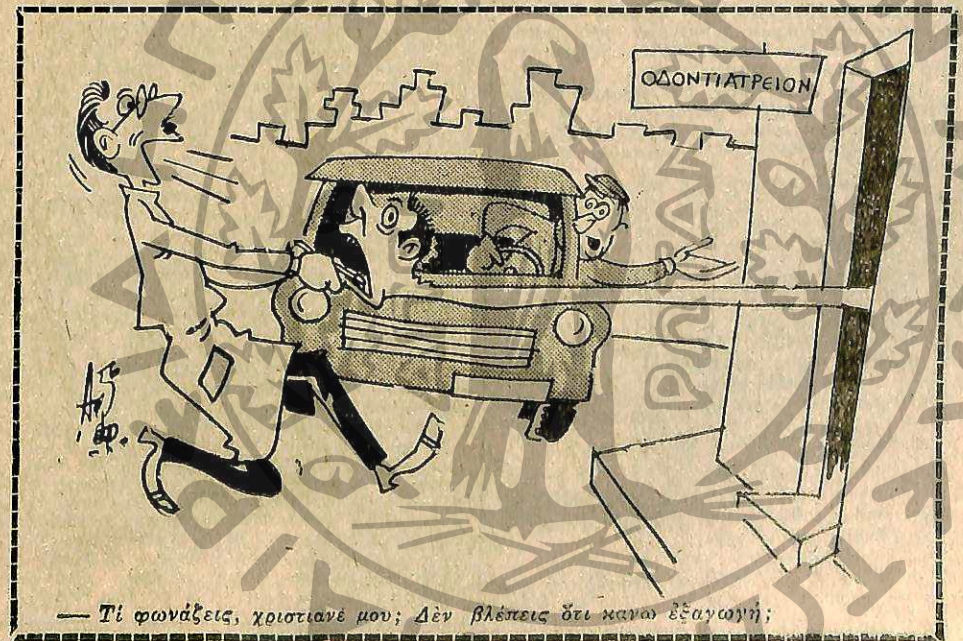
— Έξουσε πως δικαιολογούσε κάποτε την αυτοκτονία...

— Ξανανύσισαν στο Μερνιτόν, χωρίς να προσθέσουν τίποτ' άλλο. Ο Ραυμόν κλείστηκε στην κάμαρά του. Ο Λαρόκ δεν τον ξαναείδε, όταν άποχαιρέτησε τη Τζούλια και τον Πιέρ.

— Ο Ραυμόν κι' ή Σουζάν άγαπιούνται, είπτε στη Τζούλια. Ο γυίος σας έδωσε το λόγο της πίσω στην κόρη μου, χωρίς να

— Μή του μιλήσης, Γιάννη! Είναι ο υπονόητης από δίπλα!

— Τι φωνάζεις, χριστιανέ μου; Δεν βλέπεις ότι κανα έξαγωγή;

βελήση να ξεσηνηθεί... κι' εκείνη περπαίνει απ' την απελπισία της... Σώστε την, έσεις, κυρία!

Ύστερα έφυγε γρήγορα, γιατί ένιωθε ν' ανεβαίνουν δάκρυα στα μάτια του και δεν ήθελε να τον δούμε να κλαίει...

Στην άρχη, η Τζούλια έμεινε συλλογισμένη. Ξανάφανε στο νου της τα λόγια του Ουίλλιαμ Φάρουεϊ, δίχως να τα καταλαβαίνει. Προσπαθούσε να τους δώσει ένα άλλο νόημα. Μά ήταν τόσο καθαρά!...

Τί είχε συμβη λοιπόν; Γιατί ο Ραϋμόν ένοιότανε τώρα εκείνη την κοπέλλα, ενώ την αγαπούσε τόσο; Αποφάσισε να τον ρωτήσει, να μάθει.

Σε λίγο, ο νέος μπήκε στην κάμαρά της, γλωμός και με τα φρύδια ζωσμένα.

Κάθισε κοντά σ' ένα παράθυρο, πήρε ένα βιβλίο και καυώθηκε πώς διάβαζε.

Είδε πως η υπτέρα του τον κυττάζε άναστενάχοντας. Η καρδιά του σφίχτηκε. Ένοιωσε να πνίγεται κι' έβγαλε το κεφάλι του απ' το άνοιχτο παράθυρο, για ν' άναπνεύσει εύκολότερα.

Πρόδωλε πως θα συνέβαινε κάτι πολύ σοβαρό άνάμεσα στη υπτέρα του και σ' αυτόν — και το φοβότανε!

Ήξερε καλά, ήταν βέβαιος πως η υπτέρα του υπήρξε φίλενάδα του Λαρόκ!

Μά ήταν επίσης συνένοχος στη δολοφονία του Λαρουέτ; Ήθελε άκόμη ν' αμφιβάλλη γι' αυτό! Μά θα το μάθαινε, γιατί σκόπευε να τη ρωτήσει...

Να τη ρωτήσει: Με ποιά δικαίωμα;... Ήταν η υπτέρα του! Τί σημασία είχε το παρελθόν της;... Μήπως είχε άμειληθεί ποτέ τις φροντίδες της για τα παιδιά της; Μήπως τους είχε φερθή άκληρά, άδικα ή άδικά; Μήπως τα είχε στερόσει καθόλου απ' την τουφερότητά της;

Όλες αυτές οι έρωτήσεις συγκεντρώνονταν μέσ' στο νου του. Κι' έδινε ο ίδιος την άπάντησι: «Ναι, ήταν πολύ καλή υπτέρα!...»

Μά το μοιραίο ήταν δυνατότερο απ' τη λογική. Είχε παρασυρθεί σε μία τραγική κατάστασι, που οι σκηνές της διαδρόνταν ή μία την άλλη, λές κι' ήθελε ο Θεός να πih ή φταγη καρδιά του ως την τελευταία σταλαγματία το πικρό ποτήρι των άνέκφορατων έκείνων μαρτυριών...

Είχε δλώσει στη Σουζάν πως έπρεπε να χωρίσουν, χωρίς να της δώση έξηγησεις.

Είχε ποσότη το θυμό της, τις ίκεσιές της, τα δάκρυα της.

Είχε αντιμετώπισει έπειτα το θυμό του Λαρόκ.

Τώρα ήταν ή σειρά της υπτέρας του. Θα τη ρωτούσε, θ' άκουγε τις άπαντήσεις της. Θα έβλεπε τη ντροπή της, θα την έκανε να κοκκινισθί και να κλάει! Τη υπτέρα του!...

Μά, αν άξιζε αυτή κάποιο μάλωμα, ήταν γιατί είχε μοιράσει άνισα την τουφερότητά της στα δύο της παιδιά, δίνοντας το μεγαλύτερο μέρος στο Ραϋμόν και τη λιγώτερο στον Πιέρ... Και να που τώρα ο Ραϋμόν θα την έκανε δυστυχισμένη. Θα γινότανε δικαστής της!

Είχε βραδυάσει πιά. Τα πουλιά κούωναν στα κλαριά των δέντρων. Τα κοπάδια γύριζαν στη φέουα. Ο ήλιος είχε βασιλέψει. Βάφονταε ολογόκοκκινο των όριζοντα.

Ο Ραϋμόν κυττάζε έξω, δίχως να βλέπει... Ξαφνικά άνασκήρτησε. Ένα χέρι είχε άκουμπήσει μαλακά στον ώμο του.

Σταόηκε κι' είδε πίσω του τη υπτέρα του, που τον κυττάζε με θλίψη.

Είσαι λυπημένος και σκεπτικός, παιδί μου, του είπε. Τί έχεις;...

Μιά έξηγήσι μαζί της τόν τρώαζε τόσο πολύ, ώστε προσπάθησε να πih ψέμματα — άλλά δίχως να τολμάν να την κυττάει: — Όχι, κανένα λάθος, υπτέρα μου, δεν ένω κανένα λόγο ναυαι λυπημένος, τίποτε δεν μ' άπασονόλει!...

— Άλήθεια; — Σας βεβαίω! — Όστόσο, πίστευα πως ο κ. Ουίλλιαμ Φάρουεϊ είχε έρθει σήμερα εδώ για σένα μάλωμα. Μήπως γελάστηκα;

— Άσφαλώς. — Όποτε δεν έγινε λόγος μεταξύ σας για τη Σουζάν;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια...

Το μόνιμο θλιμένο και μελαγχολικό πρόσωπο της πριγκηπισσας Μαργαρίτας μοιάζει, όπως πιστεύουν πολλοί, σαν ένα σιωπηλό «κατηγόρη» για εκείνους που την άναγκασαν να θυσιάσει τον Τάουνσεντ.

Ο Φίλιππος, που είχε έκδηλωσει την άπρόκαλυπτη άντιθεσή του στο έιδυλλιο και είχε κάνει τα άδύνατα δυνατά για να επιτύχη την ματαίωσι του γάμου, συγκέντρωσε στο πρόσωπό του το μέγιστο μέρος από την δυσανεκία της άγγλικής κοινής γνώμης. «Αν οι Άγγλοι θα μπορούσαν να δικαιολογήσουν στην βασιλίσσα την έπείμωσή της, δεν ήταν πρόθυμοι να κάνουν το ίδιο και για το Φίλιππο, που, στα μάτια τους, ήταν ένας εξένορος».

Ετσι — όπως ψιθυρίζεται, στους καλά πληροφορημένους κύκλους του Λονδίνου — ο δούξ του Έδιμβούργου έχει βάλει τώρα «ελαιότους και δεμένους» για να πείσουν τον Λοχαγό Ντόνεϊ να μην πραγματοποιήση την άπειλή του, άποκαλύπτουσα πράγματι, που θα έσυνάθιζαν στους Άγγλους τον ενεργό ρόλο που έπαιζε στην διαίχτη του έιδυλλίου.

Άκόμη, όμως, ένας λόγος, που δικαιολογεί τον ένευρισμό της Βασιλικής Οικογενείας, είναι πως ο Λοχαγός Ντόνεϊ δεν είναι ο πρότος άνάμεσα σ' αυτούς, που την υπηρέτησαν και που θεώρησαν κατόπιν σαν δικαίωμα τους να δημοσιεύσουν τις «άναμνησεις» τους από τα άνάκτορα και να άποκαλύψουν όλα τα μυστικά που ήσαν.

Μετά τον πρώην καμριέρο του Φίλιππου, που έσυρε «τα έξ άμειρα» στον έαλοτε κυρίο του, για τους «παράλογους θυμούς» και τις «άπρεπείες» του, ή Σκωτσέζα παιδαγωγός της Έλισάβετ και της Μαργαρίτας μίς Μαρίον Κρόφορντ έξέδωσε τελευταία ένα βιβλίο, που περιείχε αρκετά σκανδαλιστικές λεπτομέρειες για την έιδυτική ζωή των θυγατέρων του Γεωργίου του δού.

Άνάμεσα σ' άλλα, ή μίς Κρόφορντ άπεκάλυψε πως ή Μαργαρίτα είχε εξαιρετική άδυναμία... στο κρασί και πως, μία φορά που ο πατέρας της άρνήθηκε να της ξαναγεμίσει το ποτήρι της, του έδωσε άναιδέστατα: «Αν δεν μου δώσης κι' άλλο κρασί, δεν ξαναθασιζώ τα καράβια σου!»

Άκόμη περισσότερο ή άδιόκριτη παιδαγωγός σκανδάλισε το άναγνωστικό κοινό της με την άποκάλυψι, ότι ή πριγκηπισσα Μαργαρίτα βαφόταν από κοριτάκι 16 έτών και πως, σε μία χορευτική συγκέντρωσι σε στενό κύκλο, όταν ή Έλισάβετ της συνάστησε να είναι «λιγώτερο ζωηρή με τους νέους», αυτή δεν δίστασε να της άποκριθή: «Έμένα να μ' άφήσης ήσυχη και να κυττάξης την άυτοκρατορία σου!»

Βέβαια, όλα αυτά τα μικροπεισάδια δεν έχουν έχωρησθή βαρύτητα. Το γεγονός, όμως, ότι δημοσιεύονται και συζητούνται, είναι ένδεικτικό για κάτι άλλο σοβαρότερο: Ότι, άκόμη και άνάμεσα στα πρόσωπα του περιβάλλοντός της, ή Βασιλική Οικογένεια δεν έχει τον σεβασμό και την υπόληψι που είχε άλποτε — όταν κάθε τέτοια συζήτηση θα κρινόταν ως φερθεή άνευλαδεια και θα έκανε άκόμη και τις πέτρες να έσηκωθούν!

της Οικογενείας, που έφέρει ποιά ήταν άκριβώς τα «έπιχειρήματα» εκείνα, που έπεισαν την πριγκηπισσα Μαργαρίτα να πση την άποφάσι να θυσιάσει τον Τάουνσεντ. Γιατί της τά μετέδωσε ο ίδιος, στην συνάντησι που είχε μαζί της, το προηγούμενο βράδυ της μοιραίας ήμέρας, κατά την οποία όλος ο κόσμος πληροφορήθηκε, ότι το πριγκηπικό έιδυλλιο είχε όριστικά τελειώσει!

«Καμμία σχεδόν άμφιβολία δεν υπάρχει — γράφει μία άγγλική εφημερίδα — πως ο Λοχαγός, άγνωστο γιατί, άποφάσισε να λύση την σιωπή του σχετικά με όσα είπώθηκαν στην συνάντησι εκείνη και πως ή άποκάλυψι των τελευταίων, δραματικών στιγμών του έιδυλλίου θα άποτελή το έντυπωσιακώτερο κεφάλαιο του βιβλίου του».

Δεν άποκλείεται, βέβαια, ο Λοχαγός Ντόνεϊ να μην έχη — ή να μην βελήση — να προσθέση τίποτε το ξεχωριστά σημαντικό στα όσα είχαν γίνει τότε γνωστά. Άλλά, κι' αυτή άκόμη αν συμβαίνει, πάλι δικαιολογείται κάθε άνησυχία και κάθε δυσφορία από μέρους της Βασιλικής Αύλης.

Το άδοξο τέλος της αισθηματικής Ιστορίας της Μαργαρίτας με τον Τάουνσεντ, που όφειλεται σε βίαιο, σχεδόν, πειθαναγκασμό της πριγκηπισσας από την οικογένειά της να έγκαταλείψη τον σμήναρχο, είχε μειώσει, όσο τίποτε άλλο, την δημοτικότητα του Στέμματος. Και κάθε έπαναφορά του ζητήματος αυτού στην έπιφάνεια, έστω κι' αν δεν προσκομίζει νέα και άποκαλυπτικά στοιχεία, έχει μοιραία δυσμενή άντικτύπο στα αισθήματα του λαού για την Βασιλίσσά του.

Περισσότερο, όμως, κι' από την Έλισάβετ, άνησχυει, για την άφρολογιακή θύμδα που έτοιμάζει ο Λοχαγός Ντόνεϊ, ο δούξ του Έδιμβούργου.

Ο Φίλιππος, που είχε έκδηλωσει την άπρόκαλυπτη άντιθεσή του στο έιδυλλιο και είχε κάνει τα άδύνατα δυνατά για να επιτύχη την ματαίωσι του γάμου, συγκέντρωσε στο πρόσωπό του το μέγιστο μέρος από την δυσανεκία της άγγλικής κοινής γνώμης. «Αν οι Άγγλοι θα μπορούσαν να δικαιολογήσουν στην βασιλίσσα την έπείμωσή της, δεν ήταν πρόθυμοι να κάνουν το ίδιο και για το Φίλιππο, που, στα μάτια τους, ήταν ένας εξένορος».

Ετσι — όπως ψιθυρίζεται, στους καλά πληροφορημένους κύκλους του Λονδίνου — ο δούξ του Έδιμβούργου έχει βάλει τώρα «ελαιότους και δεμένους» για να πείσουν τον Λοχαγό Ντόνεϊ να μην πραγματοποιήση την άπειλή του, άποκαλύπτουσα πράγματι, που θα έσυνάθιζαν στους Άγγλους τον ενεργό ρόλο που έπαιζε στην διαίχτη του έιδυλλίου.

Άκόμη, όμως, ένας λόγος, που δικαιολογεί τον ένευρισμό της Βασιλικής Οικογενείας, είναι πως ο Λοχαγός Ντόνεϊ δεν είναι ο πρότος άνάμεσα σ' αυτούς, που την υπηρέτησαν και που θεώρησαν κατόπιν σαν δικαίωμα τους να δημοσιεύσουν τις «άναμνησεις» τους από τα άνάκτορα και να άποκαλύψουν όλα τα μυστικά που ήσαν.

Μετά τον πρώην καμριέρο του Φίλιππου, που έσυρε «τα έξ άμειρα» στον έαλοτε κυρίο του, για τους «παράλογους θυμούς» και τις «άπρεπείες» του, ή Σκωτσέζα παιδαγωγός της Έλισάβετ και της Μαργαρίτας μίς Μαρίον Κρόφορντ έξέδωσε τελευταία ένα βιβλίο, που περιείχε αρκετά σκανδαλιστικές λεπτομέρειες για την έιδυτική ζωή των θυγατέρων του Γεωργίου του δού.

Άνάμεσα σ' άλλα, ή μίς Κρόφορντ άπεκάλυψε πως ή Μαργαρίτα είχε εξαιρετική άδυναμία... στο κρασί και πως, μία φορά που ο πατέρας της άρνήθηκε να της ξαναγεμίσει το ποτήρι της, του έδωσε άναιδέστατα: «Αν δεν μου δώσης κι' άλλο κρασί, δεν ξαναθασιζώ τα καράβια σου!»

Άκόμη περισσότερο ή άδιόκριτη παιδαγωγός σκανδάλισε το άναγνωστικό κοινό της με την άποκάλυψι, ότι ή πριγκηπισσα Μαργαρίτα βαφόταν από κοριτάκι 16 έτών και πως, σε μία χορευτική συγκέντρωσι σε στενό κύκλο, όταν ή Έλισάβετ της συνάστησε να είναι «λιγώτερο ζωηρή με τους νέους», αυτή δεν δίστασε να της άποκριθή: «Έμένα να μ' άφήσης ήσυχη και να κυττάξης την άυτοκρατορία σου!»

Βέβαια, όλα αυτά τα μικροπεισάδια δεν έχουν έχωρησθή βαρύτητα. Το γεγονός, όμως, ότι δημοσιεύονται και συζητούνται, είναι ένδεικτικό για κάτι άλλο σοβαρότερο: Ότι, άκόμη και άνάμεσα στα πρόσωπα του περιβάλλοντός της, ή Βασιλική Οικογένεια δεν έχει τον σεβασμό και την υπόληψι που είχε άλποτε — όταν κάθε τέτοια συζήτηση θα κρινόταν ως φερθεή άνευλαδεια και θα έκανε άκόμη και τις πέτρες να έσηκωθούν!

ΦΑΓΗΤΑ ΚΑΙ ΓΛΥΚΙΣΜΑΤΑ

ΑΥΓΑ ΜΑΤΙΑ

Ζεσταίνετε έλαφρά μέσα σε τηγάνι λίγο βούτυρο και σπάζετε μέσα τ' αυγά. Όταν το άσπράδι των πih και οι άκρες του ψηθούν ρίχνετε στο τηγάνι 1/2 κουταλάκι τσαγιού νερό για κάθε αυγό. Σκεπάζετε το τηγάνι και άφινετε τ' αυγά μερικά λεπτά στη φωτιά ώσπου να γίνουν.

ΑΥΓΑ ΠΟΣΕ

Βάζετε σε βαθύ τηγάνι 2 δάχτυλα νερό. 1 κουταλιά σούπας έρβι και λίγο άλάτι. Μόλις άρχισή να βράζει έλαττώνετε τη φωτιά, σπάζετε τ' αυγά, ένα-ένα, μέσα σε πιατάκι και τ' άφινετε να πείσουν με προσοχή μέσα στο νερό. Όταν από το νερό άρχισή να βράζει, άποσύρετε το τηγάνι από τη φωτιά, το σκεπάζετε και άφινετε μέσα τ' αυγά ως ότου το άσπράδι των πih. Τότε τα βυάζετε από το νερό με τρυπήτη κουτάλα και τα σερβίρετε έπάνω σε φρυγανιές βουτυρωμένες. Τα πασπαλίζετε με λίγο άλάτι και, αν θέλετε, με πιπέρι. Η σερβίρετε τα αυγά «ποσέ» με σπανάκι βουτύρου, ή με πατάτες πουρέ.

ΑΥΓΑ ΜΕ ΡΥΖΙ ΠΙΛΑΦΙ

Υλικά:

- 4 αυγά.
- 2 φλυτζ. τσαγιού ρυζι.
- Βούτυρο. Άλάτι.
- Τυρί τριμμένο.
- Πιπέρι.
- Σάλτσες τομάτας.

Εκτέλεσις:

Ρίχνετε το ρυζι σε βράζον έλατισμένο νερό και το βράζετε επί 18 ως 20 λεπτά. Το στραγγίζετε, το ξεπλένετε με ζεστό νερό, το ξαναστραγγίζετε και το περιχύετε με καμένο βούτυρο. Το άφειάζετε σε ένα ταψάκι και κανετε τέσσερα άνοιγματα. Σπάζετε μέσα από ένα αυγό και τα πασπαλίζετε με λίγο άλάτι και πιπέρι. Πασπαλίζετε την έπιφάνεια του φαγητού με υπόλοιπο τυρί και το βάζετε στο φούρνο επί 15 περίπου λεπτά, ή ως ότου τ' αυγά πihσουν. Το σερβίρετε με σάλτσα τομάτας.

ΑΥΓΑ ΜΕ ΣΠΑΝΑΚΙ

Υλικά:

- 2 φλυτζ. τσαγιού βρασμένο σπανάκι.
- 4 αυγά. Βούτυρο.
- 1 φλυτζ. τσαγιού σάλτσα μπεςαυέλ (βλ. συνταγή).
- 4 κουτλ. σούπας τυρί τριμμένο.

Εκτέλεσις:

Σπάζετε το βρασμένο σπανάκι με λίγο βούτυρο, προσθέτετε άλάτι και το στρώνετε μέσα σε ένα ταψάκι ή σε πιάτο φούρνου. Κάνετε μέσα στο σπανάκι τέσσερα άνοιγματα και σπάζετε μέσα τ' αυγά. Τα σκεπάζετε με την μπεςαυέλ και πασπαλίζετε την έπιφάνεια με το τυρί. Βάζετε το φαγητό σε μέτριο φούρνο επί 15 περίπου λεπτά, ή ως ότου τ' αυγά πihσουν.

ΒΩΔΙΝΟ ΒΡΑΣΤΟ

Υλικά:

- 1 όκά κρέας κατάλληλο για βράστο (στήθος καπάκι, κότσι, λαϊμός).
 - 1 κόκκαλο με μεδούλι.
 - 1 1/2 όκά νερό.
 - Άλάτι και πιπέρι άκοπάνιστο.
 - 1 καρότο.
 - 1 κρεμμύδι.
- Και προσαιρετικά:
- 2 γαρύφαλα.
 - 1/2 φύλλο δάφνης.
 - Λίγο σέλινο και μαϊντανό.

Εκτέλεσις:

Βάζετε σε εύρυχωρή κατσαρόλα το κόκκαλο και το νερό. Όταν

ΒΩΔΙΝΗ ΓΛΩΣΣΑ ΒΡΑΣΤΗ

Υλικά:

- 1 γλώσσα.
- 2 ως 3 καρότα.
- 1 κρεμμύδι.
- 2 γαρύφαλα.
- Λίγο σέλινο.
- 1 φύλλο δάφνης.
- Άλάτι και πιπέρι άκοπάνιστο.

Εκτέλεσις:

Άφαιρείτε από τη γλώσσα τα γλυκάδια και το λάφυρα και την πλένετε σε πολλά νερά. Τη βάζετε σε κατσαρόλα, τη σκεπάζετε με νερό κρύο και την τοποθετείτε στη φωτιά. Μόλις πih βράσι χύνετε το νερό και προσθέτετε άλλο ζεστό μαζί με τα καρότα, το κρεμμύδι, άφου καρφώσετε έπάνω τα γαρύφαλα, το σέλινο, το φύλλο δάφνης και λίγο άλάτι, και πιπέρι. Άφινετε να σιγοβράση ως ότου μαλακώση. Άπαιτούνται 3 περίπου ώρες για τη βωδινή γλώσσα, και 1 1/2 για τη μοσχάρισα.

Όταν η γλώσσα βράση, άφινετε να μείνη μέσα στο ζωμό ως ότου μισοκρωσθή. Τη βυάζετε τότε και άφαιρείτε το δέρμα. Την κόβετε σε φέτες τη βάζετε μέσα σε ταψάκι και τη σκεπάζετε με ζωμό ζεστό. Σκεπάζετε το ταψάκι και το βάζετε κοντά σε φωτιά για να διατηρήται ή γλώσσα ζεστή και μαλακή.

Η βρασθή γλώσσα σερβίρεται γαρνιρισμένη με λαχανικά βρασμένα: καρότα, πατάτες, καβάρια, κολοκυθάκια κλπ.) και με λαδό- έρβι, λαδολεμονο ή με μαγιονέζα.

Με το ζωμό του βραστού κανετε σούπα με χορταρικά, με πσάτα ή με ρυζι άυγολέμονο.

ΤΙ ΣΤΟΙΧΙΖΕΙ ΕΝΑ ΜΩΡΟ

Σύμφωνα με τον υπολογισμό που έκανε ένα μεγάλο άμερικανικό ημερησίον, ένα μωρό στοιχίζει στους γονείς του για τον πρώτο χρόνο της ζωής του και μόνο, 875 δολάρια. Στο ποσό αυτό συμπεριλαμβάνονται ο παιχισμός, το άμιασάκι, τα κρέατάκι, τα πρώτα παιχνίδια, τα τρώμα και τα διάφορα μικροέξοδα που άπαιτεί το μωρό. Για να είναι όμως ο αριθμός άπλοτα άκριβος πρέπει να προστεθούν άλλα 272 δολάρια, που ή μητρότης υποχρεώνεται τη μητέρα να ξοδέψη κατά την πρό και μετά τον τοκετό περίοδο.

να: πατάτες, καρότα, πατζάρια και με λαδό- έρβι, λαδολεμονο, ή με μαγιονέζα. Σερβίρεται επίσης και με σάλτσα «πικάντη». Στο ζωμό της σούπας γίνεται νόστιμη σούπα άυγολέμονο.

Στην κατσαρόλα άφινετε τη γλώσσα όπως περιγράφεται άνωτέρω. Τη βάζετε μέσα στην κατσαρόλα άτιμού με νερό ζεστό, ώστε να τη σκεπάσει και με τα υπόλοιπα υλικά. Σκεπάζετε την κατσαρόλα και, μόλις πih ή στήλη άτιμού, βάζετε τη βαλβίδα. Όταν αυτή άρχισή να σφυρίζη, έλαττώνετε τη φωτιά και άφινετε τη γλώσσα να βράση ως 45 λεπτά, εάν είναι μοσχάρισα και 1 ώρα εάν είναι βωδινή. Κατεβάστε την κατσαρόλα από τη φωτιά και την άνοιγνε όταν σταματήσει το σφυρίγμα της βαλβίδας μετά 15 περίπου λεπτά.

ΒΩΔΙΝΗ ΚΑΡΔΙΑ ΣΤΙΦΑΔΟ

Υλικά:

- 1 καρδιά βωδινή.
- 1/2 φλυτζ. τσαγιού βούτυρο.
- 1/2 φλυτζ. τσαγιού λάδι.
- 1 ποτήρακι τσαγιού κρασί άσπρο.
- 2 κουταλιές σούπας έρβι.
- 1 κουταλιά σούπας πελάτε τομάτας.
- 300 δρομία κρεμμυδάκια.
- 2 δονάτια σκόρδο.
- 1 φύλλο δάφνης.
- Άλάτι και πιπέρι άκοπάνιστο.

Εκτέλεσις:

Κόβετε την καρδιά σε μακρόστενα κομματάκια, τα πλένετε και τα βάζετε σε τρυπήτη για να στραγγίσουν. Βάζετε σε κατσαρόλα το μισό βούτυρο και το μισό λάδι και, όταν ζεσταθώ, ρίχνετε μέσα τα κομματάκια της καρδιάς. Τα σκεπάζετε ώσπου να κοκκινιστούν και τα σβένετε με το κρασί και το έρβι. Όταν αυτό εξατμισθή, προσθέτετε την τομάτα, άφου τη διαλύσετε σε 2 φλυτζ. τσαγιού ζεστό νερό, το σκόρδο, το φύλλο δάφνης, άλάτι, πιπέρι και τα γαρύφαλα. Σκεπάζετε την κατσαρόλα και άφινετε την καρδιά να σιγοβράση ως ότου σχεδόν γίνη.

Καθαρίζετε εν τω μεταξύ τα κρεμμυδάκια και τα ρίχνετε σε βράζον νερό επί 5 λεπτά. Τα στραγγίζετε. Βάζετε σε εύρυχωρή κατσαρόλα το υπόλοιπο λάδι και βούτυρο και, όταν ζεσταθώ, ρίχνετε μέσα τα κρεμμυδάκια. Τα σκεπάζετε και άφινετε να σιγοψηθούν ενώ κατά διαστήματα τ' ανακατεύετε με προσοχή. Ρίχνετε τότε την καρδιά με τη σάλτσα της και άφινετε το στιφάδο να σιγοβράση επί 1/2 περίπου ώρα. Εάν χρειασθή, προσθέτετε λίγο ζεστό νερό.

Στην κατσαρόλα άφινετε τη γλώσσα στην κατσαρόλα όπως περιγράφεται άνωτέρω. Τη σβένετε με το κρασί και το έρβι, προσθέτετε τη τομάτα, άφου τη διαλύσετε σε 2 φλυτζάνια τσαγιού ζεστό νερό, 2 φλυτζάνια τσαγιού δάφνης, άλάτι, πιπέρι και τα γαρύφαλα. Σκεπάζετε την κατσαρόλα και, μόλις πih ή στήλη άτιμού, βάζετε τη βαλβίδα. Άφινετε την καρδιά να βράση επί 12 ως 15 λεπτά από τη βράση. Άποσύρετε την κατσαρόλα από τη φωτιά και την άνοιγνε όταν σταματήσει το σφυρίγμα της βαλβίδας. Κρύνετε την κατσαρόλα κάτω από τη βρύση, άφαιρείτε τη βαλβίδα και κατόπιν την άνοιγνε.

Ο Καρλομάγνος άρχισε άμέσως τις έρωτοτροπίες μαζί τους...

ΟΙ ΠΕΝΤΕ ΓΑΜΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΛΟΜΑΓΝΟΥ

Ο αυτοκράτωρ που «κατεβρόχιζε» τις γυναίκες του

Ο Καρλομάγνος — Κάρολος μέγας — πήρε άρχικά αυτό το όνομα έξ αιτίας του γιγαντιού άναστήματός του. Τά έργα του τόν άνέδειξαν κατόπιν μεγάλον ήγεμόνα και δικαιολόγησαν έτσι αυτή την προσωνυμία.

Ός ήγεμόνας, ο Καρλομάγνος κατόχευε να υποτάξει τόν μεγαλύτερο μέρος της Εύρώπης. Ός άνθρωπος, σύμφωνα με τις άφηγήσεις των συγχρόνων του «κούτασινε λίγο από τόν ένα πόδι, είχε πολύ μεγάλη μύτη, κεφάλι στρογγυλό, μάτια μεγάλα και ζωηρά και γιγαντιαίο άναστήμα». Οί σύγχρονοί του μάς λένε έπίσης ότι ήταν προικισμένος με άδάμαστη θέλησι κι' ότι τόν άρεσαν τόν καλό φαγητό, τόν κυνήγι και οί άμορφες γυναίκες.

Ο Καρλομάγνος άπόκτησε πέντε συζύγους και είχε άναρίθμητες φίλες.

Η πρώτη σύζυγός του ήταν ή Ίμελτρούδη, μία νέα και πολύ θυορφή Γερμανίδα πριγκίπισσα. Ο Καρλομάγνος, όμως, την έπρόβριδε και τότε αυτή άποφάσισε να τόν έκδικήθι, σκαρώνοντας του μία πολύ έξυπνη φάρσα. Βρήκε δύο νεαρούς και άμορφους άκούλους, τούς έντυσε γυναικεία και τούς έστειλε στο δωμάτιο τού συζύγου της. Ο αυτοκράτορας, που δεν άφηνε να τού ξεφύγει καμμία εύκαιρία, άρχισε άμέσως τις έρωτοτροπίες μαζί τους... Στην πιο κρίσιμη στιγμή, ή Ίμελτρούδη πρόβαλε πίσω από ένα παρσπέτασμα έκκαρδισμένη στα γέλια, γιά τόν πάθημα τού συζύγου της.

Αυτή ή φάρσα, όμως, ήταν ή καταστροφή της. Ο Καρλομάγνος παρέρωσε άμέσως στο δήμο τούς δύο

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΧΥΤΟΥ

Επιπλέον σκυριανά - βυζαντινά: σκυριανά 8 τεμάχ. δρασμ. 1.950, βυζαντινά σαλόνια, 8 τεμάχ., δρασμ. 2.450 και 2.875, βυζαντινές τραπεζαρίες, 10 τεμάχ., δρασμ. 7.800, βυζαντινές έπιπλα, 6 τεμάχ., δρασμ. 6.475. σεις γραφείων, 6 τεμάχ., δρασμ. 6.475. Κολοκυνθοειδές 4 και γωνία Αγγισιάου. Κατεργασμένοι 4 έξ Όμονοίας την όδον Πειραιώς τράμ 4, εις την 2ον στάσι, παρά τόν Βρεφοκομείον. Τηλ. 54-737. ΑΛΕΞ. ΤΟΡΤΟΡΕΛΗΣ ή Στεφανόπουλος.

άκούλους και διέλυσε τόν γάμο του με την Ίμελτρούδη.

Τόν έπόμενο χρόνο παντρεύτηκε την ώσαιοτάτη Έρμενγκάρντα ή Ντεζιντεράτα, που ήταν κόρη τού βασιλιά των Λογοβοάρδων Ντεζιντερίου.

Η Έρμενγκάρντα δεν ήξερε παρά «ν' αγαπάει, να φοβάται και να υπακούει». Ήταν ή πιο τρυφερή κι' ή πιο άφωσιωμένη από τις συζύγους τού Καρλομάγνου.

Άλλ' έπειτα από λίγο καιρό παρουσιάστηκε μία σοβαρή διαφωνία ανάμεσα στον αυτοκράτορα και τόν βασιλιά των Λογοβοάρδων. Ο Καρλομάγνος έδωσε τότε την Έρμενγκάρντα, ύστερα από ένα μόλις χρόνο συζυγικής ζωής, και παντρεύτηκε μία μικρή Γερμανίδα πριγκίπισσα δεκατριών μόλις χρόνων, την Ίλντεγκάρντα.

Η Ίλντεγκάρντα τού έδωσε τέσσερες γιουούς και πέντε κόρες και πέθανε στον τοκετό, σέ ηλικία είκοσι πέντε χρόνων, έπειτα από δώδεκα χρόνια συζυγικής ζωής κοντά στον Καρλομάγνο.

Ο θάνατός της βύθισε σέ μεγάλη λύπη τόν αυτοκράτορα. Παρηγορήθηκε, όμως, πολύ γρήγορα και τόν ίδιο χρόνο τόν θανάτου της Ίλντεγκάρντας παντρεύτηκε την Φαστράντα, που ήταν κόρη ενός Αυστριακού κόμητος κι' είχε ένα παρελθόν περιπετειώδες και άκόλαστο.

Η Φαστράντα κατάφερε να υποδουλώσει τόν αυτοκράτορα στα καπρίσια της και τόν παρέσυρε σέ άνηκουστες πράξεις βαρβαρότητας. Έτσι, έπειτα από τή μάχη τού Βερντέν, γιά να εύχαρίστηση την άπληστη γιά αίμα σύζυγό του, διάταξε να σκοτώσουν σέ μία μόνο ήμέρα, μπροστά στα μάτια της, 4500 αϊχμαλώτους!

Τά σκάνδαλα και οί πόλεμοι που προκάλεσε ή Φαστράντα έκαναν την αυτοκρατορία τού Καρλομάγνου να κλονισθί. Άλλ' εύτυχώς, ο θάνατος τόν γλύτωσε άπ' αυτή τή γυναίκα που μόνον καταστροφές σκόρπιζε γύρω της.

Ο Καρλομάγνος παντρεύτηκε κατόπιν μία άλλη Γερμανίδα, την Λιουτγκάρντα, που οί σύγχρονοί της ιστοριογράφοι την άποκάλεσαν «κακό άγγελο» τού αυτοκράτορος.

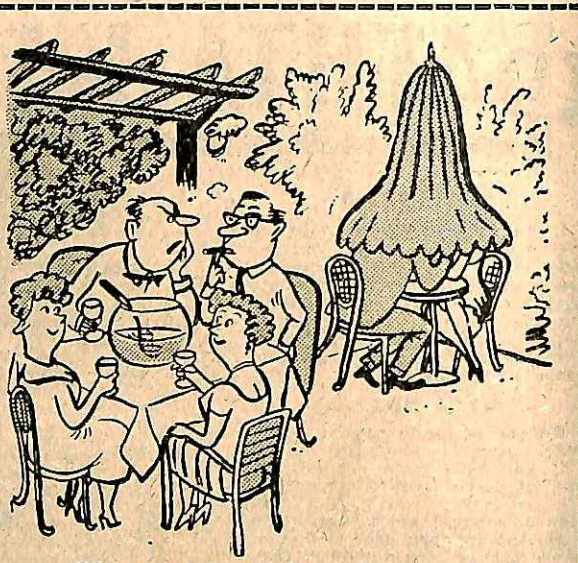
Προτού παντρευτή τόν Καρλομάγνο, ή Λιουτγκάρντα ήταν άρραβωνισμένη με τόν δούκα της Βαυαρίας Θασίλλωνα. Άλλ' ο Γερμανός ήγεμόνας που έμαθε τόν κακό χαρακτήρα της, διέλυσε τούς άρραβώνες και παντρεύτηκε μία άλλη.

Η Λιουτγκάρντα διψούσε τώρα έκδικησι και δεν δυσκολεύτηκε να πείσει τόν Καρλομάγνο να κηρύξει τόν πόλεμο εναντίον τού Θασίλλωνος. Στον πόλεμο αυτό ο Γερμανός ήγεμόνας νικήθηκε και ο νικητής αυτοκράτορας τού χάρισε τή ζωή με τόν όρο να γίνι μοναχός. Την ίδια τύχη είχαν και τά άλλα μέλη της οικογενείας του.

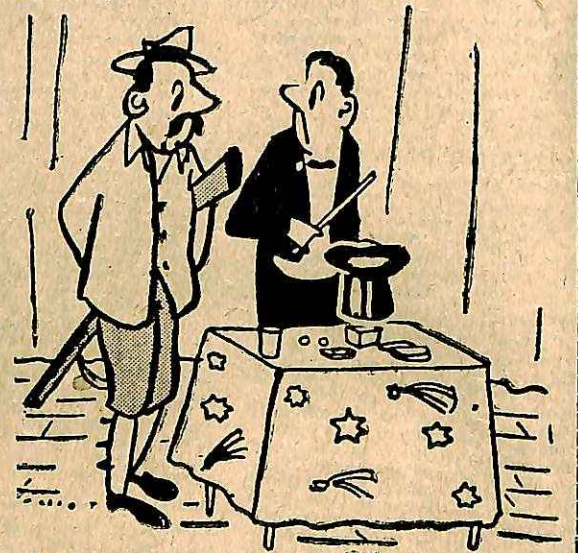
Άλλ' ο Καρλομάγνος, όπως έγραψε ένας σύγχρονός του ιστοριογράφος, «κατεβρόχιζε» τις συζύγους του. Η Λιουτγκάρντα πέθανε έπειτα από τρία χρόνια συζυγικής ζωής.

Ο αυτοκράτορας δεν ξαναπαντρεύτηκε πιά. Άλλά τόν άνάκτορό του ήταν γεμάτο πάντα από νεαρές κι' άμορφες γυναίκες. Άνάμεσα στις εύνοούμενες του άναφέρονται ή Μαδελγκάρδη, ή Γκερβίντα, ή Ρεγγίνα, ή Άνταλίντα και πολλές άλλες.

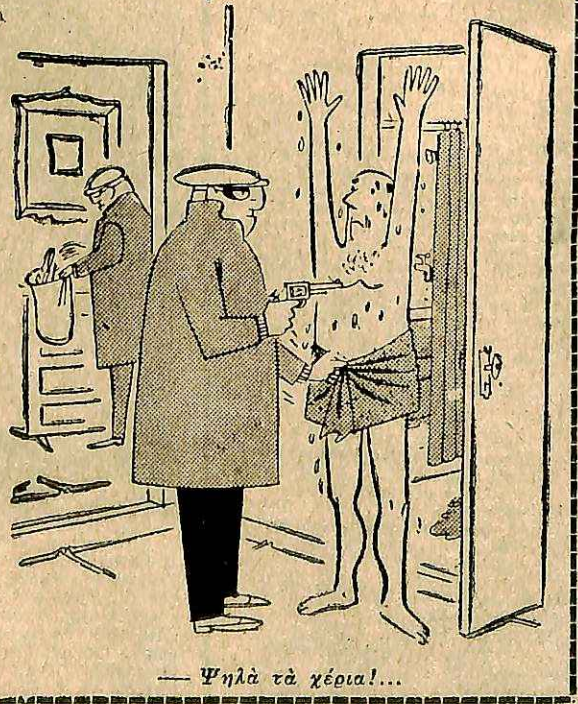
Ο Κυανοπάγων αυτοκράτορας πέθανε, τέλος, στις 21 Ιανουαρίου τού 814, σέ ηλικία μόλις 60 χρόνων. Έπειτα από τόν θάνατό του, τόν τεράστιο κράτος του διαλύθηκε κι' ένα σωρό αϊματηροί και μακροχρόνιοι πόλεμοι ξεσπάσαν ανάμεσα στους γιουούς του.

Οί σημερινοί νέοι έχουν έναν περίεργο αυτισμισμό. Τέτοια πράγματα δεν συνέβαιναν στην εποχή μας...

Ο ταχυδακτυλουργός: Τι θέλετε, κύριε; Ο κυνηγός: Περιμένω να βγί ή λαγός!...

Ψηλά τά χέρια!...

Οί άδιαθεσίες ΣΤΑ ΤΑΞΙΔΙΑ

Μερικές ίατρικές συμβουλές, γιά να ταξιδεύετε χωρίς δυσάρεστα ένδεχόμενα στην ύγεια σας

Τώρα τόν καλοκαίρι, όλοι μας θα κάνουμε κάποιο ταξίδι: άναψυχής κι' είναι χρήσιμα να ξέρουμε μερικά πράγματα, ώστε ν' άποφεύγουμε τις δυσάρεστες ένδεχόμενες στον οργανισμό μας, που προκαλούνται συνήθως άπ' αυτές τις μετακινήσεις και μάς χαλάνε τόν κέφι και την εύχαρίστησι.

Νά, λοιπόν, ώρισμένες χρήσιμες συστάσεις:

Ταξίδια με πλοίο: Μία δυό μέρες πριν κάνουμε ένα ταξίδι με βαπόρι, πρέπει ν' άποφεύγουμε τόν οίονπνευματώδη και τις βαρείες τροφές, που δυσκολεύουν τή χώνεψι, όπως είναι τά αλαντικά, τόν κυνήγι, τά παχειά κρέατα, κλπ.

Ένα έλαφρό καθαρκτικό, άν έχετε εύαισθητό τόν πεπτικό σας σύστημα, δεν βάταν καθόλου περιττό. Τά προηγούμενα βράδυ τού ταξιδιού σας, πάρτε ένα καταπραυντικό, γιά να κοιμηθήτε καλά και ν' άποφύγετε τή νευρική υπερδιέγερσι, που παρουσιάζεται συνήθως στις παραμονές ενός ταξιδιού κι' άποτελεί την κυριώτερη αίτια γιά τή ναυτία.

Κατά τή διάρκεια τού ταξιδιού με τόν πλοίο, οί ίδιες προφυλάξεις στη διατροφή σας είναι έπίσης άπαραίτητες, καθώς και τά έλαφρά καταπραυντικά, που συνιστώνται και σέ άτομα, που δεν τά πιάνει ή θάλασσα.

Γιά να μή σας πειράξει ή ναυτία, πάρτε ένα χατάκι δραμαμίνη λίγες ώρες πριν μπαρκάρετε και ξαναπάρτε άπ' αυτό τόν φάρμακο κατά τή διάρκεια τού πλοΐ.

Έκτος από τή δραμαμίνη, εναντίον της ναυτίας, υπάρχουν κι' άλλα φάρμακα, έξ ίσου άποτελεσματικά, που βάσι τους έχουν τή μπλεαντίνη και τή βεζαμεταμίνη. Η διάρκεια της ενέργειας αυτών των φαρμάκων, που χρησιμεύουν τόσο γιά τήν προφύλαξι από τή ναυτία όσα και γιά τόν σταμάτημά της, κυμαίνεται ανάμεσα στις 8 και στις 10 ώρες κι' άρχίζει μία ώρα τούλάχιστο άφού τά πάρομε.

Έξαιρετικά άποτελέσματα έχει έπίσης κι' ή βιταμίνη Β', που την παίρνουμε σέ μεγάλες δόσεις από τόν στόμα ή με ένεσεις. Τώρα τελευταία, οί γιατροί τή συνιστούν ιδιαίτέρως σ' αυτές τις περιπτώσεις, γιά τή ενεργεί θαυμάσια κι' είναι όλοτετα άκίνδυνη.

Ταξίδια με αυτοκίνητο. Καί σ' αυτό τού είδους τά ταξίδια, γιά να μήν άδιαθετήστε, πρέπει να πάρετε τις ίδιες προφυλάξεις, που άναφέρουμε πιο πάνω, δηλαδή ν' άποφύγετε τις βαρείες τροφές και τόν οίονπνευματώδη ποτά. Άν οδηγήτε οίς, ή άποφυγή από τόν πιστό πρέπει νάιναι άπόλυτη. Έστω και λίγα γραμ-

μάρια οίονπνευμα μέσα στο αίμα σας, μπορούν να γίνουν αίτια δυστυχήματος. Έπίσης, άν πάλι οδηγήτε οίς, πρέπει ν' άποφύγετε τις πολύ άραιές σταθμεύσεις, ιδίως όταν ή διαδρομή σας είναι μονότονη. Η κούρασι—σωματική και ψυχική—γίνεται συχνά αίτια γιά δυστυχήματα.

Μή τόν θεωρήσετε καθόλου γελοίο, να σταματάτε λίγα λεπτά κάθε δυό—τρεις ώρες. Αυτή ή σύστασι έχει ιδιαίτερη σημασία γιά τά κάπως ηλικιωμένα άτομα, γιά τή διάρκεια και παρατεταμένη άκίνησι μπορεί να τούς προκαλέσει μούδιασμα, γράμπες, αλλά άκόμη και πιο σοβαρές διαταραχές στο κυκλοφοριακό τους σύστημα, όπως φλεβίτιδες και άρθρίτιδες.

Η «ναυτία» τού αυτοκινήτου είναι σπάνιο φαινόμενο στους μεγάλους, αλλά πολύ συχνό στα παιδιά. Γιά να τήν προλάβουμε, χρησιμοποιομε δραμαμίνη ή άλλα άνάλογα χάπια, στις έξι δόσεις:

Γιά τούς μεγάλους, ένα ή μισό χάπι πριν από τήν άναχώρησι κι' άλλα ένα ή άλλα μισό τήν ίδια μέρα.

Γιά τά παιδιά, ένα τέταρτο ή μισό χάπι πριν από τήν άναχώρησι και σέ μικρές δόσεις δυό τρεις φορές κατά τή διάρκεια της ήμέρας.

Γιά τούς οδηγούς, γιά ν' άποφύγουν τή νύστα, συνιστώνται τά χάπια της όρταδρίνης, ενός φαρμάκου, που παίρνεται μονάχα κατόπιν οδηγίας τού γιατρού.

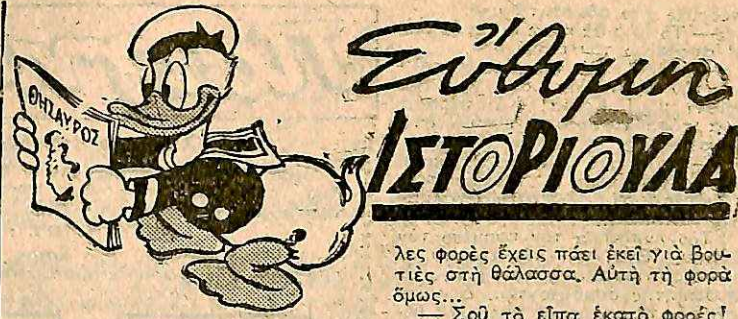
Τά ξίδια με άεροπλάνο. Άν υποφέρετε από κάποια πνευματική πάθησι ή ρινοφαρυγγίτιδες εν έξελίξει και από σοβαρές καρδιακές άνωμαλίες, πρέπει ν' άποφύγετε τά ταξίδια με άεροπλάνο.

Γιά να καταπολεμήσετε τόν φόβο και τή νευρική υπερένταση, που τυχόν σας δημιουργεί ένα ταξίδι με αυτό τόν μεταφορικό μέσον, ρωτήστε τόν γιατρό σας να σας υποδείξει ένα από τά ειδικά κι' άποτελεσματικά φάρμακα.

Γιά τήν καταπολέμησι της «ναυτίας» τού άεροπλάνου, πάρτε ένα ή μισό χάπι δραμαμίνης ή άλλου άναλόγου φαρμάκου, μία ώρα πριν από τήν άναχώρησι. Τή δόσι αυτή, μπορείτε να τήν άνανεώσετε 5 με 6 ώρες άργότερα. Άν θέλετε να κοιμηθήτε, προτιμήστε τά φάρμακα, εκείνα που ή σύνθεσί τους είναι συνδυασμένη με βρωμίου ή αλκαλιών. Γιά τά παιδιά, ένα ή μισό τέτοιο χατάκι αρκεί γιά μία μέρα.

Τά ξίδια με τρένο. Σέ ώρισμένα άτομα, ιδίως σέ παιδιά, τά ταξίδια με τρένο προκαλούν άδιαθεσίες άνάλογες με τήν άναχώρησι από τήν άναχώρησι. Γιά να τήν προφυλαχτήτε άπ' αυτές ή να τις σταματήσετε, σας συνιστούμε όσα είπαμε πιο πάνω.

Και κάτι άπαραίτητο. Όταν ταξιδεύετε, νάστε πάντα έφωδιασμένοι με ένα κουτί ή με ένα μικρό σάκο άπό πλαστική ύλη, που θα περιέχει τά εξής: άσπιρίνη, γιά ένδεχόμενους πονοκεφάλους, χάπια άντιγαστρικά, που θα σας άνακουφίσουν από πολύ πιθανές δυσπεψίες. Άντιναυσικά χάπια. Καταπραυντικά κι' έλαφρά ναρκωτικά, που θα σας συστήσι ή γιατρός σας.

Άλληλοβοήθεια

Ήταν ένα από εκείνα τ' άπομεσήμερα τού καλοκαιριού που ο καυτερός ήλιος δεν άστειεύεται, τόν κύμα της θάλασσας χαϊδεύει τήν άμμουδιά και τόν «γραφέα» φαίνεται ν' άπείρη χιλιάδες χιλόμετρα μακριά.

Βρισκόμουν ξαπλωμένος στην άμμο, λόγ μου, στην άμμουδιά, περιμένοντας τή γυναίκα μου να με συναντήσει εκεί. Είχα ριγμένη πάνω στο πρόσωπό μου μία έφημερίδα και συλλογίζομουν πώς άδικα προσπαθούσα ν' άποκοιμηθώ τή στιγμή που πλάι μου είχε έγκαστασθί ένα ζευγάρι και καυγάδιζε.

Μην είσαι άνόητος, Χένρυ! Έλεγε ή γυναίκα. Σου έπαναλάβαν πώς σέ είδα με τά ίδια μου τά μάτια.

Δεν μπορεί να έχη συμβή ένα τέτοιο πράγμα, άγάπη μου, έπείμενε ο σύζυγος — όπως κατάλαβα. Δεν ήμουν έγώ!

Μά σέ είδα, σου λέω, με τά ίδια μου τά μάτια! Θα με τρελλάνης!

Ξέρεις κάτι, Έλεν; Τόν τελευταίο καιρό αρχίζω να πιστεύω ότι πρέπει να έπισκεφθής τόν... όφθαλμολόγο. Θυμάσαι πάλι τήν άλλη φορά που νόμιζες πώς με είδες να μπαίνω στο μπάρ «Η Άσπρη Πάτια», άφού ήξερες πολύ καλά πώς είχα πάει να έπισκεφθώ τή θεία Μείμι, στο Κλάιχαμ;

Αυτή τή φορά όμως δεν πέφτω έξω, είσαι ψυχρά ή Έλεν. Παραμέρισα λίγο τήν έφημερίδα μου κι' έρριξα μία ματιά. Έλεν ήταν σωμάτωδης. Ο Χένρυ έτρεφε μωστάκι. Φορούσε φανέλλα και παναμά.

Θαάρεις πώς με πείραξε που σέ είδα στη μικρή σανιδένια έξέδρα: συνέχισε ή Έλεν. Κι' άλλ-

Κι' όμως... χάρις στή θεία Πρόνοια πλάι μου βρισκόταν κάποιο παιδί που κρατούσε κυάλια. Τού έδωσα τρεις πέννες και κύταξα με αυτά. Σέ είδα καθαρά, χείδευες τόν μαγουλο μιάς ξανθής που φορούσε μαγιό μπικίνι.

Πατέ στή ζωή μου δεν χάιδεψα ξανθείά! διαμαρτυρήθηκε ο Χένρυ.

Και μόνον αυτό; Την ώρα που σέ παρακολουθούσα με τά κυάλια σέ είδα να της μαθαίνεις κολύμπι.

Σέ διαβεβαιώ! Ήταν κάποιος άλλος, ίκτεψε ο Χένρυ. Κάποιος που μου έμοιαζε!

Άφισε τις δικαιολογίες! Τά κυάλια σέ παρουσίασαν καθαρά στα μάτια μου.

Στην πλάξ αυτή βρίσκεται κάποιος σωσίας μου και πρέπει να ψάξω να τόν βρω... Όχι γιά τίποτ' άλλο αλλά γιά να σου ά-

Είμαι πολύ περίεργο... Έδώ και μερικές μέρες ο άγιος Μαυρίκιος και ο άγιος Σουλπίκιος έχουν εξαφανισθί!...

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΣ!...

Είμαι πολύ περίεργο... Έδώ και μερικές μέρες ο άγιος Μαυρίκιος και ο άγιος Σουλπίκιος έχουν εξαφανισθί!...

Είμαι πολύ περίεργο... Έδώ και μερικές μέρες ο άγιος Μαυρίκιος και ο άγιος Σουλπίκιος έχουν εξαφανισθί!...

Είμαι πολύ περίεργο... Έδώ και μερικές μέρες ο άγιος Μαυρίκιος και ο άγιος Σουλπίκιος έχουν εξαφανισθί!...

Είμαι πολύ περίεργο... Έδώ και μερικές μέρες ο άγιος Μαυρίκιος και ο άγιος Σουλπίκιος έχουν εξαφανισθί!...

Είμαι πολύ περίεργο... Έδώ και μερικές μέρες ο άγιος Μαυρίκιος και ο άγιος Σουλπίκιος έχουν εξαφανισθί!...

Είμαι πολύ περίεργο... Έδώ και μερικές μέρες ο άγιος Μαυρίκιος και ο άγιος Σουλπίκιος έχουν εξαφανισθί!...

Είμαι πολύ περίεργο... Έδώ και μερικές μέρες ο άγιος Μαυρίκιος και ο άγιος Σουλπίκιος έχουν εξαφανισθί!...

Είμαι πολύ περίεργο... Έδώ και μερικές μέρες ο άγιος Μαυρίκιος και ο άγιος Σουλπίκιος έχουν εξαφανισθί!...

Είμαι πολύ περίεργο... Έδώ και μερικές μέρες ο άγιος Μαυρίκιος και ο άγιος Σουλπίκιος έχουν εξαφανισθί!...

λες φορές έχεις πάει εκεί γιά βουτιές στη θάλασσα. Αυτή τή φορά όμως...

Σου τόν είπα έκαστ' φορά! Ποτέ δεν πλησίασα αυτή τή σανίδα άπ' όπου βουτούν στη θάλασσα, ποτέ δεν κολύμπησα. Όλο τόν πρωί τόν πέρασα στο μουςέο.

Γέλασα με τόν ψέμμο του γιά τή άπλούστατα στο μουςέο βρισκόμουν κι' έγώ όλο τόν πρωί και πουνεύα δεν είχα συνατήσσει τόν Χένρυ.

Χένρυ! Ξεφώνισε ή σωμάτωδης Έλεν. Ότι είδα δεν είναι ή φαντασία μου. Έκανα βόλτες στο μώλο όταν άκουσα γυναικεία γέλια.

Έρχονταν από τή σανιδένια έξέδρα όπου γίνονται οι καταδύσεις στη θάλασσα. Φαντάσου, λοιπόν, τήν κατ'άπληξή μου και τήν άσπαστρή μου όταν σέ είδα κυκλωμένο από μία όρδη ξεστίπκων γυναικών να σαλιαρίζεις μαζί τους και να χειρονομείς!

Χωστή μου! Έκανε ο Χένρυ. Η έξεδρούλα μου καταδύσεων βρίσκεται αρκετά μακριά άπ' εδώ όποτε, κι' άν θέλουμε πώς βρισκόμουν εκεί, ήταν άδύνατο να με άναγκώρσις...

Κι' όμως... χάρις στή θεία Πρόνοια πλάι μου βρισκόταν κάποιο παιδί που κρατούσε κυάλια. Τού έδωσα τρεις πέννες και κύταξα με αυτά. Σέ είδα καθαρά, χείδευες τόν μαγουλο μιάς ξανθής που φορούσε μαγιό μπικίνι.

Πατέ στή ζωή μου δεν χάιδεψα ξανθείά! διαμαρτυρήθηκε ο Χένρυ.

Και μόνον αυτό; Την ώρα που σέ παρακολουθούσα με τά κυάλια σέ είδα να της μαθαίνεις κολύμπι.

Σέ διαβεβαιώ! Ήταν κάποιος άλλος, ίκτεψε ο Χένρυ. Κάποιος που μου έμοιαζε!

Άφισε τις δικαιολογίες! Τά κυάλια σέ παρουσίασαν καθαρά στα μάτια μου.

Στην πλάξ αυτή βρίσκεται κάποιος σωσίας μου και πρέπει να ψάξω να τόν βρω... Όχι γιά τίποτ' άλλο αλλά γιά να σου ά-

Είμαι πολύ περίεργο... Έδώ και μερικές μέρες ο άγιος Μαυρίκιος και ο άγιος Σουλπίκιος έχουν εξαφανισθί!...

Είμαι πολύ περίεργο... Έδώ και μερικές μέρες ο άγιος Μαυρίκιος και ο άγιος Σουλπίκιος έχουν εξαφανισθί!...

Είμαι πολύ περίεργο... Έδώ και μερικές μέρες ο άγιος Μαυρίκιος και ο άγιος Σουλπίκιος έχουν εξαφανισθί!...

Είμαι πολύ περίεργο... Έδώ και μερικές μέρες ο άγιος Μαυρίκιος και ο άγιος Σουλπίκιος έχουν εξαφανισθί!...

Είμαι πολύ περίεργο... Έδώ και μερικές μέρες ο άγιος Μαυρίκιος και ο άγιος Σουλπίκιος έχουν εξαφανισθί!...

Είμαι πολύ περίεργο... Έδώ και μερικές μέρες ο άγιος Μαυρίκιος και ο άγιος Σουλπίκιος έχουν εξαφανισθί!...

Είμαι πολύ περίεργο... Έδώ και μερικές μέρες ο άγιος Μαυρίκιος και ο άγιος Σουλπίκιος έχουν εξαφανισθί!...

Είμαι πολύ περίεργο... Έδώ και μερικές μέρες ο άγιος Μαυρίκιος και ο άγιος Σουλπίκιος έχουν εξαφανισθί!...

Είμαι πολύ περίεργο... Έδώ και μερικές μέρες ο άγιος Μαυρίκιος και ο άγιος Σουλπίκιος έχουν εξαφανισθί!...

Είμαι πολύ περίεργο... Έδώ και μερικές μέρες ο άγιος Μαυρίκιος και ο άγιος Σουλπίκιος έχουν εξαφανισθί!...

Είμαι πολύ περίεργο... Έδώ και μερικές μέρες ο άγιος Μαυρίκιος και ο άγιος Σουλπίκιος έχουν εξαφανισθί!...

Είμαι πολύ περίεργο... Έδώ και μερικές μέρες ο άγιος Μαυρίκιος και ο άγιος Σουλπίκιος έχουν εξαφανισθί!...

Είμαι πολύ περίεργο... Έδώ και μερικές μέρες ο άγιος Μαυρίκιος και ο άγιος Σουλπίκιος έχουν εξαφανισθί!...

Είμαι πολύ περίεργο... Έδώ και μερικές μέρες ο άγιος Μαυρίκιος και ο άγιος Σουλπίκιος έχουν εξαφανισθί!...

'65

Η βελή της γυναίκας

ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ ΤΗΣ ΒΕΛΙΝΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΤΑ διάφορα εξαρτήματα της τουαλέτας έρχονται έφετος περισσότερο από κάθε άλλη χρονιά να προσθέσουν μία ιδιαίτερη χάρη στο σύνολο της εμφάνισης.

Μεταξύ των πρώτων έρχεται η ζώνη, που αυτή μόνη της πολλές φορές προσδιορίζει τη γραμμή της σιλουέτας ανάλογα με το φάρδος της ή με την τοποθέτησή της.

Θάλεγε κανείς πώς έφετος η ζώνη άφησάι τα πάντα. Τη βλέπουμε από δέρμα σε διάφορους συνδυασμούς χρωμάτων, την βλέπουμε στενή, φαρδιά, άλλοτε ντραπαριστή, άλλοτε από ύφασμα διαφορετικό, άλλοτε από ομοιόμορφο, άλλοτε από βελούδο.

Η εμφάνισή της επίσης παρουσιάζει ποικιλία. Πότε καταλήγει σε φιάγκο, πότε σε άγκυρα, πότε σε δύο άκρα που κρέμονται πολύ χαμηλά στη φούστα.

Σε δεύτερη μοίρα έρχονται τα γάντια. Συνήθίζονται μακριά για συμπλήρωση των τρουά κάρ μανικιών, αλλά φοριούνται και κοντά αφήνοντας γυμνά τα μπράτσα ως εκεί που αρχίζουν τα μανίκια.

Κι' αυτά παρουσιάζονται σε διάφορα χρώματα σε συνδυασμό με το φόρεμα και κύριο τους χαρακτηριστικό είναι η μεγάλη «σουλές». Γι' αυτό χρησιμοποιείται πολύ το νάυλον που είναι λεπτό, δροσερό και πλένεται εύκολα. Μη ξεχνούμε την μόδα των «πουά». Φοριούνται όμως με μονόχρωμα φορέματα και τα «πουά» έχουν το χρώμα του φορέματος ενώ το φόντο τους είναι λευκό.

Άλλο εξάρτημα της τουαλέτας είναι η ομπρέλλα, που εμφανίζεται όλο και πιο μικρότερη. Η γραμμή αυτή επιτυγχάνεται με το ύψος που έχει η λαβή καθώς και η κάτω άκρη της ομπρέλλας. Είναι πολύ της μόδας οι γυριστές λαβές που μοιάζουν με ανδρικά μπουτόνια, αλλά συνήθίζονται πολύ και οι λαβές που έχουν για κατάληξη «μπούλ».

Οι ομπρέλλες ακολουθούν κι αυτές όλα τα χρώματα της μόδας, που συνδυάζονται πλίντο με το φόρεμα ή με το έπανωφόρι ή με το σύνολο. Έτσι θα δούμε ομπρέλλες που έχουν τους πιο απαλούς τόνους, αλλά πάντοτε φωτεινούς.

Επειτα έρχονται οι τσάντες που έχουν τα πιο άπιαστα σχήματα. Μεγάλες, στρογγυλές, τετράγωνες, σαν βολιζούλες, σαν βαρελάκια, όβάλ, ορθογώνιες. Άλλες κρεμιούνται στον ώμο, άλλες κρατούνται στο χέρι και γίνονται από καλά δέρματα, από νάυλον και διάφορα χονδρά ύφασματα ως και από ψάθα χωρίς να αποκλείονται και οι αναμειγνύσεις.

Ιδιαίτερη θέση έχουν επίσης τα κολλιέ παντός είδους. Μικρές χρωματιστές πέρες σε αποχρώσεις που να συνδυάζονται με την όλη τουαλέτα ή με τα άλλα εξαρτήματα. Αυτά τα κολλιέ είναι δύο ειδών: ή κοντά και γαρνίρουν την ρίζα του λαιμού ή μακρύτερα και στολίζουν το στήθος σε δύο και τρεις σειρές. Έτσι το μικρό αυτό εξάρτημα προσθέτει μία πολύ αρμονική νότα στο σύνολο.

Τα κολλιέ που είναι πιο πολύ της μόδας είναι αυτά που αποτελούνται από πέρες ή πέτρες ανόμοιου μεγέθους και φυσικά φροντίζουμε να τοποθετούμε μπροστά τα μεγαλύτερα κομμάτια, ενώ πίσω προχωρεί το κολλιέ μικραίνοντας.

Ας δούμε τέλος και τους διάφορους συνδυασμούς των εξαρτημάτων, γιατί παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία.

Άλλοτε το χρώμα του κολλιέ συνδυάζεται με τα γάντια, ενώ το χρώμα των υποδημάτων συνδυάζεται με την τσάντα.

Άλλοτε το χρώμα του ύφασματος της ομπρέλλας συνδυάζεται με τα υποδήματα, ενώ το χρώμα της λαβής της ομπρέλλας συνδυάζεται με την τσάντα.

Άλλοτε πάλιν, όταν η ομπρέλλα είναι μονόχρωμη, συνδυάζεται με την τουαλέτα ενώ κολλιέ, γάντια και υποδήματα έχουν το ίδιο χρώμα.

Και ένας τελευταίος συνδυασμός είναι κιπέλλο, υποδήματα και φόρεμα του ίδιου χρώματος, ενώ η τσάντα μόνον και η ζώνη διακόπτουν την μονοτονία.

Έτσι με μικροπράγματα μπορείτε να ποικίλλετε άπειροτα την εμφάνισή σας επινοώντας πολλούς συνδυασμούς, που να δι- νουν στο σύνολο την προσωπική σας σφραγίδα.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΑ ΚΑΙ ΚΟΥΠ

Μη παραμελήτε ποτέ να εφαρμόζετε κάθε φορά την μόδα προσαρμόζοντάς την στη σιλουέτα σας. Αυτό είναι το μεγάλο μυστικό της άψογης εμφάνισης. Αυτό είναι και το μυστικό της Παριζιάνας, που της δίνει την πρώτη θέση σε ό,τι αφορά την κομψότητα.

Ακόμη και αν δεν έχετε μία μακρόστενη σιλουέτα, πού, καθώς ξέρουμε, είναι το χαρακτηριστικό της έφετινης μόδας, μπορείτε να ακολουθήσετε τις τολμηρές ιδιοτροπίες της μό-

δας χρησιμοποιώντας τις διάφορες παραλλαγές σε ό,τι αφορά την μέση, δηλαδή την τοποθέτησή της πιο χαμηλά ή πιο ψηλά, το φάρδος της φούστας και την πολυμορφία χάρη των εξαρτημάτων.

Ας δώσουμε μερικά παραδείγματα: Τα γανιέρ με ζώνη αποκλείονται για όσες έχουν τον κορμό του σώματος κοντό και τη λεκάνη φαρδιά. Άλλα μια μαρτεγκάλ, που ξεφεύγει από τις πλάινες ραφές και κουμπώνει στην πλάτη σώζει την κατάσταση.

Αν ο κορμός του σώματος είναι κάπως ογκώδης, διαλέξτε ένα ντε πιές φόρεμα σε κουπ φουρβύ με ριχτή βέστα, που να έχει μία ελαφριά κίμψι στη μέση. Μία ζώνη από το ίδιο ύφασμα ξεφεύγει από τις υποστινές πέννες και κουμπώνει στην γραμμή του κομψώματος της βέστας.

Αν είστε μάλλον κοντή, αποφεύγετε τις μπάσκες και προτιμήστε μία ζώνη μαρτεγκάλ, τοποθετημένη πολύ χαμηλά.

Αν, εξ άλλου, έχετε κορμό πολύ λεπτό, προ-

1) φόρεμα και μπολερό με κεντήματα χωριάτικα ή νιοιώτικα, που είναι έφετος της μόδας. 2) Ένα όμορφο γαλόνι ή κέντημα γαρνίρουν την πλάτη σε δύο σειρές καθώς και τα φουσκωτά μανικάκια. Η λιγνύφιλη ομπρέλλα συμπληρώνει το χαριτωμένο αυτό σύνολο.

τιμήστε την ολόισια βέστα, κάπως έδωξέ, χωρίς καμία κάμψι στη μέση με μία ένκρυστε ζώνη, που να έχει κλίσι προς τα κάτω πίσω.

ΤΑ ΜΠΟΛΕΡΟ

Μεγάλη προσοχή χρειάζεται επίσης στα μπολερό, που ο προορισμός τους, καθώς ξέρουμε, είναι ν' αναδεικνύουν μία λεπτή σιλουέττα. Ας τα αποφεύγουν όμως όσες έχουν πλατεία λεκάνη.

Στην περίπτωση που έχετε κάπως παχύ κορμό και όχι πολύ λεπτή μέση μπορείτε να φορέσετε μπολερό, αλλά πρέπει να διαλέξετε μία κουπ που να σχηματίζει μπρος και πίσω σουρίτσες πάνω από τη μέση. Οι σουρίτσες αυτές συγκρατούνται μέσα στο τελείωμα του μπολερό που σχηματίζει την ζώνη.

Ένα χαριτωμένο νεανικό σύνολο, φούστα και μπούστος από λευκό ύφασμα με ροζ παστίλιες και ροζ μπολερό με παστίλιες άσπρες.

Αν είστε αδύνατη στον κορμό, διαλέξτε ένα μπολερό-κιμονό, ολόισιο που να πέφτι ελεύθερο πάνω από την μέση με μία ζώνη ένκρυστε. Οι δυο άκρες αυτής της ζώνης σχηματίζουν σαν δέσιμο και κρέμονται λίγο. Αν η μέση σας είναι δακτυλιδένια, τότε διαλέξτε το μπολερό που κατεβαίνει στενεύοντας ή με πέννες ή με κάποια ντεκούπ. Εάν ο κορμός σας είναι κάπως μακρόταλλος, προτιμήστε ένα μπολερό με ελαφρά κάμψι στη μέση και μία μαρτεγκάλ χαμηλά τοποθετημένη. Αν δεν έχετε λεπτή μέση, τότε θα διαλέξετε μία κουπ που καλύπτει τη μέση και την παρουσιάζει κάπως πιο χαμηλά τοποθετημένη ή πιο ψηλά ανάλογα με το τι κολακεύει τη σιλουέτα σας.

Αν η όχι λεπτή μέση συνοδεύεται από κανονικούς γοφούς, προτιμήστε ένα σύνολο φούστας-μπλουζόν, το δε μπλουζόν να σχηματίζει σουρές που κρατούνται με μία ζώνη τοποθετημένη στη γραμμή των γοφών.

Αν ο κορμός είναι αδύνατος, τότε συγκεντρώνετε όλο το φάρδος της μπλουζας-οεμιζιέ προς τα πίσω σχηματίζοντας μπλουζόν και το σύνολο συμπληρώνεται με μία ζώνη αν φόρμ.

Αν κορμός και γοφοί είναι κανονικοί διαλέξτε για καθημερινή εμφάνισή το σύνολο φούστας-μαρινιέρ. Η φούστα θα έχει πλιέτες πιασμένες στους γοφούς και άφημένες ελεύθερες προς τα κάτω. Η μαρινιέρ θα είναι ευθύγραμμη, ριχτή, καλύπτοντας μόνον την μέση με δύο τσεπάκια χαμηλά στα δύο πλάγια και μία φάσα έδωξέ ολατριγύρα στον ανοικτό λαιμό.

Μην επιδιώξετε ψηλή μέση αν έχετε κορμό κάπως ευρυστο. Αν όμως θέλετε καλά και σώνει ν' ακολουθήσετε τη μόδα, κλέμτε το ως ένα σημείον με διάφορες παραλλαγές, π. χ. στολίζοντας το φόρεμά σας μ' ένα πλαστρόν, που καταλήγει κάτω από το στήθος χωρίς να προχωρή περισσότερο, με μία σταυρωτή ζώνη που δίνει πίσω πετωκαινόντας έτσι να δώση την έντυπωσή της κοντής μέσης, και ούτω καθ' εξής.

ΟΙ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Οι μπλουζές έφετος είναι όλες χαριτωμένες και καθώς παρουσιάζονται στις διάφορες αθηναϊκές βιτρίνες, τραβούν ιδιαίτερως τα βλέμματα κάθε κομψής γυναίκας.

Είναι και τόσο μεγάλη η ποικιλία τους, που δεν μπορεί παρά να ικανοποιούν το κάθε γούστο: Εύθυμες, ανάλαφρες και άλλες πιο κλασικές, στον αυστηρό τύπο των οεμιζιέ.

Ριγωτά ύφασματα, σταμπάτα ανθισμένα, όργικαντίνες, τομπράλλο, ποπλίνες και ποικιλία από νάυλον χρησιμοποιούνται στα αρμονικότερα χρώματα. Ροζ, μπλέ, κίτρινα, συκλεμέν, κόκκινα, λευκά.

Οι κουπ τις οποίες βλέπουμε είναι διάφορες και απλές και πολυποικίλες. Άλλες σχηματίζουν κορσάζ έρριμιστά με μεγάλα στρογγυλά ντεκολτέ και χωρίς μανίκια. Άλλες έχουν κουπ κιμονό με κοντά μανίκια και ανοίγματα λαιμού σε όλα τα σχήματα: μυτερό, στρογγυλό, όβάλ, τετράγωνο.

Άλλες καμωμένες από διάφορα ύφασματα συμπληρώνονται με ένα μεγάλο γιακά σε τύπο «φισ» καμωμένο με δαντέλιν.

Άλλες καμωμένες με λεπτό ύφασμα νάυλον και γιακάκια με πλισσεδωτά φριλακία από το ίδιο νάυλον.

Ξέρουμε ότι όλα αυτά πλένονται και στεγνώνουν σε λίγα λεπτά της ώρας χωρίς να έχουν ανάγκη σιδερώματος, έπομένως είναι πρακτικώτατα. Το ίδιο και τα νάυλον άσπρόρουχα.

Οι οεμιζιέ μπλουζές διαλέγουν ως επί το πλείστον τα ριγωτά ύφασματα, αλλά σ' αυτά προσετέθησαν έφετος τα πουά, που είναι τόσο της μόδας.

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

Πελερίνα γαρνιρισμένη με γαζιά, που φοριέται με φόρεμα σε στυλ πρενσές.

ΥΠΟ ΖΥΛ ΣΑΝΣΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο μικρός Ραούλ Ντελακούρ, όρφανός στον κόσμο, που ζούσε στο Σαντι με τις τρεις γεροντοκορές θείες του, αποφασίζει να μεταναστεύσει στην Αργεντινή μαζί με το φαρμακοποιό Τορπέν. Οι θείες του πρόθυμα του δίνουν την άδεια τους για να πάνε να δουλέψουν, αλλά τα χρήματά τους τα έχουν όλα ξοδεύσει, οπότε ο μικρός Ραούλ με τη βοήθεια ενός συμπαθούς του, που ο πατέρας του ήταν οπαδός, μέλος του Τένις Κλάμπ, πήρε κάποιον δασκάλιο σπορτσμαν, που κατόπιν άγγαρε από τον σκύλο του μικρού. Έτσι ο Ραούλ γύρισε στο Σαντι με 300 φράγκα στην τσέπη!

7ον —Και πώς; —Πήγα στο Σαντιγύ, ζωγράφισα τα μέλη του Τένις Κλάμπ και με πλήρωσαν! —Πά! πά! Καλέ πήγε και ζητιάνευε! φώναζε η Αιμιλία θυμωμένη. Πολύ άσχημο πράγμα, με την αλήθεια! Με τέτοια κοινωνική θέσι που έχουμε να καταντάει ο άνθρωπος να ζητιανεύει από τους πλούσιους του τόπου μας! —Δεν ζητιάνευα! είπα θυμωμένος ο Ραούλ. Μπήκα στο Κλάμπ μαζί με το φίλο μου το Ρενέ ντε Κουρτέι, έκμακα τα σκίτσα των φίλων του πατέρα του κι' εκείνοι μου τ' αγόρασαν.

—Επαγγελμα να σου πετύχει μπουρμούρισε η Λευκή. —Πάντως καλύτερο απ' το επαγγελμα του «κασομέρη»! απάντησε ο Ραούλ. —Μπορεί, είπε η γεροντοκορή, μα η οικογένειά μας δεν το καταδέχεται! —Ε, τότε, αφού δεν σάς άρεσε, άς μου δώσετε έσείς τα ναύαα του ταξιδιού μου. Τι θέλατε να κάμω;

—Μηδός στα σωστά αυτά λογικά του άνεπιού, οι τρεις αδερφές αναγκάστηκαν να αποχωρήσουν. Μονάχα η Αιμιλία του είπε: —Τού κάκου χάνουμε τα λόγια μας! μαζί σου. Έσύ δεν καταλαβαίνεις από τέτοια πράγματα! Πάρε τα χρήματά σου. Και εκεί που θα πιάς, σου εύχομαι να κερδίσεις με την ίδια ευκολία. Μα τέτοιο θαύμα δεν το ελπίζω και σου το τονίζω, να μην το ελπίζεις κι' εσύ.

Οι τρεις γεροντοκορές μίληκαν στο σαλόνι, ενώ ο Ραούλ περπατώντας από τα λόγια της θείας του, σάβηκε λίγο συλλογισμένος. Γιατί να μην ελπίζει ότι εκεί που θα πήγαινε θα κερδίσει χρήματα;

Συνήλαθε όμως από τις κακές προφητείες της Αιμιλίας και παίρνοντας τα νομίσματα, μπουρμούρισε:

—Για το πείσμα τους θα πάω στο ζαχαροπλασείο να φάω γλυκά! Με την αξία μου δεν τ'α κέρδινα τα χρήματά αυτά;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Κοσμος πολός είχε μαζεμένη στο λιμάνι της Ζολιέττας, στη Μασσαλία. Αυτό γινόταν τακτικά, όταν επρόκειτο να φύγει κανένα καράβι. Η είδηση όμως ότι με το καράβι «Πάμπω» θα έφευγαν και πολλοί μετανάστες, είχε τραβήξει πολλούς από περίεργεια.

Η «Πάμπω» χωρούσε περίπου χίλιους διακόσιους επιβάτες. Από τη Γένουα είχαν μπει οκτακόσιοι περίπου Ιταλοί. Άλλοι θα έπιδιβαζόντουσαν από την Αλμέρια της Ισπανίας. Οι αξιωματικοί του καραβιού καταγινόντουσαν με τις διατυπώσεις, που επέβαλλε ο νόμος των μεταναστών. Έτσι, έπρεπε ένας-ένας να

περνάει από το γραπτό για να βεβαιώσει ότι είναι υγιής. Η εξέταση αυτή είχε αρχίσει από πολλή ώρα. Άντρες, γυναίκες, παιδιά έπρεπε να περάσουν όλοι από το γραπτό. Μόλις τελείωνε η διαδικασία αυτή, άλλοι αξιωματικοί τους κατέγραφαν ως υγιείς στον κατάλογο των μεταναστών και ήταν πιά ελεύθεροι ο καθένας να πάει στην πλώρη και να πάρει και κρεβάτι.

Ανάμεσα, λοιπόν, στους τόσους επιβάτες του καραβιού βρίσκουμε και το φίλο μας Ραούλ με τον πρώην φαρμακοποιό του Σαντι Τορπέν. Όλες αυτές οι διατυπώσεις στενοχωρούσαν κάπως το ζωηρό κι' ανυπότακτο χαρακτήρα του και κάθε τόσο έλεγε στο Ραούλ:

—Κύτταζε πώς μας στιβόσανε εδώ στη γραμμή! Λες και είμαστε τραγιά για σφάξιμο! Είναι φοβερό!

Και κύτταζε να ξεφύγει από τη γραμμή. Ένας αξιωματικός όμως του έκανε παρατηρήσεις κι' ο Τορπέν αναγκάστηκε να σταθεί στη γραμμή των μεταναστών, που προχωρούσε αργά-αργά.

Πέρασε αρκετή ώρα, όταν ακούστηκε η φωνή ενός που έκανε χρέη γραμματέα:

—Τορπέν, φαρμακοποιός!...

—Παρόν! απάντησε εκείνος.

Κι' όταν ο γιατρός τον εκάλεσε κοντά του, για να τον εξετάσει ο Τορπέν του είπε:

—Ε, δεν πιστεύω να θέλετε να μου κάμνε γενική επιθεώρηση! Άν είχα καμιά κολλητική αρρώστια, σαν φαρμακοποιός που είμαι, θα την ήξερα καλύτερα από σάς!...

Ο γιατρός ήταν καλός άνθρωπος. Άν ήταν κανένας άλλος, όχι μόνο θα θυμώνα, αλλά από πείσμα θα τον βασάνιζε πιο πολύ. Του έριξε, λοιπόν, μία ματιά, σαν να τον λυπόταν που αναγκάστηκε να γίνει μετανάστης.

Κοντά στον Τορπέν γλίστασε κι' ο Ραούλ. Γιατί ο γιατρός κατάλαβε ότι είχε μπροστά του ένα παιδί γεμάτο υγεία. Άλλα και όλη του η εμφάνιση παρουσίαζε παιδί από καλή οικογένεια κι' έτσι οι αξιωματικοί του επέτρεψαν χωρίς κανένα έλεγχο να περάσει από το άλλο μέρος, όπου ήταν περιμένει ο Τορπέν.

—Επί τέλους, είμαστε ελεύθεροι! φώναξε ο φαρμακοποιός.

Από τη στιγμή εκείνη άρχισαν να ψάχνουν για να βρουν ένα καλό μέρος για να εγκατασταθούν κι' ακόμη να δουν με ποιους θα συνταξίδευαν εικοσιδυό μέρες, στιβανόμενοι έτσι όπως ήταν στο κατάρτι, που είχε σπράντα μέτρα μήκος και είκοσι πλάτος. Σ' αυτόν τον χώρο είχε όρισει από τους αξιωματικούς να κυκλοφορούν οι χίλιοι εκατό μετανάστες. Άλλα μπορούσαν να πηγαίνουν και στα άλλα τρία πατώματα, όπου ήταν τα υπνοτήρια, ένα για τις γυναίκες και δυο για τους άντρες.

Αφού έκανε μία μικροεπιθεώρηση, ο Τορπέν είπε:

—Φοβάμαι πως δεν θα περάσουμε καλά, μικρέ μου. Καλύτερα να πληρώσω κάτι παραπάνω, για να μιάς βάλουν στη δεύτερη θέσι. —Γιατί; απάντησε ο Ραούλ. Καλύτερα να κάνουμε οικονομία στα λεφτά μας για ένα πιο περσά. Δεν είμαστε κι' άσχημα εδώ!

Υστερα πέρασαν στο μέρος που βρίσκόντουσαν τα κρεβάτια. Κάθε κρεβάτι είχε μήκος ένα μέτρο και ογδόντα πέντε πόντους και πλάτος πέντηνα. Ήταν στρωμένο με σαντόνια και σκεπάσματα καθαρά και μύριζε παντό φαινικό δξύ, που έδειχνε πως είχαν απολυμανθεί τα πάντα.

Ένας καύτης τους συμβούλεψε να πιάσουν δυο κρεβάτια, γιατί στην κούνια να τους τα πάρουν άλλοι. Πραγματικά ο Τορπέν κι' ο Ραούλ άκούμπησαν πάνω σ' αυτά τις βαλίτσες τους.

Τη στιγμή εκείνη ακούστηκε ένα κουδούνι. Ήταν η ώρα του γεύματος. Η μυρωδιά των φαγητών που είχαν πάρει μερικοί μετανάστες από το μαγειρείο άνοιξε την όρεξη σ' όλους. Έτσι συνηθισμένοι συντροφιά κατά έθνη.

Ο Τορπέν κι' ο Ραούλ κάνανε παρέα χωριστά από τους άλλους. Πήραν τις δικές τους καραβάνες και πήγαν μόνοι τους να πάρουν το φαγητό.

Οι μάγειροι, που ήταν Γάλλοι, περιπολήθηκαν ιδιαίτερα τους πατρίδες τους. Γιατί στο καράβι ήταν όλοι-όλοι έπτά ή οχτώ μετανάστες Γάλλοι. Τους έδωσαν σουπά, μπιζέλια, μεγάλα κομμάτια κρέας και αρκετό τυρί, γιατί ο θαλασσινός αέρας τους είχε ανοίξει την όρεξη.

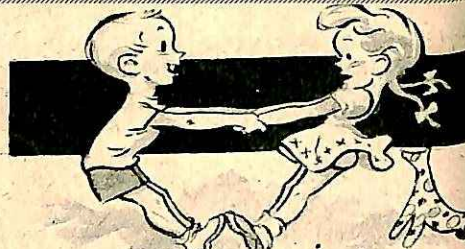
Αφού έφαγαν, έπλυναν μόνοι τους τις καραβάνες και τα μαχαιροπήρουνα τους και τα φύλαξαν για να μη χαθούν ή να μη υπερδουλεύουν με τ' άλλα. Η απόσπαση αυτή διασκέδασε το Ραούλ. Ο φαρμακοποιός, παρ' όλο που δεν ήταν ενθουσιασμένος, φαινόταν ευθυμικός και γελαστός.

Κι' όταν βράδυσε πιά, το κατάρτι έδινε την εντύπωση στρατών. Οι Σέρβοι έδωσαν ένα σχοινί, άλωσαν πανάκι ή έστρωσαν πίσω από εκεί να κοιμηθούν οι οικογένειές τους. Οι Ιταλοί έπαιζαν με φωνές μεγάλες. Οι Ισπανοί είχαν βγάλει τις κιθάρες τους και τραγουδούσαν αινά και μεγαλοχολικά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

—Φέρε κι' εσύ τον έλεγχο σου, Καίτη, τώρα που του έκρυφα τα γυαλιά!

τες τους κι' έδεσαν μ' ένα μαντήλι το πόμολο της πόρτας.

Σε λίγο ανέβηκαν στο κατάρτι. Όλοι τώρα οι μετανάστες είχαν επιβείαση.

Στο άριστερο μέρος καθόντουσαν οι Ιταλοί με τις οικογένειές τους και γύρω τους είχαν κλωδιά, βαλόνια και σάκκους. Στο άλλο μέρος του καραβιού ήταν μαζεμένοι καμιά εκατοστή Έλληνες, Γούρκοι, Αρμένιοι, Σέρβοι και Πολωνοί. Οι άνθρωποι αυτοί, άντρες και γυναίκες, φορούσαν τα έθνικά τους κοστούμια και περπατούσαν ξυπόλητοι ή με παντόφλες...

Ο Ραούλ ήταν καταγοητευμένος απ' όσα έβλεπε. Τό φανόντουσαν νέα, περίεργα, διασκεδαστικά, ενώ ο σύντροφός του φρόντιζε πως να κάνει τη διαμονή τους πιο αναπαυτική κι' ευχάριστη.

Η ώρα της αναχώρησης στο καραβιό πλησίαζε. Η σειρήνα είχε σφυρίξει δυό-τρεις φορές. Οι ταξιδιότες περίμεναν και το τελευταίο σφυρίγμα και ο κόσμος στο λιμάνι άρχισε να κουνάει τα μαντήλια για να αποχαιρετιστεί τους μετανάστες. Το καράβι είχε βάλει μπρος τις μηχανές του κι' ο καπετάνιος είχε πάρει τη θέση του πάνω στη γέφυρα.

Τα χοντρά σχοινιά λυθάναν και το καράβι απομακρυνόταν σιγά-σιγά από την ήβρα. Η συγκίνησι τώρα έσφηνε τις καρδιές όλων. Οι γυναίκες κλαίγανε κι' οι άνδρες μασάζουν νευρικά τα μουστάκια τους. Η έλκα αρχίζει να κινείται μ' όλη της τη δύναμη και δόθηκε πιά και το τελευταίο σφυρίγμα...

Μία νέα ζωή άρχισε για τους δυο χιλιάδες εκείνους ανθρώπους. Τι θα είναι αυτή η ζωή; Αυτή την ερώτηση έκαναν όλοι με αγωνία.

Ο αέρας τώρα δυνάμωνε. Το βαρύ καράβι έλπιζε τα κύματα κι' ο ήλιος έβγινε στη δύση του.

Ο Ραούλ, ευάισθητο παιδί, ήταν συγκινημένος σαν τους άλλους επιβάτες. Στενοχωριόταν όμως πιο πολύ, γιατί στην προκειμένη δεν είχε δη κανένα δικό του πρόσωπο. —Πόσο είμαι μόνος! ψιθύρισε.

Κι' αμέσως, χωρίς να το θέλει, πήγε κοντά στον Τορπέν κι' έσφιξε το χέρι του μοναδικού του φίλου.

Ο φαρμακοποιός που καθόταν στην κουπαστή, κατάλαβε τη συγκίνησή του κι' άκουμπώντας το χέρι του πάνω στο μικρό του είπε: —Μη φοβάσαι, παιδί μου, όσο είμαι εγώ κοντά σου! Να είσαι βέβαιος ότι σε λίγα χρόνια θα ξαναγυρίσουμε πλούσιοι κι' οι δυο! Και τότε δεν θα καθόμαστε σ' αυτή εδώ τη θέσι, αλλά θα ταξιδεύουμε στην πρώτη με κομψές κυρίες και με καλοντυμένους κυρίους, να, όπως είναι εκείνοι εκεί πάνω. Το μυστικό για το μετανάστη είναι να φύγει με τρίτη θέσι και να γυρίσει με πρώτη. Δυστυχώς πολλοί φεύγουν με πρώτη και γυρίζουν σε άβυσσα χάλα.

Αυτό δεν θα γίνει ποτέ! φώναξε ο Ραούλ. Μπορεί να μη γυρίσω, μπορεί να πεθάνω στη Νότιο Αμερική, αλλά αν γυρίσω, θα είμαι πλούσιος, ελεύθερος, ανεξάρτητος. Καλύτερα ο θάνατος, παρά να ξαναπέσω στο σπίτι της άδου Σαντι Αινιάν μαζί με τις τρεις θείες μου.

—Υπέροχα! είπε ο Τορπέν επιδοκίμαζοντας τις σκέψεις του μικρού. Με τη λογική αυτή, ένοιμα σου, και θα πιάς μπροστά!

Τη στιγμή εκείνη ακούστηκε ένα κουδούνι. Ήταν η ώρα του γεύματος. Η μυρωδιά των φαγητών που είχαν πάρει μερικοί μετανάστες από το μαγειρείο άνοιξε την όρεξη σ' όλους. Έτσι συνηθισμένοι συντροφιά κατά έθνη.

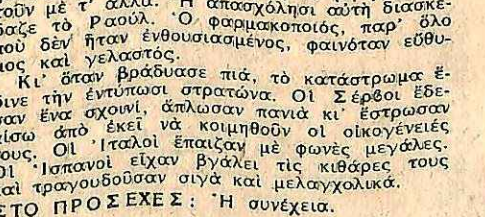
Ο Τορπέν κι' ο Ραούλ κάνανε παρέα χωριστά από τους άλλους. Πήραν τις δικές τους καραβάνες και πήγαν μόνοι τους να πάρουν το φαγητό.

Οι μάγειροι, που ήταν Γάλλοι, περιπολήθηκαν ιδιαίτερα τους πατρίδες τους. Γιατί στο καράβι ήταν όλοι-όλοι έπτά ή οχτώ μετανάστες Γάλλοι. Τους έδωσαν σουπά, μπιζέλια, μεγάλα κομμάτια κρέας και αρκετό τυρί, γιατί ο θαλασσινός αέρας τους είχε ανοίξει την όρεξη.

Αφού έφαγαν, έπλυναν μόνοι τους τις καραβάνες και τα μαχαιροπήρουνα τους και τα φύλαξαν για να μη χαθούν ή να μη υπερδουλεύουν με τ' άλλα. Η απόσπαση αυτή διασκέδασε το Ραούλ. Ο φαρμακοποιός, παρ' όλο που δεν ήταν ενθουσιασμένος, φαινόταν ευθυμικός και γελαστός.

Κι' όταν βράδυσε πιά, το κατάρτι έδινε την εντύπωση στρατών. Οι Σέρβοι έδωσαν ένα σχοινί, άλωσαν πανάκι ή έστρωσαν πίσω από εκεί να κοιμηθούν οι οικογένειές τους. Οι Ιταλοί έπαιζαν με φωνές μεγάλες. Οι Ισπανοί είχαν βγάλει τις κιθάρες τους και τραγουδούσαν αινά και μεγαλοχολικά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΟΙ ΚΑΚΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ

Τα πολλά καλά χρόνια, που οι άνθρωποι καταλάβαιναν τη γλώσσα των ζώων, ένας περιβολάρης είχε στο χτήμα του μία μαύρη γάτα κι' ένα σκύλο.

Μία βραδυά η γάτα είχε σκαρφάψει στη μάντρα του περιβολιού κι' ο σκύλος από κάτω όλο και γαυγίζει.

Έκείνη τότε, που τα γαυγίσματα του φίλου της την ένοχλούσαν, γύρισε το κεφάλι της και του είπε:

—Γιατί κάνεις τόσο φασαρία; Μήπως επειδή βλέπεις έμένα εδώ στα ψηλά; Άν γαυγίζεις για μένα, πές μου το, να φύγω άμέσως, γιατί δεν θέλω να στενοχωρώ κανένα!...

—Γιά σένα να γαυγίσω; αποκρίθηκε φιλικά ο σκύλος. Ά, μπά, ούτε σε πρόσεκα καθόλου!...

—Ε, τότε για ποιόν γαυγίζεις; ρώτησε η γάτα.

—Γαυγίζω για το φεγγάρι!...

—Και γιατί; ρώτησε τώρα παρανεμένη εκείνη.

Ο σκύλος έμεινε για λίγο σκεπτικός κι' έπειτα της αποκρίθηκε:

—Δεν ξέρω γιατί!... Άλλα πάντα γαυγίζω, όταν έβλεπα το φεγγάρι. Το ίδιο έκαναν οι πατέρας μου κι' η μητέρα μου, το ίδιο έκανε κι' ο παππούς μου, γι' αυτό κι' εγώ κάνω το ίδιο.

—Και τί κακό σου κάνει το φεγγάρι; Σε πείραζε ποτέ; ξαναρώτησε η γάτα.

—Όχι, δεν θυμάμαι τέτοιο πράγμα! Άλλα μόνο όταν είναι νύχτα και πρέπει να νύχτω, το φεγγάρι φέγγει και φωτίζει. Και μου φαίνεται ότι δεν πρέπει τα πράγματα του κόσμου να γυρίζονται ανάποδα, γιατί εκείνους που προσπαθεί να τα αναποδογυρίσει κάνει πολύ άσχημα...

Πάντως εγώ γαυγίζω για το φεγγάρι από τον καιρό που ήμουνα κουταβάκι και θα γαυγίζω γι' αυτό ως τον καιρό που θα ωφθώ. Αυτό είναι το φυσικό μου και κανείς δεν μπορεί να μου το αλλάξει!...

—Ά, να σου πω, απάντησε η γάτα, πρέπει να ξεριζώσεις αυτό το κακό έλάττωμα. Λες πως είναι φυσικό σου. Ήραίο φυσικό να γαυγίζεις για το φεγγάρι! Τουλιάστην να γαυγίζεις για κανένα κλέφτη, θα σε δικαιολογούσα. Γι' αυτό κι' εγώ σου λέω ότι, όσο πιο γρήγορα ξεφορτώσεις αυτό το άνοστο φυσικό σου, τόσο το καλύτερο για σένα. Δεν χρειάζεται, ξέρεις, και μεγάλος κόπος. Με λίγη καλή θέληση μπορείς να καταφέρεις να κόψεις μία συνήθεια, που δεν σε άφελει σε τίποτα και μόνο τη φωνή σου βλάπτει!...

Κι' η γάτα τεντώθηκε, κορδώνθηκε για το λόγο που έβγαλε, κι' άρχισε να ρουβουνίζει.

—Απόψε είναι η βραδυά περίφημη με το φεγγάρι, είπε σε λίγο. Τα κουνελάκια βγαίνουν από τις τρύπες τους και παίζουν κυνηγό μέσα στα χορταράκια. Κι' εγώ

κάνω την κοιμισμένη, μα όταν έρθουν κοντά μου, φράπ! δίνω μία, πέφτω πάνω τους κι' άρπάζω κανένα... Και να δής τί γλυκό κρέας που έχουν τα κουνελάκια!...

—Δηλαδή, είπε τότε σοβαρά ο σκύλος, κυνηγάς κουνελάκια χωρίς να πάρεις την άδεια του αφέντη μας. Μα αυτό που κάνεις πρέπει να ξέρεις πως είναι πολύ κακό. Ξέρεις τί είναι; Και με συγχωρείς που θα στο πω: Είναι κλεψιά! Και δεν κάνεις καθόλου καλά να κλέβεις. Γιατί η κυρά σου σου δίνει πρωί και βράδυ γάλα, δεν μπορείς να πής ότι πεινάς. Γιατί τότε κόβεις την κακή αυτή συνήθεια, που έχεις να πιάνης τα κουνελάκια και κάνεις έτσι τον αφέντη μας να στενοχωριέται;

—Μπά, αυτό είναι αδύνατο! είπε η γάτα με το νάζι και το καμάρι της. Ξέρεις, φίλε μου, ότι το φυσικό της γάτας είναι να κλέβει το φαγητό της! Είναι αδύνατο να μη παρανομή και να μην ασπάζει κάτι! Τόχει σε κακό. Κι' άμα συλλογιστώ πως βγαίνουν μπροστά μου ένα σωρό κουνελάκια, που είναι να γλείψω και τα μύδια σου άμα τα τρώς, πως θέλεις να κρατηθώ και να μη χυμίσω κατά πάνω τους; Σου λέω ότι το φυσικό μου αυτό είναι αδύνατο να το κόσω.

—Αδύνατο; είπε αψηφικά ο σκύλος. —Ω, όχι, δεν είναι αδύνατο!...

—Σου λέω ότι είναι αδύνατο, ξαναείπε με αποσπαστικότητα η γάτα. Δεν γίνεται τίποτα!...

—Λοιπόν, είπε τότε ο σκύλος, όπως έσύ δεν μπορείς να ξεριζώσεις τις κακές σου συνήθειες, το ίδιο συμβαίνει και με μένα. Δεν καταφέρνεις ν' αλλάξεις τα φυσικά σου, όπως κι' εγώ. Άχ! κυρά γάτα μου, είναι πολύ εύκολο πράγμα να κοπής γορή κανείς τους άλλους και να τους δείχνει τα σφάλματά και τα ελαττώματά τους. Έτσι κι' εγώ θα εξακολουθώ να γαυγίζω για το φεγγάρι κι' έσύ θα εξακολουθής το κυνήγι χωρίς άδεια, μα και εγώ

κάνω την κοιμισμένη, μα όταν έρθουν κοντά μου, φράπ! δίνω μία, πέφτω πάνω τους κι' άρπάζω κανένα... Και να δής τί γλυκό κρέας που έχουν τα κουνελάκια!...

—Δηλαδή, είπε τότε σοβαρά ο σκύλος, κυνηγάς κουνελάκια χωρίς να πάρεις την άδεια του αφέντη μας. Μα αυτό που κάνεις πρέπει να ξέρεις πως είναι πολύ κακό. Ξέρεις τί είναι; Και με συγχωρείς που θα στο πω: Είναι κλεψιά! Και δεν κάνεις καθόλου καλά να κλέβεις. Γιατί η κυρά σου σου δίνει πρωί και βράδυ γάλα, δεν μπορείς να πής ότι πεινάς. Γιατί τότε κόβεις την κακή αυτή συνήθεια, που έχεις να πιάνης τα κουνελάκια και κάνεις έτσι τον αφέντη μας να στενοχωριέται;

—Μπά, αυτό είναι αδύνατο! είπε η γάτα με το νάζι και το καμάρι της. Ξέρεις, φίλε μου, ότι το φυσικό της γάτας είναι να κλέβει το φαγητό της! Είναι αδύνατο να μη παρανομή και να μην ασπάζει κάτι! Τόχει σε κακό. Κι' άμα συλλογιστώ πως βγαίνουν μπροστά μου ένα σωρό κουνελάκια, που είναι να γλείψω και τα μύδια σου άμα τα τρώς, πως θέλεις να κρατηθώ και να μη χυμίσω κατά πάνω τους; Σου λέω ότι το φυσικό μου αυτό είναι αδύνατο να το κόσω.

—Αδύνατο; είπε αψηφικά ο σκύλος. —Ω, όχι, δεν είναι αδύνατο!...

—Σου λέω ότι είναι αδύνατο, ξαναείπε με αποσπαστικότητα η γάτα. Δεν γίνεται τίποτα!...

—Λοιπόν, είπε τότε ο σκύλος, όπως έσύ δεν μπορείς να ξεριζώσεις τις κακές σου συνήθειες, το ίδιο συμβαίνει και με μένα. Δεν καταφέρνεις ν' αλλάξεις τα φυσικά σου, όπως κι' εγώ. Άχ! κυρά γάτα μου, είναι πολύ εύκολο πράγμα να κοπής γορή κανείς τους άλλους και να τους δείχνει τα σφάλματά και τα ελαττώματά τους. Έτσι κι' εγώ θα εξακολουθώ να γαυγίζω για το φεγγάρι κι' έσύ θα εξακολουθής το κυνήγι χωρίς άδεια, μα και εγώ

κάνω την κοιμισμένη, μα όταν έρθουν κοντά μου, φράπ! δίνω μία, πέφτω πάνω τους κι' άρπάζω κανένα... Και να δής τί γλυκό κρέας που έχουν τα κουνελάκια!...

κάνω την κοιμισμένη, μα όταν έρθουν κοντά μου, φράπ! δίνω μία, πέφτω πάνω τους κι' άρπάζω κανένα... Και να δής τί γλυκό κρέας που έχουν τα κουνελάκια!...

—Δηλαδή, είπε τότε σοβαρά ο σκύλος, κυνηγάς κουνελάκια χωρίς να πάρεις την άδεια του αφέντη μας. Μα αυτό που κάνεις πρέπει να ξέρεις πως είναι πολύ κακό. Ξέρεις τί είναι; Και με συγχωρείς που θα στο πω: Είναι κλεψιά! Και δεν κάνεις καθόλου καλά να κλέβεις. Γιατί η κυρά σου σου δίνει πρωί και βράδυ γάλα, δεν μπορείς να πής ότι πεινάς. Γιατί τότε κόβεις την κακή αυτή συνήθεια, που έχεις να πιάνης τα κουνελάκια και κάνεις έτσι τον αφέντη μας να στενοχωριέται;

—Μπά, αυτό είναι αδύνατο! είπε η γάτα με το νάζι και το καμάρι της. Ξέρεις, φίλε μου, ότι το φυσικό της γάτας είναι να κλέβει το φαγητό της! Είναι αδύνατο να μη παρανομή και να μην ασπάζει κάτι! Τόχει σε κακό. Κι' άμα συλλογιστώ πως βγαίνουν μπροστά μου ένα σωρό κουνελάκια, που είναι να γλείψω και τα μύδια σου άμα τα τρώς, πως θέλεις να κρατηθώ και να μη χυμίσω κατά πάνω τους; Σου λέω ότι το φυσικό μου αυτό είναι αδύνατο να το κόσω.

—Αδύνατο; είπε αψηφικά ο σκύλος. —Ω, όχι, δεν είναι αδύνατο!...

—Σου λέω ότι είναι αδύνατο, ξαναείπε με αποσπαστικότητα η γάτα. Δεν γίνεται τίποτα!...

—Λοιπόν, είπε τότε ο σκύλος, όπως έσύ δεν μπορείς να ξεριζώσεις τις κακές σου συνήθειες, το ίδιο συμβαίνει και με μένα. Δεν καταφέρνεις ν' αλλάξεις τα φυσικά σου, όπως κι' εγώ. Άχ! κυρά γάτα μου, είναι πολύ εύκολο πράγμα να κοπής γορή κανείς τους άλλους και να τους δείχνει τα σφάλματά και τα ελαττώματά τους. Έτσι κι' εγώ θα εξακολουθώ να γαυγίζω για το φεγγάρι κι' έσύ θα εξακολουθής το κυνήγι χωρίς άδεια, μα και εγώ

κάνω την κοιμισμένη, μα όταν έρθουν κοντά μου, φράπ! δίνω μία, πέφτω πάνω τους κι' άρπάζω κανένα... Και να δής τί γλυκό κρέας που έχουν τα κουνελάκια!...

—Δηλαδή, είπε τότε σοβαρά ο σκύλος, κυνηγάς κουνελάκια χωρίς να πάρεις την άδεια του αφέντη μας. Μα αυτό που κάνεις πρέπει να ξέρεις πως είναι πολύ κακό. Ξέρεις τί είναι; Και με συγχωρείς που θα στο πω: Είναι κλεψιά! Και δεν κάνεις καθόλου καλά να κλέβεις. Γιατί η κυρά σου σου δίνει πρωί και βράδυ γάλα, δεν μπορείς να πής ότι πεινάς. Γιατί τότε κόβεις την κακή αυτή συνήθεια, που έχεις να πιάνης τα κουνελάκια και κάνεις έτσι τον αφέντη μας να στενοχωριέται;

—Μπά, αυτό είναι αδύνατο! είπε η γάτα με το νάζι και το καμάρι της. Ξέρεις, φίλε μου, ότι το φυσικό της γάτας είναι να κλέβει το φαγητό της! Είναι αδύνατο να μη παρανομή και να μην ασπάζει κάτι! Τόχει σε κακό. Κι' άμα συλλογιστώ πως βγαίνουν μπροστά μου ένα σωρό κουνελάκια, που είναι να γλείψω και τα μύδια σου άμα τα τρώς, πως θέλεις να κρατηθώ και να μη χυμίσω κατά πάνω τους; Σου λέω ότι το φυσικό μου αυτό είναι αδύνατο να το κόσω.

—Αδύνατο; είπε αψηφικά ο σκύλος. —Ω, όχι, δεν είναι αδύνατο!...

—Σου λέω ότι είναι αδύνατο, ξαναείπε με αποσπαστικότητα η γάτα. Δεν γίνεται τίποτα!...

—Λοιπόν, είπε τότε ο σκύλος, όπως έσύ δεν μπορείς να ξεριζώσεις τις κακές σου συνήθειες, το ίδιο συμβαίνει και με μένα. Δεν καταφέρνεις ν' αλλάξεις τα φυσικά σου, όπως κι' εγώ. Άχ! κυρά γάτα μου, είναι πολύ εύκολο πράγμα να κοπής γορή κανείς τους άλλους και να τους δείχνει τα σφάλματά και τα ελαττώματά τους. Έτσι κι' εγώ θα εξακολουθώ να γαυγίζω για το φεγγάρι κι' έσύ θα εξακολουθής το κυνήγι χωρίς άδεια, μα και εγώ

κάνω την κοιμισμένη, μα όταν έρθουν κοντά μου, φράπ! δίνω μία, πέφτω πάνω τους κι' άρπάζω κανένα... Και να δής τί γλυκό κρέας που έχουν τα κουνελάκια!...

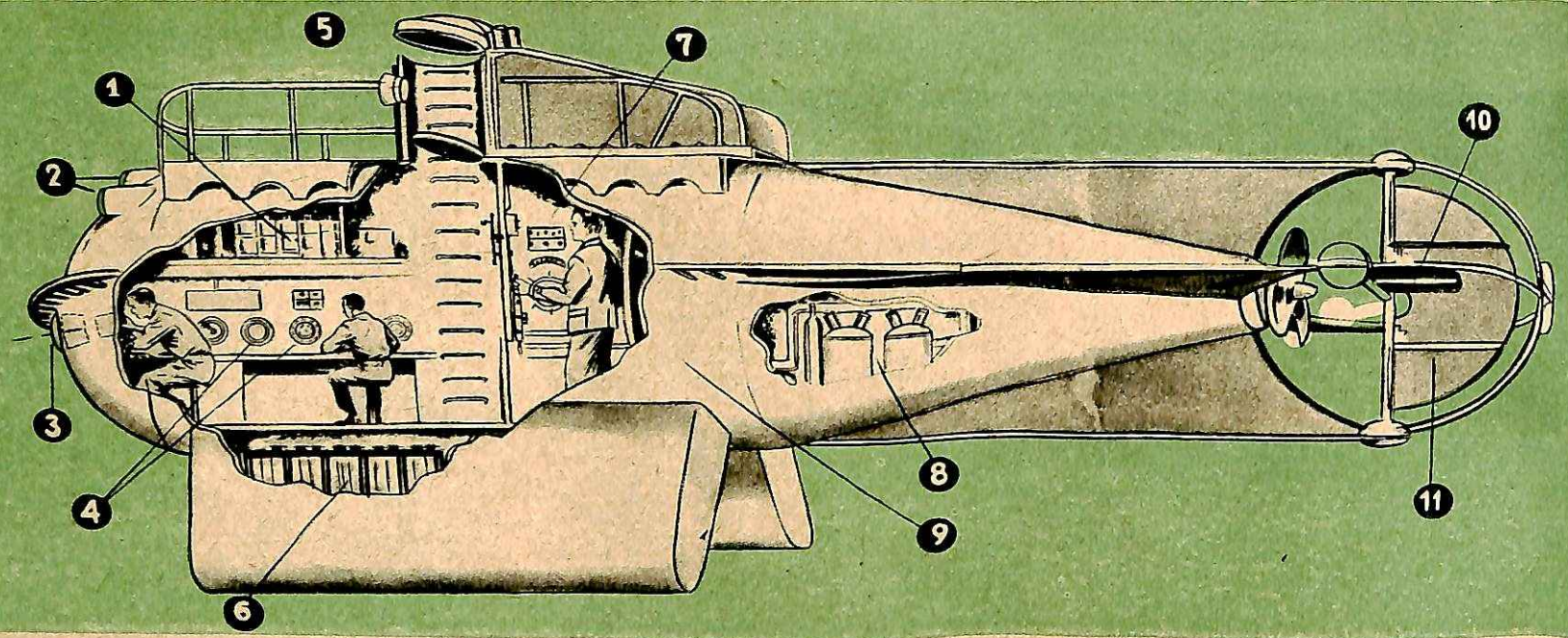
—Δηλαδή, είπε τότε σοβαρά ο σκύλος, κυνηγάς κουνελάκια χωρίς να πάρεις την άδεια του αφέντη μας. Μα αυτό που κάνεις πρέπει να ξέρεις πως είναι πολύ κακό. Ξέρεις τί είναι; Και με συγχωρείς που θα στο πω: Είναι κλεψιά! Και δεν κάνεις καθόλου καλά να κλέβεις. Γιατί η κυρά σου σου δίνει πρωί και βράδυ γάλα, δεν μπορείς να πής ότι πεινάς. Γιατί τότε κόβεις την κακή αυτή συνήθεια, που έχεις να πιάνης τα κουνελάκια και κάνεις έτσι τον αφέντη μας να στενοχωριέται;

—Μπά, αυτό είναι αδύνατο! είπε η γάτα με το νάζι και το καμάρι της. Ξέρεις, φίλε μου, ότι το φυσικό της γάτας είναι να κλέβει το φαγητό της! Είναι αδύνατο να μη παρανομή και να μην ασπάζει κάτι! Τόχει σε κακό. Κι' άμα συλλογιστώ πως βγαίνουν μπροστά μου ένα σωρό κουνελάκια, που είναι να γλείψω και τα μύδια σου άμα τα τρώς, πως θέλεις να κρατηθώ και να μη χυμίσω κατά πάνω τους; Σου λέω ότι το φυσικό μου αυτό είναι αδύνατο να το κόσω.

—Αδύνατο; είπε αψηφικά ο σκύλος. —Ω, όχι, δεν είναι αδύνατο!...

—Σου λέω ότι είναι αδύνατο, ξαναείπε με αποσπαστικότητα η γάτα. Δεν γίνεται τίποτα!...

—Λοιπόν, είπε τότε ο σκύλος, όπως έσύ δεν μπορείς να ξεριζώσεις τις κακές σου συνήθειες, το ίδιο συμβαίνει και με μένα. Δεν καταφέρνεις ν' αλλάξεις τα φυσικά σου, όπως κι' εγώ. Άχ! κυρά γάτα μου, είναι πολύ εύκολο πράγμα να κοπής γορή κανείς τους άλλους και να τους δείχνει τα σφάλματά και τα ελαττώματά τους. Έτσι κι' εγώ θα εξακολουθώ

Ένα σχεδιάγραμμα της «Καταρτίδας των βυθών». 1) Βόμβες δυνάμει και συσκευή καθαρισμού του αέρα. 2) Προβολείς. 3) Κρουστικό ανοίγμα για κινηματογράφο της ζωής του βυθού. 4) Προβολείς. 5) Θυρίδα εισόδου. 6) Μπαταρίες συσσωρευτών. 7) Θάλαμος κυβερνήσεως. 8) Κινητήρ Ντήσελ για τον πλουν εν αναδύσει. 9) Δεξαμενές πετρελαίου και βενζίνης. 10) Οριζόντιο πηδάλιο. 11) Κάθετο πηδάλιο.

Η «Καταρτίδα των βυθών»

Ένα υποβρύχιο της τσέπης, που κινείται με ταχύτητα 7 κόμβων σε βάθος... 1500 μέτρων κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας!

ΑΠΟ δώ και πέρα, το υποβρύχιο δεν θάναι πια ένα είδος σκάφους, που μπορεί να το χρησιμοποιήσι μονάχα το πολεμικό ναυτικό. Ένας Αμερικανός τεχνικός, ο Έντμοντ Μάρτιν, σχεδίασε και κατασκεύασε την «Καταρτίδα των βυθών», τον καινούργιο τύπο μικροσκοπικού υποβρυχίου, που προκειται να προσφέρει ανεκτίμητες υπηρεσίες στην επιστήμη και στις επιχειρήσεις ανευρέσεως κι' ανελκύσεως χαμένων ναυαγίων. Το καινούργιο αυτό είδος υποβρυχίου, που διαφέρει πολύ από τα πολεμικά όχι μονάχα στον όγκο, αλλά και σ' ένα σωρό άλλες λεπτομέρειες, δοκιμάστηκε την περασμένη βδομάδα στο αρχιπέλαγος των βρετανικών νήσων Μπαχάμας κι' η δοκιμή σημείωσε απόλυτη επιτυχία.

Η «Καταρτίδα των βυθών» είναι χωρητικότητας μόλις πενήντα τόννων, κι' έχει μήκος δωδεκάμισι μέτρων. Ένώ τα συνηθισμένα ως τώρα υποβρύχια, δηλαδή τα πολεμικά, καταδυούνται μονάχα σε βάθος περίπου εκατό μέτρων, γιατί ο σκοπός τους είναι απλώς να κρύβουν την παρουσία τους, η «Καταρτίδα των βυθών» μπορεί να καταβείνη άνετα σε βάθος χιλίων πεντακοσίων μέτρων και να τρέχει σ' αυτό το βάθος με ταχύτητα 7 κόμβων, δηλαδή δεκατοίων χιλιομέτρων την ώρα.

Μ' αυτό τον τρόπο, χάρη στην άνετη κυκλοφορία του σκάφους αυτού τόσο πολύ κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας, θάναι δυνατή η εξερεύνηση των μεγάλων βυθών κι' η ανεύρεση ναυαγίων σ' αυτούς.

Γι' αυτούς τους σκοπούς, είχαν κατασκευαστή κατά τις τελευταίες δεκαετίες διάφοροι τύποι βαθύσφαιρας, που μιά απ' αυτές μπόρεσε το 1954 να φτάσει σε βάθος τεσσάρων χιλιάδων πενήντα μέτρων.

Αλλά οι βαθύσφαιρες είναι κατά κανόνα έφωδιασμένες με στοι-

χειώδες σύστημα κινήσεως και γι' αυτό δεν μπορούν να διανύουν μεγάλες αποστάσεις μέσα στο νερό. Απλώς «ρίχνονται» σ' ένα ώριμο σημείο, από το πλοίο που τις μεταφέρει, και μετατοπίζονται στον βυθό σε άκτινα λίγων δεκάδων μέτρων.

Για να υπερπηδήσει αυτή τη δυσκολία, ο Έντμοντ Μάρτιν έφωδιασε την «Καταρτίδα» του με ηλεκτρικό κινητήρα, που τον τροφοδοτούν συστοιχίες συσσωρευτών και που αναπτύσσει δύναμη έ- ξηντα πέντε ίππων.

Οι συσσωρευτές αυτοί ζυγίζουν δλοι μαζί έφτά τόννους και βρίσκονται κάτω από την κοιλία του υποβρυχίου. Τα τοιχώματα, που τους περιέχουν, δεν αποτελούν ένα σώμα με το σκάφος και σε περίπτωση ανάγκης, μονάχα με το πάτημα ώρισμένων κουμπιών, αποσπώνται από το σκάφος κι' έτσι το υποβρύχιο ανεβαίνει πολύ γρήγορα στην επιφάνεια.

Για τον πλουν της εν αναδύσει, η «Καταρτίδα» είναι έφωδιασμένη μ' ένα κινητήρα Ντήσελ, δυνάμεις εκατόν πενήντα ίππων, χάρη στον οποίο το σκάφος μπορεί να αναπτύξει ταχύτητα όχτώ μιλίων την ώρα.

Η διακυβέρνηση του υποβρυχίου αυτού είναι εξαιρετικά εύκολη, γιατί πρόκειται για μικρό σκάφος, που επί πλέον έχει σχήμα σφα- μελετημένο, ώστε να μη παρουσιάσει μεγάλη αντίσταση στο νερό.

Τα τιμόνια του, όπως και στα συνηθισμένα υποβρύχια, είναι δυο ειδών. Το ένα είναι κάθετο, για τις στροφές προς τα δεξιά και τ' αριστερά, και το άλλο διπλό οριζόντιο, για τις μικρές ανόδους και καθόδους μέσα στο νερό.

Ο θάλαμος της πηδάλιουχρήσεως του βρίσκεται στη μέση, στο πίσω μέρος της ατράκτου είναι εγκατεστημένοι οι κινητήρες της αναδύσεως και της καταδύσεως και μπροστά, σε μεγαλύτερο χώρο, υπάρχουν τα όργανα εξερεύνησεως του βυθού, μία κινηματογραφική μηχανή λήψεως, καθώς και τέσσερις κουκέτες για την ανάταυσι του πληρώματος, που αποτελείται από πέντε - έξη το πολύ άντρες.

Στο επάνα μέρος της πλώρης της, η «Καταρτίδα των βυθών» έχει τέσσερις ισχυρούς προβολείς, που ο καθένας τους έχει μία λάμπα δυνάμεις χιλίων κηρίων. Λίγο πιο κάτω, υπάρχει ένα ανοίγμα, σκεπασμένο με κρυσταλλό παχύς είκοσιδυόμισι πόντων, πίσω από το οποίο είναι τοποθετημένη η κινηματογραφική μηχανή λήψεως.

Οι ειδικοί του αμερικανικού πολεμικού ναυτικού, που παρακολούθησαν τις δοκιμές της «Καταρτίδας» στο αρχιπέλαγος των Μπαχάμας, αποφάνθηκαν άμοφως, ότι το υποβρύχιο αυτό είναι σωστό θαύμα απλότητας, πρακτικότητας κι' αποδόσεως κι' ότι πρόκειται άπωδότητος γι' αυτά του τα εξαιρετικά χαρίσματα να χρησιμοποιηθή εύριτα από την επιστήμη για άκεανογραφικές μελέτες.

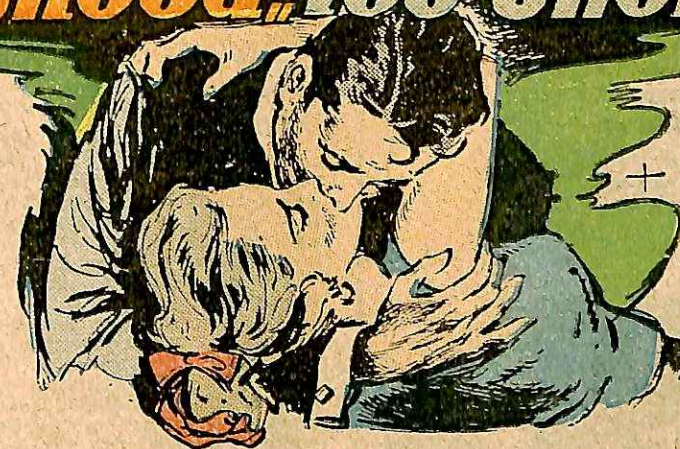
Χάρη στην «Καταρτίδα των βυθών» θα καταστή δυνατών να γίνουν τελειότεροι χάρτες των εκτάσεων, που βρίσκονται κάτω από τη θάλασσα και να μελετηθή ο ζωικός, ο φυτικός κι' ο άρκετος πλουν των βυθών.

Η κυβέρνηση των Ήνωμένων Πολιτειών παρήγγειλε ήδη στον Έντμοντ Μάρτιν δεκαπέντε τέτοια υποβρύχια, που θα χρησιμοποιηθούν από διάφορα κρατικά επιστημονικά ιδρύματα.

Μία φωτογραφία του πρωτότυπου υποβρυχίου, λίγο πριν από την καθέλκυσή του.

Συναρπαστικό άστυνομικό μυθιστόρημα υπό Φράνκ Ρόμπερτς

Η Βασίλισσα του υποκόσμου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο Λούκε Μπόχου ήταν ένας τυχοδιώκτης μεγάλης όλης, προμηθευτής όλων σε επαναστάτες, κλπ. Τώρα όμως έχει κερδίσει πιά άρετά και αποφασίζει να ζήσει ήσυχα στο έξης, παρ' όλη την έπιμονή του τώως συνεργάτη του Ντέιβ Έμπερ που τον πιέζει να συνεχίσει τη δράση του. Σε μία κοσμική πλάς του Μεξικού γνωρίζει μία ώριαιότατη και πλούσια χήρα, τη Τζιλ, και την έρωτευεται. Τη σώζει από μία δολοφονική απόπειρα έκ μέρους κάποιου Τζέρεμυ κι' ύστερα την παντρεύεται. Είναι εύτυχισμένος τώρα και όνειρεύεται να γίνει ένας καλός οικογενειάρχης και ν' αποκτήσει πολλά παιδιά. Η Τζιλ δείχνει πώς τον λατρεύει. Σαφικά, ένα τηλεγράφημα διακόπτει το μήνα του μέλιτος: Η Τζιλ δηλώνει στον άντρα της πως πρέπει άπαραίτητα να γυρίσει στο σπίτι της, στο Λος Άντζελες. Ο Λούκε διαπιστώνει με έκπληξη ότι το σπίτι αυτό είναι μία θαυμασία βίλλα, αλλά προφυλαγμένη μ' ένα σωρό αυτόματους μηχανισμούς από κάθε άνεπιθύμητη επίσκεψη.

2ον Άπ' το μισοσκοτεινό βάθος του χόλλ άρχισε μία μεγαλόπρεπη σκάλα που οδηγούσε στο πρώτο πάτωμα. Στη μέση της ύπρχε ένα τεράστιο τζαμά. Και πάνω σ' αυτό ήταν ζωγραφισμένη μία γυναίκα έαυη και γυμνή, διπλάσια άπ' το φυσικό μέγεθος.

Ανασκήωσε το κάτασπρο κορμί της στις μύτες των ποδιών της, ρίχνοντας προς τα πίσω το κεφάλι και τα μπράτσα της, σε μία κίνηση χάρος. Τα μαλλιά της πέφτανε σαν κίτρινα χείμαρρος στην πλάτη της.

Είναι ή Σύλβια Μόρνινγκ, έξηγσε ή Τζιλ.

— Ποιά είν' αυτή;

— Δέν τη θυμάσαι; Η περιήψη στάρ του «βωδού» κινηματογράφου. Αυτό ήταν το σπίτι της. Τώρα άνηκει σε μία Τράπεζα, που μου τόχει νοικιάσει. Όταν έφτασε ο «κόμ- λαν», ή Σύλβια έμεινε χωρίς δουλειά, φτώχυνε κι' αυτοκτόνησε, πέφτοντας άπ' το πολύτιμο τζαμάτο της... άφου όμως πρώτα φρόντισε να τ' ανοίξει για να μη το καταστρέψει!

Ο Μπόχου ύπολογισε πως ήταν πραγματικά άρεκέ το ύψος για να σκοτωθή κανείς. Το σπίτι είχε δυο πατώματα μονάχα, αλλά το ισόγειο ήταν ψηλό σαν δυο κανονικούς ό- ρφους.

Κούνησε το κεφάλι του, μη μπορώντας να ξεκολλήσει τα μάτια του άπ' την τεράστια έκεινη γυναίκα από χρωματιστό γυαλί.

— Την ήξερες; ρώτησε.

— Όχι... Άπορείς γιατί δέν έβγαλα αυτό το φοιχτό τζαμάτο; Τ' άφισα για να μου θυμίζει πως δέν πρέπει ποτέ να χολοσκάω...

Τόν έπιασε άπ' το χέρι και πρόσθεσε:

— Πάμε τώρα να έπισκεφθής και τον ύπολοιπο πόργο της πολυαγαπημένης σου.

Υπήρχαν δυο σαλόνια, το δεύτερο όμως έμεινε κλειδωμένο κι' άχρησιμοποίητο άπó

καιρό. Το πρώτο ήταν άπέραντο κι' έπιδελτικό, με πλούσια έπιπλωσι «στύλ».

Δίπλα σ' αυτό βρισκόταν ένα σαλονάκι μουσικής κι' ένα δωμάτιο γεμάτο βιβλία. Αυτά τα δυο ήταν έπιπλωμένα με πέτινους καναπέδες και πολυθρόνες.

Όταν άναψε ή Τζιλ το φώς του δεύτερου δωματίου, έμεινε μία στιγμή άκίνητη, κυττάζοντας γύρω, σαν να περιμενε να δη κάτι. Ο Μπόχου το πρόσεξε. Ύστερα όμως τράβηξε την προσοχή του κατ' εξαιρετικά εύχριστο: ένα μικρό μάρ που βρισκόταν στην άλλη άκρη της κάμαρας. Ήταν ένα μέρος όπου μπορούσε να πηδήσει ένα ποτηράκι, άπολαμδώνοντας συγχρόνως τη θέα άπó τα μεγάλα παράθυρα.

Παρ' όλο το νυχτερινό σκοτάδι, φαίνονταν πέρα άπ' τον περίβολο του κτήματος ένας μικρός κι' άπομονωμένος λόφος. Πάνω σ' αυτόν είχαν σταματήσει δυο αυτοκίνητα κι' άνέβαινε κι' ένα τρίτο.

Μιά γωνιά για έρωτευμένους, έπτε χαμογελώντας ο Λούκε.

Η Τζιλ έγνεψε «ναί» με το κεφάλι της. Ύστερα τράβηξε

γρήγορα τις βαρείες βελούδινες κουρτίνες στα παράθυρα. Αναρίχισε και έπτε:

— Κρύο κάνει άπόψε.

— Μα βέβαια! Είναι τόσο μεγάλο το σπίτι σου! άπάντησε ο Μπόχου. Καλλίτερα όμως!

Θάχουνε μπόλικο τόπο για να παίξουνε τα παιδιά μας...

Η Τζιλ πλησίασε στο τζάκι και ρώτησε:

— Θυμάσαι τί σου είπα για το φίλο μου τον έφευρέτη;

Συγχρόνως άκούμπησε πάνω σ' άδοχτυλό της, σαν τυχαίως.

Ο Μπόχου δέν άντελήφθη να γινεταί τίποτε. Άλλ' ή νέα γυναίκα του έξηγισε:

— Κάλεσα τώρα τους ύπηρέτες... Μένουν έξω άπ' το σπίτι, πίσω άπ' την πισίνα.

Δέν είχε προσέξει άκομη ο Μπόχου πως δέν είχαν φανη κά- θόλου ύπηρέτες.

Έχω δυο ταχτικούς, κι' όταν παρουσιάσθ άνάγκη παίρνω κι' άλλους, έκτάκτους, πρόσθεσε ή νέα γυναίκα.

Ο Μπόχου παρατήρησε πως ή Τζιλ μιλούσε γρηγορώτερα άπ' ότι συνηθίζε, και πως πηγαινοερχότανε νευρικά, άπ' την ώρα που είχαν μπη σ' έκεινη την κάμαρα...

— Τους λένε Γκυ και Να-

ομί, συνέχισε. Είναι άντρώγο- νο. Τους έχω άρκετον καιρό στην ύπηρεσία μου και μου είναι άφοσιωμένοι.

Άκούστηκε ο θόρυβος μιάς πόρτας, στο βάθος του σπιτιού. Η Τζιλ άνατίχισε πάλι. Ο Μπόχου την άγκάλιασε και τη συμβούλεψε:

— Ξεκουράσου λιγάκι, αγαπη μου... Μόλις ταχτοποιήσουν με κάπως τα πράγματα μας, θα πλαγιάσω στο κρεβάτι, κι' εκεί θα ζεσταθής.

Έκείνη σφίχτηκε πάνω του τρυφερά. Άποτραβήχτηκε όμως άμέσως, βλέποντας να παρουσιάζονται στην πόρτα του χόλλ ένας άντρας και μία γυναίκα.

Ο Μπόχου τους έρριξε στην άρχή μία ματιά αδιάφορη. Άμέσως κατόπιν τους κυττάξε προσεκτικότερα κι' έδαλε ξαφνικά τα γέλια.

— Λούκε! διαμαρτυρήθηκε ή Τζιλ, έκπληκτη και πειραγμένη μαζί.

— Με συγχωρή. Νόμιζα πως ήταν φάρσα...

— Είναι οι Ίνδοι, ο Γκυ κι' ή Ναομί, έπτε σιγά ή Τζιλ. Είναι μία φυλή πολύ περήφανη. Σίγουρα, θα τους προσβάλες τώρα με τον τρόπο σου.

Τους σύστησε ύστερα έπίση- μως το Μπόχου, ως σύζυγό της.

Ο Γκυ ήταν μάλλον άδύνατος, με πρόσωπο γκριζωπό, φορούσε ένα άσπρο χιτάνα κι' ένα τουρμπάνι στο κεφάλι. Η Ναομί ήταν νεώτερη. Είχε κι- τρινο δερμά και μακρά μαύρα μαλλιά που πέφτανε στο λαιμό της. Φορούσε μία σκούρα ρομπά, πολύ μακρύτε, κι' είχε μία πέτρα, σαν χοντρό ρουμ- τίνι, χαμένη στο δεξιο ρου- θούνι της.

Χαίρετσαν τον καινούργιο άφεντικό τους. Στην κυρία τους όμως φέρεθηκαν πολύ πιο θερμά.

Ο Μπόχου είχε ύποψιαστή κάτι... Για να βεβαιωθεί, έπτε με φίλικωτο τόνο και σε έν δική γλώσσα πως έλπιζε να φη- θη μία μέρα ο Γκυ στις φλόγες της Κολάσεως. Μα, ό έν- διαφερόμενος έμεινε τελείως ά- τάρχος.

Ο Μπόχου το επανέλαβε σ' άλλες τέσσερις διαλέκτους των Ίνδων. Ο Γκυ γέλουσε με κάποια άμνηχία, ενώ ή Ναο- μί έρριχνε ματιές άγωνίας στον άντρα της.

— Είναι άπατελώνες! δήλωσε έπιτέλους ο Μπόχου στη Τζιλ, σε έπιτέλους! Όσο Καλά το ύποψίασθηκα! Όσο είν' αυτοί Ίνδοι, άλλο τόσο είν' εγώ Κινέζος!... Πιστεύω είν' εγώ θάναι μιάδες άπ' τη Χα- βά!

Αν δέν καταλάβαιναν Ίνδι- κά ο Γκυ κι' ή Ναομί, μιλού- σαν όμως περίφημα άγγλικά. Κοκκίνισαν λοιπόν κι' οι δυο τους.

Μα ή Τζιλ άνασκήωσε τους ώμους της και έπτε: — Ε, και τί μ' αυτό; Ποιος άνθρώπος δέν ίσχυρίσθηκε κά- ποτε πως ήταν κατ' άλλωτί- κο άπ' ό,τι πράγματι ήταν;... Μου κάνετε τη χαρά, Γκυ, ν' ά-

Μικρές Ιστορίες

Λόγος διαζυγίου

«Άδικα προσπαθούσε ο πρόεδρος να συμφιλίωση το άντρώγο που είχε παρουσιάσει μπροστά του.

— Τρία όλοκληρα χρόνια, κύριε δικαστή, φώναζε ή γυναίκα —μια χωριάτσα άγρια και κακότροπη— τον πλε- να τον άχαίρετο κάθε Σάββατο!...

Μη φανάζεις, κυρά μου, της συνέταξε έκείνος. Ή παντρεία έχει ύποχρεώσεις...

— Δέν τον θέλω! εξακολούθησε να φωνάζει ή χωριά- τισσα.

— Δέν έχεις δική! την μάλλωσε πάλι ο πρόεδρος. Άν- τρας σου είναι! Και θα τον ράψεις και θα τον πλύνεις...

Ο κατηγορούμενος δέν έβγαλε μιλά. Είχε μάλιστα σκυμμένο το κεφάλι του. Ο πρόεδρος τον λυπήθηκε και προσπαθούσε να βρη τρόπο να τον δικαιολογήσει.

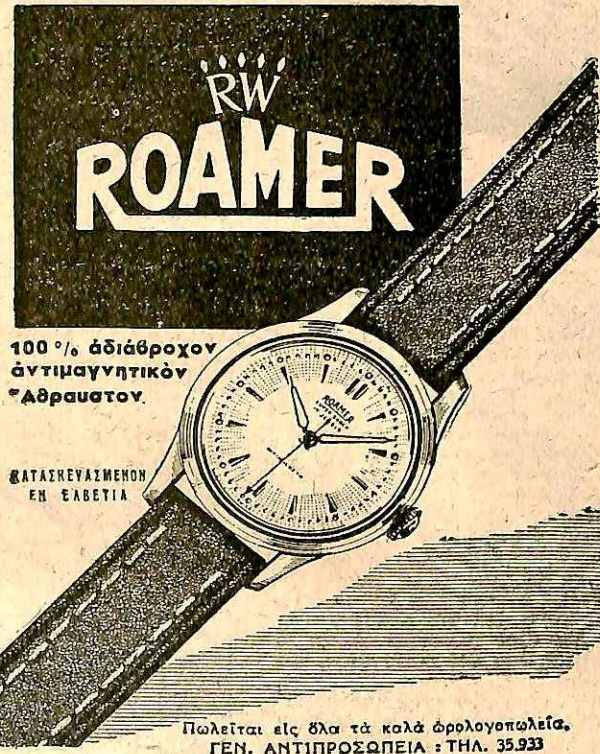
— Παραδέχομαι, κυρά μου, της έπτε, ότι τον πλένεις κάθε Σάββατοβράδυ, μα δέν είναι αυτός σοβαρός λόγος να θέλεις να τον χωρίσεις...

Είναι και παρά είναι, κύριε δικαστή! έπέμεινε ή χω- ριάτισσα. Και ξέρεις γιατί; Γιατί το τελευταίο Σάββατο, που κάθησα να τον πλύνω, τον βρήκα... πλυμένο!...

ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΛΕΟΝ ΠΕΡΙΣΤΗΤΑ ΟΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

«Όλα τα τμήματα του ωρολογίου κατασκευάζονται και συναρμολογούνται υπό 1200 ειδικευμένων εργατών εις τα ιδρυθέντα από το 1889 εργοστάσια μας. Η πείρα και η συνεχής έρευνα, συνδυασμένα με τας τελευταίας τεχνικάς τελειοποιήσεις επιτυγχάνουν την ακρίβειαν και την αντοχήν.»

100 % αδιάβροχον
αντιμαγνητικόν
«Αδραστον»

ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΜΕΝΟΝ
ΕΝ ΕΛΛΕΣΙΑ

Πωλείται εις όλα τα καλά όρολογιοπωλεία.
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ : ΤΗΛ. 35.933

BEREC
TRADE MARK

Η μοναδική ξηρά
μπαταρία που αντι-
καθιστά πλήρως το
ηλεκτρικό ρεύμα

ΜΠΑΤΑΡΙΕΣ ΡΑΔΙΟΦΩΝΩΝ
ΦΑΝΟΙ ΤΣΕΠΗΣ - ΣΤΗΛΕΣ
ΔΙΑ ΦΑΝΟΥΣ ΤΣΕΠΗΣ - ΣΤΗ-
ΛΕΣ ΔΙ' ΑΚΟΥΣΤΙΚΑ ΒΑΡΗ-
ΚΟΙΔΑΣ - ΦΑΝΟΙ & ΣΤΗΛΕΣ
ΠΟΔΗΛΑΤΩΝ.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

νεβάσατε τις βαλίτσες; Βόλτε τις στη μεγάλη κάμαρα.
— Μάλιστα, μ' ε μ σ α χ ί μ π.
Κι' αφού δίστασε λίγο, ο Γκύ πρόσθεσε:
— Ο μιστέρ Κάνιν σ'άς τηλεφώνησε σήμερα πολλές φορές.
— Το περίμενα, απάντησε η Τζίλ.
— Όταν μέινανε μόνοι, ο Μπόχου τής είπε:
— Δεν μ' άρεσουν οι άπα-
τεώνες... Ωστόσο, θα έξηγη-
θώ αύριο μαζί τους. Πάμε τώ-
ρα να δούμε την κρεβατοκάμα-
ρα. Όρα είναι ν' αναπαυθού-
με λίγο.
— Πρέπει κάπου να τηλεφω-
νήσω, πρόσφερε η Τζίλ σκε-
πτική.
Η κρεβατοκάμαρα ήταν ένα
μεγάλο κι' ευρύχωρο δωμάτιο,
στο βάθος του πρώτου πατώ-
ματος. Φανέρωνε άμέσως γυ-
ναϊκείο γούστο. Ήταν διακο-
σμημένη ολόκληρη με σκούρο
πράσινο χρώμα, που ταίριαζε
με τα μαλλιά της Τζίλ. Τη φω-
τίζε αδύνατα μια λαμπτίτσα
πορτατίφ.
Το μισοσκόταδο εκείνο έφε-
ρε κάτι σαν κακοδιαθεσία στο
Μπόχου. Κάθισε στην άκρη του
τεράστιου κρεβατιού κι' έρωξε
μια ματιά γύρω.
— Σωστό παλατάκι, είπε
στη Τζίλ.
Μα εκείνη είχε περάσει κι'
όλας στο μπάνιο.
Ο Λούκε είπε στο Γκύ πώς
θα ταχτοποιούσε μόνος του τα
ρουχία του. Ένα λεπτό αφού
έφυγε ο υπηρέτης, παρουσιά-
στηκε η Ναομί, κουβαλώντας
κάμποσες καπελλιέρες. Κύττα-
ξε τί έκανε ο Μπόχου και τού
είπε ήσυχα:
— Δεν είν' η δική σας ντου-
λάπα αυτή, σ α χ ί μ π. Είναι
της κυρίας.
Ο Μπόχου κύτταξε γύρω του
κι' είδε πώς υπήρχε και δεύ-
τερη ντουλάπα. Μα δε χώνευε
ν' αφήνει μια υπηρέτρια να του
υποδείξει τί έπρεπε να κάνει
και τί όχι. Εξακολούθησε λοι-
πόν να κρεμάει τα κοστούμια
του όπου του άρεσε.
Όταν τελείωσε, χτύπησε
την πόρτα του μπάνιου.
— Ε, κυρία μου! φώναξε.
Δε θαρβής επιτέλους να φιλή-
σης τον αντρώπο σου;
Δεν πήρε απάντησι. Πλησί-
ασε τ' αυτί του στην πόρτα
κι' άκουσε τη Τζίλ να μιλάει
σε κάποιον, με φωνή βραχνή,
σωπαίνοντας κάθε τόσο. Κατά-
λαβε πώς τηλεφωνούσε. Και
χαμογέλασε σαρκαστικά, στη
σκέψι πώς υπήρχε τηλεφωνό α-
κόμα και στο μπάνιο της.
Η Τζίλ παρουσιάστηκε σε
λίγο. Τα μάτια της γέμισαν
τρυφερότητα όταν είδε το Μπό-
χου να κάθεται υπομονετικά στην
άκρη του κρεβατιού.
— Καύμενούλη μου! τού εί-
πε, σφίγγοντάς τον άπάνω της
στοργικά.
Ο άντρας της έπιχείρησε να
την τραβήξει πάνω στα γονατά
του, αλλά τού ξεφύγε.
— Θα συχωρέσης τη γυναι-
κούλα σου, αν αναγκαστή να
βγί έξω για λίγο; τού είπε τσα-
χπίνικα.
— Ε! Πώς!
— Για κάτι δουλιές μου,
Λούκε. Σε βεβαιώ, δεν μου έ-
ναι καθόλου ευχάριστο, μα έ-
μαθα τώρα πόλεις πώς δεν μπο-
ρεί ν' αναβληθί. Από στιγμή με
στιγμή θαρθί να με πάρη ο κ.
Κάνιν, αυτός που μου άναφε-
ρε ο Γκύ.
— Κι' εγώ που πίστευα πώς

θα περνούσαμε μια ήσυχη βρα-
δυά στο σπιτάκι μας, οι δυο
μας!...
Το ξέρω, αγάπη μου...
απάντησε η Τζίλ, ενώ καθόταν
γάμω, δίπλα του, κι' άκουμπέ-
σε το κεφάλι της στα γονατά
του. Χτύπα με, κάνε με ό,τι
θέλεις, μα μη θυμώνης μαζί
μου. Είναι η δουλειά για την
οποία γυρίσαμε εδώ... Σου υ-
πάρσονται ώστόσο να μην άρ-
γώσω.
Σηκώθηκε, έβγαλε το ταξει-
διωτικό ταγιέρ της και φόρε-
σε ένα μαύρο παντελόνι, που
έφαρμοζε σαν λεία και γυαλι-
στήρη θηκη στα τσιμέντα πό-
δια της, και μια καζάκα λαμέ.
Ο Μπόχου την κύτταξε, αμυ-
πητός, κι' έλεγε με τού του
πώς δεν άξιζε τον κόπο να στε-
νοχωριέται για κάτι τέτοιες
μικροαναποδιές.
Ένώ διάρρωνε το μακιγιάζ
της, ξαναπήκε ο Γκύ και την
ειδοποίησε πώς την περίμενε
ο κ. Κάνιν στ' αυτοκίνητό του.
Φόρεσε τότε ένα γούνινο παλ-
τό, φίλησε με πάθος στο στό-
μα το Μπόχου κι' έφυγε τρέχον-
τας, φωνάζοντάς του απ' τη
σκάλα:
— Περίμενέ με, αγάπη μου.
Δεν θ' άργήσω, σου το υπό-
σχομαι.
Ο Λούκε άκουσε την εξώπορ-
τα ν' ανοιγοκλείνει κι' έπειτα
να ξεκινά έν' αυτοκίνητο. Ξα-
νάρχισε τότε να έκνευρίζεται.
— Να τον βράσω, τέτοιο μη-
να τού μέλιτος! γκρίνιασε.
Κυττάχτηκε σ' ένα καθρέφτη
και σκούπισε τού κραγιόνι άπ' τη
χείλη του. «Υστερα έκαμε
ένα γύρο μέσ' στην κάμαρα,
μυρίζοντας τα άρώματα της γυ-
ναίκας του κι' επιθεωρώντας
τα φορέματά της — ολόκληρη
συλλογή — μέσ' στη ντου-
λάπα της.
Κατέβηκε ύστερα στο ισό-
γειο. Βεβαιώθηκε πολύ ευχαρί-
στος ότι ο Γκύ κι' η Ναομί δεν
βρίσκονταν εκεί. Όπως ήταν
φυσικό, τα βήματά του τόν ά-
δηγησαν στο μπάρ, όπου ξε-
τρυπώσε μια μποτίλια καλό
ρούμι. Μ' ένα γεμάτο ποτήρι
στο ένα χέρι κι' ένα πούρο στ'
άλλο, κάθισε σ' ένα άπ' τ' αψι-
λά, σκαμνιά τού μπάρ.
Άρχισε ν' αναρωτιέται ποιές
μπορούσε νάταν οι περιφημες
έκείνες «δουλιές» της Τζίλ. Δεν
την είχε ρωτήσει ποτέ, κάνον-
τας τή σκέψι πώς θα έπρόκειτο
για τοποθετήσεις χρημάτων
πού της είχε άφισει ο πρώτος
άντρας της.
Τώρα όμως δεν ήταν πιά τό-
σο βέβαιος... Ποιά ήταν αυτή
η Τζίλ, στο κάτω - κάτω; Τα
τόσα λεφτά της, το πολυτελέ-
στατο εκείνο σπιτί σ' ένα μέ-
ρος τόσο άπομονωμένο, το τέ-
λειο σύστημα προστασίας, όλ'
αυτά τον παραένευαν...
— Μήπως είναι καμμιά στάρ
του κινηματογράφου; ψιθύρισε.
Είχε χρόνια να δει φίλμ...
Πάντως, η Τζίλ ήταν άρκετά
όμορφη ώστε νάται στάρ!
Το σκέφτηκε, χωρίς να μπο-
ρή να καταλάβη καλά αν θα
τού άρεσε αυτό ή όχι.
Καθώς έμεινε συλλογισμέ-
νος, τραβήξε σιγά - σιγά την
προσοχή του κάτι στο χαλί:
ένα μέρος που φαίνόταν
πρόσφατα τριμένο και καθαρι-
σμένο.
Όταν σηκώθηκε για να τού
κυττάξη καλύτερα, άναγκάσθη
το ίδιο τοπικό ξεβάριασμα πά-
νω στο σκαμνί όπου καθόταν
ως τότε.
Είχε δη να χύνεται τόσο αί-

μα στη ζωή του, ώστε δεν δυ-
σκολεύτηκε ν' αναγνωρίση πώς
τα σημάδια ήταν άπ' αυτό!
Θυμήθηκε άμέσως πώς είχε
διαστή η Τζίλ να κλείση τις
κουρτίνες!... Ήρμισε στο με-
γάλο παραθύρο, που βρισκότα-
νε στην άκρη τού μπάρ, παρα-
μέρισε τις κουρτίνες και βε-
βαιώθηκε πώς τού ένα τζάμι του
ήταν ολοκαίνουργο!
Δεν μπορούσε νάταν συμπτώ-
σεις, όλες αυτές! Σίγουρα, κά-
ποιος είχε σκοτωθή πρόσφατα
μέσα σ' εκείνη την κάμαρα, έ-
νω καθόταν στο ίδιο έκείνο
σκαμνί. Τον είχε σκοτώσει
μια σφαίρα, που μπήκε άπ' το
παράθυρο!
Ο Μπόχου ένοιωσε πώς τα
χέρια του άρχισαν να τρέμουν.
Την ίδια στιγμή, μια πένθι-
μη και διαπεραστική σειρήνα
άντηχησε μέσα στη σιωπή τού
σπιτιού. Ο Μπόχου ανατρίχια-
σε. Είχε θυμηθή άμέσως τη
φράσι της Τζίλ: «Όσο για την
καγκελλοπορτα, αν έπιχειρήση
κάνει να την παραβιάση, λει-
τούργει άμέσως ένα σήμα κι-
νδύνου...»
ΚΦΑΛΛΙΟΝ ΣΤ'
Παρασκευή 7 Δεκεμβρίου,
ώρα 10 το βράδυ.
Η σειρήνα εξακολουθούσε να
ούρλιαζε. Ο Μπόχου άνημπού-
νουμε να δράση, μα δεν ήξερε
άκριβώς άπό πού ν' άρχισι...
Είδε το Γκύ να τρέχει στο
χάλλι, και τον άκολουθούσε.
Ο ψευτο - Ινδός έφτασε πί-
σω άπ' τη σκάλα και πίεσε έ-
να κομμάτι τού τοίχου που ά-
νοιξε μόνο του. Άμέσως στα-
μάτησε η σειρήνα.
Στην τρύπα τού τοίχου υ-
πήρχαν κάμποσες άσπρες ήλε-
κτρικές λάμπες, και στη μέση
άλλες κόκκινες. Μία άπ' τις ά-
σπρες αναβόσβυνε γρήγορα.
— Κάποιος μπήκε στο πάρ-
κο, άπ' τη μέση τού δυτικού
τοίχου, έξηγήσε ο Γκύ. Θα
φροντίσω έγώ, σαχίμπ.
Κι' έκανε να τρέξη έξω. Μα
ο Μπόχου τον κράτησε άπ' τον
ώμο.
— Εγώ είμαι τ' άφεντικό έ-
δώ! τού είπε. Μην τού ξεχνάς.
Καί, μ' ένα άπλό σφίξιμο
τού χεριού του, τού πήρε το
μαχαίρι που κρατούσε. Ήταν
μακρύ και πολύ μυτερό, με πα-
ραξενή σκαλιστή λαβή.
— Και κάτι άλλο! πρόσθε-
σε ο Μπόχου. Δεν θέλω να με
ξαναπήξ «σαχίμπ» γιατί θα
σου σπάσω τα μούτρα.
Κι' ενώ ο Γκύ κύτταξε σαν
άποβλακωμένος τ' άδειαν χέρι
του, αυτός άρμυσε προς τη με-
γάλη πόρτα τού σπιτιού. Ή-
ταν η μόνη που ήξερε.
Έξω, είχε πέσει πυκνή όμι-
χλη. Σφίγγοντας το μαχαίρι
στο χέρι του, ο Μπόχου άρχισε
να κάνει τού γύρο τού σπιτιού,
προς τη διεύθυνσι τού δυτικού
τοίχου. Προχωρούσε ευκίνητα,
γρήγορα κι' άδουρβό, σαν τού
θηριο που τού είχαν δώσει τ'
όνομά του.
Δεν ήξερε τα κατατόπια, κι'
η όμιχλη περιώριζε στο έλαχι-
στο την ορατότητα. Μα ήταν
συνηθισμένος σε κάτι τέτοια
«κυνηγία»...
Ψηλαφώντας με τού πόδι του,
ένοιωσε πώς δισέχιζε μια έκ-
τασι σκεπασμένη με υγρό χορ-
τάρι κι' έλαφρά κατηφορική.
Δεν έβλεπε πιά το σπιτί. Τό
μυαλό του δεν ήταν παρά μια
μάζα σπογγώδης κι' άδειαν.
Υποψιάστηκε κάποια στι-
γμή πώς ο Τσέρου, ο κλέφτης

τού 'Ακαπούλκο, είχε παρακο-
λουθήσει ως εδώ τη Τζίλ... Άν
ήταν πραγματικά αυτός, θαξε-
ρε καλά πώς έπρεπε να φυλά-
γεται άπό τού Μπόχου...
Η λεπίδα τού μαχαιριού που
κρατούσε, ταλαντευόταν περί-
εργα, σαν έκκρεμές. Συμπερά-
νε πώς ήταν άπ' τα μαχαίρια
έκείνα που τ'α πετάνε άπό μα-
κριά στο στόχο — κι' αίσθαν-
θηκε άμέσως μεγαλύτερη έκτι-
μησι για τόν υπηρέτη.
Παρ' όλη την πυκνή όμιχλη,
κατάλαβε πώς είχε φτάσει σ'
ένα μικρό δασάκι. Σταμάτησε
μιά στιγμή κι' άφουγκράστηκε.
Άκουσε ένα έλαφρό θόρυβο.
Και κατάλαβε πώς προχωρούσε
κάποιος στη μέση τού κήπου,
βλαστημώντας σιγανά σε κάθε
έμπόδιο που συναντούσε.
Η δεν ενδιαφερόταν αυτός ο
άνθρωπος να πάρη προφυλάξεις
για να μη τόν δούνε, η δεν ή-
ταν πολύ έμπειρος σε κάτι τέ-
τοια...
Άκούγοντάς τον να πλησιάζ-
ει, ο Μπόχου έκανε μερικά βή-
ματα πίσω και σκόνταψε στη
μαρμαρίνη κολώνα ενός ήλια-
κού ρολογιού. Κρύφτηκε πίσω
άπ' αυτήν, πάντα με τού μαχαί-
ρι στο χέρι.
Ο άγνωστος εξακολουθούσε
να σκοντάβη και να βλαστη-
μή. Σε μερικά λεπτά, φάνηκε
άοριστη η σιλουέτα του, μπρο-
στά σ' ένα κισόκι τού κήπου.
Φορούσε μια καμπαρντίνα.
Ο Μπόχου σημάδεψε και πέ-
ταξε τού μαχαίρι. Το όπλο έ-
σκισε τόν άέρα και κάρφωσε το
γιακά της καμπαρντίνας τού ά-
γνωστου πάνω στο κισόκι.
Έκείνος έβγαλε μια φωνή
τραυμαμένης έκπληξης και
σταμάτησε άναγκαστικά.
Τάχασε όμοια κυριολεκτικά,
όταν ο Μπόχου έπεσε πάνω του
σαν βολίδα, και τόν πέταξε χά-
μω με τού δάρος του! Κυλιότη-
καν ο ένας πάνω στον άλλον,
μπροστά στο περίπτερο.
Τού μαχαίρι είχε μείνει καρ-
φωμένο στο ξύλο, είχε όμως
σκιστί ο γιακάς της καμπαρ-
ντίνας.
Καθισμένος τώρα πάνω στην
κοιλιά τού αντιπάλου του, ο
Μπόχου τόν έψαξε και βεβαιώ-
θηκε πώς δεν κρατούσε όπλο.
Έκείνος προσπαθούσε άτεπι-
σμένα να ξαναβρή την άνσας
του.
Ο Μπόχου άναψε ένα σπύρτο
και κύτταξε τού κατάχλωμο κι'
άλλοιωμένο πρόσωπό του. Ή-
ταν λίγο νεώτερός του — 30
χρονών περίπου — μα τα ξαν-
θα και κατσαρά μαλλιά του εί-
χαν άρχισι ν' αραίωνουν.
Είχε μάτια γαλάνα, φρύδια
και τσίνορα ξανθωπά, σάρκες
παδαρές κι' ένα μικρό μουστά-
κάκι.
Ο Μπόχου σηκώθηκε. Δεν είχε
να φοβήθι τίποτε άπ' αυτό τον
πρώρα γερασμένο, μπεμπη...
Πρόλαβε ν' άναψι ένα πούρο,
πριν άκόμα σβύση τού σπύρτο
του. «Υστερα άκούμπησε στο
ήλιακό ρολόι.
Ο άλλος άνακάθισε κι' έσφι-
ξε με τα δυο χέρια του τού στο-
μάχι του, σαν νάθελε να συγ-
κρατήση μια ξαφνική ναυτία.
Μύριζε δυνατά άλκοόλ.
— Τί γυρεύεις εδώ; Μίλησε!
μούγκρισε ο Μπόχου.
Κι' έπειδή δεν τού άπαντού-
σε γρήγορα, τού κατάφερε μια
γροθιά στο στομάχι.
— Μίλησε λοιπόν, κήνος!
πρόσθεσε.
— Καλά, καλά, χτυπάτε με,
τώρα που είμαι χάμω... είπε ο

**ΕΙΔΘΕ
ΚΟΚΕΤΑ**

● Τό καλοκαίρι οι πόροι
φράζουν εύκολότερα. Και
τότε η «άνανποή» τού
δέρματος έμποδίζεται. Τά
μυμπίκια πληθαίνουν. Η
δρoσιά της έπιδερμίδος
σβύνει κι' η όμορφιά χά-
νεται.
● Γι' αυτό τώρα, περισσό-
τερο άπό κάθε άλλη έπο-
χή, έπιβάλλεται ο καθη-
μερινός καθαρισμός της
έπιδερμίδος σας με τού
άγνό Γαλάκτωμα Ντε-
μακιγιάν Μελπιάν. Μετά
τόν καθαρισμό, χρησιμο-
ποιήστε κρέμα Λανολίνη
Μελπιάν, ως τροφή τού
δέρματος.

ΜΕΛΠΙΑΝ
Ο ΘΥΛΑΞ ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ

Κάδε είδος μαλλιών
δέλει τού Σαμπουάν του

...άλλά τού GLEMO
...τρέφει τ' ξηρά μαλλιά
...δυναμώνει τ' λεπτά
...θεραπεύει τ' λιπαρά
...και μαλακώνει τ' σκληρά

Μήπως έχετε και σεις "είδικά", σαν τ' άνω-
τέρω μαλλιά; Τότε η καλύτερη περιποίησις
είναι να τ'α λούζετε τακτικά με τού Σαμπουάν
GLEMO. Ο άφρος GLEMO είναι πραγματική
"σαμποθεραπεία". Καθαρίζει τέλεια τ'α μαλ-
λιά, χωρίς δε στίς φυσικές δαυματοργές ιδιο-
τητες τού κόκκου τού αύγού που περιέχει
(εκκιβίλη και χοληστερίνη) τού ΓΚΑΕΜΟ
ξαναγεννιάει τ'α μαλλιά, δίδοντας υγεία,
όμορφιά και λάμψη.

GLEMO
Σαμπουάν
με αύγό
Προϊόν TETE - NOIRE
Αποκλ. Αντ'ποι Έλλάδος: ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ, Νίκης 9, Αθήνα.

Σέ υγρό (φιάλη) Δρ. 20.-
Κρέμα (σωληνάριο) 4.50
Δοκιμάστε μία φορά για να
πεισώθε πόσο υπέρτερο είν'
άπό όλα τ' άλλα Σαμπουάν.

ΠΟΥΔΑΡΑ - ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΙΑ

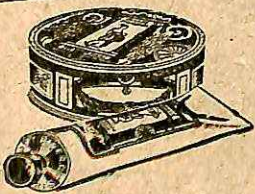
Η ΠΟΥΔΑΡΑ ΠΟΜΠΕΙΑ

Εξασφαλίσει τη γυνή του χρόνου και δίνει ένα δροσερό και νεανικό δέρμα. Εκτός των εξεσθητικών χρωματισμών προσφέρεται και σε τρεις ειδικούς χρωματισμούς για τις Έλληνίδες: ΡΕΣΕ - ΜΑΤ - ΓΙΤΑΝ. Είναι ειδική σύνθεση ανάλογη με τις κλιματολογικές συνθήκες και τον ήλιο και φωτισμό της Ελλάδας.

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΙΑ

Δίνει μια φυσική στιλπνότητα στα μαλλιά και τα διατηρεί πάντα κομμητενισμένα.

Ζητήσατε επιμόνος το κουτί νόνηψη την λέξιν ΝΕΟΝ

ΠΟΥΔΑΡΑ - ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ
ΠΟΜΠΕΙΑ
Καλλυντικά με γάλα
αρωματισμένα
Γνώμη, RIVER - PARIS

ΑΡΙΑΔΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

ΛΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ

Μετώκησεν επί της οδού Δελφών 3 (πάρδος οδών Διδότου και Σκουφά). Δέχεται καθημερινώς 11-1 και 5½-7 μ. μ. Τηλ. 612482 και 612515

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Εταιρία Ψυχικών Έρευνών. Βραβείον τηλεπαθείας μακράς απόστασης. Δέχεται καθ' εκάστην 9-1 π. μ. και 5-7 μ. μ. και επί συνεντεύξεως οδού Φλωρίνης 8 αυτοκίνητον. Άχαρνών. Στάσις. Άγιου Παντελεήμονος. Αριθ. τηλ. 872-624. Αθήναι.

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΛΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΜΕΣ
ΤΑΧΥΤΑΤΗ - ΥΠΕΡΟΥΝΗ - ΑΝΩΥΝΗ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΕΣΤΗΤΙΚΕΣ ΜΟΔΕΡΝΕΣ
ΜΕ ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ
ΟΛΑΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΙΚΗ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ 612-010

ΒΑΣΟΣ ΜΑΥΡΙΚΟΣ ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΟΣ

Δέχεται καθ' εκάστην και ώσαν 4-8 μ. μ. επί της οδού Άγιου Κωνσταντίνου 5. Τηλ. 56-713.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΙΕΣ ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

Ιδου το μυστικό μας

Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ
Άγ. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53-100

Άλλος με πικρία. Μά δεν θα τολμούσατε να το κάνετε, αν...
— Τί αν, ρώτησε περιφρονητικά ο Μπόχου.

Με τόνα χέρι του τον βοήθησε να σηκωθεί και τον κράτησε αντίκρυ του. Τα πόδια του κι' οι γροθιές του ήταν έτοιμα να δράσουν...

— Μίλησε, αλλιώς θα σε διαλύσω! τον φοβέρισε.

Εκείνος τον κούταξε, με μάτια υγρά απ' το μεθύσι, και κουνούσε ήλθια το κεφάλι του. Ο Μπόχου τον εξέτασε προσεκτικότερα. Είδε πως ήταν ψηλός, με φαρδείς ώμους, γεροδεμένος. Μά είχε πρόσωπο μαρμένο και μία άρχη «κοιλιάς» που του χαλούσε τη σιλουέτα.

— Θά μου πητε τ' όνομά σας; ρώτησε ο Μπόχου, πιό μαλακά τώρα.

— Όρβ Προύσμαρκ, απάντησε ο άλλος κουρασμένα.

Ανασήκωσε ύστερα το κεφάλι του και πρόσθεσε, πιό δυνατά:

— Είμαι, ο κ. Προύσμαρκ, Νά ποιος είμαι.

Ο Μπόχου αναρωτήθηκε πως του φαινότανε γνωστό αυτό τ' όνομα, ενώ δεν είχε ξαναδη ποτέ τον κάτοχό του...

— Και τί θέλετε εδώ; Γιατί μπήκατε κρυφά στο ξένο κτήμα;

— Για δουλειές... που άφορουν έμένα μονάχα... Μά έσεις, γιατί μου φέρεσθε έτσι; Δεν έκαμα τίποτα... Λίγο έλειψε να με σκοτώσετε!

— Ποτέ δεν σκότωσα άνθρωπο τυχαίως, δίχως να το θέλω. Μά έχω μία προκατάληψη έναντιον των ανθρώπων που μπαίνουν σαν κλέφτες στο κτήμα μου.

— Τό κτήμα σας; Τί είν' αυτά που μου ταμπουνάτε; Α, φίστε με να μιλήσω στη Τζιλ.

— Μάλιστα, το κτήμα μου, απάντησε ο Μπόχου. Και μόνον όσοι μπαίνουν απ' την κυρία είσοδο, μπορούν να μιλήσουν στη γυναίκα μου... Ας ακούσουμε λοιπόν τις περιφημες «δουλειές» σου...

— Γυναίκα σου;... Την παντρεύτηκες;

Κι' ο Προύσμαρκ ξέσπασε σ' ένα νευρικό γέλιο, που τόνιζε άμέσως το χέρι του Μπόχου, αρπάζοντάς τον απ' το λαιμό. Χτύπησε τα χέρια του στον άέρα, πνιγμένος, προσπαθώντας απελπισμένα να δικαιολογηθεί:

— Συχωσέστε με... Δεν ήθελα... να σας προσβάλω...

Ο Μπόχου τον άφισε, κι' έτρεξε μπόρεσε να συνεχίση, τριβοντας το λαιμό του:

— Μου φάνηκε μόνο παράξενο... Δεν πίστευα πως θα παντρευόταν η Τζιλ... Κι' ύστερα, αν δεν γελάη κανείς κάπου-κάπου, πως θα ξεθυμάνη απ' τα βάσανά του;

— Καλά, καλά, τον διέκοψε ο Μπόχου. Δίνε του τώρα!

— Δεν μπορώ να φύγω... όχι ακόμα... Όρβα για τα λεφτά...

— Τα λεφτά;...

Ο Προύσμαρκ ζάρωσε, σαν να φοβόταν αντίποινα.

— Όχι, όχι, δεν θέλω να κάνω φασαρίες, πιστέψτε με. Θέλω μονάχα αυτά που έχω να λάβω. Για τη Τζιλ δεν είναι τίποτα. Έμένα όμως μου χρειάζονται πολύ...

Μέσ' στην όμιχλη φάνηκε ένα αδύνατο και τρεμουλιαστό φως που πλησίαζε. Ύστερα από λίγες στιγμές, πρόβαλε ο Γκύ.

— Ποιός σε φώναζε, έσένα;

— Ποιός σε φώναζε, έσένα;

του είπε άπτότομα ο Μπόχου. — Είδα πως δεν γυρίζετε κι' ανησύχησα... κύριε Μπόχου, απάντησε εκείνος άτάραχα.

Είχε θυμηθί εγκαίρως πως ήταν προτιμώτερο να μη τον πη πιά «σαχίμπι». Όταν είδε τον Προύσμαρκ, ο τόνος του έγινε ψυχρότερος.

— Α, σεις είσαστε; πρόφερε.

— Γειά σου, Γκύ, είπε ο Προύσμαρκ ξεψυχισμένα. Τί γίνεσαι;

Ο ύπνρέτης δεν απάντησε. Στράφηκε μόνο στο Μπόχου.

— Αυτό το κουρέλι θέλει λεφτά, του έξηγησε εκείνος. Λέει πως του τα χρωστάει η γυναίκα μου. Ξέρεις έσύ τίποτα γι' αυτό;

— Και βέβαια ξέρει... Έ, Γκύ; είπε ίκεντικά ο Προύσμαρκ. Διακόσια... όπως συνήθως.

Ο ύπνρέτης δεν καταδέχτηκε καν να τον κутάξη.

— Πρέπει νάναι αλήθεια, είπε στο Μπόχου. Νομίζω πως υπάρχει κάποια συμφωνία μεταξύ τους...

— Όταν γυρίση η μεμ σαχίμπι, θα σας έξηγηση...

— Όταν γυρίση η κ. Μπόχου, δεν θέλω να χάση τον καιρό της με κάτι τέτοιους μπεκρήδες, δήλωσε ο Μπόχου. Θα κανονίσω εγώ το ζήτημα.

Ο Γκύ πήρε το μαχαίρι του, υποκλίθηκε, έλαφρά κι' έφυγε.

Ο Μπόχου έδγαλε τότε το πορ-

τοφόλι του. Πήρε από μέσα τέσσερα χαρτονομίσματα των 50 δολλαρίων και τάωσε στον Προύσμαρκ. Εκείνος τα ξανάμετρησε με λαχτάρα και τάχωσε ύστερα στην τσέπη του.

Αφού ύγρανε τη χείλη του με τη γλώσσα του, είπε ζωηρά:

— Εύχαριστώ... εύχαριστώ πολύ! Θα με κεράσετε τώρα ένα ποτηράκι;

— Όχι, απάντησε ξερά ο Μπόχου.

Τον έπιασε απ' το μπράτσο και πρόσθεσε:

— Άκουσε, και βάλτο καλά στο μυαλό σου: Αν ξαναπηδήσης απ' τον τοίχο του κτηματός μου, θα σε κεράσω όχι μονάχα ένα ποτήρι, αλλά πολύ παραπάνω... γιατί θα σε πετάξω μέσ' στην πισίνα να δροσιστής!

Ο Προύσμαρκ σώπασε για λίγο. Ύστερα είπε σαρκαστικά, μ' ένα παγωμένο γέλιο:

— Εκεί θαπρεπε να μείνω, μά την πίστι μου!...

Ο Μπόχου δεν κατάλαβε τί ακριβώς έννοούσε. Ένοιωσε ωστόσο πως τα λόγια του έκεινα συνδέονταν με κάποια άοριστη ανάμνηση, κρυμμένη στο βάθος της μνήμης του...

Τον βοήθησε να βρή το δρόμο του. Όταν φτάσανε στην καγκελλόπορτα, σταμάτησε και τον κούταξε καλά στο πρόσωπο.

— Κάτι... μου θυμίζετε, του

είπε. Μήπως υπάρχει κανείς άλλος Προύσμαρκ, κολυμμένης ή κάτι παρόμοιο;

— Ναι, έχω ακούσει γι' αυτόν... Κέρδισε δυό νίκες στους Όλυμπιακούς έδω και μερικά χρόνια... Τί νάνιτε άραγε; Αυτόι οι πρωταθλητές παρουσιάζονται και χάνονται έτσι ξαφνικά...

— Ίσως νάναι τώρα ένας φτωχομπεκρής, που αναγκάζεται να γονατίση για να ζητήση έλεημοσύνη απ' τον καινούργιο σύζυγο της πρώην διαταροφή του...

Ο Προύσμαρκ γέλασε σαρκαστικά κι' έλευθερώθηκε άπτότομα απ' το χέρι του Μπόχου, που τον κρατούσε απ' τον αγκώνα.

— Μπορώ να βρω μονάχος μου την καγκελλόπορτα, είπε. Ξέρω τα κατατόπια... Χάρηκα πολύ για τη γνωριμία σας, αγαπητέ μου... και θα τα ξαναπούμε, τον άλλο μήνα!

Ύστερα άπομακρύνθηκε με διαταχτικά βήματα και χάθηκε μέσ' στην όμιχλη. Σ' ένα - δυό λεπτά, άκούστηκε ν' ανοιγκλείνη με θόρυβο ή καγκελλόπορτα.

Τό πούρο του Μπόχου είχε σβύσει. Τό ξανάναψε μηχανικά. Τα χέρια του ήταν κρύα, παγωμένα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Παρασκευή 7 Δεκεμβρίου, μεσάνυχτα.

Η Τζιλ γύρισε κατά τα μεσάνυχτα, με μία μαύρη «Νταίμλερ». Τη συνοδεύανε τρεις άντρες. Πήδησε έξω απ' το αυτοκίνητο, δίχως τη βοήθεια κανένος, κι' εξακολούθησε να κουδεντιάη εύθυμα και φιλικά μαζί τους.

— Ποιός είν' αυτός εκεί; ρώτησε ξαφνικά ο άνθρωπος που σωφάριζε.

Τα γέλια σταμάτησαν άμέσως κι' η Τζιλ στράφηκε, προσπαθώντας να τρυπήση με τα μάτια της την όμιχλη.

Ο Μπόχου καθότανε στο βάθρο του ένος απ' τους δυό πέτρινους στύλους που φαινόταν να φυλάνε την έξωπορτα. Γύρω του ήταν σκορπισμένα χάρμω ένα σωρό καπνισμένα πούρα. Σηκώθηκε και προχώρησε προς τ' αυτοκίνητο, με τα φρύδια ζαρωμένα.

Τό πρόσωπο της Τζιλ φωτίσθηκε, βλέποντάς τον. Τον άγκάλιασε απ' το λαιμό και του φώναξε:

— Λούκε, αγαπούλα μου! Πόσο εύχαριστημένη είμαι που με περιμένεις!

Καθώς έκανε να τη φιλήση, ο Μπόχου άκουσε να μουρμουρίζη ανάμεσα στα δόντια του εκείνος που καθότανε στο βάθος του αυτοκινήτου:

— Τί είναι πάλι αυτός ο ένοχλητικός;

— Όχι, όχι, Ρούντι... δεν ξέρεις! τον διέκοψε η Τζιλ. Έπιασε τον άντρα της απ' το μπράτσο και του είπε:

— Έλα, αγαπη μου, να σε συστήσω σε μερικούς φίλους. Τό μοτέρ της «Νταίμλερ» σταμάτησε. Ο σωφέρ κατέβηκε κι' έκαμε μερικά βήματα γύρω απ' το αυτοκίνητο. Θάλεγε κανείς πως ήταν ένα βουνο που περπατούσε...

Ήταν πιό σωματοώδης απ' το Μπόχου, και πολύ πιό άσημος. Ο δεύτερος, άγνωστος, που καθότανε δίπλα του, κατέβηκε κι' αυτός με κόπο. Ή-

ταν όγκώδης όσο ο Μπόχου κι' ο σωφέρ μαζί...

Αυτοί οι δυό, βάταν οι σωματοφύλακες. Ο άφεντικός τους και ιδιοκτήτης της λιμουζίνας ξεπρόβαλε απ' το πίσω καθίσμα και στάθηκε ανάμεσά τους.

Η Τζιλ τον είχε ονομάσει Ρούντι. Είχε μάγουλα φουσκωμένα και πλαδαρά. Τα καλοχτενισμένα μαύρα μαλλιά του δεν κατάρθωναν να κρύψουν τελείως την άρχη της φαλάκρας του. Η χοντρή μύτη του φαινότανε σαν ένα κομμάτι κρέας κολλημένο στο γουρουνίσιο πρόσωπό του...

Η Τζιλ άρχισε τις συστάσεις:

— Ο αγαπητός και μεγάλος φίλος μου Ρούντι Κάνιν... Από δω, ο Λούκε Μπόχου, το

ωραιότερο δώρο που μου έκανε η ζωή... ο άντρας μου!

Ο Κάνιν έμεινε βουβός από έκπληξη. Ύστερα γέλασε λιγάκι κι' άπλωσε το παχουλό χέρι του. Ο Μπόχου σκέφθηκε πως θάταν ύγρο σαν σφουγγάρι, κι' είδε πραγματικά πως είχε μαντέψει σωστά.

Χαίρω πολύ για τη γνωριμία σας, του είπε ο άλλος έγκάρδια. Οφείλω να όμολογήσω πως παραξενεύτηκα...

Πάντα παραξενεύεται κανείς, όταν βρίσκη ένα σύζυγο εκεί που δεν τον περιμένει!

Και γέλασε, εύχαριστημένος απ' το άμφίβολο εκείνο χιούμορ του.

Ο Μπόχου έχωσε το χέρι του στην τσέπη του κι' έρριξε στη Τζιλ μία ματιά πικρή, σαν να της έλεγε: «Θάπρεπε ωστόσο

νάχης είδοποίησής τους φίλους σου πως παντρεύτηκες!»

Εκείνη το κατάλαβε. Τον έπιασε απ' το μπράτσο και του είπε ίκεντικά:

— Με συγχωρή, άντρουλή μου, μά είχαμε τόσες δουλειές... τόσα πράγματα να κανονισούμε...

Τού σύστησε ύστερα τους δυό άλλους. Ο σωφέρ λέγονταν Γιάνκο. Άρχισε κι' αυτός νάναι φαλακρός, όπως ο άφεντικός του. Τα λίγα μαλλιά που του άπόμειναν, ήταν κόκκινα στην άρχη, μά τώρα άσπριζαν σιγά - σιγά.

Τό πρόσωπό του ήταν σηματομένο, σαν βλογιοκομένο, τα μάτια του ξεθωριασμένα και μοχθηρά κι' η υπόλοιπη φυσιογνωμία του τελείως άνεγκραστη. Κάτω απ' το σταυρωτό σακάκι του φορούσε ένα γκριζό και λεκιασμένο πουλόβερ.

Πρέπει νάταν πρώην μποξέρ — έτσι φαινότανε τουλάχιστον. Χαϊρέτησε τ'ό Μπόχου, κουνώντας λίγο το κεφάλι του.

Ο σύντροφός του λεγότανε Σόλ. Ήταν ένα αντίγραφο του Κάνιν, διπλασιασμένο: Είχε τό ίδιο πλαδαρό πρόσωπο και τον ίδιο τρόπο ντυσίματος.

— Καλώς ήρθατε στο μικρό οικογενειακό κύκλο μας, είπε στο Μπόχου.

Και τούσφιξε το χέρι. Μά εκείνος τούσφιξε σαν τανάλια το δικό του, ενώ συγχρόνως έχανε τ' άριστερό χέρι του στην τσέπη του και τούπαίρνε το πιστόλι, πριν προλάβη κανείς να καταλάβη τί γινότανε...

Μόλις πέρασε η πρώτη έκπληξη, φέρθηκαν όλοι όπως ακριβώς είχε προβλέψει ο Μπόχου: Ο Σόλ έμεινε ακίνητος και βουβός. Ο Γιάνκο προχώρησε ένα βήμα προς τ'ό Μπόχου. Κι' ο Κάνιν κόλλησε στ' αυτοκίνητο, σαν νάθελε να φυλαχτή...

— Μά τί κάνεις εκεί, Λούκε; φώναξε η Τζιλ, καί ρίχτηκε άμέσως ανάμεσά τους.

— Ενδιαφέρομαι πάντα για τα πιστόλια... αυτό είν' όλο! απάντησε εκείνος εϊρωνικά.

Ήταν ένα σωρό πράγματα που δεν τα καταλαβαίνε και που άρχιζαν να τον βασανίζουν. Και πρώτα απ' όλα ή συμπεριφορά του, που ήταν αλλοαμένη: Επληθύνσε τώρα τον καυγά, αντί να τον περιμένη άπλώς και να τον δεχτή.

— Λοιπόν, έχει κανείς να πη τίποτα;... πρόφερε προκλητικά, παίζοντας με τό πιστόλι του Σόλ.

— Μά, αγαπη μου, παρεξήγησε... έπενεθε πάλι η Τζιλ.

Κι' ο Σόλ θεώρησε καλό να του δικαιολογηθεί:

— Είμαι κάποτε όπλισμένος, για λόγους προφυλάξεως... Ξέρετε, έχω ένα ρεστωράν, τον «Κένταυρο με τα σπηρούνια».

Ίσως να τόχετε άκούσει. Κάμια φορά λοιπόν, κρατάω πολλα λεφτά πάνω μου...

— Μά ναι, Λούκε. Δεν υπάρχει λόγος να κάνης ιστορίες, είπε πάλι η Τζιλ.

Στράφηκε στον Κάνιν και πρόσθεσε:

— Αυτάμει πολύ γι' αυτό που συνέβη, Ρούντι. Ο Λούκε δεν καταλαβαίνει...

— Δεν υπάρχει λόγος να δικαιολογήσαι για μένα, είπε ο Μπόχου νευριασμένος.

Έδωσε πίσω τό πιστόλι στο Σόλ.

— Δεν μ' άρσουνε αυτά τά

Στομαχικαί διαταραχαί Δυσπεψία

Ένα έως δύο δισκία "Αλκα - Σέλτζερ" σ' ένα ποτήρι νερό

Προϊόν των "Αμερικανικών Έργοστασίων" MILES LABORATORIES, INC. U.S.A.

Alka-Seltzer

Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΣ ΤΟ ΠΡΩΙ
Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΑΝΕΓΓΟΡΙΣΜΕΝΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

παιγνιδάκια στο σπίτι μου. Να μην το ξαναφέρετε μαζί σας.
— Καλά, καλά, συμφωνοί...
— Απάντησε ο Σόλ, τσεπώνοντας το όπλο.
Δεν άλλαξε καθόλου ή στάσι-
σι του. Φαινόταν πώς δεν του
αρέσανε τα μπλεξίματα...
Μά ο Γιάνκο ήταν διαφορε-

τικός τύπος. Έκαμε άλλο ένα
βήμα προς το Μπόχου, σφίγγον-
τας τις γροθιές του κι έτοι-
μος να του επιτεθεί.
— Θέλει ένα μαθηματάκι ο
λεβέντης μας! μούγκρισε.
Ο Μπόχου πήρε στάσι άμυν-
τική, ανυπομονώντας κι αυτός
για δράσι.

Τώρα όμως που δεν τον τρώ-
μαζε πια το ρεβόλβερ, ο Κά-
νιν επενέβη και είπε στο σω-
ματοφύλακά του, μ' ένα βεβια-
σμένο γέλιο:
— Αφίσε τον, Γιάνκο... Τό-
κανε έτσι στ' άστέα...
— Ο Λούκε είναι λίγο θυ-
μωμένος μαζί μου, γιατί έρ-

γηση να γυρίσω, έξηγησε ή
Τζιλ. Αυτό είν' όλο. Δεν είν'
έτσι, άντρουλη μου;... Κι' έ-
χει δίκιο, γιατί είμαστε ακό-
μα νεοέπαντροι!
Ο Κάνιν χτύπησε φιλικά
στον ώμο του Μπόχου.
— Τό έπεισόδιο θεωρείται
λήξαν, του είπε. Θυμάμαι την
έποχή που ήμουνα κι' εγώ στο
μήνα του μέλιτος...
Και διηγήθηκε, μ' όλες της
τις λεπτομέρειες, μια σόκιν ι-
στορία, συνοδευμένη από πο-
νηρά κλεισίματα του ματιού.
Οι άνθρωποι του γελάσανε. Η
Τζιλ χαμογέλασε με συγκατά-
θας κι' ο Μπόχου ανασήκωσε
τους ώμους του.

Τώρα που είχε ήσυχάσει ο
Γιάνκο, ο Μπόχου αισθανότανε
κάποια ντροπή γιατί είχε δημι-
ουργήσει έπεισόδιο. Δεν ήθε-
λε να δείξη στη Τζιλ αυτή την
πλευρά του χαρακτήρα του...
Ο Κάνιν τον κύτταξε από
πάνω ως κάτω.
— Συγχαρητήρια, μικρή μου
Τζιλ, είπε ύστερα. Δεν πέσατε
έξω... στο φώνιο σας! Τι δου-
λειά κάνετε, Μπόχου;
— Εργαζόμουνα στις μετα-
φορές. Μά τώρα έχω σταμα-
τήσει...
Η τολμηρή ματιά του Κά-
νιν ήταν επιφανειακή μονάχα.
Μόλις τον κύτταξε κανείς λι-
γο επίμονα, γύριζε άλλου τα
μάτια του.

Θάνατι ενδιαφέρον... απάν-
τησε. Θέλω να μου τα πείτε
καμμιά μέρα... Τώρα όμως εί-
ναι καιρός να φύγουμε!
— Δεν έρχεσθε μέσα να πάρ-
τε ένα ποτήρι; του πρότεινε ή
Τζιλ.
— Όχι, ευχαριστώ. Δεν μου
κάνει καθόλου κέφι...
Ο Μπόχου σκεφθηκε — δί-
χως να ξέρη κι' ο ίδιος γιατί —
πώς ή άρνησι του αυτή εί-
χε κάποια σχέση μ' εκείνο που
είχε συμβή στο μπάρ της βι-
βλιοθήκης...
Θα σας δώ πάντως αύριο,
πρόσθεσε ο Κάνιν.

Εσφίξε το χέρι του Μπόχου,
ύσως υπερβολικά έγκάρδια. "Υ-
στερα μπήκαν κι' οι τρεις στ'
αυτόκινητο και καθήκανε μέσ'
στην ομίχλη.
Η Τζιλ είχε μείνει κρεμασμέ-
νη απ' το μπράτσο του άντρου
της. Κύτταξε ένα λεπτό προς
τη διεύθυνσι που είχε πάρει τ'
αυτόκινητο. Κι' ο Μπόχου την έ-
νοιωσε ν' ανατριχιάζει ελαφρά.
— Πού τα ζετρώπασες, αὐ-
τά τα σκουπίδια; τη γκρίνιασε.
— Μά ήσυχασε λοιπόν! του
είπε εκείνη λίγο ξερά.
— Αμέσως κατόπιν όμως, κόλ-
λησε πάνω του και τον γέμισε
φιλικιά, γιά να κερδίση τη συ-
γνώμη του.

Είσαι τόσο αμόρφωτος
στις αντιδράσεις σου! πρόσθε-
σε. Ζήλεψες στ' αλήθεια; Πά-
με πάνω γρήγορα, και θα δής
πώς είχες άδικο.
Κι' έτρεξε προς το σπίτι.
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Σάββατο 8 Δεκεμβρίου,
μισή ώρα μετά τα μεσάνυ-
χτα.
Διευθύνθηκαν προς τη σκά-
λα. Ο Γκυ στεκόταν στο κεφα-
λόσκαλο, κάτω απ' τη χρωμα-
τιστή εικόνα της Σύλβια Μό-
ρινγκ. Ο Μπόχου κατάλαβε ά-
μέσως πώς περίμενε μια κα-
τάλληλη ευκαιρία γιά να εί-
δοποιήση την κυρία του γιά
την επίσκεψι του "Ορέ Πρού-
σμορκ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τριπλό δράμα

Ήταν ένα ζεστό καλοκαιρινό
πρωινό. Μία γυναίκα, λιγνή, ψηλή,
νέα, αλλά με ό' αόσπρα μαλλιά, ή
Καίτη Μαρακή, βρέθηκε έξω από
τη μεγάλη σιδερένια πόρτα των φυ-
λακών.

Πύρισε, κύτταξε την πόρτα να
κλείνει πίσω της και τα βλέφαρά
της ανοιγόκλεισαν, σαν να μην πί-
στευε στα μάτια της. Ήταν ελεύ-
θερη ύστερα από πέντε χρόνια!
Με βήματα διστακτικά προχώρησε
και κύτταξε γύρω της, προσπαθών-
τας ν' αναγνωρίση το δρόμο κι'
από πού έπρεπε να τραβήξη.

Ένας μικρός μπόνος σφικτοδε-
μένος, που είχε τα ρούχα της, κρε-
μόταν από το αδυνατισμένο χέρι
της. Ήταν ελαφρύς, κι' όμως τη
βάραινε τόσο, που δυο τρεις φορές
τά γόνατά της λυγίσαν και κάθισε
στην άκρη του πεζοδρομίου.
Σκέις ακαθόριστες της φαινότου-
σαν τ' αυτοκίνητα που περνούσαν
μέ ταχύτητα από μπροστά της.

Βγήκε από τη φυλακή έπειτα ά-
πό πέντε χρόνια και τώρα δεν ή-
ξερε πού να πάη. Είχε άντρα κι'
ένα αγοράκι όαχτώ έτών λίγους μή-
νες πριν κλειστή εκεί μέσα. Κι' ό-
μως τώρα δεν είχε τίποτα.
Σ' όλα αυτά τα χρόνια της φυλα-
κής της δεν είδε κανένα, δεν ήρ-
θε κανείς να τη δει και τώρα που
έβγαίνε απ' αυτή τη φυλακή δεν
την περίμενε κανείς!

Σηκώθηκε και προχώρησε. Λίγο
πέρα, στο αντικρινό πεζοδρό-
μιο, ήταν ένα καφεενάκι. Είχε πέν-
τε χρόνια να καθίση σε καρέκλα.
Όταν κάθισε στην καρέκλα που
της έδωσε το παιδί του καφειού,
της φάνηκε τόσο αναπαυτική, που
δίχως να το θέλη αναστέναξε κι'
ένα δάκρυ ξέφυγε άναμεσα από τα
βλέφαρά της. Έλυσε ένα κόμπο
από την άκρη του πανιού του μπό-
γυ κι' έβγαλε διακόσιες ογδόντα
τρείς δραχμές, που της έδωσαν
θγαίνοντας από τη φυλακή, ένα ύ-
πόλοιπο της δουλειάς της, που εί-
χε προσφέρει μέσα σ' αυτά τα πέν-
τε χρόνια.

Πλήρωσε τον καφέ της, ζήτησε
κάτι πληροφορίες από το παιδί του
καφειού και πήρε το λεωφορείο.
Δεν ενδιαφερόταν γιά τον κόσμο
που την κύτταζε περίεργα. Στην ό-
μόνοια άλλαζε λεωφορείο κι' έπει-
τα άλλο. Πολύ πριν από το μεση-
μέρι έφτασε στο Δαφνί και εκεί ρώ-
τησε πού βρίσκεται το φρενοκό-
μιο.

Τη δέχτηκε ό' ίδιος ό διευθυντής
του ιδρυματος, την άκουσε, την κύ-
ταξε περιλυτα και την ώδηγησε στη
μεγάλη αὐλή.
— Έκει είναι! της είπε.
Και την πήγε κοντά σ' ένα με-
λαγχολικό άντρα, που χάιδευε ά-
παλά το γόνατό του.
Σταμάτησαν μπροστά του. Τα μά-
τια της βούρκωσαν από δάκρυα.
Ο διευθυντής είπε στον άντρα:
— Πέτρο, ήρθε ή γυναίκα σου να
σε πάρη.
— Εκείνος εξακολουθούσε να χαι-
δεύη το γόνατό του, σαν να χάιδε
κάποιο παιδικό κεφαλάκι.

Η Καίτη πλησίασε πιά πολύ, του
χάιδεψε τα μαλλιά.
— Πέτρο... εγώ είμαι, ή Καίτη σου!
Ένας αναστεναγμός βγήκε από
τα στήθη του, αλλά δεν έπαψε να
χάιδευη τρυφερά το γόνατό του. Ο
γιατρός έσκυψε και τις φιδύρισε:
— Φαντάζεται, ότι χαιδεύει το κε-
φαλάκι του παιδιού του.
— Εκείνη γονάτισε, τοβήσισε το χέ-
ρι κι' άρχισε να το φιλάη. Έπειτα
το σήκωσε και τ' άκούμπησε στο κε-
φάλι της. Στην επαφή των μαλλιών
της, εκείνος ανατινάχθηκε και κύ-
ταξε τη γυναίκα του άφηρημένα.
— Ο Γιώργος; πρόφερε.
— Ένας λυγμός έπνιξε τη φωνή της
Καίτης.

Όταν ή Καίτη ξαναγύρισε στο
γραφείο του διευθυντού, εκείνος
της είπε:
— Όπως τον είδατε κι' εσείς, δεν
έχει καμμιά άλλη εκδήςλωση. Είναι
διαρκώς μελαγχολικός και χαιδεύει
το γόνατό του...
— Και το παιδί, γιατρέ μου;
— Δεν ξέρετε;
— Δεν ξέρω τίποτα... Πέντε χρό-
νια τώρα δεν ήρθε κανείς να με
δύ. Έγραφα στους γονείς του, μά
δεν μου απάντησαν. Ο πατέρας
μου πεισματώςε κι' αυτός, γιάτι κα-
νείς, δεν έέρει την αλήθεια!

— Την αλήθεια;
— Ναι... Μά γιά πέντε μου πρώτα
τι απένιξε το παιδί μου; Πέθανε;
— Όχι. Η σφαίρα το βρήκε στο
πόδι. Στην έγχειρσι του έκωφαν
το πόδι του. Τώρα είναι καλά.
— Και ποιος έχει το παιδί μου;
— Άρροντίζει από τότε γι' αυτό ό
πατέρας σας. Σε σας δεν έγραψε,
όπως μου είπατε, αλλά σε μένα έ-
χει στείλει αρκετά γράμματα. Τό
ένδιαφέρον του είναι μεγάλο γιά
τον άντρα σας...
— Επειδή με θεωρεί ένοχον...
— Πισανόν... αλλά, ποιά είναι ή
αλήθεια;

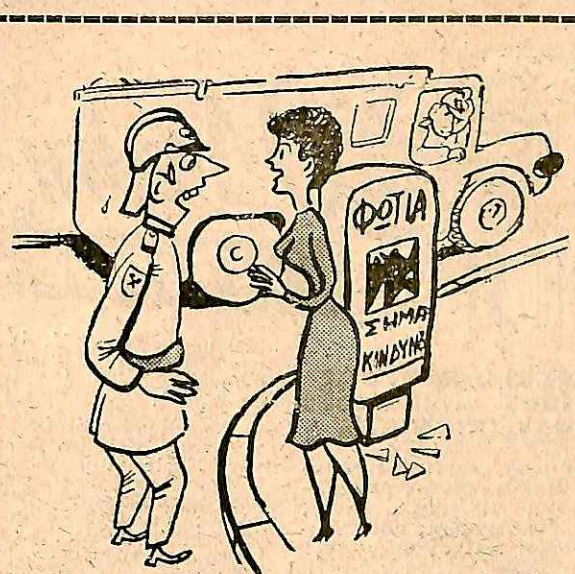
Η Καίτη χαμήλωσε το κεφάλι,
ακούπισε τα δάκρυά της και θυμή-
θηκε, μέσα σε μία στιγμή, τό φλο-
γερό έρωτά της με τον Πέτρο. Ό-
ταν έφυγαν παντρεμένοι με τη συ-
γκάθεισι των γονέων τους από τη
μικρή έπαρχιακή πόλι τους, εκείνη
απόφοιτη του γυμνασίου κι' εκείνος
πτυχιούχος της Άνωτάτης Εμπορι-
κής, γιά να έγκαταστούν στην
Αθήνα, ήσαν κι' οι δύο τους ευτυ-
χισμένοι. Με την προικα της Καί-
της είχαν πάρει ένα σπίτι κι' ό
Πέτρος εργαζόταν σε μία τράπεζα.
Τό πρώτο τους παιδί, ό Γιώργος
συμπλήρωσε την εύτυχία τους.

Ο Γιώργος ήταν όαχτώ χρόνων ό-
γοράκι, όταν ένας φίλος του άντρα
της έρωτεύθηκε την Καίτη. Εκείνη
δεν τό είχε αντιληφθή, μά ό άντρας
δεν τό κατάλαβε κι' άρχισε να στε-
της τό αλάτι μες ή άρχει να στε-
νοχωριέται. Ντρεπόταν να τον διώ-
νωκωριέται. Ντρεπόταν να τον διώ-
ξη από τό σπίτι του, μά κι' άμφε-
ράλε γιά την πίστι της γυναίκας
δού. Ο φίλος του έπωφελήθη μία μέ-
ρα που έλειπε ό Πέτρος και πήγε
να συναντήση την Καίτη. Εκείνη
θύμωσε με την αναίδειά του, όταν
της είπε ότι την άγαπάει. Έκανε
μάλιστα να την άγκαλιάση μά τη
στιγμή εκείνη γύρισε σπίτι ό Πέ-
τρος και τον είδε. Ίσως γύμισε
και τη γυναίκα του ένοχη. Έτρε-
ξε άμέσως στο συρτάρι του κομο-
δίνου, πήρε τό πιστόλι και πυρο-
βόλησε σαν τρέλλος, πάνω τους.
Οι σφαίρες σκότωσαν τό φίλο του
και χτύπησαν τό Γιώργο, τό παιδί
του, που μόλις έμπαίνε από τη δι-
πλήνη πόρτα. Ο Πέτρος πέταξε τό
πιστόλι κι' άρπαξε τό αίμόφυρτο
παιδί του, που είχε λιποθυμήσει και
που τό νόμιζε νεκρό. Από εκείνη τη
στιγμή έχασε τό λογικό του. Η Καί-
τη τότε γιά να σώση τον άντρα της
κατέθεσε ότι εκείνη πυροβόλησε
γιά να άμυνθή.

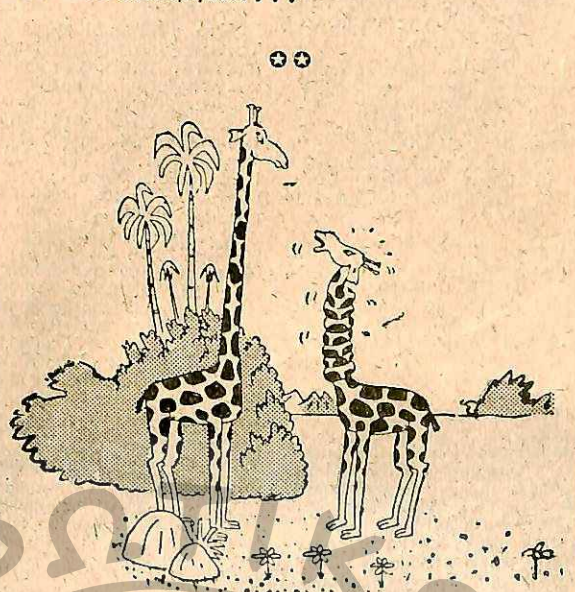
— Αυτή είναι ή αλήθεια, γιατρέ
μου... κατέληξε. Και τώρα πέντε
μου τί να κάνω... *

Η Καίτη συνώδεψε τον άντρα της
στο σπίτι του πατέρα της. Αυτή ή-
ταν ή μόνη της έλπίδα. Η παρου-
σία του παιδιού τους μπορούσε ίσως
να σώση την κατάστασι.
Κι' αλήθεια, ό γιατρός δέ βγήκε
γελασμένος. Έπειτα από δυό μή-
νες με τη συγκίνησι που ένοιωσε
όταν αντίκρυσε τό παιδί του, ό Πέ-
τρος συνήλθε και σιγά, σιγά ή εύ-
τυχία ξαναβίωσε κοντά τους.

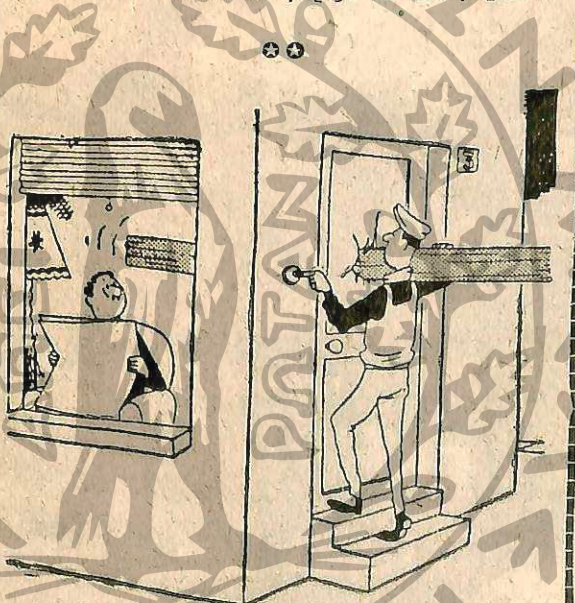
MIPANTA

— Έγώ έσπασα τό κρύσταλλο, Γιάννη μου! Σε
είχα τόσο επιθυμήσει!...

— Και τό αεροπλάνο γύριζε κι' όλο γύριζε...

Χωρίς λόγια.

MIPANTA

Εκίνησε το γενικό θαύμασό...

...ό ΝΕΟΣ ΤΥΠΟΣ "JOKER 60", που έδεσε
εις κυκλοφορίαν ή "Αν-
τιπροσωπεία των Ιτυ-
λογράφων JOKER."
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ
"JOKER 60" Δρχ. 60

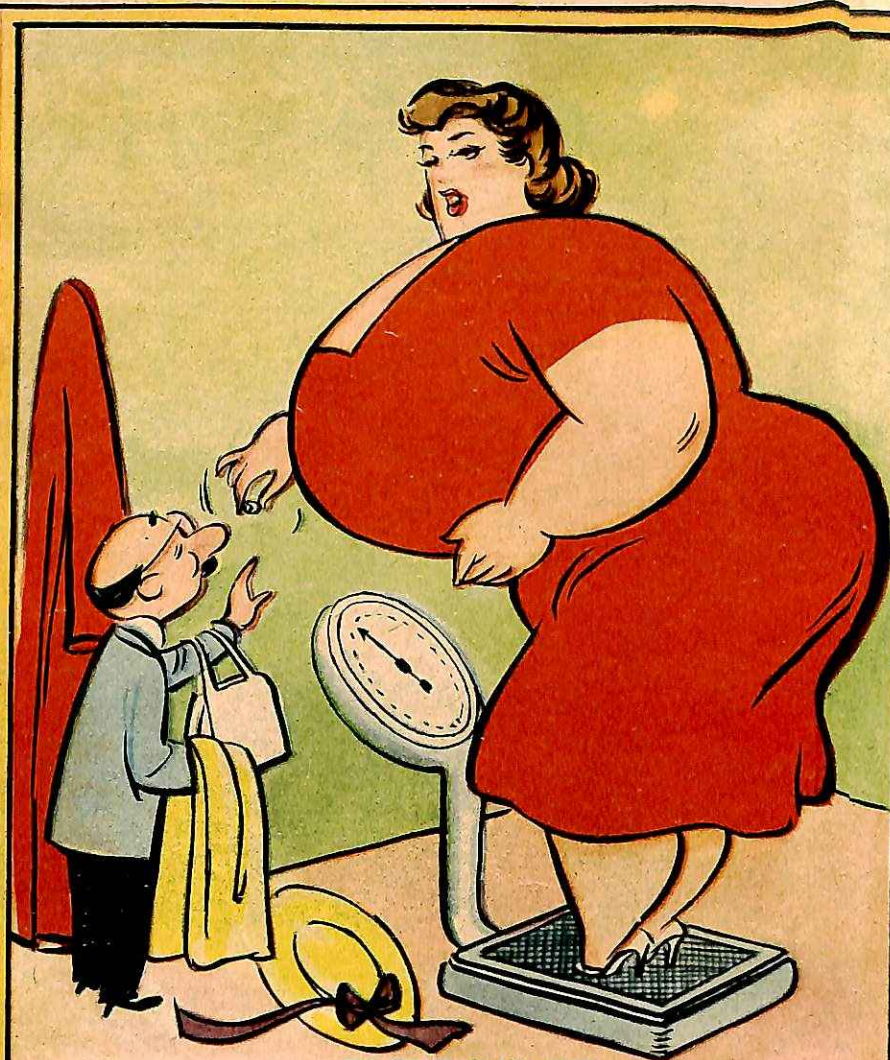
- Με τελειότατο μηχανισμό
- Γραϊοτάτη μοντέρνα εμφάνισι
- Ειδικό ΝΕΟ σύστημα άπορρο-
φήσεως της μελάνις.

Χρησιμοποιείτε μελάνι
JOKER. Το μπουκάλι Δρχ. 7

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΗΜΟΣΦ. ΚΑΚΚΑΒΑΣ ΣΤΟΑ ΦΕΗ 17 ΤΗΛ. 24-592

ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ ΣΙΓΑΡΕΤΤΟ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
ΔΡΙΒΤΑ-ΜΑΤΣΑΓΓΟΥ

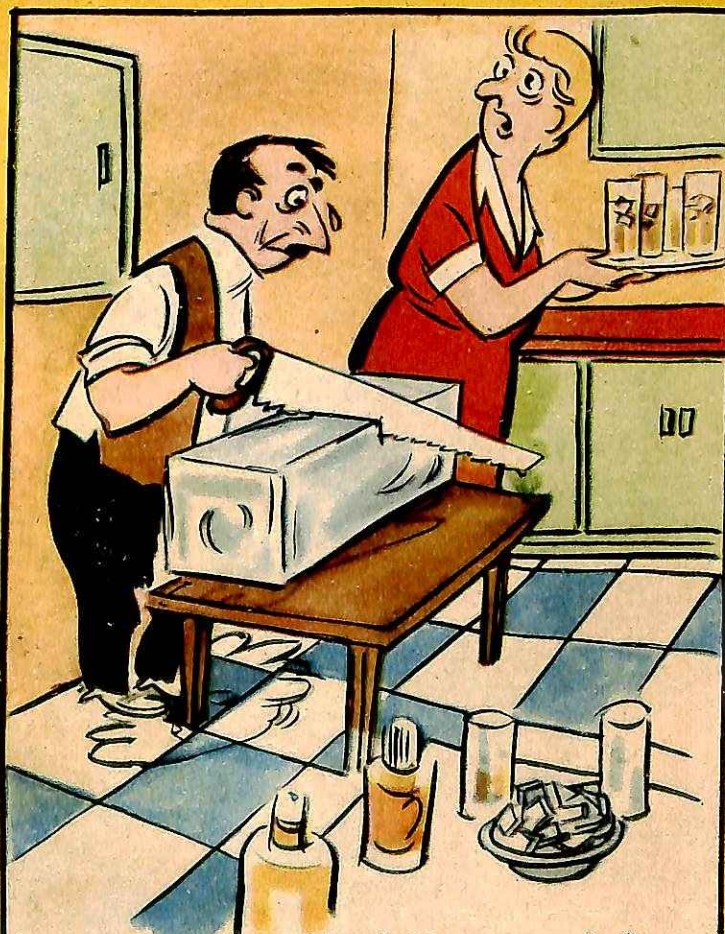
Κυκλοφορεί με χαρμάνι της έποχής
και χρυσόχαρτον

ΤΙ ΤΗΝ ΒΑΡΑΙΝΕ
— Για κράτησε μιὰ στιγμή τὸ δαχτυλίδι μου, Ζαχαρία!...

— Δὲν φαντάζομαι νὰ μοῦ πῆτε πῶς εἶναι καλοψημένο!

— Δὲν θὰ ἰδρωνες τώρα νὰ κόβης παγάκια, ἂν εἶχαμε ἠλεκτρικὸ ψυγείο!...

— Φτάνουν τ' ἀστεία, δεσποινίς Δουλοῦ... Καθῆστε γράψετε καὶ κανένα γράμμα!...